LISA KLEYPAS

Daha Sabaha Çok Var

Tek bir gece, her şeyi değiştirebilir.

Epsilon®

DAHA SABAHA ÇOK VAR

Orijinal Adı: Married By Morning
Yazarı: Lisa Kleypas
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Yeşim Öksüzoğlu
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Görseli: istock

1. Baskı: Aralık 2014, İstanbul

ISBN: 978 9944 82-953-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2010 Lisa Kleypas

Türkçe Yayım Hakkı:
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Daha Sabaha Çok Var

Lisa Kleypas

Çeviri
Yeşim Öksüzoğlu

epsilon®

Bölüm 1

Hampshire, İngiltere
Ağustos, 1852

Hayatında bir kez bile olsa kitap okumuş olan herkes, mürebbiyelerin yumuşak başlı ve mazlum olması gerektiğini bilirdi. Ayrıca sessiz, itaatkâr ve uysal olurlar, evin efendisine saygıda kusur etmezlerdi. Leo, Lord Ramsay, çileden çıkarak neden *bunlardan* birinin kendilerine düşmediğini merak ediyordu. Bu özelliklere sahip olan birinin yerine Hathaway'ler, Leo'ya göre mesleğinin yüz karası olan Catherine Marks'ı işe almışlardı.

Leo'nun hata bulduğu şey, Marks'ın mevcut yeterlilikleri değildi. Marks, Leo'nun kız kardeşleri Poppy ve Beatrix'i yüksek sosyetenin ince kuralları hakkında eğitirken harika bir iş çıkarmıştı. Üstelik Hathaway'lerden hiçbiri İngiltere sosyetesinin yüksek tabakalarından olmadığı için, bu iki genç kadının aşırı miktarda yardıma ihtiyacı olmuştu. İngiltere'nin batısındaki bir köyde, tam bir orta sınıf

çevrede yetiştirilmişlerdi. Babaları Edward Hathaway, bir ortaçağ tarihi âlimiydi. İyi bir soydan geliyordu ama bir aristokrat değildi.

Birkaç ihtimal dışı olay dizisinin ardından, Leo'ya Lord Ramsay unvanı miras kalmıştı. Bir mimar olmak için eğitilmiş olsa da, genç adam şimdi arazisi ve kiracıları olan bir vikonttu. Bunun üzerine Hathaway'ler Hampshire'daki Ramsay mülküne taşınmış ve yeni hayatlarının gerekliliklerine uyum sağlamak için uğraşmışlardı.

Hathaway kız kardeşleri için en büyük zorluklardan biri, seçkin genç hanımlardan beklenen zarafet ve çok sayıda saçma kuralı öğrenmeleri olmuştu. Catherine Marks'ın sabırlı eğitimi olmasaydı, Hathaway'ler Londra'ya ancak bir fil sürüsünün inceliğiyle salınmış olurlardı. Marks, hepsinde harikalar yaratmıştı. Özellikle de bu acayip ailenin şüphesiz en acayip bireyi olan Beatrix'te. Beatrix, vahşi bir yaratık gibi, en çok çayırda ve ormanda haşarılık ederken mutlu olsa da, Marks onun balo salonunda istenen şekilde davranmasını sağlamayı başarmıştı. Hatta kızlar için, görgü kurallarıyla ilgili edebi nitelik taşıyan şiirler bile yazmıştı.

Genç hanımlar kendilerini geri çeker,
Bir yabancıyla konuşuyorlarsa eğer.
Flörtler, kavgalar ya da sitemler,
İtibarınızı her zaman kötü etkiler.

Leo doğal olarak, Marks'ın şairlik yetenekleriyle dalga geçme fırsatına direnememişti, ama genç kadının çalışma yöntemlerinin işe yaradığını da kendi kendine itiraf etmek

zorundaydı. Poppy ve Beatrix en azından bir Londra sezonunu başarıyla atlatmışlardı ve Poppy geçenlerde, Harry Ruthledge adında bir otel sahibiyle evlenmişti.

Şimdi geriye sadece Beatrix kalmıştı. Marks kendini, on dokuz yaşındaki enerji dolu bu genç kadının refakatçisi ve yoldaşı olarak görüyordu. Leo hariç diğer Hathaway'lere göre, Marks da bu ailenin bir parçasıydı.

Leo, bu kadına tahammül edemiyordu. Marks, her istediğinde düşüncelerini açıklıyor ve Leo'ya emirler vermeye cüret ediyordu. Leo'nun ona arkadaşça davrandığı nadir zamanlarda genç kadın onu tersliyor ve başından savıyordu. Adam ne zaman mantıklı bir cümleye başlasa, daha lafını bitiremeden Marks onun neden hatalı olduğunu sıralıyordu.

Kadının sarsılmaz hoşnutsuzluğu, Leo'nun ona aynı tepkiyi göstermesine neden oluyordu. Geçen bir yıl boyunca, Marks'ın onu terslemesinin bir sorun olmadığı konusunda kendini ikna etmeye çalışmıştı. Londra'da Marks'tan daha güzel ve çekici bir sürü kadın vardı.

Keşke Marks onu bu kadar büyülemeseydi.

Belki de bunun nedeni kadının büyük bir gayretle koruduğu sırlarıydı. Marks çocukluğundan, ailesinden ya da neden Hathaway'lerin yanında bu görevle işe başladığından asla bahsetmiyordu. Bir süre için genç hanımlara hizmet veren bir okulda çalışmıştı ama akademik görev süresi ya da neden ayrıldığı hakkında konuşmayı reddetmişti. Eski öğrencileri arasında devam eden bazı dedikodular vardı. Müdireyle anlaşamamış olabileceği bunlardan biriydi. Ya da konumunu kaybederek çalışmak zorunda kalan düşmüş bir kadın olduğu...

Marks o kadar kendine yeten ve azimli biriydi ki, henüz yirmili yaşlarının başında genç bir kadın olduğunu unutmak çok kolaydı. Leo onunla ilk tanıştığında genç kadın gözlükleri, sert kaş çatışı ve katı, çizgi halindeki ağzıyla içi geçmiş bir kız kurusunun somut bir örneğiydi. Omurgası şömine demiri gibi dimdikti. Daima geride sımsıkı topuz olan saçları, elma kurdu gibi kahverenginin kötü bir tonundaydı. Ailenin tüm itirazlarına rağmen, Leo ona Zalim Azrail adını takmıştı.

Ama geçen yıl içinde Marks'ta fark edilir değişiklikler olmuştu. Kilo almış ve yanaklarına renk gelmişti. Vücudu hâlâ inceydi ama kibrit çöpü formundan kurtulmuştu. Ve bir buçuk hafta önce Leo Londra'dan gelip, Marks'ı altın sarısı buklelerle gördüğünde, tam anlamıyla şoke olmuştu. Görünüşe göre genç kadın yıllardır saçlarını boyuyordu, ama eczacının bir hatası sonucu bu görünüşünden vazgeçmek zorunda kalmıştı. Kahverengi saçlar kadının narin yüz hatlarında çok haşin durmasına rağmen, doğal altın rengi saçları muhteşemdi.

Bu durum Leo'yu, ölümcül düşmanı Catherine Marks'ın bir güzellik abidesi olduğu düşüncesiyle boğuşmak zorunda bırakmıştı. Kadının bu kadar farklı görünmesinin nedeni sadece saç renginin değişmesi değildi... Bunun ötesinde bir şeyler daha vardı. Kadın kendini savunmasız hissediyordu, bu gayet açıktı. Leo, daha derine inmek ve onu *tanımak* istiyordu.

Leo, dallanıp budaklanan düşünceleriyle boğuşurken, mesafesini korumaya çalışmıştı. Ailesinin Marks'a olan tepkisiyle aklı karışmıştı. Sanki toplu bir şekilde omuz silkmişler gibi, bu durum hiçbirinin umurunda olmamış-

tı. Neden içlerinden biri, onun hakkında kendisi kadar meraklı değildi? Neden Marks bu kadar uzun süre kendini bilinçli olarak çirkinleştirmişti? Hangi lanet şeyden saklanıyordu?

Güneşli bir Hampshire öğleden sonrasında, ailenin geri kalanının başka şeylerle meşgul olduğunu anlayan Leo, kimseler yokken onunla yüzleşip bir cevap alma maksadıyla Marks'ı aramaya gitti. Genç kadını çiçeklerle dolu çitli bahçede buldu. Çakıllı patikanın kenarındaki bir banka oturmuştu.

Yalnız değildi.

Leo belirli bir mesafede durarak, geniş yapraklı bir porsuk ağacının arkasına saklandı.

Marks, Poppy'nin yeni kocası Harry Ruthledge'in yanında oturuyordu. Oldukça samimi gibi duran bir sohbetle meşgul görünüyorlardı.

Ortada tamamen uygunsuz bir durum yoktu, ama normal bir durumda da değillerdi.

Tanrı aşkına, ne hakkında konuşuyor olabilirlerdi? Leo yeterince uzakta duruyordu ama buna rağmen önemli bir şey konuştuklarını anlamıştı. Harry Ruthledge'in siyah saçlı kafası, kadının başının üstüne korumacı bir tavırla eğilmişti. Yakın bir arkadaş gibi. Bir âşık gibi.

Marks'ın narin elini gözlüğünün altına götürüp, gözyaşını sildiğini görünce, Leo'nun ağzı açık kaldı.

Marks, Harry Ruthledge'in yanında *ağlıyordu.*

Sonra Ruthledge onu alnından öptü.

Leo'nun nefes alış verişi durdu. Kıpırdamadan durdu ve onu sarsan duygu karmaşasını tek tek tanımlamaya çalıştı: hayret, endişe, şüphe, öfke.

Bir şey saklıyorlardı. Bir şey planlıyorlardı.

Harry Ruthledge onu metresi mi yapmıştı? Genç kadına şantaj mı yapıyordu? Ya da kadın ondan zorla bir şeyler mi koparmaya çalışıyordu? Hayır... İkisinin arasındaki şefkat bu mesafeden bile görülebiliyordu.

Leo çenesini sıvazlayarak ne yapması gerektiğini düşündü. Poppy'nin mutluluğu diğer her şeyden daha önemliydi. Kız kardeşinin kocasının kemiklerini kırmadan önce durumun ne olduğunu tam olarak anlamalıydı. Ancak ondan *sonra*, eğer şartlar gerektirirse, o zaman Ruthledge'in kemiklerini kırabilirdi.

Leo, yavaş ve düzenli nefes alarak çifti izledi. Ruthledge ayağa kalkıp, eve geri döndü. Marks ise bankta oturmaya devam ediyordu.

Doğru düzgün düşünmeden Leo, Marks'a yaklaştı. Ona nasıl davranacağından ya da ne söyleyeceğinden emin değildi. Ona ulaştığında içinde beliren en güçlü dürtüye bağlıydı bu. Onu boğazlayabilirdi veya güneşten ısınmış çimlere yatırıp, tecavüz de edebilirdi. Leo, daha önce hiç yaşamadığı, tatsız ve sıkıcı bir duyguyla hararetlendi. Bu kıskançlık mıydı? Tanrım, evet! Her fırsatta onu aşağılayan ve dırdır eden bu sıska cadıyı kıskanıyordu.

Ahlaksızlığın yeni bir seviyesine mi varmıştı? Kız kurusu saplantısı mı geliştirmişti?

Belki de Leo'nun erotik bulduğu şey, kadının çok düzenli olmasıydı. Bu düzenli duruşun nasıl bozulacağını hayal etmek, Leo'yu her zaman büyülemişti. Catherine Marks, onun küçük haşin düşmanı... genç adamın altında çıplak bir şekilde inlerken... Daha fazla istediği bir şey yoktu. Aslında mantıklı bir durumdu: Bir kadın istekli

ve gönüllü olunca bunda bir meydan okuma yoktu. Ama Marks'ı yatağına almak, uzun sürmesini sağlamak, yalvarana ve çığlık atana kadar ona işkence etmek... İşte *bu,* eğlenceli olurdu.

Leo, ona doğru aldırmaz bir tavırla yürüdü. Marks, Leo'yu görünce kaskatı kesildi. Yüzü acılı ve mutsuz bir ifadeye büründü, ağzı ince bir çizgi halini aldı. Leo, elleriyle kadının yüzünü kavradığını, kadın onun kollarında nefesi kesilip yumuşayana kadar onu şehvetle, uzun uzun öptüğünü hayal etti.

Onun yerine, ellerini ceketinin ceplerinde yumruk yaparak kadını ifadesiz bir şekilde inceledi. "Bütün bunların ne olduğunu anlatacak mısın?"

Güneş, Marks'ın gözlük camlarından yansıyarak gözlerini sakladı. "Beni mi gözetliyordunuz, lordum?"

"Hayır. Kız kurularının boş vakitlerinde ne yaptıkları ilgimi çekmiyor. Ama enişte min mürebbiyeyi öptüğünü görmek... Bunun ilgimi çekmemesi zor."

Marks'ın kendine hâkimiyeti takdire şayandı. Kucağında duran ellerini sıkmaktan başka bir tepki göstermedi. "Alından tek bir öpücük," dedi.

"Kaç öpücük olduğu ya da nereden öptüğü önemli değil. O adamın bunu neden yaptığını, ona neden izin verdiğini bana açıklayacaksın. Mantıklı ve geçerli bir sebep söyle çünkü seni araba yoluna sürükleyip, Londra'ya giden ilk faytona bindirmeme-" Leo, başparmağıyla işaretparmağını aralarında ufacık bir mesafe kalana kadar birbirine yaklaştırdı ve, "-bu kadar kaldı," dedi.

"Cehennemin dibine git," dedi Marks alçak sesle, ayağa fırlarken. Ancak iki adım atabilmişti ki adam onu arkasından yakaladı. "Bana dokunma!"

Leo onu kendine doğru çevirdi. Kadının ince kollarından tuttu. Tülbent elbisesinin altından teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Lavanta ve gül kokuyordu, boynunu hafifçe pudralamıştı. Kokusu Leo'ya ütülü çarşaflarla yeni yapılmış bir yatağı hatırlattı. Ah, onunla o yatağa girmeyi nasıl da isterdi...

"Çok fazla sırrın var, Marks. Sivri dilin ve gizemli geçmişinle bir yıldan fazladır parmağımın ucundaki bir diken gibisin. Şimdi bazı cevaplar istiyorum. Harry Ruthledge'le ne konuşuyordunuz?"

Genç kadının saçlarından birkaç ton daha koyu olan güzel kaşları çatıldı. "Neden ona sormuyorsun?"

"*Sana* sordum." Kadının inatçı sessizliğini görünce Leo, onu kışkırtmaya karar verdi. "Başka türlü bir kadın olmasan, onun üzerinde cazibeni kullandığını düşünürdüm. Ama ikimiz de sende hiç cazibe olmadığını biliyoruz, öyle değil mi?"

"Eğer olsaydı, kesinlikle senin üzerinde kullanmazdım!"

"Hadi ama, Marks! Düzgünce konuşalım. Sadece bu seferlik."

"Ellerini üzerimden çekmeden olmaz."

"Hayır. Bırakırsam kaçarsın. Hava seni kovalamak için fazla sıcak."

Catherine sinirlendi ve genç adamı ittirdi, avuçları adamın göğsüne yaslanmıştı. Catherine'in vücudu korse, dantel ve sayısız tülbent katmanıyla düzenli bir biçimde sarılmıştı. Bunların altında nelerin olduğu düşüncesi... pembe ve beyaz ten, yumuşak kıvrımlar ve mahrem tüyler... Leo anında tahrik oldu.

Catherine sanki onun düşüncelerini okumuş gibi titredi. Leo ona dikkatle baktı. Sesi yumuşamıştı. "Benden korkuyor musun, Marks? Her fırsatta beni aşağılayan ve mağlup eden sen! Benden korkuyor musun?"

"Elbette hayır, seni kibirli ahmak! Konumunun getirdiği şekilde, adam gibi davranmanı umuyorum sadece."

"Bir aristokrat gibi mi?" Leo dalga geçerek kaşlarını kaldırdı. "Aristokratlar böyle davranır. Bu zamana kadar fark etmemiş olmana şaşırdım."

"Ah, fark ettim. Bir unvanı miras alacak kadar şanslı olan bir adam, o seviyeye ulaşmayı deneyecek nezakete sahip olmalı. Aristokrat olmak bir yükümlülük, bir sorumluluktur. Ama sen bunu, hayal edilebilecek en iğrenç ve zevkine düşkün davranışları yapabilmek için bir yetki gibi görüyorsun. Dahası-"

"Marks," Leo kadifemsi bir ses tonuyla kadının sözünü kesti. "Bu benim dikkatimi dağıtmak için kusursuz bir girişimdi. Ama işe yaramayacak. Bilmek istediğim şeyi bana söyleyene kadar gitmene izin vermeyeceğim."

Marks güçlükle yutkundu ve onun dışında her yere bakmaya çalıştı, ama Leo tam karşısında dikildiği için bunu yapmak zordu. "Bay Ruthledge'le özel olarak konuşma sebebim... şahit olduğun sahne..."

"Evet?"

"Şu yüzden... Harry Ruthledge benim ağabeyim. Üvey ağabeyim."

Leo bu bilgiyi sindirmeye çalışırken, Marks'ın aşağı doğru eğilmiş yüzüne baktı. Aldatılmış ve ihanet edilmiş olma hissi, sinirden köpürmesine neden olmuştu. Lanet olsun! Marks ve Harry Ruthledge, *kardeş* miydi?

"Bu kadar önemli bir durumu saklamak için ortada iyi bir sebep olamaz," dedi Leo.

"Durum karışık."

"Neden ikinizden biri daha önce bir şey söylemedi?"

"Bilmen gerekmiyor."

"Poppy evlenmeden önce, bunu bana söylemeliydin. Buna mecburdun, söylemek zorundaydın."

"Niye?"

"Çünkü sadakat diye bir şey var, seni kahrolası! Ailemi etkileyecek daha başka ne biliyorsun? Başka ne sırlar saklıyorsun?"

"Hiçbiri seni ilgilendirmez," diye karşı atak yaptı Catherine. Leo'nun kollarından kurtulmak için kıvrandı. "Bırak gideyim!"

"Ne planladığını anlayana kadar olmaz. Catherine Marks gerçek adın mı? Lanet olsun, sen kimsin?" Genç kadın kurtulmak için cebelleşirken, Leo küfretti. "Kıpırdama, seni dişi şeytan. İstediğim tek şey –*Ah!*" Kadın dönerek Leo'nun göğsüne dirsek atmıştı.

Bu manevrayla Marks, Leo'nun kollarından kurtuldu ama bu arada gözlüğü yere düştü. "Gözlüğüm!" Yere çömeldi ve emekleyerek gözlüğünü aramaya başladı. Bulanık görüyordu.

Leo'nun öfkesi, suçluluk duygusuna yenik düştü. Anlaşılan, genç kadın gözlüğü olmadan adeta bir kördü. Onun bu yerde sürünen hali, Leo'nun kendini hayvan gibi hissetmesine neden oluyordu. Acımasız, vahşi ve zalim biri gibi. Yere çöktü ve kadına gözlüğü aramasında yardım etmeye başladı.

"Ne yöne gittiğini gördün mü?" diye sordu Leo.

"Eğer bunu görseydim," dedi Marks sinirli bir sesle, "gözlüğe ihtiyacım olmazdı, değil mi?"

Kısa bir sessizlik. "Bulmana yardım edeceğim."

"Ne kadar da naziksiniz," dedi Catherine alaycı bir sesle.

Sonraki birkaç dakika boyunca, ikisi de bütün bahçeyi ellerinin ve dizlerinin üstünde gezerek, nergislerin arasına bakarak gözlüğü aradılar. İkisi de sessizdi. "Yani gözlüğe gerçekten ihtiyacın var," dedi Leo sonunda.

"Elbette var," dedi Marks sinirli bir şekilde. "İhtiyacım olmasa neden takayım?"

"Onun da kılık değiştirmenin bir parçası olduğunu sandım."

"Kılık değiştirmemin mi?"

"Evet, Marks, kılık değiştirme. Yani, birinin kimliğini gizlemesi. Soytarılar ve casuslar sık sık kılık değiştirir. Anlaşılan o ki, artık mürebbiyeler de kılık değiştiriyor, kimliğini gizliyor. Yüce Tanrım, ailemle ilgili *herhangi bir şey* sıradan olabilir mi acaba?"

Marks onun olduğu yöne doğru düşmanca baktı ve sonra gözlerini kırpıştırdı. Bakışlarını odaklayamıyordu. Bir an için, en sevdiği battaniyesi uzanamayacağı bir yere koyulmuş endişeli bir çocuk gibi göründü. Bu görüntü, Leo'nun kalbinde tuhaf ve acı dolu bir sıkışmaya neden oldu.

"Gözlüğünü bulacağım," dedi kabaca. "Söz veriyorum. İstersen ben ararken sen eve gidebilirsin."

"Hayır, teşekkür ederim. Gözlüğüm olmadan kendi başıma eve gitmeyi denersem, kendimi ahırda bulurum muhtemelen."

Çimenlerin üzerinde metalik bir parıltı gören Leo, uzanarak gözlüğü tuttu. "İşte burada." Marks'a doğru emekledi ve dizlerinin üzerinde durarak genç kadının yüz hizasına geldi. Ceketinin kollarıyla gözlüğün camlarını temizledi. "Kıpırdama."

"Onu bana ver."

"Bırak da ben yapayım, dik kafalı. Tartışmak sana nefes almak kadar doğal geliyor, değil mi?"

"Hayır, gelmiyor." Adam boğuk bir sesle gülünce, genç kadın kızardı.

"Sen bu kadar kolaylaştırdığın zaman seni kızdırmak o kadar da eğlenceli olmuyor, Marks." Leo, çerçevenin kenarlarından tutarak, büyük bir özenle gözlüğü genç kadının yüzüne yerleştirdi. Gözlüğün saplarına nazikçe dokundu. "İyi oturmuyor." Parmağını kadının bir kulağının üstünde gezdirdi. Genç kadın gün ışığında son derece güzeldi. Mavi gözlerinde yeşil ve gri renkler parlıyordu. Opal gibi. "Kulakların ne kadar küçük." Leo, ellerini Marks'ın güzel kemikli yüzünün iki yanında gezdirdi. "Gözlüğünün bu kadar kolaylıkla düşmesine şaşmamalı. Neredeyse tutunacakları bir yer yok."

Marks ona hayretle baktı.

Ne kadar da kırılgan, diye düşündü Leo. Catherine'in mizacı çok sertti ve her zaman çok katıydı. Genç adam bu yüzden onun kendisinin neredeyse yarısı kadar olduğunu unutuyordu. Ellerini uzaklaştırmak için onun kendisini tokatlamasını bekledi. Genç kadın dokunulmaktan hoşlanmıyordu, özellikle de Leo tarafından. Ama kıpırdamadı. Leo başparmaklarını kadının boğazının iki yanında, boynunda gezdirdi ve yutkunmasının titreşimlerini his-

setti. O anla ilgili bir şeyler gerçekdışıydı. Bir rüya gibiydi. Ve Leo bitmesini istemiyordu.

"Catherine senin gerçek adın mı?" diye sordu. "En azından buna cevap verecek misin?"

Genç kadın tereddüt etti, kendisiyle ilgili bir gerçeği deşifre etmekten korkuyordu. Bu ufak bilgi kırıntısını bile. Ama adamın parmakları boynu boyunca kayınca, bu hafif okşama onu silahsız bırakmış göründü. Boynundan yukarıya doğru bir kırmızılık yükseldi.

"Evet," dedi tıkanarak. "Adım Catherine."

Hâlâ dizlerinin üzerinde duruyorlardı. Genç kadının etekleri kabarmış ve etrafa yayılmıştı. Çiçeklerin boyadığı elbisesinin bir parçası, Leo'nun bir dizinin altında kalmıştı. Leo'nun vücudu, kadının yakınlığına güçlü bir tepki verdi. Sıcaklık, teninin altından ilerleyip uygunsuz bölgelerde toplandı. Kasları sıkılaşıp, kasıldı. Buna bir son vermeliydi, yoksa ikisinin de pişman olacağı bir şeyler yapacaktı.

"Kalkmana yardım edeyim," dedi kabaca, ayağa kalkarken. "İçeri girelim. Ama seni uyarıyorum, seninle işim henüz bitmedi. Daha fazla–"

Sesi kesildi. Çünkü Marks kalkmaya çalışırken, vücudu ona sürtünmüştü. Karşılıklı dikilerek kıpırdamadan durdular. Nefesleri düzensiz vuruşlarla birbirine karışıyordu.

Rüyada gibi hissettiren duygu yoğunlaştı. İkisi bu yaz bahçesinde diz çökmüş vaziyetteyken hava, ezilmiş çimen ve kırmızı gelinciklerin kokusuyla ağırlaşmıştı. Ve Catherine Marks kollarındaydı. Saçları günışığında parlıyor, teni kadife gibi yumuşacık görünüyordu. Üst dudağı nerdeyse alt dudağı kadar dolgundu ve kıvrımları, olgunlaşmış cennet meyvesi kadar enfes ve yumuşak görünüyordu. Leo,

kadının dudaklarına bakarken, ensesindeki tüylerin heyecandan ürperdiğini hissetti.

Kafası dumanlı gibiydi ve bir karar verdi: Bazı şeylere direnmenin bir anlamı yoktu. Ne kadar direnirse direnssin, yeniden karşısına çıkıp duruyordu. İşte bu yüzden bu duyguya tamamen *boyun eğmeliydi.* Üstesinden gelebilmenin tek yolu buydu.

"Kahretsin," dedi dağınık bir halde. "Bunu yapacağım. Ardından yok edileceğimi bilsem de."

"Neyi yapacaksın?" diye sordu Marks, gözleri kocaman olmuştu.

"Bunu," dedi Leo ve Marks'ın dudaklarına yapıştı.

Sonunda. Genç adamın vücudundaki her kas hafiflemiş gibi görünüyordu. Sonunda. Bu his o kadar zevk veriyordu ki, Leo bir süre hareket edemedi. Sadece ağzında genç kadının dudaklarını hissetti. Bu duygunun içine batan Leo, kendini ele geçirmesine izin verdi. Düşünmeyi tamamen bırakarak istediği her şeyi yaptı. Genç kadının üst dudağını ve ardından alt dudağını çekerek, ağızlarını birbirine kenetleyerek, diliyle kadının diline dokunarak oyunlar oynadı. Bir öpücük bitmeden diğeri başlıyordu. Kayma ve sürtünmeden oluşan erotik okşama silsilesi gibiydi. Bir memnuniyet hissi, tüm damarlarında ve sinir uçlarında yankılanarak genç adamı ele geçirdi.

Tanrı yardımcısı olsun, daha fazlasını yapmak için acı çekiyordu. Kadının elbisesinin içine ellerini sokarak o vücudun her bir santimini keşfetmek için ölüyordu. Dudaklarını genç kadının her bir mahrem tümseğinde gezdirmek, onun her yerini öpmek ve tatmak istiyordu. Sanki heyecan her yerden geliyormuş gibi genç kadın ona yas-

landı. Ki gerçekten de her yönden geliyordu. Daha yakın olmak ve daha sıkı sarılmak için uğraştılar, vücutları yeni ve düzensiz bir ritim tutturmuştu. Bir sürü kumaş katmanıyla ayrılmış olmasalar, bu resmen bir sevişme olurdu.

Leo, durması gerektiğini bilmesine rağmen onu öpmeye ara vermedi. Sadece hissettiği saf arzu için değil, ayrıca, öpüşmeleri bittikten sonra olacaklarla yüzleşmek için de hevesliydi. Aralarındaki geçimsiz ilişki, böyle bir şeyden sonra kaldığı yerden devam edemezdi. Bu durum, bilinmeyen bir yere doğru yeni bir rota çizmişti ve Leo, ikisinin de varacakları yerden hoşlanmayacağından emindi.

Leo onu tek seferde bırakamayacağını anlayınca bunu aşamalı olarak yaptı. Kadını, boynundan kulağının altındaki boşluğa kadar burnuyla yavaşça okşadı. Marks'ın nabzı hızlı ve ateşliydi.

"Marks," dedi Leo boğuk bir sesle. "Bundan korkuyordum. Bir şekilde biliyordum..." Susarak başını eğdi ve kadına baktı.

Catherine, gözlüğünün buğulu camlarının arkasından gözlerini kıstı. "Gözlüğüm... yine kaybettim."

"Hayır, kaybetmedin. Sadece camları buğulanmış."

Gözlüğündeki buğu kaybolunca Marks, Leo'ya baktı. Ayağa kalkmaya çalışırken, o sırada ona yardım etmeye çalışan Leo'yu tersledi.

Birbirlerine baktılar. Hangisinin daha çok dehşete düştüğünü söylemek zordu.

Ama yüz ifadelerine bakıldığında, en çok dehşete düşenin muhtemelen Marks olduğu anlaşılıyordu.

"Bu asla olmadı," dedi genç kadın pat diye. "Eğer bir yerde bundan bahsedersen, son nefesime kadar inkâr ede-

rim." Eteğinin üzerindeki çimen ve yaprakları silkeledikten sonra Leo'yu bakışlarıyla uyardı. "Şimdi eve gidiyorum. Sakın beni takip etme!"

Bölüm 2

Akşam yemeğine kadar karşılaşmadılar. Yanlarında kalabalık bir grup vardı: Leo'nun kız kardeşleri Amelia, Win, Poppy ve onların saygıdeğer kocaları Cam Rohan, Kev Merripen ve Harry Ruthledge. Catherine Marks, masanın en uzak noktasında, Beatrix'in yanında oturuyordu.

Leo'nun kız kardeşlerinden hiçbiri geleneksel bir koca seçmemişti. Rohan ve Merripen, Roman Çingeneleriydiler. İkisinin de yeteneklerinin bir kısmının, Hathaway'lerin sıradışı haline uyduğu söylenebilirdi. Poppy'nin kocası Harry Ruthledge ise değişik mizaçlı bir otel sahibiydi, düşmanları onu dostlarından daha çok seviyor gibi görünüyordu.

Catherine Marks, Harry'nin kız kardeşi olabilir miydi?

Yemek boyunca ikisine de bakarak aralarında bir benzerlik aradı. *Bir benzerlik göremezsem aklımı kaçırırım,* diye düşündü. Çıkık elmacıkkemikleri, düz kaşlar ve göz kenarlarındaki hafif çekiklik...

Yemek biter bitmez Leo, Amelia'ya, "Seninle konuşmam gerek," dedi. "Özel olarak."

Genç kadının mavi gözleri merakla büyüdü. "Elbette. Yürüyelim mi? Dışarısı hâlâ aydınlık."

Leo başıyla onayladı.

İki büyük Hathaway kardeşi olarak Leo ve Amelia sıkça kavga ederlerdi. Amelia'nın, onun dünyadaki en sevdiği insan olmaması, en yakın sırdaşı olamayacağı anlamına gelmiyordu. Amelia sağduyu hakkında çok şey biliyordu ve düşündüğü şeyi söylemekten asla çekinmezdi.

Hiç kimse pragmatik Amelia'nın, cesur Roman Çingenesi olan Cam Rohan tarafından ayaklarının yerden kesileceğini beklememişti. Ama Cam, Amelia daha ne olduğunu anlayamadan kızı baştan çıkarıp, onunla evlenmeyi başarmıştı. Bundan sonra Cam, Hathaway'lerin ihtiyaç duyduğu aklı başında rehberliği, onlara sağlamıştı. Biraz fazla uzun siyah saçları ve tek kulağında parlayan elmas küpeyle Cam, hiç de bir aile reisi imajı çizmiyordu. Ama adamın kalender tavırları, Hathaway'leri uzman bir şekilde yönetmesine olanak sağlamıştı. Şimdi o ve Amelia'nın Rye adında dokuz aylık bir oğulları vardı. Bebek, babasının siyah saçlarıyla annesinin mavi gözlerini almıştı.

Amelia'yla baş başa acele etmeden yürüyen Leo, çevreye buraların sahibi olduğunu ifade eden bir bakış attı. Yazın, Hampshire güneşi saat dokuza kadar gökyüzünden ayrılmazdı. Ormanı, koruluğu ve çayırları bu saate kadar mozaik gibi aydınlatırdı. Arazide nehirler ve çağlayanlar vardı, içinde bereketli yaban hayatı barındıran ıslak çayırları ve bataklıkları besliyorlardı. Ramsay arazisi, Hamsphire'daki en geniş arazi değildi, ama ulu ağaçlardan oluşan ormanı ve bin iki yüz dönümün üzerindeki verimli topraklarıyla en güzellerinden biriydi.

Geçen yıl, Leo kiracılarını tanımaya başlamış; sulama, kanalizasyon, çit tamiri, kapılar, binalar konusunda bazı gelişmeler sağlamıştı. Çiftçilik hakkında bilmek istediğinden çok daha fazlasını öğrenmişti. Bütün bunların nedeni de Kev Merripen'in acımasız eğitimiydi.

Çocukluğundan beri Hathaway'lerle yaşayan Merripen, arazi yönetimiyle ilgili mümkün olan her şeyi öğrenebilme işini üstlenmişti. Şimdi de biriktirdiği bu bilgileri Leo'ya öğretme niyetindeydi.

"Kendi kanını ve terini toprağa akıtmadıkça," demişti ona Merripen, "burası gerçekten senin olmaz."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sormuştu Leo alaycı bir şekilde. "Sadece kan ve ter mi? Eğer önem taşıyorsa, birkaç vücut sıvısı daha bağışlayabilirim."

Ama Merripen'in haklı olduğunu içten içe kabul etmişti. Bu sahiplik ve bağ kurma hissi, başka türlü kazanılamazdı.

Leo ellerini cebine sokarak gergin bir şekilde iç çekti. Yemek onu huzursuz ve asabi yapmıştı.

"Bayan Marks'la kavga etmiş olmalısın," dedi Amelia. "Normalde, birbirinize masanın karşısından oklar fırlatırsınız ama bu akşam ikiniz de sessizdiniz. Onun bir kere bile tabağından başını kaldırdığını görmedim."

"Bir kavga değildi," dedi Leo ters bir şekilde.

"O zaman neydi?"

"Marks bana –baskı altındayken- Ruthledge'in onun ağabeyi olduğunu söyledi."

Amelia ona şüpheyle baktı. "Ne tür bir baskı?"

"Bunu boşver. Ne dediğimi duydun mu? Harry Ruthledge -"

"Bayan Marks, sen buna katkıda bulunmadan da yeterince baskı altında zaten," dedi Amelia. "Ona karşı acımasız olmadığını umuyorum, Leo. Çünkü öyleyse –"

"*Ben mi? Marks'a* karşı acımasız olmak mı? Üzülmen gereken kişi benim. Onunla her konuşmamdan sonra oradan ayrılırken bağırsaklarım deşilmiş oluyor." Kız kardeşinin, sırıtmasını zorlukla bastırdığını görünce öfkesi katlandı. "Sanırım Ruthledge ve Marks'ın kardeş olduklarını zaten biliyordun."

"Birkaç gündür biliyorum," diye itiraf etti Amelia.

"Neden bir şey söylemedin?"

"Söylemememi rica etti. Ben de onun mahremiyetine saygı gösterdim."

"Etraftaki hiç kimsenin mahremiyeti yokken neden Marks'ın bir mahremiyeti olması gerektiğini şeytan bilir." Leo, yolda durarak kardeşini de durdurdu. Birbirlerinin yüzlerine bakıyorlardı. "Onun Ruthledge'in kız kardeşi olması neden bir sır?"

"Emin değilim," dedi Amelia, aklı karışık görünüyordu. "Söylediği tek şey, bu gizliliğin onun korunması için gerekli olduğu."

"Neyden korumak?"

Genç kadın çaresizce başını salladı. "Belki Harry sana söyler. Ama bundan şüpheliyim."

"Tanrı aşkına, ya birisi bana bunu açıklayacak ya da daha gözünü bile kırpamadan Marks'ın kıçını bu araziden postalayacağım."

"Leo," dedi Amelia hayret içinde, "bunu yapmayacaksın."

"Benim için bir zevk olurdu."

"Ama Beatrix'i düşün. Ne kadar üzülürdü-"

"Zaten Beatrix'i düşünüyorum. En küçük kardeşim, muhtemelen tehlikeli bir sır saklayan kadın tarafından göz kulak olunmasını istemiyorum. Harry Ruthledge gibi Londra'da bir sürü alçak adamla bağı olan biri bile kendi kız kardeşini kabul edemiyorsa... o kadın bir suçlu olabilir. Hiç aklına geldi mi?"

"Hayır," dedi Amelia katı bir sesle. Yeniden yürümeye başladı. "Doğrusu Leo, bu senin için bile fazla dramatik bir düşünce oldu. O bir suçlu değil."

"Bu kadar saf olma," dedi genç adam onu takip ederek. "İkisi de göründükleri gibi değiller."

Kısa bir sessizlikten sonra Amelia dikkatle sordu. "Ne yapacaksın?"

"Ertesi gün Londra'ya doğru yola çıkacağım."

Genç kadının gözleri irileşti. "Ama Merripen senin turp ekiminde yer almanı bekliyor. Ayrıca gübreleme ve-"

"Merripen'in ne beklediğini biliyorum. Ayrıca onun büyüleyici konferanslarını ve gübre harikalarını kaçırmaktan nefret ediyorum. Yine de gideceğim. Ruthledge'le biraz zaman geçirip, bazı cevaplar alabilecek miyim diye bir bakacağım."

Amelia kaşlarını çattı. "Onunla neden burada konuşmuyorsun?"

"Çünkü adam balayında ve Hampshire'daki son gecesini benimle konuşarak geçirmek istemeyebilir. Bunun dışında, Mayfair'deki bir eve sera tasarlamak için ufak bir komisyonda görev almaya karar verdim."

"Sanırım Catherine'den uzaklaşmak istiyorsun. Bence ikinizin arasında bir şeyler oldu."

Leo, günışığından geriye kalan son turuncu ve mor renklere baktı. "Güneş batıyor," dedi hoş bir sesle. "Geri dönmeliyiz."

"Biliyorsun, sorunlarından kaçamazsın."

Leo'nun ağzı rahatsız bir ifadeyle büküldü. "Neden insanlar sürekli bunu söylüyor? Tabii ki sorunlarından kaçabilirsin. Ben her zaman yapıyorum, hep işe yaradı."

"Catherine'e karşı bir takıntın var," diye ısrar etti Amelia. "Herkes bunun farkında."

"Şimdi kim dramatik?" diye sordu Leo ve Ramsay Evi'ne doğru ilerlemeye başladı.

"Onun yaptığı her şeyi izliyorsun." Amelia inat ederek adımlarını ona göre ayarladı. "Ne zaman adı geçse, hemen kulaklarını dikiyorsun. Son zamanlarda ne zaman onunla konuşsan ya da tartışsan, hiç olmadığın kadar canlı görünüyorsun, şeyden beri olmadığın kadar hem de..." Genç kadın duraksadı. Söylemek üzere olduğu konu hakkında daha çok düşünüyormuş gibiydi.

"Neyden beri?" diye sordu Leo, devam etmesi için cesaretlendirerek.

"Kızıl humma salgını öncesinden."

Bu, onların asla konuşmadıkları bir konuydu.

Leo'nun unvanı devralmasından bir sene önce Hathaway'lerin yaşadığı köyde ölümcül bir kızıl humma salgını yayılmıştı.

İlk hastalanan Laura Dillard olmuştu, Leo'nun nişanlısı.

Laura'nın ailesi, genç adamın kızlarının başında beklemesine izin vermişlerdi. Leo, üç gün boyunca onu kollarında tutarak, geçen her saat kızın ölüme yaklaşmasını izlemişti. Laura bu dünyadan göçene kadar...

Leo eve dönmüş, ancak ona ve Win'e de humma bulaşmıştı. Bir mucize eseri ikisi de kurtulmuşlardı ama Win'de hasar kalmıştı. Leo ise sayamayacağı kadar yara iziyle dolu, bambaşka bir adam olmuştu. Kendisini uyanamadığı bir kâbusun içinde bulmuştu. Yaşayıp yaşamamak umurunda bile değildi. En çok affedemediği şey de, ailesine sayısız sorun çıkararak onlara çok acı çektirmiş olmasıydı. Hepsinden de kötüsü, Leo kendini mahvetmekle meşgulken, ailesi bir karar vermişti. Win'i iyileşmesi için Fransa'daki bir kliniğe Leo'nun eşliğinde göndermişlerdi.

Klinikte Win'in ciğerleri eski gücüne kavuşurken, Leo da Provence'ın ısınmış tuğlalı evlerden oluşan köylerinde, çiçeklerin serpiştirilmiş olduğu yokuş yukarı patikalarında ve çorak arazilerinde yürüyerek saatler geçirmişti. Güneş ışığı, sıcak mavi hava, bu *lenteur,* yani hayatın yavaşlığı, genç adamın zihnini açmış ve ruhunu sakinleştirmişti. Yemeklerde içtiği bir kadeh şarap dışında içki içmeyi bırakmıştı. Taslaklar çizmiş, boyamış ve nihayet yasını tutmuştu.

Win ve Leo Londra'ya döndükten sonra, Win kalbinin arzuladığı şeyin peşinden gitmek için derhal harekete geçmişti – Merripen'le evlenmek.

Leo, kendi payına, ailesini hayal kırıklığına uğratmış olduğu için iyileşmeye çalışıyordu. Ama her şeyden önce, bir daha âşık olmamaya kararlıydı. Ne kadar ölümcül bir derinlikte sevebildiğinin artık farkındaydı ve bir daha asla bir insana kendi üzerinde bu kadar güç vermeyecekti.

"Kardeşim," dedi Amelia'ya kederli bir şekilde. "Marks'a karşı herhangi bir kişisel ilgim olduğuna dair çılgınca fikirlerin varsa, bir an önce unut. Sadece neler gömdüğünü bulmak niyetindeyim. Eğer onu birazcık tanıyorsam, bu ifade gerçek bile olabilir."

Bölüm 3

"Yirmi yaşına gelene kadar Cat'in varlığını bilmiyordum," dedi Harry Ruthledge, uzun bacaklarını öne doğru uzatarak. Leo ile Ruthledge Oteli'nin kulüp odasında oturuyorlardı. Sekiz köşeli çıkıntılarıyla bu sessiz ve lüks yer, yabancı asiller, arabayla yolculuk edenler, aristokrat ve politikacılar arasında popüler bir toplantı yeriydi.

Leo, enişteşini hafifçe gizli bir şüpheyle inceledi. Kardeşlerinden biriyle evlenmesi için seçeceği erkekler listesinde Ruthledge şüphesiz üst sıralarda yer almazdı. Leo ona güvenmiyordu. Öte yandan Harry'nin iyi özellikleri de yok değildi. Poppy'ye olan açık bağlılığı bunların arasındaydı.

Harry devam etmeden önce kelimeler üzerinde düşünerek, kadehindeki ılık brendiden bir yudum aldı. Yakışıklı ve etkileyici bir adamdı. Ama aynı zamanda acımasız ve çıkarcıydı da. Onun başarılarına sahip bir adamdan kimse daha azını bekleyemezdi. Bu başarılardan biri de Londra'daki en büyük ve varlıklı oteli inşa etmiş olmasıydı.

"Catherine hakkında konuşmayı birçok nedenden ötürü istemiyorum," dedi Harry. Yeşil gözleri ihtiyatla parladı. "Ona hem koruyucu hem de nazik olmam gerekirken ben ikisini de yapmadım. Sebeplerden biri bu. Ve ben bundan pişmanlık duyuyorum."

"Hepimizin pişmanlıkları var," dedi Leo. Brendisinden bir yudum alarak kadifemsi yakıcı tadın, boğazından aşağı akmasına izin verdi. "İşte bu yüzden kötü alışkanlıklarımı bırakmıyorum. İnsan bir şeyi yapmaya son verene kadar ondan pişmanlık duymaz."

Harry sırıttı, ama masanın üzerine yerleştirilmiş mumun alevini izlerken birden ciddileşti. "Sana herhangi bir şey anlatmadan önce, kız kardeşime duyduğun ilginin ne olduğunu sormak istiyorum."

"İşvereni olarak soruyorum," dedi Leo. "Beatrix'in üzerindeki muhtemel tesiri hakkında endişeleniyorum."

"Daha önce tesirini hiç sorgulamamıştın," diye karşı atak yaptı Harry. "Söylenenlere göre, Beatrix üzerinde harika bir iş çıkardı."

"Evet. Yine de, seninle olan bağlantısının ortaya çıkışı beni endişelendirdi. Bana kalırsa ikiniz bir komplo tasarlıyorsunuz."

"Hayır." Harry doğrudan gözlerine baktı. "Bir komplo yok."

"O zaman bütün bu sırlar neden var?"

"Sana bunu açıklayabilmem için önce kendi geçmişimden birkaç şey anlatmam gerekiyor." Harry duraksadı ve gizemli bir ses tonuyla ekledi. "Ve bunu yapmaktan nefret ediyorum."

"Çok üzgünüm," dedi Leo içtenlikten eser taşımayan bir tavırla. "Devam et."

Harry ona bir şeyler anlatıp anlatmama arasında gidip geldi. "Cat ve ben aynı anneden doğduk. Annemizin adı, Nicolette Wigens. İngiltere doğumluydu. Küçük bir çocukken ailesi İngiltere'den Buffalo, New York'a taşınmış. Widgens'lar hayatlarının epey geç bir döneminde çocuk sahibi oldukları için o tek çocuktu. Bu yüzden ona bakacak bir adamla evlenmesi, ailesinin tek arzusuydu. Babam Arthur, onun yaşından iki kat daha büyük ve oldukça zengin bir adamdı. Bu birlikteliği Widgens'ların zorladığından şüpheleniyorum, ortada kesinlikle aşk yoktu. Ama Nicolette ve Arthur evlendikten kısa bir süre sonra ben doğmuşum. Aslına bakarsan gereğinden de kısa bir süre sonra. Arthur'un gerçek babam olmadığına dair söylentiler çıkmış."

"Baban mıydı?" diye sormaya engel olamadı Leo.

Harry alayla gülümsedi. "Kesin olarak bilinebilir mi?" Harry omuz silkti. "Neyse, bir şekilde annem sonunda âşıklarından biriyle İngiltere'ye kaçtı." Harry'nin bakışları mesafeliydi. "Ondan sonra da başka adamlar olduğuna inanıyorum. Annem kendisini durdurabilen biri değildi. Şımarık ve zevkine düşkün bir sürtüktü, ama çok güzeldi. Cat ona çok benziyor." Dalgın bir ifadeyle duraksadı. "Sadece daha yumuşak ve daha ince. Ve annemizden farklı olarak Cat, nazik ve ilgi dolu bir mizaca sahip."

"Gerçekten mi?" dedi Leo bozulmuş bir ifadeyle. "Çünkü bana karşı hiç nazik olmadı."

"Çünkü sen onu korkutuyorsun."

Leo ona inanmayan bir bakış attı. "O küçük cadalozu korkutmam nasıl mümkün olabilir? Erkeklerin yanında gergin olduğunu iddia etmeye kalkışma, çünkü Cam ve Merripen'in yanında oldukça dost canlısı davranıyor."

"Onların yanında kendini güvende hissediyor."

"Neden benimle hissetmiyor?" diye sordu Leo. Gücenmişti.

"Bence bunun nedeni," dedi Harry düşünceli bir sesle, "seni gerçekten bir *erkek* olarak görüyor."

Bu açıklama Leo'nun kalbini sarstı. Sahte bir bıkkınlıkla, brendi kadehinin içindekileri inceledi. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır. Hampshire'dayken kendim gördüm." Harry buruk bir ifadeye büründü. "Cat'in endişeli olduğu bir yerde, insanın tamamen dikkatli olması gerekir. Kendisi hakkında konuşmaz." Brendisinin geri kalanını kafaya dikti, kadehini dikkatle bir kenara koydu ve sandalyesinde arkaya yaslandı. "Annemden Buffalo'dan ayrıldıktan sonra hiç haber almadım." Parmaklarını birleştirip düz karnının üzerine koydu. "Yirmi yaşıma geldiğimde, ondan yanına gitmemi isteyen bir mektup aldım. Harap eden bir hastalığa yakalanmış ve az zamanı kalmıştı. Bir çeşit kanser. Zannediyorum, ölmeden önce benim nasıl bir adam olduğumu görmek istiyordu. Derhal İngiltere'ye gelmek üzere yola çıktım, ama ben yetişemeden o öldü."

"İşte o zaman Marks'la tanıştın," dedi Leo hemen.

"Hayır, orada değildi. Her ne kadar Cat annesiyle kalmak istese de, babası tarafından bir hala ve büyükanneyle kalması için gönderilmişti. Görünüşe göre babası da hasta yatağının başında nöbet tutmak istemediği için Londra'dan ayrılmıştı."

"Asil dostum," dedi Leo.

"Nicolette'le hayatının son haftasında o yöreden bir kadın ilgilenmişti. Bana Cat'ten bahseden oydu. Çocuğu

ziyaret etmeyi kısa bir süre düşündüm, ama tam tersine karar verdim. Hayatımda piç bir üvey kardeşe yer yoktu. Nerdeyse yarı yaşımdaydı ve bir kadının ilgisine ihtiyacı vardı. Halasının gözetiminde daha iyi olacağını varsaydım."

"Bu varsayım doğru çıktı mı?" diye sormak zorunda hissetti kendini Leo.

Harry ona esrarlı bir bakış attı. "Hayır."

Tüm hikâye bu iç açıcı olmayan iki hecede yatıyordu. Leo daha fazlasını duymak istedi. "Ne oldu?"

"İngiltere'de kalıp otel işinde kendimi denemeye karar verdim. Böylece Cat'e bir mektup yazıp, bir şeye ihtiyacı olursa bana haber göndermesi gereken yeri bildirdim. Birkaç yıl sonra, on beş yaşındayken bana yazdı ve yardım istedi. Onu bulduğumda... zor şartlar altındaydı. Keşke ona biraz daha erken ulaşabilseydim."

İçinde anlaşılmayan bir endişenin sıkışmasını hisseden Leo, ilgisizlik dolu her zamanki sahte görünüşünü devam ettiremez oldu. "Zor şartlar derken... neyi kastediyorsun?"

Harry başını olumsuz anlamda salladı. "Korkarım sana anlatabileceklerim bu kadar. Gerisi Cat'e kalmış."

"Kahretsin Ruthledge, burada bırakamazsın. Hathaway'lerin buna nasıl dahil olduğunu ve sonunda İngiltere'deki en kötü huylu ve her şeye burnunu sokan mürebbiyeyle uğraşmak zorunda kalmamın nedenini öğrenmek istiyorum."

"Cat çalışmak zorunda değil. O ekonomik özgürlüğü olan bir kadın. Ona istediği her şeyi yapabileceği özgürlüğü sağlayacak kadar para ayırdım. Dört yıl yatılı okula gitti

ve iki yıl da orada öğretmenlik yaptı. Sonra bir gün bana gelip Hathaway ailesinde mürebbiyelik işini kabul edeceğini söyledi. Sanırım sen ve Win o sırada Fransa'daydınız. Cat iş görüşmesine gitti, Cam ve Amelia ondan hoşlandılar, Beatrix ve Poppy'nin açıkça ihtiyaçları vardı ve kimse onun deneyimsizliğini sorgulamaya istekli görünmedi."

"Tabii ki sorgulamazlar," dedi Leo alaycı bir sesle. "Ailem iş deneyimi gibi önemsiz şeylerle asla canını sıkmaz. Eminim görüşmeye en sevdiği rengi sorarak başlamışlardır."

Harry gülmemeye çalışıyor ama bunu başaramıyordu. "Haklı olduğuna şüphe yok."

"Eğer paraya ihtiyacı yoksa neden başkası için çalışmaya başladı?"

Harry omuz silkti. "Dışarıdan biri de olsa, bir ailenin nasıl bir şey olduğunu görmek istedi. Cat hiçbir zaman kendi ailesinin olmayacağını düşünüyor."

Bunu anlamaya çalışırken Leo'nun kaşları çatılmıştı. "Onu durduran bir şey yok," dedi.

"Öyle mi dersin?" Bir alay belirtisi Harry'nin yeşil, sert gözlerinde parladı. "Siz Hathaway'ler, sana zerre önem vermeyen insanlarca tecrit edilerek büyütülmenin nasıl bir şey olduğunu anlayamazsınız. Bir seçeneğin yoktur, bunun senin hatan olduğunu, sevilemez biri olduğunu zannedersin. Bu duygu, bir hapishane haline gelene kadar etrafında dolanır ve sen kendini, içeri girmek isteyen herkesin yüzüne kapılar kapatıp, duvarlar örerken bulursun."

Leo dikkatle dinliyordu. Harry'nin kendi hakkında olduğu kadar Catherine için de konuştuğunu hissetmişti. Sessizce Harry'nin haklı olduğunu kabul etti: Leo, hayatı-

nın en kötü ve umutsuz anında bile ailesinin onu sevdiğini biliyordu.

İlk defa Poppy'nin Harry için ne yaptığını tam anlamıyla kavradı. Genç adamın tarif ettiği bu hapishaneyi yok etmişti.

"Teşekkür ederim," dedi Leo alçak sesle. "Bu konuda konuşmanın senin için zor olduğunu biliyorum."

"Kesinlikle." Harry büyük bir ciddiyetle mırıldandı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Ramsay; eğer Cat'i herhangi bir şekilde üzersen, seni öldürmek zorunda kalırım."

Geceliğini giymiş olan Poppy, elinde bir kitapla yatağa uzanmıştı. Zarifçe döşenmiş özel dairelerine birinin girdiğini duydu. Kocası odaya girince gülümseyerek başını kaldırdı. Genç adam o kadar gizemli ve zarif görünüyordu ki, onun bu görüntüsü karşısında Poppy'nin kalp atışları zevkle hızlandı. Harry, anlaşılmaz bir adamdı. Onu iyi tanıdığını iddia edenlere göre bile tehlikeliydi. Ama Poppy'yle birlikteyken rahatlıyor ve nazik tarafı ortaya çıkıyordu.

"Leo'yla konuştun mu?" diye sordu genç kadın.

"Evet, aşkım." Ceketini çıkararak bir koltuğun arkasına yerleştirdi ve yatağa yaklaştı. "Aynen beklediğim gibi, Cat hakkında konuşmak istedi. İkimizin de geçmişimiz hakkında anlatabileceğim her şeyi anlattım."

"Bu durumdan ne çıkardın?" Poppy, Harry'nin diğer insanların düşüncelerini ve nedenlerini sezmekte iyi olduğunu biliyordu.

Harry kravatını çözerek boynunun iki yanından sallanmasına neden oldu. "Ramsay, Cat'i olması gerektiğinden

daha çok merak ediyor, orası açık. Bundan hiç hoşlanmadım. Ama Cat yardım istemeden müdahale etmeyeceğim." Karısının çıplak boynuna uzanarak parmaklarını hafif bir duyarlılıkla bir hat üzerinde gezdirdi. Kadının nefesi hızlandı. Kocasının parmakları onun hızlı atan nabzının üzerinde durdu ve yumuşakça okşadı. Harry, hassas bir pembeliğin genç kadının yüzüne yayılmasını izleyerek alçak sesle konuştu. "Kitabı kaldır."

Yatak örtülerinin altında Poppy'nin ayak parmakları kıvrıldı. "Ama çok ilginç bir kısma geldim," dedi ağırbaşlı bir şekilde. Adama sataşıyordu.

"Birazdan başına geleceklerin yarısı kadar bile ilginç değildir." Harry bilinçli bir şekilde yatak örtüsünü çekip genç kadının nefesini keserek, vücudunu onunkinin üzerine eğdi. Bu arada kitap unutulmuş ve yere düşmüştü.

Bölüm 4

Catherine, Leo'nun, yani Lord Ramsay'in uzunca bir süre Hampshire'dan uzak kalmasını umuyordu. Belki üzerinden yeterli zaman geçerse, bahçedeki o öpücük hiç gerçekleşmemiş gibi yapabilirlerdi.

Ama bu arada düşünmeden edemiyordu... Adam bunu neden yapmıştı?

Büyük bir ihtimalle, genç kadının dengesini bozmanın yeni bir yolunu bularak kendini eğlendirmişti sadece.

Eğer hayat adil olsaydı, diye düşündü genç kadın asık suratla, Leo tombul, tıknaz ve kel olurdu. Ama o, taş gibi görünen geniş yapısıyla yakışıklı bir adamdı. Koyu renk saçları, açık mavi gözleri ve büyüleyici bir gülümsemesi vardı. En kötüsü ise, Leo olduğu kadar serseri görünmüyordu. Sağlıklı, temiz ve onurlu görünüyordu, birinin karşılaşmayı umabileceği en hoş beyefendi gibi.

Genç adam ağzını açar açmaz bu yanılsama dağılıyordu. Leo adamakıllı yaramaz bir adamdı, her şart altında ağzına geleni söylüyordu. Kimseyi saymıyor, en çok da kendine

saygı duymuyordu. Tanıştıkları ilk yılda, bir adamın sahip olabileceği neredeyse her uygunsuz özelliği sergilemiş ve onu düzeltmek için girişilen her çaba, genç adamı daha da kötü yapmıştı. Özellikle de bu çabayı gösteren Catherine ise...

Leo, geçmişi olan bir adamdı ve bunu saklamayı deneme nezaketine bile sahip değildi. Ahlaksız geçmişi konusunda oldukça açık sözlüydü. İçip sarhoş olmalar, kadın avcılığı, kavga etme ve birden fazla sebeple Hathaway ailesini felakete sürükleyebilecek, kendine zarar veren davranışlar, bu geçmişin bir parçasıydı. Onu gören birisi ya bir hergele olduğu ya da hergele olarak tanınmak istediği sonucuna varabilirdi. Bıkkın aristokrat rolünü başarıyla oynuyor, gözleri, otuz yaşında ama bundan çok daha fazlasını yaşamış bir adamın alaycı bakışlarıyla parlıyordu.

Catherine hiçbir adamla ilgisinin olmasını istemiyordu, en azından böylesine tehlikeli cazibe yayan bir adamla. Böyle birine asla güvenilmezdi. Genç adamın en karanlık günleri hâlâ önünde olabilirdi. Değilse bile... genç kadının en karanlık günlerinin orada olması mümkündü.

Leo'nun Hampshire'dan ayrılmasından yaklaşık bir hafta sonra, Catherine bir öğleden sonra Beatrix'le dışarı çıktı. Bu geziler maalesef Catherine'in tercih ettiği, iyi ayarlanan türden olmuyordu. Beatrix yürümüyor, araştırma yapıyordu. Ormanın derinlerine gitmeyi seviyor; bitki örtüsü, mantarlar, yuvalar, örümcek ağları ve yerdeki delikleri inceliyordu. Hiçbir şey bu en genç Hathaway'e siyah semender, bir kertenkele yuvası, tavşan deliği bulmak ya da porsuk izleri sürmek kadar keyif vermiyordu.

Yaralı yaratıklar yakalanıyor, iyileştiriliyor ve serbest bı-

rakılıyordu. Kendilerine bakamayacak durumda olanlarsa Hathaway ailesinin bir parçası oluyorlardı. Aile, Beatrix'in hayvanlarına o kadar alışmıştı ki, bir kirpi salonda paytak paytak gezerken ya da bir tavşan yemek masasının gerisinde zıplarken tek bir kişi bile gözünü kırpmıyordu.

Beatrix'le yaptığı bu uzun geziden yorulan Catherine, tuvalet masasına oturup saçlarını açtı. Parmaklarını sarı buklelerden geçirerek saç diplerini ovaladı. Sıkı örgülerin ve saç tokalarının neden olduğu ufak ağrıları geçirmeye çalışıyordu.

Arkasından bir yerden mutlu bir cıvıltı gelince, Beatrix'in gelinciği Dodger'ı görmek için döndü. Hayvan, kadının şifoniyerinin altındaydı. Dişlerinin arasında beyaz bir eldivenle genç kadına doğru koşarken, uzun ve kavisli vücudu zarafetle bükülüyordu. Bu edepsiz hırsız çekmecelerden, dolaplardan ve kutulardan bir şeyler araklayıp, onları gizli yığınlar halinde saklamayı seviyordu. Dodger'ın özellikle *onun* eşyalarını sevmesi ise Catherine için bir hayal kırıklığıydı. Jartiyerlerini bulmak için Ramsay Evi'ni talan etmek, genç kadın için geleneksel bir küçük düşme haline gelmişti.

"Seni fazlaca gelişmiş sıçan," dedi Catherine arka ayakları üzerinde kalkıp, ön patilerini kadının sandalyesine dayayan hayvana. Gelinciğin yumuşak kürkünü okşamak için uzanarak başının tepesini gıdıkladı ve dikkatle hareket ederek eldiveni hayvanın dişlerinden kurtardı. "Bütün jartiyerlerimi çalmasan, eldivenlerime dadanmazdın, değil mi?"

Gelincik ona sevgi dolu bir bakış attı, gözlerinin etrafındaki siyah şerit bir maske gibi görünüyordu.

"Eşyalarımı nereye sakladın?" diye sordu genç kadın, eldivenini masanın üzerine koyarken. "Eğer yakın bir zamanda jartiyerlerimi bulamazsam, çoraplarımı eski ip parçalarıyla bağlamak zorunda kalacağım."

Dodger pençelerini oynattı. Küçük sivri dişlerini göstererek genç kadına bakarken sırıtıyor gibiydi.

Gönülsüzce gülümseyen Catherine, saç fırçasını alıp saçlarını taramaya başladı. "Hayır, seninle oynayacak vaktim yok. Akşam yemeği için hazırlanıyorum."

Gelincik şimşek hızıyla akıcı bir şekilde hareket ederek kadının kucağına zıpladı, masadan eldiveni kaptı ve odadan kaçtı.

"Dodger!" diye haykırdı genç kadın, hayvanın arkasından koşarak. "Onu buraya getir!" Koridora çıktığında, hizmetçilerin alışılmadık bir telaşla ileri geri koşturduğunu gördü. Dodger köşeyi dönerek gözden kayboldu. "Virgie," diyerek hizmetçilerden birine seslendi Catherine. "Ne oluyor?"

Siyah saçlı kız nefes nefese gülümsedi. "Lord Leo, Londra'dan az önce geldi, hanımefendi. Kâhya da bize onun odasını hazırlamamızı, yemek masasına yeni bir servis açmamızı ve uşaklar bavulları getirdiğinde eşyalarını yerleştirmemizi söyledi."

"Bu kadar erken mi?" diye sordu Catherine. Yüzünün kızardığını hissediyordu. "Ama haber vermemişti. Kimse gelmesini beklemiyordu."

Aslında demek istediği şuydu: *Ben gelmesini beklemiyordum.*

Virgie omuz silkti ve kollarında katlanmış çarşaflarla koşturdu.

Catherine, bir elini sinirlerinin zıpladığı karnına koyarak odasına geri döndü. Leo'yla yüzleşmeye hazır değildi. Bu kadar erken gelmesi adil değildi.

Tabii burası *onun* mülküydü. Ama yine de...

Karmaşık düşüncelerini sıraya koymaya çalışırken ufak bir daire çizerek volta attı. Tek bir çözüm vardı: Leo'dan kaçmak. Baş ağrısı bahanesiyle odasından çıkmayacaktı.

Bunları düşündüğü esnada odasının kapısı çalındı. Gelen her kimse, bir cevap beklemeden içeriye girdi. Leo'nun tanıdık uzun bedenini görünce, Catherine neredeyse kalp atışları yüzünden tıkanıyordu.

"İznim olmadan odama girmeye nasıl..." Genç adam kapıyı kapatırken Catherine'in sesi zayıfladı.

Leo onunla yüz yüze gelmek için döndü. Bakışları kadının vücudunda dolaşıyordu. Yolculuktan dağılmış ve biraz da kirlenmiş gibiydi. Saçlarının iyice bir taranması gerekiyordu, koyu kahverengi saçları karmakarışık olmuştu ve alnına dökülüyordu. Kendine hâkim ama tedbirli bir hali vardı. Gözlerinde her zaman var olan alay pırıltısı, genç kadının isimlendiremediği bir şeyle yer değiştirmişti. Yeni bir şeyle...

Catherine'in karnına dayalı eli yumruk oldu ve nefesini düzenlemek için mücadele verdi. Adam ona yaklaşmaya başlayınca, heyecan ve korkunun baş döndürücü bir birleşimiyle kalp atışları hızlanan genç kadın, sabit kalmayı başardı.

Leo'nun elleri kadının titreyen vücudunun iki yanına yerleşti ve arkasındaki tuvalet masasıyla genç kadını hapsetti. Çok yakınındaydı. Erkeksi güç, kadının etrafını kuşatmıştı. Hava, toz, at ve sağlıklı bir genç erkek gibi

kokuyordu. Kadına doğru eğilince bir dizi, nazikçe genç kadının eteklerine baskı yaptı.

"Neden geri döndün?" diye sordu Catherine güçlükle.

Leo doğrudan gözlerinin içine baktı. "Nedenini biliyorsun."

Catherine kendine hâkim olamadan bakışları adamın dudaklarının katı şekline kaydı.

"Cat... olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

Leo başını hafifçe ona doğru eğdi. "Hatırlatmamı ister misin?"

"Hayır, hayır..." Genç kadın başını iki yana sallayarak tekrar vurguladı. "Hayır."

Adamın dudakları seğirdi. "Bir tane 'hayır' yeterli, sevgilim."

Sevgilim mi?

Endişe dolu olan Catherine sesini sabit tutmak için savaş verdi. "Olanları yok saymak istediğimi açıkça gösterdiğimi sanıyordum."

"Bunun olanları geri alacağını mı sanıyorsun?"

"Evet, hata yapan birinin yapacağı şey budur," dedi genç kadın zorlukla. "Hatalarını bir kenara koyup, yoluna devam eden birinin."

"Gerçekten mi?" diye sordu Leo masum bir ifadeyle. "Benim hatalarım genellikle o kadar eğlenceli oluyor ki, onları tekrar etme eğiliminde bulunuyorum."

Catherine gülme isteği duyunca kendisinde ne gibi bir sorun olduğunu merak etti. "Bu hata tekrarlanmayacak."

"Ah, işte mürebbiye ses tonu. Katı ve onaylamaz. Bana kendimi yaramaz bir okul çocuğuymuşum gibi hissettiriyor." Ellerinden biri kadının çenesini okşamak için kalktı.

Catherine'in vücudu çelişkili dürtüler içindeydi. Teni adamın dokunuşu için can atıyor, içgüdüleri ondan uzaklaşması için uyarı veriyordu. Bir çeşit şaşkın hareketsizliğin sonucu olarak, tüm kasları gerginlikle kasılmıştı. Genç kadın kendini, "Eğer odamı derhal terk etmezsen, olay çıkarırım," derken buldu.

"Marks, dünyada hiçbir şey bana, seni olay çıkarırken izlemek kadar keyif veremez. Aslına bakarsan, sana yardım edeceğim. Nasıl başlayalım?" Genç kadının yüzü kontrolsüzce kızarırken, adam onun bu bozgunundan keyif alıyor gibiydi.

Leo başparmağının ucuyla kadının çenesinin altındaki yumuşak teni okşadı. Bu tatlı hareket, genç kadın ne yaptığının farkına varamadan başını geriye atmasına neden oldu. "Daha önce hiç böyle gözler görmemiştim," dedi Leo neredeyse dalgınlıkla. "Bana, Kuzey Denizi'ni ilk gördüğüm anı hatırlatıyorlar." Parmakları kadının çenesinin izini takip etti. "Rüzgâr dalgaları kovalarken su, aynı senin gözlerinin şu anki hali gibi gri-yeşil bir renk olur ve ufukta maviye döner."

Catherine sadece onun yine kendisiyle alay ettiğini varsayabiliyordu. Adama kaşlarını çattı. "Benden ne istiyorsun?"

Leo'nun cevap vermesi uzun sürdü. Parmakları nazikçe masaj yaparak genç kadının kulakmemesinde geziniyordu. "Sırlarını istiyorum. Ve öyle ya da böyle öğreneceğim."

Bu, genç kadına adamın parmaklarını ileri itecek gücü verdi. "Kes şunu. Her zamanki gibi kendini benimle eğlendiriyorsun. Sen sefahat düşkünü bir hergele, kişiliksiz bir aşağılık ve-"

"'Şehvet düşkünü hovarda'yı unutma. En sevdiklerimdendir."

"Çık *dışarı!*"

Leo, tuvalet masasından tembelce geriye çekildi. "Tamam. Gidiyorum. Açıkça, eğer kalırsam, bana olan arzunu kontrol edemeyeceğinden korkuyorsun."

"Senin için hissettiğim tek arzu," dedi Catherine, "sakatlama ve parçalama eylemlerini içeriyor."

Leo sırıtarak kapıya gitti. Eşikte durdu ve omzunun üzerinden genç kadına baktı. "Gözlüğün yine buğulanıyor," dedi yardımsever bir edayla. Genç kadın ona fırlatacak bir şey bulamadan oradan uzaklaştı.

Bölüm 5

Ertesi sabah Leo kahvaltı salonuna girdiğinde, Amelia, "Leo," dedi, "evlenmen gerek."

Leo ona bir uyarı bakışı attı. Kız kardeşi bu kadar erken saatte onunla konuşulmayacağını bilirdi. Genç adam güne başlarken kendince rahatlamayı tercih ederdi, oysa Amelia kendini olayların içine yokuş aşağı bırakmayı severdi. Dahası, Catherine Marks'ın yer aldığı erotik rüyalarla rahatsız olan genç adam, dün gece iyi uyuyamamıştı.

"Asla evlenmeyeceğimi biliyorsun," dedi.

Köşeden Marks'ın sesi geldi. Küçük bir sandalyenin üzerine tünemişti. Güneş ışıkları açık renk saçlarında parlarken ve etrafında uçuşan toz zerrelerini de parlatıyordu. "Zaten aklı başında hiçbir kadın sizi almaz."

Leo tereddüt etmeden meydan okumayı kabul etti. "Aklı başında bir kadın..." diye sesli düşündü. "Daha önce onlardan biriyle karşılaştığımı hatırlamıyorum."

"Karşılaşmış olsanız bile nasıl bilecektiniz ki?" diye sordu. "Karakteriyle ilgilenmezdiniz. Onun şeyini incelemekle fazla meşgul olurdunuz... onun... onun..."

"Onun neyini?" diye kışkırttı Leo.

"Onun elbise ölçülerini," dedi nihayet Catherine ve Leo onun bu iffetli ifadesine güldü.

"Sıradan vücut kısımlarını isimlendirmek, senin için gerçekten de bu kadar zor mu, Marks? Göğüsler, kalçalar, bacaklar... İnsan anatomisinden lafı dolandırmadan bahsetmek neden uygunsuz olsun?"

Kadının gözleri kısıldı. "Çünkü edepsiz düşüncelere yol açar."

Leo sırıttı. "Benimkiler zaten öyle."

"Şey, benimkiler değil. Ve onların böyle kalmasını tercih ederim."

Leo, kaşlarını kalırdı. "Edepsiz düşüncelerin yok mu?"

"Neredeyse hiç."

"Ama bu düşüncelerin ortaya çıkınca, neler oluyor?"

Genç kadın ona öfkeli bir bakış attı.

"Edepsiz düşüncelerinde ben de var mıyım?" diye ısrar etti Leo, genç kadının yüzünün yanmasına neden olarak.

"Hiç öyle düşüncelerim olmadığını söyledim size."

"Hayır, sen 'neredeyse hiç' dedin. Bu da bir-iki tanesinin etrafta fink attığı anlamına geliyor."

Amelia lafa karıştı. "Leo, ona işkence etmeyi kes."

Leo onu duymadı bile, bütün ilgisi Catherine'e odaklanmıştı. "Eğer bu tarz düşüncelerin olduysa, hakkında kötü düşünmem," dedi. "Aslında senden daha çok hoşlanırım."

"Hoşlanacağınıza şüphe yok," diye lafı yapıştırdı Catherine. "Erdemden yoksun kadınları tercih ediyorsunuz."

"Bir kadındaki erdem, çorbadaki biber gibidir. Bir miktar olması lezzet verir, ama ölçüyü kaçırırsan kimse seni istemez."

Catherine ağzını sımsıkı kenetleyerek genç adamdan uzağa baktı ve bu hızlı tempolu tartışmaya bir son verdi.

Sessizlik olunca Leo, tüm ailesinin kendisine ortak bir şaşkınlık içinde baktığını fark etti.

"Bir şey mi yaptım?" diye sorma ihtiyacı hissetti. "Neler oluyor? Siz ne haltı inceliyorsunuz?" Win ve Beatrix büyük kalın kitapları araştırırken Amelia, Cam ve Merripen masaya sayfalar yaymışlardı.

"Londra'daki avukatımız Bay Gadwick'ten yeni bir mektup geldi," dedi Merripen. "Görünen o ki, mülk sana miras kaldığında kesinleştirmediğin bazı yasal meseleler varmış."

"Buna şaşırmadım," dedi Leo. Kahvaltılıkların olduğu büfeye gitti. "Mülk ve unvan kullanılmış bir ambalaj gibi bana doğru fırlatıldı. Ramsay lanetiyle birlikte tabii."

"Ramsay laneti diye bir şey yok," dedi Amelia.

"Öyle mi?" dedi Leo gizemli bir şekilde gülümseyerek. "Öyleyse neden son yarım düzine Lord Ramsay peş peşe öldü?"

"Sadece bir rastlantı," diye cevap verdi Amelia. "Belli ki ailenin belirli bir kısmı sakat ve akraba evliliği yapmış. Bu, soylular arasında yaygın bir problem."

"Pekâlâ, bizim kesinlikle böyle bir sorunumuz olmayacak." Leo, Merripen'e döndü. "Bana şu yasal meselelerden bahset. Ve kısa cümleler kur. Sabahın bu saatinde düşünmekten hoşlanmıyorum. Acıtıyor."

Hiçbiri mutlu görünmüyordu. Merripen masaya oturdu. "Bu ev," dedi, "ve üzerinde konumlandığı arazi –yaklaşık beş buçuk dönüm oluyor- asıl Ramsay arazisine ait değilmiş. Sonradan eklenmiş. Yasal koşullara göre, şarta

bağlı bir arazi parçası. Ana arazinin içinde ayrı bir toprak. Ve arazinin geri kalanından farklı olarak, lordun isteğiyle ipotek edilebilir, satın alınabilir ve satılabilir."

"Güzel," dedi Leo. "Lord benim ve ben de hiçbir şeyin ipotek edilmesini ya da satılmasını istemiyorum. Her şey yolunda, değil mi?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Leo kaşlarını çattı. "Kuralların gerektirdiğine göre lord, arazisini ve malikânesini her zaman elinde tutar. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Bu doğru," dedi Merripen. "Eski malikâne üzerinde hakların var. Kuzeybatı köşesindeki iki akarsuyun birleştiği yerde olan."

Leo yarı dolu tabağını indirerek boş boş baktı. "Ama o moloz yığını çalılarla kaplı. Ve Tanrı aşkına, orası Günah Çıkartıcı Aziz Edward zamanında yaptırılmış."

"Evet," dedi Merripen gerçekçi bir ses tonuyla. "Senin gerçek evin orası."

Leo'nun öfkesi katbekat artıyordu. "O lanet enkazı istemiyorum. *Bu* evi istiyorum. Bunda ne gibi bir sorun var?"

"Ona ben cevap verebilir miyim?" diye sordu Beatrix hevesle. "Yasal emirleri ben araştırdım ve onları herkesten daha iyi biliyorum." Omuzlarında kıvrılan gelinciğiyle beraber doğruldu. "Görüyorsun Leo, orijinal malikâne birkaç yüzyıl önce çürümeye terk edilmiş. Sonra eski Lord Ramsay'lerden biri, bu beş buçuk dönümlük araziyi kazanmış ve üzerine bir ev inşa etmiş. O zamandan beri Ramsay Evi, malikâne için özel bir gelenekle yeni vikontlara miras kalmış. Ama son, yani senden bir önceki Lord Ramsay bu bölünebilir araziyi karısına kızına bırakmanın

bir yolunu bulmuş. Buna bir vatandaşlık görevi ödülü deniyor ve hayatları boyunca onlara ait olacak. Yani Ramsay Evi ve üzerinde bulunduğu beş buçuk dönümlük arazi Kontes Ramsay ve kızı Venessa Darvin'e bırakılacak."

Leo inanamayarak başını iki yana salladı. "Biz bunu neden daha önce öğrenmedik?"

Amelia üzgün bir sesle cevap verdi. "Görünüşe göre, dul kontes evle önce ilgilenmemiş, çünkü burası tam bir mezbahaydı. Ama şimdi güzelce restore edildi. Böylece kontes, avukatımıza evi üzerine alıp, buraya taşınmaya niyetli olduğunu bildirmiş."

Leo öfkeyle dolmuştu. "Eğer birinin Ramsay Evi'ni Hathaway'lerden almasına izin verirsem, lanetleneyim! Gerekirse bu durumu Westminister'daki yargıtaya götürürüm."

Merripen yorgun bir şekilde gözlerinin kenarlarını ovuşturdu. "Yargıtay kabul etmez."

"Nereden biliyorsun?"

"Avukatımız, bir şartlı arazi uzmanıyla konuştu. Maalesef, Ramsay Evi'nin unvana bağlı bir yanı yok, sadece orijinal malikânenin var."

"Peki ya şartlı araziyi dul kontesten satın alsak?"

"Herhangi bir ücretin, onu buradan ayıramayacağını çoktan belirtmiş."

"Kadınlar sık sık fikir değiştirirler," dedi Leo. "Ona bir teklif götürelim."

"Pekâlâ. Ama kadın görüşmeyi reddederse, evi elimizde tutmanın tek bir yolu kalıyor geriye."

"Duymak için sabırsızlanıyorum," dedi Leo.

"Son Lord Ramsay bir şart koşmuş. Unvanı aldıktan

sonraki beş yıl içinde evlenir ve meşru bir erkek çocuk sahibi olursan, ev sende kalacak."

"Neden beş yıl?"

Win nazikçe cevap verdi. "Çünkü geçen otuz yıl boyunca hiçbir Lord Ramsay, unvanı aldıktan sonra beş yıldan fazla yaşamadı. Ya da hiçbirinin meşru bir oğlu olmadı."

"Ama iyi haber şu ki Leo," dedi Beatrix ışıl ışıl, "sen Lord Ramsay olalı tam dört yıl geçti. Sadece bir yıl daha dayanırsan, aile laneti bozulacak."

"Ek olarak," dedi Amelia. "En kısa zamanda evlenmeli ve meşru bir oğul sahibi olmalısın."

Leo, beklentiyle sessizlik içindeki ailesine boş boş baktı. Kuşkuyla bir kahkaha patlattı. "Sadece aile Ramsay Evi'nde ikamet edebilsin diye, içinde sevgi olmayan bir evliliğe mecbur olduğuma inanıyorsanız eğer, hepiniz delirmişsiniz."

Win sakinleştirici bir gülümsemeyle öne çıkarak genç adama bir kâğıt uzattı. "Elbette seni sevgisiz bir evliliğe asla zorlamayız, canım. Ama olası gelinlerin bir listesini yaptık, hepsi çok sevimli kızlar. Neden bir göz atmıyorsun? Belki içlerinden biri ilgini çeker."

Ailesinin suyuna gitmeye karar veren Leo, listeye baktı. *"Mariette Newbury?"*

"Evet," dedi Amelia. "Onda ne sorun var?"

"Dişlerinden hoşlanmıyorum."

"Peki ya Isabella Charrington?"

"Annesinden hoşlanmıyorum."

"Leydi Blossom Tremaine?"

"Adından hoşlanmıyorum."

"Ah, Tanrı aşkına Leo, bu onun hatası değil."

"Umurumda değil. Blossom adında bir karım olamaz. Her gece ineklerden birini çağırıyormuş gibi hissederim." Leo bakışlarını tavana dikti. "Sokaktan geçen ilk kadınla da evlenebilirim. Marks'la bile daha iyi hissederim."

Herkes sustu.

Hâlâ odanın köşesinde oturan Catherine Marks yavaşça başını kaldırdı ve Hathaway'lerin ortak bakışlarının odağı olduğunu fark etti. Gözlüğünün ardındaki gözleri irileşti ve yüzü kızardı. "Komik *değil*," dedi sertçe.

"Bu, kusursuz bir çözüm," dedi Leo, genç kadının rahatsızlığından tatmin olarak. "Her zaman tartışıyoruz. Birbirimize katlanamıyoruz. Neredeyse evli sayılırız."

Catherine ayağa fırladı, öfkeyle genç adama bakıyordu. "Sizinle evlenmeye asla *rıza göstermezdim*."

"Güzel. Çünkü sormuyordum. Sadece bir şeyi belirtiyordum."

"Bir şeyler belirtirken beni kullanmayın!" Odadan hızla çıkarken Leo onun arkasından baktı.

"Farkındasınızdır," dedi Win düşünceli bir sesle. "Bir balo düzenlemeliyiz."

"Bir balo mu?" dedi Merripen boş bakışlarla.

"Evet ve aklımıza gelen tüm uygun hanımları davet etmeliyiz. İçlerinden birinin Leo'nun zevkine uyması mümkün. Sonra da Leo ona kur yapar."

"Kimseye kur yapmayacağım," dedi Leo.

Kimse onu önemsemedi.

"Bu fikri sevdim," dedi Amelia. "Bir gelin avı balosu."

"Daha doğru ifade etmek gerekirse," dedi Cam, "bir damat avı balosu. Çünkü avın merkezinde Leo var."

"Tıpkı Sindrella gibi," diye haykırdı Beatrix. "Sadece yakışıklı prens yok."

Patlamak üzere olan bir ağız dalaşını engellemek için Cam elini kaldırdı. "Sakin olun, hepiniz. Eğer Ramsay Evi'ni kaybedersek –Tanrı korusun- arazinin başka bir kısmına yeni bir tane inşa edebiliriz."

"Sonsuza kadar sürer ve bir servet gerekir," diye karşı çıktı Amelia. "Hem aynısı olmaz. Burayı restore etmek için çok zaman harcadık ve bu işe yüreklerimizi koyduk."

"Özellikle de Merripen," diye ekledi Win alçak sesle.

Merripen kısaca başını iki yana salladı. "Bu sadece bir ev."

Ama hepsi de buranın sadece tuğla ve taştan bir yapı olmadığını biliyordu. Burası onların eviydi. Cam ve Amelia'nın oğlu burada doğmuştu. Win ve Merripen burada evlenmişti. Şans eseri sahip olduğu güzelliğiyle Ramsay Evi, Hathaway ailesine kusursuz şekilde uyuyordu.

Bunu Leo'dan iyi kimse anlayamazdı. Bir mimar olarak, bazı evlerin parçalarının birleşiminden daha fazla kendine özgü bir karakteri olduğunu iyi biliyordu. Ramsay Evi zarar görmüş ve onarılmıştı. Bakımsız bir kabuktan mutlu bir eve dönüşmüş, hepsi tek bir ailenin ilgisiyle gerçekleşmişti. Bu evi Hathaway'lerden alıp da hiçbir yatırım yapmamış ve yasal bir aldatmacayla ele geçirmekten başka bir çaba göstermemiş olan bir çift kadına vermek suçtu.

Leo sessizce küfrederek elini havaya kaldırdı. "Eski malikânenin yıkıntılarına bir göz atmak istiyorum," dedi. "Merripen oraya gitmenin en kolay yolu nedir?"

"Emin değilim," diye itiraf etti Merripen. "O kadar uzağa nadiren gidiyorum."

"Ben biliyorum," diye gönüllü oldu Beatrix. "Bayan Marks ve ben yıkıntıların resmini çizmek için oraya at sürdük. Resmedilmeye değer bir yer."

"Benimle oraya at sürmek ister misin?" diye sordu Leo.

"Seve seve."

Amelia kaşlarını çattı. "Neden yıkıntıları görmek istiyorsun, Leo?"

Kardeşini rahatsız edecek şekilde gülümsedi. "Perde ölçüsü almak için elbette."

Bölüm 6

"Beklenmedik gelişmeler oldu," diye haykırdı Beatrix, Leo'nun onu beklediği kütüphaneye girerken. "Şu durumda seninle yıkıntılara gelemem. Lucky'yi kontrol ettim, doğum yapmak üzere. Böyle bir zamanda onun yanından ayrılamam."

Leo bir rafa kitap koyarken sorgular bir şekilde gülümsedi. "Lucky kim?"

"Ah, onunla tanışmadığını unuttum. Köydeki peynirciye ait olan üç bacaklı bir kedi. Zavallı şey, bir patisini fare kapanına kaptırınca bacağını kesmek zorunda kalmışlar. Artık iyi bir fare avcısı olmadığı için peynirci kediyi bana verdi. Ona bir isim bile vermemişti, inanabiliyor musun?"

"Başına gelenlere bakılacak olursa, ona Lucky (Şanslı) ismini vermek yanlış olmamış mı?"

"Bu adın onun talihini güzelleştirebileceğini düşündüm."

"Eminim öyle olur," dedi Leo eğlenerek. Beatrix'in savunmasız hayvanlara yardım etme tutkusu diğer Hat-

haway'leri her zaman endişelendirir ve aynı ölçüde içlerine dokunurdu. Hepsi, ailedeki en acayip kişinin Beatrix olduğunun farkındaydı.

Beatrix, Londra'nın sosyal etkinliklerinde her zaman rağbet görürdü. Klasik bir güzelliği olmasa bile mavi gözleri, koyu renk saçları ve ince uzun siluetiyle hoş bir kızdı. Onun aynı sabırlı ilgiyi kirpilere, tarla farelerine ve yaramaz köpeklere de gösterdiğinden habersiz olan erkekler, kızın tazeliği ve cazibesinden etkileniyorlardı. Ama iş aktif bir kur yapma dönemine gelince, erkekler üzülerek onun sevimli eşliğinden uzaklaşıp daha geleneksel hanımlara dönüyorlardı. Tamamlanan her sezonun ardından genç kızın evlenme şansı giderek azalıyordu.

Beatrix bunu önemsiyor gibi görünmüyordu. On dokuz, neredeyse yirmi yaşındaydı ve henüz âşık olmamıştı. Hathaway'lerin ortak görüşüne göre, onu anlayacak ve kaldırabilecek sadece bir avuç adam vardı. Genç kız, doğanın geleneksel kurallarla engellenmemiş bir ürünüydü.

"Gidip Lucky'yle ilgilen," dedi Leo nazikçe. "Yıkıntıları kendi başıma bulmakta bir zorluk yaşayacağımı sanmıyorum."

"Tabii ki oraya yalnız gitmiyorsun," dedi kız kardeşi. "Bayan Marks'ı sana eşlik etmesi için ayarladım."

"Ayarladın mı? O da kabul mü etti?"

Beatrix cevap veremeden Catherine kütüphaneye girdi. İnce vücuduna binici kıyafeti giymiş ve saçlarını sımsıkı örerek topuz yapmıştı. Kolunun altında bir eskiz defteri vardı. Erkek binici ceketi, dar pantolon ve eski çizmeler içindeki Leo'nun görüntüsü karşısında kısa bir an duraksadı.

Dikkatli bir şekilde Beatrix'e baktı. "Neden binici kıyafetlerini giymedin, canım?"

Beatrix özür dileyen bir tavırla cevap verdi. "Üzgünüm Bayan Marks, sizinle gelemem. Lucky'nin bana ihtiyacı var. Ama bu daha iyi oldu. Leo'ya yolu benden daha iyi gösterebilirsiniz." Neşeli gülümsemesi etrafa yayıldı. "Ata binmek için güzel bir gün, değil mi? İyi gezmeler!" Ardından uzun ve kıvrak adımlarıyla kütüphaneden çıktı.

Catherine'in ince kaşları Leo'ya bakarken çatıldı. "Yıkıntıları neden ziyaret etmek istiyorsunuz?"

"Sadece bir bakmak istiyorum. Her neyse, sana açıklama yapmak zorunda mıyım? Benimle bir yerlere yalnız gitmekten korkuyorsan, gelme."

"*Sizden* korkmak mı? Hiç de bile."

Leo, kibar beyefendilere özgü bir tavırla eşiği işaret etti. "Önden bayanlar, öyleyse."

Southampton ve Portsmouth limanlarının stratejik öneminin bir sonucu olarak, Hampshire antik kaleler, hisar yıkıntıları ve Sakson yapılarıyla doluydu. Ramsay arazisinde eski malikânenin kalıntılarının olduğunu bilmesine rağmen Leo'nun daha önce orayı ziyaret etme fırsatı olmamıştı. Çiftçilik hakkındaki endişelerle, kira hesaplamaları, kereste kesimi ve mimari komisyonlar gibi işlerle meşgul olduğu için yıkıntılarda turlayacak vakti olmamıştı.

Catherine ve Leo yeşillenmiş turplar, buğdaylar ve şişman beyaz koyunların otlamakta olduğu çayırlardan geçerek at sürdüler. Arazide, çağlayanların kireçtaşı kayalıklardan ve yeşil tepelerden aşağıya döküldüğü kuzeybatı kısmına yönelerek ormanlık alanın içinden geçtiler. Bu-

radaki arazi tarıma daha elverişsizdi. Verimli araziden daha kayalıktı, ama bulunduğu konum, güçlendirilmiş eski bir malikâne için daha korunaklıydı.

Tepeye tırmanırlarken Leo, Catherine'e gizli bakışlar attı. Genç kadın atı az bir çabayla idare ederken ince ve zarif duruyordu. Becerikli bir kadın, diye düşündü Leo. Özgüvenli, kendini ifade edebilen, neredeyse yaptığı her şeyin üstesinden gelebilen bir kadındı. Başka bir kadın olsa, bu niteliklerinin reklamını yapardı, ama Catherine dikkatleri üzerine çekmemek için insanlarla arasına mesafe koyuyordu.

Orijinal malikâne görüş alanlarına girdi. Duvarların kalıntıları, fosilleşmiş yaratıkların omurgaları misali yerden fırlamış gibiydi. Çalılarla kaplı zeminin girinti ve çıkıntıları, malikânenin eklemelerine dikkat çekiyordu. Yaklaşık yedi yüz elli santimetre genişliğinde sığ bir dairesel alan, beş buçuk metrekarelik bir arazi parçasıyla çevrelenmiş kale hendeğinin ölçülerini ortaya çıkarıyordu.

Leo atından inip, hayvanı bağladıktan sonra Catherine'e yardım etmeye gitti. Genç kadın sağ bacağını eyerden sarkıtıp, ayağını üzengiden çıkararak Leo'nun onu indirmesine izin verdi. Yere indiğinde yüz yüzeydiler. Genç kadın başını kaldırdı. Binici şapkasının kenarı, hareli gözlerini kısmen gölgeliyordu.

Catherine'in elleri, Leo'nun omuzlarındaydı. Öylece durdular. Attan inmek için sarf ettiği çabadan dolayı genç kadının yüzü kızarmıştı. Dudakları aralandı... Birdenbire Leo, onunla sevişmenin nasıl olacağını hayal etti: Kadının vücudu onunkinin altında ince ve yumuşak... Leo, Catherine'in bacaklarının arasında hareket ederken kadının ne-

fesi, adamın boğazına doğru hızla çarpıyor... Genç adam onu yavaşça ve acımasızca kendinden geçiriyor, kadın, genç adamı tırmalıyor ve "Leo," diye inliyor...

"İşte burada," dedi Catherine. "Atalarınızdan kalan eviniz."

Leo, bakışlarını ondan çekerek yıkıntılara baktı. "Harika!" dedi. "Biraz tozunu alıp, süpürdükten sonra yeni bir malikâne gibi olur."

"Ailenizin size bir gelin bulma planına katılıyor musunuz?"

"Sence katılmalı mıyım?"

"Hayır, saygın bir kocanın özelliklerine sahip olduğunuzu sanmıyorum. Karakteriniz buna uygun değil."

Leo da aynen onun gibi düşünüyordu. Ama bunu Marks'tan duymak içine dert olmuştu. "Karakterim hakkında yargıya varmanın sebebi nedir?" diye sordu.

Genç kadının omuzları rahatsız bir omuz silkmeyle kalktı. "Balolarda zengin dullar ve evli kadınlar bir araya gelince, sizin maceralarınızı duymaktan kendini alıkoyamıyor insan."

"Anlıyorum. Duyduğun her dedikoduya inanır mısın?"

Catherine sessiz kaldı. Leo kendisiyle tartışmasını ya da aşağılamasını bekliyordu. Ama genç kadın onu şaşırtarak pişmanlığa benzer bir şeyle konuşmaya başladı. "İyi bir noktaya parmak bastınız. Dedikodular doğru ya da yanlış olsa da onları dinlemem hataydı."

Leo onun iğneleyici bir aşağılamayla devam etmesini bekledi, ama genç kadın gerçekten yumuşamış gibiydi. Bu bir sürprizdi. Bu durum, Leo'nun uzun zamandır ailesinin etrafında dolaşan bu yalnız ve ciddi kadını iyi tanımadığını anlamasına neden oldu.

"Dedikodular benim için ne diyor?" diye sordu ilgisizce.

Catherine ona alaycı bir bakış attı. "En çok, bir âşık olarak hüneriniz övülüyor."

"Ah, şey, o dedikodular tamamen doğru." Sanki şaşırmış gibi dilini şaklattı. "Dullar ve şaperonlar gerçekten de balo salonlarında böyle şeylerle mi gevezelik ediyorlar?"

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Ne hakkında konuştuklarını düşünmüştünüz ki?"

"Örgü örme. Jöle tarifleri."

Catherine hafif bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

"Bu işler senin için çok can sıkıcı olmalı," dedi Leo. "Odanın bir kenarında durup, dedikoduları dinlemek ve diğer herkesin dans edişini seyretmek."

"Önemsemiyorum. Dans etmeyi sevmem."

"Daha önce bir adamla dans ettin mi hiç?"

"Hayır," diye itiraf etti Catherine.

"O zaman sevmediğinden nasıl bu kadar eminsin?"

"Hiç yapmadığım bir şey hakkında da fikrim olabilir."

"Tabii ki. Gerçekleri tecrübe etme zahmetine katlanmadan fikir oluşturmak her zaman daha kolaydır."

Genç kadın kaşlarını çattı ama sessizliğini korudu.

"Bana bir fikir verdin, Marks," diye devam etti Leo. "Kız kardeşlerime şu yapacaklarını söyledikleri baloyu düzenlemeleri için izin vereceğim. Sadece şu sebepten: Balonun ortasında sana gelip dans teklif edeceğim. Herkesin önünde."

Genç kadın dehşete düşmüş gibiydi. "Reddederim."

"Yine de teklif edeceğim."

"Benimle alay etmek için," dedi genç kadın. "İkimizi de aptal durumuna düşürmek için."

"Hayır." Leo'nun sesi yumuşadı. "Sadece dans etmek için, Marks."

İkisinin gözleri büyülenmiş bir ifadeyle kilitlendi.

Sonra Catherine, Leo'yu şaşırtarak ona gülümsedi. Tatlı, doğal ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeydi, ona ilk kez böyle gülümsüyordu. Leo'nun göğsü sıkıştı ve sanki sinir sistemine havalara uçuran bir ilaç verilmiş gibi vücudunu sıcak bastı.

Bu sanki... mutluluktu.

Leo, mutluluğu uzun zaman öncesinden hatırlıyordu. Bunu hissetmek istemiyordu. Ama yine de bu baş döndürücü duyguyu, herhangi bir sebep olmaksızın iliklerine kadar hissediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Catherine. O gülümseme hâlâ yüzündeydi. "Çok naziksiniz, lordum. Ama sizinle asla dans etmeyeceğim."

Bu sözden sonra Catherine'le dans etmek, Leo'nun hayatının amacı oldu.

Catherine eyer çantasından eskiz defterini ve kalemlerini almak için döndü.

"Eskiz çizdiğini bilmiyordum," dedi Leo.

"Bu işte pek iyi değilim."

Leo onun elindeki defteri işaret etti. "Bakabilir miyim?"

"Benimle alay etmeniz için size bir sebep daha mı vereyim?"

"Alay etmeyeceğim. Cidden söz veriyorum. Bakmama izin ver." Leo yavaşça elini uzattı, avcunu açmıştı.

Catherine önce onun açık eline, sonra da yüzüne baktı. Tereddüt ederek defteri verdi.

Leo defteri açıp, eskizlere baktı. Yıkıntıların farklı açılardan bir seri görüntüsü vardı. Fazla dikkatli ve kontrollü olan kısımlarda yer yer daha serbest çalışılsa, resimler daha canlı görünürdü. Ama geneline bakılınca gayet iyiydi. "Güzel," dedi. "Çizgiler ve şekiller konusunda iyi bir duygu yakalamışsın."

Catherine kızardı, övgüden rahatsız olmuşa benziyordu. "Kız kardeşlerinizden duyduğum kadarıyla, oldukça başarılı bir sanatçısınız."

"İşinin ehli, belki. Mimari eğitimim birkaç sanat dersi de içeriyordu." Leo kayıtsızca sırıttı. "Özellikle, sabit şeyleri çizmekte iyiyim. Binalar. Sokak lambaları." Defterin yapraklarını çevirdi. "Hiç Beatrix'in çizdiği resim var mı?"

"Son sayfada," dedi Catherine. "Burada, duvarın çıkıntı yapan bir yerini çizmeye başlamıştı. Ama bir sincap ön tarafta hoplamaya devam edince, dikkati dağıldı."

Leo, bir sincabın kusursuzca yorumlanmış, detaylı portresini buldu. Başını iki yana salladı. "Beatrix ve hayvanları."

Karşılıklı sırıttılar.

"Pek çok insan evcil hayvanlarıyla konuşur," dedi Catherine.

"Evet, ama pek azı hayvanlarının verdiği cevapları anlar." Leo defteri kapatarak genç kadına verdi ve ana duvarların çevresinde yürümeye başladı.

Catherine, sarı çiçekler ve parlak siyah tohumlarla dolu çalıların arasından yolunu bularak onu takip etti. "Orijinal hendek ne kadar derin, tahmin edebiliyor musunuz?"

"En yüksek zemine göre iki buçuk metreden daha fazla olduğunu sanmam." Leo çevrelerini incelerken elini göz-

lerine siper etti. "Bunu doldurmak için akarsulardan birini başka yöne çevirmiş olmalılar. Şuradaki tepecikleri görüyor musun? Onlar muhtemelen çiftlik binaları ve köylülerin kalacak yerleri. Toprak ve direkten yapılmış."

"Ana ev neyden yapılmış?"

"Kalenin merkezinin neredeyse tamamı kesinlikle taştan, tabii diğer malzemelerin karışımıyla birlikte. Ve muhtemelen koyun, keçi, köpek ve köylülerle doluymuş."

"İlk derebeyinin hikâyesini biliyor musunuz?" Catherine ortadaki bir duvar parçasının üzerine oturarak eteklerini düzeltti.

"İlk Vikont Ramsay'i mi kastediyorsun?" Leo bir zamanlar hendek olan çukurun sınırında durdu. Gözleri, etraflarındaki harabe manzarasında dolaştı. "Blackmere'li Thomas olarak yola başlamış, merhametsizliğiyle tanınıyormuş. Görünüşe göre, köyleri yakma ve yağmalama konusunda bir yeteneği varmış. Kara Prens Edward'ın sol kolu olarak ona saygı gösterilirmiş. Aralarında, şövalyelik âdetlerini neredeyse yok etmişler."

Genç adam omzunun üstünden bakarak Catherine'in burnunu kırıştırmasına gülümsedi. Kucağında defteriyle okullu bir kız gibi oturuyordu. Leo, onu duvardan çekip almak ve soymak istedi. Kadının, düşüncelerini okuyamamasına sevindi ve Leo hikâyesine devam etti.

"Fransa'da savaşıp, dört yıl boyunca esir edildikten sonra Thomas serbest bırakılmış ve İngiltere'ye dönmüş. Sanırım, artık durulup, bir yere yerleşmenin zamanı geldi, diye düşünmüş; çünkü ardından bu kaleye gelmiş ve burayı inşa eden baronu öldürmüş, topraklarına el koymuş ve dul kalan karısına tecavüz etmiş."

Catherine'in gözleri irileşti. "Zavallı kadın."

Leo omuz silkti. "Kadından etkilenmiş olmalı çünkü sonra onunla evlenmiş ve altı çocukları olmuş."

"Huzurlu ve uzun bir hayat mı sürmüşler?"

Leo, genç kadına ağır ağır yaklaşırken başını iki yana salladı. "Thomas, Fransa'ya geri dönmüş ve Castillon'da hayatına son verilmiş. Ama Fransızlar bu konuda oldukça medeni davranmış ve tepeye onun adına bir anıt dikmişler."

"Herhangi bir saygı gösterisini hak ettiğini sanmıyorum."

"Ona çok yüklenme. O sadece dönemin gerektirdiklerini yapıyordu."

"Tam bir barbarmış," dedi Catherine öfkeyle. "Döneme bakılmaksızın hem de." Rüzgâr esti ve ince, sıkı topuzundan bir tutam altın saç yüzüne düştü.

Leo direnemeyerek ona uzandı ve genç kadının yüzündeki saçı, kulağının arkasına attı. Kadının cildi bebek gibi pürüzsüzdü. "Çoğu erkek öyledir. Şimdi sadece daha çok kural olduğu için böyle." Şapkasını çıkarıp duvarın üzerine koydu ve genç kadının altüst olmuş yüzüne baktı. "Bir adama kravat takıp, ona görgü kurallarını öğretebilir ve bir suareye katılmasını sağlayabilirsin. Ama neredeyse hiçbirimiz gerçekten medenileşmemişizdir."

"Erkekler hakkında bildiklerime dayanarak," dedi Catherine, "bu fikre katılıyorum."

Leo ona alaycı bir bakış attı. "Erkekler hakkında ne biliyorsun ki?"

Catherine ciddi bir ifadeye büründü. Berrak gri irisleri okyanus grisine döndü. "Onlara güvenemeyeceğimi biliyorum."

"Ben de aynısını kadınlar için söyleyebilirim." Ceketini çıkarıp, duvarın üstüne attı ve yıkıntıların merkezindeki tepeye gitti. Leo, Blackmere'li Thomas'ın da, tam bu noktada durup, arazisine bakıp bakmadığını düşünmeden edemedi. Şimdiyse, asırlar sonra hepsi Leo'nundu. Ne isterse, ne emrederse yaptırabilirdi. Bu toprakların üzerindeki her şey ve herkes onun sorumluluğundaydı.

Catherine'in aşağıdan bir yerlerden, "Yukarıdan manzara nasıl görünüyor?" diyen sesini duydu.

"Fevkalade. İstersen gel de bak."

Catherine, eskiz defterini kenara koyup, yokuşu tırmanmaya başladı. Tırmanırken eteklerini kaldırmıştı.

Catherine'i izlemek için dönen Leo, bakışlarının onun ince ve güzel siluetinde oyalanmasına izin verdi. Ortaçağ epey geride kaldığı için şanslı, diye düşündü genç adam içten içe gülümseyerek. Yoksa Catherine, kendisini yağmacı bir lord tarafından bir çırpıda yalanıp yutulmak üzere çekilip alınmış bulabilirdi. Ama kadını kaldırıp, yerin yumuşak bir kısmına yatırarak ona sahip olmanın ilkel tatminini hayal edince eğlence kayboldu.

Bir an için bu hayali sürdürdü... Kadının kıvranan vücudunun üzerine eğiliyor, elbisesini yırtıp göğüslerini öpüyor ve...

Leo düşüncelerinin gittiği yönden rahatsız oldu ve zihnini açmak için kafasını salladı. Nasıl bir adam olursa olsun, bir kadını zorlayacak biri değildi. Ama yine de fantezi, görmezden gelmek için fazla etkileyiciydi. Bu barbarca dürtülerini bastırmak için kendini büyük bir çabayla zorladı.

Catherine yokuşu yarılamıştı ki, bir çığlık attı. Tökezlemiş olmalıydı.

Endişelenen Leo, hızla onun yanına gitmek için ilerledi. "Ayağın mı takıldı? Yoksa sen- *lanet olsun!*" Catherine'in bulunduğu yerin bir kısmının çöktüğünü görünce olduğu yerde kaldı. "Dur, Cat. Hareket etme. *Bekle.*"

"Neler oluyor?" Yüzü bembeyaz olmuştu. "Bu bir obruk mu?"

"Daha çok lanet bir mimari mucizesi gibi. Görünüşe göre, en az iki asır önce yıkılması gereken bir çatının üzerinde duruyoruz."

Aralarında tahminen dört buçuk metrelik bir mesafe vardı ve Leo yüksek taraftaydı.

"Cat," dedi büyük bir dikkatle. "Ağırlığını daha geniş bir alana yaymak için yavaşça yere doğru çömel. Yavaş ol. Evet, böyle. Şimdi yavaşça geriye emekleyeceksin."

"Bana yardım edebilir misin?" diye sordu genç kadın. Sesindeki titreme Leo'nun kalbinin burkulmasına neden oldu.

Cevap verirken sesi öyle kalın çıktı ki, kendi kulaklarına bile yabancı geldi. "Tatlım, hiçbir şeyi bundan daha çok istemezdim. Ama seninkinin üstüne bir de benim ağırlığım eklenirse, çatı tamamen çöker. Hareket etmeye başla. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, buradaki yıkıntılarla benim de düşmem an meselesi."

"Bu beni hiç de daha iyi hissettirmedi!" Catherine bembeyaz bir yüzle elleri ve dizlerinin üzerinde hareket etmeye başladı.

Leo olduğu yerde kalarak gözlerini Catherine'den ayırmadı. Ayaklarının altında çok sağlam görünen zemin, muhtemelen bir parça toprak ve çürümüş, eski kereste-den başka bir şey değildi. "İyi olacaksın," dedi yumuşak

bir sesle. Onun için duyduğu endişeden kalbi hızla atıyordu. "Bir kelebekten daha ağır değilsin. Kirişleri ve bağlantı yerlerini zorlayan benim ağırlığım."

"Hareket etmemenin sebebi bu mu?"

"Kesinlikle. İnmeye çalışırken bir çökmeye sebep olacaksam, önce senin hasarın oluştuğu yerden uzak olmanı isterim."

İkisi de altlarındaki yerin kaydığını hissettiler.

"Lordum," dedi Catherine, gözleri büyümüştü. "Sizce bunun Ramsay lanetiyle bir ilgisi var mı?"

"Aslında bu, aklıma gelmemişti," dedi Leo. "Dikkatimi buna çektiğin için teşekkür ederim."

Çatı çöktü ve aşağıda bulunan karanlık yerdeki toprak, kaya ve tahta karışımına aynı anda düştüler.

Bölüm 7

Catherine kımıldadı ve öksürdü. Gözlerinde ve ağzında talaş vardı ve rahatsız yüzeye sefil bir şekilde yayılmıştı.

Leo'nun "Marks," diyen sesini duydu. Leo, ona doğru gelirken yolunun üzerindeki enkazları kenara itiyordu. Sesi titriyordu. "Yaralandın mı? Hareket edebiliyor musun?"

"Evet... Tek parçayım..." Catherine doğrulup oturarak yüzünü ovuşturdu. Vücudundaki ağrıları değerlendirerek önemsiz olduklarına karar verdi. "Sadece biraz incindim. Ah Tanrım. Gözlüğüm yok."

Leo'nun küfrettiğini duydu. "Bulmaya çalışırım."

Aklı karışan Catherine, etrafı görmeye çalıştı. Leo molozları araştırırken, adamın eğilmiş bedeni yakındaki bulanık bir karaltıydı. Havadaki toz yavaşça yere çöküyordu. Genç kadının sınırlı görüşüne göre, muhtemelen iki metre yüksekliğinde bir çukurdaydılar. Çökük çatıdan günışığı sızıyordu. "Haklıymışsınız, lordum. Düşmek an meselesiymiş. Kale bu mu?"

Leo cevap verirken nefesi zorlanıyor gibiydi. "Emin değilim. Kalenin altındaki bir yeraltı odası olabilir. Şurada taştan bir ara duvar yıkıntısı görüyorum. Dış duvardaki eklem boşlukları destekliyor olabilir-"

Yeni bir dehşet patlamasıyla Catherine, karanlıkta Leo'ya ulaşabilmek için çabaladı ve kendini onun belirsiz siluetine doğru attı.

"Sorun ne?" Leo kollarını ona doladı.

Nefesi kesilen Catherine, yüzünü adamın göğsünün sert yüzeyine gömdü. Çürümüş tahta, taş ve toprak öbeklerinin arasında yarı oturur yarı uzanır vaziyetteydiler.

Leo, kadının başını korumacı bir tavırla tuttu. "Ne oldu?"

Catherine'in sesi, adamın gömleğinin oralarda boğuldu. "*Yeraltı odası.*"

Leo, kadının saçlarını okşayarak, onu kendi vücudunun korumasına daha çok yaklaştırdı. "Evet. Bu seni neden korkuttu?"

Genç kadın hızlı soluklarının arasından zorlukla konuşuyordu. "Bu yerlerde... cesetleri saklamıyorlar mı?"

Leo anlayana kadar bu titrek soru havada asılı kaldı. "*Ah.* Hayır. Bu, o tür bir yeraltı odası değil." Adamın sesinde titrek bir eğlence belirdi ve sonra genç kadın, onun ağzının kulağının kenarına dokunduğunu hissetti. "Modern kiliselerin altındaki, ölüleri koydukları odalarla karıştırıyorsun. Ama bir ortaçağ yeraltı odası farklıdır. Bu sadece kalenin altındaki bir depo."

Catherine kıpırdamadı. "Burada hiç i-iskelet yok mu?"

"Hayır. Kafatası da yok, tabut da." Leo, saçlarını nazikçe okşamaya devam etti. "Zavallı sevgilim. Her şey yolunda.

Burada korkulacak bir şey yok. Derin bir nefes al. Güvendesin."

Catherine nefes alış verişini düzenlediğinde, Leo'nun kollarında uzanmaya devam etti. İşkencecisi ve düşmanı olan Leo'nun ona "zavallı sevgilim" dediği ve okşadığı gerçeğini hazmetmeye çalışıyordu. Adamın dudakları şakaklarına değdi ve orada nazikçe oyalandı. Catherine kıpırdamadan durdu ve bu duyguyu içine çekti. Daha az göz korkutucu boyutları tercih eden Catherine, onun ölçülerindeki bir adamdan daha önce hiç etkilenmemişti. Ama Leo, güçlü ve rahatlatıcıydı. Gerçekten endişelenmiş gibi görünüyordu ve sesi genç kadını saran koyu renk bir kadife gibiydi.

Ne kadar kafa karıştırıcı!

Birisi ona bir gün Leo'yla, Lord Ramsay'le, pis bir çukurda kapana kısılacağını söylese, genç kadın bunun en kötü kâbusu olduğunu söylerdi. Ama bu, oldukça hoş bir deneyime dönüşüyordu. Londra'da bir sürü kadının Ramsay'in peşinden koşmasında şaşılacak bir şey yoktu... Eğer tüm bu teskin etmeler ve okşamalar onları baştan çıkarma yöntemiyse, Catherine, adamın o kadınları nasıl idare edebildiğini kolaylıkla anlıyordu.

Leo onu kendinden uzaklaştırarak kadının hayıflanmasına neden oldu. "Marks... Korkarım tüm bu yıkıntının içinde gözlüklerini bulamayacağım."

"Evde bir tane daha var."

"Tanrı'ya şükür." Leo homurdandı ve doğrulup, oturdu. "Şimdi, eğer en yüksek enkaz yığınının üstüne çıkarsak, yüzeye kısa bir mesafe kalmış olur. Seni kaldırıp buradan çıkaracağım. Sonra sen de Ramsay Evi'ne atla gideceksin.

Cam atı eğitti, bu yüzden onu yönlendirmene gerek yok. Sorunsuzca eve giden yolu bulur."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Catherine şaşırarak.

Leo'nun sesi oldukça mahcup çıktı. "Korkarım, sen benim için birini gönderene kadar burada bekleyeceğim."

"Neden?"

"Bende bir-" Duraksadı. "Kıymık var."

Catherine kızmaya başladı. "Seni kurtarması için birini göndereyim diye bana yalnız, tek başıma ve neredeyse kör bir halde at sürdüreceksin. Bütün bunların nedeni de bir kıymık batması mı?"

"Büyük bir kıymık," dedi Leo.

"Nerede? Parmağında mı? Elinde? Belki yardım edebilirim... Ah, *Tanrım.*" Leo, onun elini alıp kendi omzuna götürmüştü. Gömleği kan içindeydi ve kalın bir tahta parçası omzundan çıkıntı yapıyordu. "Bu bir kıymık değil," dedi Catherine korkuyla. "Resmen *kazık saplanmış.* Ne yapabilirim? Çıkartmayı deneyeyim mi?"

"Hayır, bir atardamara gelmiş olabilir. Burada kan kaybına dayanamam."

Catherine ona yaklaştı ve yüzünü iyice eğerek adamı endişeyle inceledi. Solgun ve gri görünüyordu ve genç kadın onun alnına dokunduğunda, soğuk terin nemini hissetti.

"Endişelenme," dedi Leo. "Olduğundan daha kötü görünüyor."

Ama Catherine ona katılmıyordu. Aksine, göründüğünden daha kötüydü. Leo'nun şok geçirebileceğini düşünerek panik oldu. Kalbin, vücudu korumak için yeterince kan pompalamamasının oluşturduğu bir durumdu. Buna, "kalbin anlık duraksaması" deniyordu.

Catherine, binici ceketini adamın göğsüne yaymaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Leo.

"Seni sıcak tutmaya çalışıyorum."

Leo göğsündeki giysiyi çekerek dalga geçen bir ses çıkardı. "Gülünç olma. Birincisi, yara o kadar kötü değil. İkincisi, bu minik şey benim hiçbir yerimi sıcak tutamaz. Şimdi planıma dönecek olursak-"

"Yaranın önemli olduğu ortada," dedi Catherine. "Ve planına katılmıyorum. Daha iyi bir planım var."

"Tabii ki var," dedi alayla. "Marks, *bir kez olsun* istediğimi yapar mısın?"

"Hayır, seni burada yalnız bırakmayacağım. İkimizin de tırmanabileceği kadar enkaz yığını toplayacağım."

"Kahretsin, göremiyorsun bile. Ayrıca bu kereste ve taşları taşıyamazsın. Çok ufaksın."

"Boyumun uzunluğuyla ilgili bazı şeylere dikkat çekerek hakaret etmene gerek yok." Catherine silkinerek ayağa kalktı ve etrafına bakarken gözlerini kıstı. En yüksek enkaz yığınını bularak oraya gitti ve yakınlardaki kayaların izini sürdü.

"Hakaret etmiyorum." Leo çileden çıkmış gibiydi. "Boyunun uzunluğu, benim en sevdiğim aktivite için tam anlamıyla kusursuz. Ama kayaları taşıyacak bir yapıda değilsin. Allah kahretsin, Marks bir yerini inciteceksin-"

Leo'nun ağır bir şeyi kenara ittiğini duyunca, "Olduğun yerde kal," dedi Catherine sertçe. "Yaranı daha beter edeceksin, böylece seni buradan çıkarmak daha da zor olacak. Benim halletmeme izin ver." Bir yığın kesme taş buldu, içlerinden birini kaldırdı ve zorlukla yığına ekledi. Bu arada eteklerini sıkıştırmamaya çalışıyordu.

"Yeterince güçlü değilsin," dedi Leo. Sesi fenalaşmış ve nefesi kesilmiş gibi geliyordu.

"Fiziksel güçteki eksiğimi," diye cevapladı genç kadın bir bloku daha iterken, "azmimle dengeliyorum."

"Ne kadar da ilham verici! Bu kahramanca cesareti lanet tek bir an için bir kenara koyup, biraz sağduyu bulabilir miyiz?"

"Sizinle tartışmayacağım, lordum. Nefesime-," bir başka bloku kaldırmak için duraksadı, "-kayaları istiflemek için ihtiyacım var."

Bu çilenin ortasında bir yerlerde Leo, kafası puslu bir şekilde, bir daha asla Catherine Marks'ı hafife almamaya karar verdi. O, en küçük zerresine kadar, tanıdığı en delicesine dik başlı kadındı. Yarı kör haline ve uzun eteklerinin engeline rağmen kayaları ve enkazı taşıyor, çalışkan bir karınca gibi özenle ve sabırla genç adamın görüş alanında ileri geri hareket ediyordu. Tırmanabilecekleri bir tepe oluşturmaya karar vermişti ve hiçbir şey onu durduramayacaktı.

Arada bir duruyor ve ateşini ya da nabzını kontrol etmek için elini Leo'nun alnına ya da boğazına koyuyordu. Sonra da yeniden işinin başına dönüyordu.

Ona yardım edemeyecek bir halde olmak delirticiydi. Kendisi olmadan böyle bir işi bir kadının yapmasına izin vermek küçük düşürücü bir durumdu. Ama ne zaman doğrulmaya yeltense, başı dönüyor ve zihni bulanıyordu. Omzunda bir yangın vardı ve sol elini tam olarak kullanamıyordu. Soğuk ter yüzünden akarak ve gözlerini yakıyordu.

Birkaç dakikalığına uyuyakalmış olmalıydı, çünkü fark

ettiği bir sonraki şey, uyandırmak için kendisini sarsmakta olan Catherine'in telaşlı elleriydi.

"Marks," dedi uyku sersemi bir halde. "Burada ne işin var?" Sabah olduğunu ve genç kadının da onu her zamanki saatinden önce uyandırmak istediğini düşünerek kafası karışmıştı.

"Uyuma," dedi endişeyle kaşlarını çatarak. "Tırmanabileceğimiz kadar yüksek bir yığın yaptım. Benimle gel."

Leo, vücudunu kurşun gibi ağır hissediyordu. Yorgunluktan bitap düşmüştü. "Birazdan. Bırak biraz daha kestireyim."

"Şimdi, lordum." Açıkça görülüyordu ki, onu dinleyene kadar genç kadın kabadayılık taslayacak ve başının etini yiyecekti. "Benimle gel. Seni çekeceğim. *Kıpırda.*"

Leo, sızlanarak boyun eğdi ve ayaklarının üzerinde sendeleyene kadar sallandı. Bir acı dalgası koluna ve omzuna yayıldı. Leo kendine engel olamadı ve küfretti. İşin garibi, Catherine onu azarlamadı.

"Hemen şurada. Sakın bir yere takılma. Tutamayacağım kadar ağırsın."

Son derece kızgın olan Leo, Catherine'in ona yardım etmeye çalıştığının farkındaydı. Adımlarını atmaya ve dengesini korumaya yoğunlaştı.

Catherine, "Leo, Leonard'ın kısaltılmışı mı?" diye sorarak onu şaşırttı.

"Kafamı karıştırma Marks, şu anda konuşmak istemiyorum."

"Cevap ver bana," diye ısrar etti.

Leo, onun kendisini uyanık tutmaya çalıştığını anladı. "Hayır," dedi zorla nefes alarak. "Sadece Leo. Babam ta-

kımyıldızları severdi. Leo ise... yaz ortasının takımyıldızı. En parlak yıldız, kalbini işaret eder. Adı Regulus." Genç kadının inşa ettiği yığına bakmak için duraksadı. "Güzel. Ne kadar beceriklisin. Mimari bir komisyonda bir daha yer aldığım zaman," nefesini toplayabilmek için duraksadı, "seni müteahhit olarak önereceğim."

"Bir de gözlüğümün gözümde olduğunu bir düşünsene," dedi Catherine. "Adamakıllı bir merdiven yapabilirdim."

Leo güldü. "Önden git, ben takip edeceğim."

"Eteklerime tutun," dedi Catherine.

"İşte bu, Marks, bana söylediğin en hoş şey."

Beraberce güç bela tırmanmaya başladılar. Leo'nun kanı buz kesti, yarası ağrıdı ve aklı bulandı. Yere güm diye çöküp, beceriksizce uzandığında, o çukurda kalıp dinlenmek isterken daha çok güç harcamasına sebep olduğu için Catherine'e çok kızıyordu. Güneş kör ediciydi. Leo kendisini sıcak ve tuhaf hissetti. Yırtıcı bir ağrı gözlerinin gerisine yerleşti.

"Gidip atımı getireceğim," dedi Catherine. "Sen benim arkama oturacaksın ve beraber gideceğiz."

Ata binip Ramsay Evi'ne dönmenin düşüncesi bile yorucuydu. Ama Catherine'in yüzüne bakıp, acımasız ısrarını görünce, ona uymaktan başka çaresi kalmadı. Pekâlâ. Ata binecekti. Son nefesini verene kadar o lanet ata binecekti ve Catherine eve vardığında, arkasındaki şey cesedi olacaktı.

Catherine, atı getirene kadar Leo yandığını hissederek sinirli bir şekilde orada oturdu. Öfke, son büyük hamlesi için ona güç veriyordu. Genç kadının arkasında sallanarak

ata oturdu ve sağlam kolunu kadının ince bedenine doladı. Rahatsızlıkla titreyerek ona tutundu. Marks küçük ama güçlüydü, omurgası ikisini de dengede tutan sabit bir eksendi. Leo'nun şimdi yapması gereken tek şey sabretmekti. Kızgınlığı buharlaşmış, acının gerilimiyle dağılmıştı.

Catherine'in sesini duydu. "Neden asla evlenmemeye karar verdin?"

Leo, başını sallayarak kadının kulağına yaklaştı. "Neredeyse aklımı yitirmişken kişisel sorular sormak adil değil. Sana doğruyu söyleyebilirim."

"Neden?" diye ısrar etti Catherine.

Acaba genç kadın, ondan, geçmişinden bir parçayı, kimseye vermediği bir parçayı istediğinin farkında mıydı? Kendini bu kadar sefil hissetmese, kadının sesini hemen keserdi. Ama onun her zamanki savunmaları, o an için, yıkıntıları çevreleyen taş duvardan daha etkili değildi.

"Ölen kız yüzünden, değil mi?" Catherine'in sorusuyla genç adamın ağzı açık kaldı. "Nişanlıydınız. Ama o, senin ve Win'in yakalandığınız kızıl humma yüzünden öldü. Adı neydi?.."

"Laura Dillard." Bunu Catherine Marks'la paylaşmak imkânsız gibiydi, ama kadın ondan bunu yapmasını bekliyordu sanki. Ve Leo da bir şekilde ona uyuyordu. "Güzel bir kızdı. Suluboyayla resim yapmayı severdi. Bunda sadece bir avuç insan iyidir, hata yapmaktan çok korkarlar. Kâğıda bir kez yerleştirdiğinde, rengi değiştiremez ya da saklayamazsın. Resimde etkin bir partner olan suyun sağı solu belli olmaz. İstediği şekilde davranmasına izin vermen gerekir. Bazen renk beklemediğin şekillerde yayılır ya da başka bir renge karışır. Laura bunları sorun etmezdi. Bu

tür sürprizleri severdi. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyorduk. Mimarlık okumak için iki yıl uzağa gittim ve döndüğümde birbirimize âşık olduk. Çok kolay oldu. Hiç tartışmadık –tartışacak hiçbir şey yoktu. Önümüzde hiçbir engel yoktu. Bir önceki yıl annemle babam ölmüştü. Babamın kalp hastalığı vardı. Bir gece uyumaya gitti ve bir daha da uyanmadı. Annem de birkaç ay sonra onun peşinden gitti. Onun matemine dayanamadı. O zamana kadar birinin kederden ölebileceğini bilmiyordum."

Leo sustu. Sanki fırtınada savrulan yaprak ve ince dallar gibi olan anıları hatırlıyordu. "Laura hummaya yakalandığında, ölümcül olduğunu hiç düşünmedim. Onu o kadar çok seviyordum ki, aşkımın gücünün her türlü hastalığı yeneceğini sandım. Ama onu üç gün boyunca kollarımda tutarken, geçen her saat biraz daha öldüğünü hissettim. Parmaklarımdan akıp giden su gibiydi. Kalbi atmayı bırakana ve teni soğuyana kadar ona sarıldım. Humma görevini tamamlamış ve onu bırakmıştı."

Leo susunca Catherine yumuşak bir sesle, "Üzgünüm," dedi. Adamın sağlam elini tuttu. "Gerçekten üzgünüm. Ben... ah, ne desem yetersiz kalıyor."

"Önemli değil," dedi Leo. "Hayatta, onlar için uygun sözcükler türetilmemiş bazı tecrübeler var."

"Evet." Catherine'in eli hâlâ adamın elinin üstünde duruyordu. "Laura öldükten sonra," dedi bir an sonra, "aynı hummaya sen de yakalandın."

"Benim için rahatlatıcı bir şeydi."

"Neden?"

"Çünkü ölmek istedim. Ama Merripen ve onun lanet Çingene ilacı ölmeme izin vermedi. Onu bunun için af-

fetmem epey zaman aldı. Beni hayatta tuttuğu için ondan nefret ettim. Onsuz dönmeye devam ettiği için dünyadan nefret ettim. Her şeyi sona erdirecek kadar taşaklı olmadığım için kendimden nefret ettim. Her gece Laura'ya bana dadanması için yalvararak uykuya daldım. Sanırım bir süre bunu yaptı."

"Yani... zihninde mi? Yoksa, gerçek anlamda, bir hayalet olarak mı?"

"Sanırım ikisi de. Onun gittiğini nihayet kabul edene kadar kendime ve etrafımdaki herkese cehennemi yaşattım."

"Ve onu hâlâ seviyorsun." Catherine'in sesi umutsuzdu. "Bu yüzden asla evlenmeyeceksin."

"Hayır. Onun hatırasına olağandışı bir şefkat gösterdim. Bu, bir ömür önceydi. Ama bir daha asla bu yola giremem. Ben, delirmiş bir adam gibi seviyorum."

"Tekrar aynı şekilde olmayabilir."

"Hayır, daha kötü olur. Çünkü o zamanlar çok gençtim. Ama şimdi, olduğum kişi ve ihtiyaç duyduğum şey... bu, birinin kaldıramayacağı kadar çok." Alaycı bir kahkaha boğazından yükseldi. "Kendime bile fazla geliyorum, Marks."

Bölüm 8

Ramsay Evi'ne yakın bir mesafede bulunan kereste imalathanesine ulaştıklarında, Catherine endişeliydi, kendini çaresiz hissediyordu. Leo hareketsizdi ve genç kadının üzerine güçlükle yaslanıyordu. Titriyor ve terliyordu. Ona tutunmak için sardığı kolu, kadının önünde soğuk bir ağırlık gibiydi. Elbisesinin bir kısmı, adamın kanıyla ıslanmış ve omzuna yapışmıştı. Bir kereste vagonunu boşaltmaya hazırlanan bir grup adamı bulanık bir şekilde gördü. *Lütfen yüce Tanrım, Merripen de burada olsun.*

"Bay Merripen sizinle birlikte mi?" diye seslendi.

Merripen'in koyu, eğilmiş silueti belirdi ve Catherine rahatladı. "Evet, Bayan Marks?"

"Lord Ramsay yaralandı," dedi çaresiz bir şekilde. "Düştük, omzu delindi-"

"Onu eve götürün. Sizinle orada buluşacağım."

Catherine cevap veremeden Merripen düz zemini titreten bir hızla eve doğru koşmaya başladı.

Catherine, atı evin ön kapısına yönlendirdiğinde, Merripen çoktan oraya varmıştı.

"Yıkıntıların orada bir kaza oldu," dedi Catherine. "Bir tahta parçası en azından bir saattir omzunun içinde. Teni çok soğuk ve konuşmaları karmakarışık."

"Bu benim her zamanki konuşma tarzım," dedi Leo. "Aklım gayet başımda." Bir tür yıkılma hareketiyle attan inmeye çalıştı. Merripen onu ustalıkla yakaladı. Leo'nun omzunun altına kendi omzunu yerleştirdi ve onun sağlam kolunu kendi boynuna doladı. Acı, Leo'yu sarstı ve homurdanmasına neden oldu. "Ah, seni orospu çocuğu."

"Aklın gerçekten de başında," dedi Merripen kuru bir sesle ve Catherine'e baktı. "Lord Ramsay'in atı nerede?"

"Hâlâ yıkıntılarda."

Merripen onu inceledi. "Siz yaralandınız mı, Bayan Marks?"

"Hayır, efendim."

"Güzel. Eve koşup, Cam'i bulun."

Acil durumlara alışık olan Hathaway'ler, durumun üstesinden kolaylıkla geldiler. Cam ve Merripen, Leo'nun birer yanına geçerek malikâneye girip, üst kata çıkmasına yardım ettiler. Malikânenin arkasına Leo için bir bekâr evi inşa edilmiş olmasına rağmen, Leo orayı Win ile Merripen'in kullanması konusunda ısrarcı olmuş, onların yeni evli bir çift olarak kendisinden daha fazla mahremiyete ihtiyaçları olduğuna dikkat çekmişti. Hampshire'a geldiğinde, ana evdeki misafir odalarından birinde kalıyordu.

Cam, Merripen ve Leo, her biri kendi alanındaki sorumluluklarla oldukça uyumlu bir ekip oluşturmuşlardı. Leo, arazinin sahibi olmasına rağmen otoritesini paylaşmaya itiraz etmiyordu. İki yıl Fransa'da kaldıktan sonra döndüğünde, Cam ve Merripen'in onun yokluğunda

Ramsay mülkünü yeniden inşa ettirdiklerini görmekten memnun olmuştu. Harap haldeki mülkü, büyüyen ve bayındır bir yatırıma dönüştürmüşler ve karşılığında bir şey istememişlerdi. Leo da, onlardan öğreneceği çok şey olduğunu fark etmişti.

Bir araziyi yönetmek, Romanlarda aristokratların yaptığı gibi, kütüphanede bir kadeh şarapla tembellik etmekten ibaret değildi, daha fazlasıydı. Tarım, ticaret, hayvancılık, inşaat, kereste üretimi ve toprak ıslahı konusunda geniş bir bilgi birikimi gerektiriyordu. Buna bir de parlamentodaki politik sorumluluklar eklenince, bütün hepsi tek bir adamın kaldırabileceğinden fazla oluyordu. Bu yüzden Cam yatırımları ve ticareti idare ederken, Leo ve Merripen kereste ve tarımsal işleri paylaşmaya karar vermişlerdi.

Sağlıkla ilgili acil durumlara gelince, Merripen bu konuda işinin ehli olsa da genellikle Cam idareyi ele alıyordu. Şifa sanatını Roman büyükannesinden öğrenmiş olan Cam, hastaları ve yaraları iyileştirmede diğerlerinden daha tecrübeliydi. Bir doktor çağırmak yerine, onun Leo için elinden geleni yapmasına izin vermek hem daha iyi hem de daha güvenliydi.

Modern tıbbın resmileşmiş uygulamaları, tıbbi topluluktaki uyuşmazlıklara rağmen, doktorlara akla gelebilecek her türlü hastalık için hastalardan kan almayı öneriyordu. İstatistikçiler, hastaların kanının alınmasının herhangi bir işe yaramadığını ispat etmek için, bu meselenin tarihinin izini sürmeye başlamışlardı, ama yöntemde ısrar ediliyordu. Bazen kan kaybı vakalarında bile kan alma yöntemi kullanılıyordu. Hiçbir şey yapmamaktansa, zaten kan kaybetmiş olan hastadan kan alınıyordu.

"Amelia," dedi Cam, Merripen'le Leo'yu yatağa yatırırlarken. "Birkaç kap sıcak suya ve verebileceğin kadar havluya ihtiyacımız var. Win, belki sen ve Beatrix de Bayan Marks'ı odasına götürüp ona yardım edersiniz?"

"Ah, hayır," diye itiraz etti Catherine. "Teşekkür ederim ama yardıma ihtiyacım yok. Kendi başıma yıkanabilirim ve-"

İtirazını kimse dinlemedi. Win ve Beatrix, Catherine'e banyo yapmasında ve temiz bir gecelik giymesinde yardım ettiler. Yedek gözlüğü bulununca, Catherine görüşü yerine geldiği için rahatlamıştı. Win, genç kadının elleriyle ilgilenmekte ısrar etti ve merhem sürerek parmaklarını bandajladı.

Win ve Beatrix beklemek için alt kata indiğinde, nihayet Catherine'e, Leo'nun odasına gitmesi için izin verildi. Amelia, Cam ve Merripen yatağın yanında toplanmışlardı. Leo gömleksizdi ve bir yığın battaniye ile örtülmüştü. Aynı anda üçüyle birden tartışması şaşırtıcı değildi.

"Onun iznine ihtiyacımız yok," dedi Merripen, Cam'e. "Eğer gerekirse, boğazından aşağı akıtırım-"

"Ancak cehennemde yaparsın," diye homurdandı Leo. "Denersen, seni öldürürüm-"

"Kimse bunu içmen için seni zorlamayacak," diye araya girdi Cam, çileden çıkmış gibiydi. "Ama nedenlerini açıklamak zorundasın, kardeşim. Çünkü mantıksız konuşuyorsun."

"Açıklamak zorunda değilim. Sen ve Merripen bu iğrenç şeyi alıp, şeyinize sokuşturabilirsiniz-"

"Ne oldu?" diye sordu Catherine kapıdan. "Bir sorun mu var?"

Amelia koridora geldi, yüzü endişe ve can sıkıntısından gerilmişti. "Evet, sorun, kardeşimin domuz kafalı bir gerzek olması," dedi Leo'nun duyabileceği kadar yüksek sesle. Catherine'e dönerek sesini alçalttı. "Cam ve Merripen yaranın ciddi olmadığını söylüyorlar ama düzgünce temizlemezlerse kötüye gidecek. Tahta parçası, köprücük kemiğiyle omuz ekleminin arasına girmiş ve ne kadar derine gittiğini bulmanın bir yolu yok. Kıymıkları ve kumaş parçalarını çıkarmak için yarayı temizlemeleri gerekiyor, yoksa iltihap kapacak. Başka bir deyişle her şey arapsaçına dönecek. Ve Leo, afyon tentürü almayı reddediyor."

Catherine ona şaşkınlıkla baktı. "Ama... hislerini köreltmek için bir şeyler almalı."

"Evet. Ama almıyor. Cam'e devam etmesini, yarayı temizlemesini söyleyip duruyor. Böyle özen isteyen bir şey, bir adam ıstırap içinde çığlık atarken yapılabilirmiş gibi."

"Onlara çığlık atmayacağımı söyledim," diye yattığı yerden cevabı yapıştırdı Leo. "Sadece Marks şiirini ezberden okumaya başladığında çığlık atıyorum."

Hissettiği korkuya rağmen Catherine neredeyse gülecekti.

Kapı oradan dikkatle bakınca, Leo'nun renginin çok kötü olduğunu gördü. Genç adamın güneş yanığı teni kül rengine dönmüştü. Islak bir köpek gibi titriyordu. Bakışları karşılaştığında, genç adam o kadar meydan okuyucu, bitkin ve sefil görünüyordu ki Catherine sormadan edemedi. "Eğer mümkünse sizinle biraz konuşabilir miyiz, lordum?"

Leo, "Elbette," dedi huysuz bir şekilde. "Tartışabileceğim birinin daha olması çok hoşuma gider."

Cam ve Merripen kenara çekilirken genç kadın odaya girdi ve özür diler bir tavırla sordu. "Lord Ramsay ile bir dakika yalnız konuşabilir miyim?"

Cam ona sorgulayan bir bakış attı, Leo'yu nasıl etkilemeyi düşündüğünü merak ettiği açıktı. "Komodinin üzerinde duran ilacı almaya onu ikna etmek için ne gerekiyorsa yap."

"Bu işe yaramazsa," diye ekledi Merripen, "şömine demiriyle kafasına sertçe vur."

İkili, koridora çıktılar.

Leo'yla yalnız kalan Catherine yatağa yaklaştı. Genç adamın omzunda gömülü kazığın görüntüsüyle ürktü, tahta parçası kan sızdırarak eti delmişti. Yatağın yanında oturulacak bir sandalye olmadığı için dikkatli bir şekilde yatağın ucuna tünedi. Gözlerini sabit bir şekilde Leo'ya dikti, sesi endişeyle yumuşamıştı. "Afyon tentürünü neden almıyorsun?"

"Lanet olsun, Marks..." Sert bir şekilde iç çekti. "Yapamam. İnan bana, ilacı almadan nasıl olacağını biliyorum, ama başka seçeneğim yok. Bu..." Durdu ve genç kadından uzağa bakmaya başladı. Yeni bir titreme akınıyla çenesini kapattı.

"Neden?" Catherine ona uzanmayı, onu anlamayı fena halde istiyordu. Sonunda kendini, onun eline dokunurken buldu. Hiçbir direnişle karşılaşmayınca cesaretlendi ve bandajlı parmaklarını adamın soğuk avucuna kaydırdı. "Söyle bana," diye ısrar etti. "Lütfen."

Leo'nun eli döndü ve genç kadının elinin üzerine dikkatli bir şekilde kapanarak kadının tüm vücudunun cevap vermesine neden oldu. Hissettiği şey rahatlama gibiydi,

bir şeyin tam olarak yerine yerleşmesi gibi bir duygu. İkisi de kenetlenmiş ellerine baktılar. Sıcaklık, avuçlar ve parmaklardan oluşan bu kümede toplanıyordu.

Leo'nun kalın bir sesle, "Laura öldükten sonra," diye söze başladığını duydu. "Çok kötü şeyler yaptım. Eğer aklın alabiliyorsa, şimdikinden bile kötü şeyler. Ama ne yaparsam yapayım, hiçbir şey bana ihtiyacım olan unutmayı sağlayamıyordu. Bir gece birkaç ahlaksız arkadaşımla East End'e bir afyon partisi için gittik." Catherine'in tepki olarak elini sıktığını hissedince duraksadı. "Dumanı ara sokaktan bile koklayabilirdin. Hava dumanla kahverengileşmişti. Beni bir sürü erkek ve kadının, yastıklar ve minderler üzerinde karmakarışık bir halde yattığı bir odaya götürdüler, içerdekiler mırıldanıyor ve hayal âleminde takılıyorlardı. Afyon çubuğunun yanma şekli... karanlıkta bir düzine kırmızı gözün parlaması gibiydi."

"Kulağa cehennemden bir görüntü gibi geliyor," diye fısıldadı Catherine.

"Evet. Ve cehennem tam olarak bulunmak istediğim yerdi. Biri bana bir çubuk verdi. Daha ilk çekişimde çok daha iyi hissetmiştim. Neredeyse ağlayacaktım."

"Nasıl bir his?" diye sordu Catherine, eli adamın elini ayrılmaz bir şekilde kavramıştı.

"Ani bir şekilde beliren, dünyada her şeyin yolunda olduğu ve ne kadar karanlık ya da acı verici olursa olsun, hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini düşündüren bir his. Hissettiğin bütün suçluluğun, korkunun ve öfkenin rüzgârda bir kuştüyü gibi uçup gittiğini düşün."

Bir zamanlar Catherine, Leo'yu bu tip ahlaksızlıklara katıldığı için defalarca yargılamış olabilirdi. Ama şimdi tek

hissettiği şey, şefkatti. Ona tüm bunları yaptıran, derinlerindeki acısını anlıyordu.

"Ama bu his uzun sürmedi," diye mırıldandı Catherine.

Leo başını iki yana salladı. "Hayır. Etkisi geçtiğinde eskisinden de beter oluyorsun. Hiçbir şeyden keyif alamıyorsun. Sevdiğin insanlar bir önem taşımıyor. Tek düşünebildiğin, afyon dumanı ve ne zaman tüttürebileceğin oluyor."

Catherine genç adamın kısmen başka yöne çevrilmiş profiline baktı. Bunun geçen sene küçümseyip hafife aldığı kişiyle aynı adam olması neredeyse imkansızdı. O, tamamen sığ ve sefahat düşkünü gibi görünmüştü. İşin gerçeği, bazı şeyler çok fazla önem kazanmıştı. "Seni durduran neydi?" diye sordu kibarca.

"Devam etmenin lanet derecede yorucu olduğu noktaya ulaştım. Elime bir tabanca aldım. Beni durduran Cam oldu. Bana 'Romanların inanışına göre, eğer çok fazla yas tutarsan, ölünün ruhunun bir hayalete dönüşmesine neden olursun,' dedi. Laura'nın gitmesine izin vermem gerektiğini söyledi. Onun iyiliği için." Leo, genç kadına baktı, adamın gözleri büyüleyici bir maviydi. "Ben de öyle yaptım. Gitmesine izin verdim. Afyonu bırakacağıma yemin ettim ve bir daha asla o iğrenç şeye dokunmadım. Yüce Tanrım, Cat, ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Sahip olduğum her şeyi altüst etti. Eğer ona bir kez daha dönseydim... kendimi bir çukurun dibinde bulur ve bir daha da asla çıkamazdım. Şansımı deneyemem. Denemeyeceğim."

"Leo..." Catherine, onun şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdığını gördü. Leo'nun adını ilk kez kullanmıştı. "Afyon

tentürünü al," dedi. "Ben düşmene izin vermem. Yozlaşmış biri haline gelmene izin vermem."

Leo'nun ağzı büküldü. "Benimle kendi sorumluluğun olarak ilgilenmeyi mi öneriyorsun?"

"Evet."

"Üstesinden gelebileceğinden daha fazlayım."

"Hayır," dedi Catherine kararlı bir şekilde, "değilsin."

Leo neşesiz bir kahkaha attı ve ardından genç kadına merakla, uzun uzun baktı. Sanki onu bir yerden tanıyormuş da çıkaramıyormuş gibiydi.

Catherine uzun bir süre şiddetle savaştığı bir adamın elini tutarak, yatağının ucuna tünediğine inanamıyordu. Leo'nun ona karşı kendini gönüllü olarak savunmasız bırakabileceğini hayal bile etmemişti.

"Bana güven," diye ısrar etti.

"Bana tek bir iyi sebep söyle."

"Çünkü güvenebilirsin."

Leo bakışlarını ondan ayırmadan başını belli belirsiz iki yana salladı. Catherine önce onun kendisini reddettiğini düşündü. Ama sonra, genç adamın başını salladığını gördü. Leo, komodinin üzerinde duran küçük bardaktaki sıvıyı işaret etti. "Onu bana ver," diye mırıldandı. "Daha iyi düşünme şansım olmadan vermen iyi olur." Catherine bardağı ona verince birkaç hızlı yudumla sıvıyı içti. Boş bardağı kadına uzatırken bir tiksinme ürpertisi vücudundan geçti.

İkisi de ilacın etkisini göstermesini beklediler.

"Ellerin..." dedi Leo, genç kadının bandajlarına uzanarak. Başparmağının ucu nazikçe kadının tırnaklarının yüzeyini süpürdü.

"Önemli bir şey değil," diye fısıldadı Catherine. "Sadece birkaç sıyrık."

Leo'nun mavi gözleri puslu ve odaklanamaz oldu ve kapandı. Yüzündeki gerginlik çizgileri kaybolmaya başladı. "Sana teşekkür ettim mi?" diye sordu. "Beni yıkıntılardan çektiğin için?"

"Teşekküre gerek yok."

"Fark etmez... Teşekkür ederim." Catherine'in ellerinden birini özenle yanağına yaslarken, gözleri hâlâ kapalıydı. "Benim koruyucu meleğim." Sözcükler ağzında yuvarlanmaya başlamıştı. "Şimdiye kadar bir meleğim olduğunu bilmiyordum."

"Eğer bilseydin, muhtemelen onun seni takip edemeyeceği kadar hızla kaçardın."

Leo, eğlendiğini belli eden alçak bir ses çıkardı.

Elinin altında hissettiği adamın tıraşlı yanağı, içinde hayret verici bir şefkat uyandırıyordu. Catherine, adamın afyonun etkisinde olduğunu kendi kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Aralarındaki bu duygu gerçek değildi. Ama önceki çatışmalarının enkazından yeni bir şey meydana geliyormuş gibi görünüyordu. Genç adamın çenesinin altından yutkunmasının titremesini hissedince, bu samimiyetin verdiği heyecan, kadının vücudundan geçti. Kapıdan bir ses gelip de Catherine hareket edinceye kadar o şekilde durdular.

Cam odaya girerek boş bardağa baktı ve Catherine'i başıyla onayladı. "Aferin," dedi. "Bu Ramsay'in işini kolaylaştıracaktır. Daha da önemlisi, benim işimi."

"Tanrı'nın cezası oğlancı," diye karşılık verdi Leo hafifçe. Cam ve Merripen yatağa yaklaşırken gözlerini hafifçe

araladı. Amelia onları kollarında temiz bez ve havlularla takip etti. Catherine gönülsüzce Leo'dan uzaklaştı ve kapıya doğru çekildi.

Cam, kayınbiraderine endişe ve ilgi karışımıyla baktı. Pencereden odaya dolan parlak günışığı, siyah saçlarında parlıyordu. "Bunu ben halledebilirim, kardeşim. Ya da istersen Çingene olmayan bir doktor çağırabiliriz."

"Tanrım, hayır. Yapacağı herhangi bir şey, senin acemiliğinden daha kötü olabilir. Ve lanet olası sülük kavanozuyla işe koyulur."

"Burada sülük yok," diye cevap verdi Cam, Leo'nun arkasındaki yastıkları indirerek. "Onlardan çok korkarım."

"Öyle mi?" diye sordu Amelia. "Bunu bilmiyordum."

Cam, Leo'nun yatağa iyice uzanmasına yardım etti. "Hâlâ kabileyle yaşayan küçük bir çocukken, suda yürümek için birkaç çocukla beraber baharın beslediği bir gölete gittim. Çıktığımızda hepimizin bacaklarında sülükler vardı. Bir kız gibi çığlık attığımı söyleyebilirim, tek fark kızlar daha sessizdi."

"Zavallı Cam," dedi Amelia gülümseyerek.

"Zavallı Cam mi?" diye tekrar etti Leo, alınmış gibiydi. "Peki ya ben?"

"Sana çok fazla sempati gösterme konusunda isteksizim," diye cevapladı Amelia. "Sonuçta bunu sadece turp ekme işinden sıyrılmak için yaptığından şüpheleniyorum."

Leo ona iki kelimelik bir iğnelemeyle cevap verince genç kadın gülümsedi.

Yatak çarşaflarını kardeşinin beline çeken Amelia, yaralı omzunun altına ve etrafına havluları dikkatli bir şekilde serdi. Leo'nun yağsız, kaslı gövdesi ve göğsündeki serpiş-

tirilmiş kıllar, Catherine'in midesinin tuhaf bir takla atmasına sebep oldu. Kapıdan biraz daha geriye çekildi. Tam olarak uzaklaşmak istemiyor ama kalmasının da uygunsuz olacağını biliyordu.

Cam, karısının başının tepesini öperek onu yataktan uzağa iteledi. "Orada bekle, canım. Çalışmak için alana ihtiyacımız var." Malzemelerle dolu tepsiye döndü.

Catherine, bıçakların ve metal aletlerin sesini duyunca rengi attı.

"Bir keçi kurban etmeyecek ya da bir kabile dansı yapmayacak mısın?" diye sordu Leo sarhoş gibi bir tavırla. "Veya en azından bir tür ilahi falan?"

"Hepsini alt katta halledip geldik," dedi Cam. Leo'ya deri bir kayış uzattı. "Bunu dişlerinin arasına koy ve biz senin üzerinde çalışırken fazla ses çıkarmamaya çalış. Oğlum uyuyor."

"Bunu ağzıma sokmadan önce," dedi Leo, "bu şeyin en son nereye girdiğini söylemen gerekiyor." Duraksadı. "Tekrar düşündüm de... boşver. Bilmek istemiyorum." Kayışı dişlerinin arasına koydu ve ardından konuşmak için geçici olarak tekrar çıkardı. "Hiçbir uzvumu kesmemenizi tercih ederim."

"Eğer kesersek," dedi Merripen, yaralı omzu dikkatle temizlerken, "bu, tercihen yaptığımız bir şey olmaz."

"Hazır mısın, kardeşim?" diye sordu Cam nazikçe. "Onu sabit tut, Merripen. Tamam. Şimdi üçe kadar sayacağız."

Amelia koridora çıkıp Catherine'e katıldı, yüzü gergindi. Kollarını karnına dolamıştı. Leo'nun alçak sesli inlitisini duydular. Onu, Cam ve Merripen'in akıcı Romanca

konuşmaları takip etti. Bu yabancı dil, enerjik ama sakinleştiriciydi.

Açıkça belli oluyordu ki, afyonun etkisine rağmen bu yöntemi uygulamaya devam etmek zordu. Leo'nun homurdanmasını ya da acı dolu bir ses çıkardığını her duyduğunda Catherine tamamen geriliyor ve bereli parmaklarını birbirine geçiriyordu.

İki-üç dakika geçtikten sonra Amelia kapı aralığından başını uzattı. "O şeyi parçalara ayırdınız mı?" diye sordu.

"Sadece biraz, canım," diye Cam'in cevabı geldi. "Daha da kötü olabilirdi, ama-" Leo'dan boğuk bir ses gelince duraksadı. "Üzgünüm, kardeşim. Merripen cımbızı al ve –evet, oradaki parça."

Amelia bembeyaz bir yüzle Catherine'e döndü ve Win, Poppy ya da Beatrix'e sarılır gibi ona sarılınca, Catherine şaşırdı ve biraz kasıldı. Rahatsız olmamıştı, sadece kendisini beceriksiz hissediyordu.

"Yaralanmadığına memnunum, Catherine," dedi Amelia. "Lord Ramsay'le ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Catherine hafifçe başını salladı.

Amelia geri çekilerek ona gülümsedi. "İyi olacak, biliyorsun. Bir kediden daha fazla canı vardır."

"Öyledir umarım," dedi ağırbaşlı bir şekilde Catherine. "Umarım bu Ramsay lanetinin bir sonucu değildir."

"Lanetlere, büyülere ya da bu tür şeylere inanmam. Kardeşimin yüzleştiği tek lanet, kendi eliyle yaptıklarıdır."

"Onun... onun Laura Dillard için hissettiği keder yüzünden yaptıklarını mı kastediyorsun?"

Amelia'nın mavi gözleri kocaman açıldı. "Seninle onun hakkında konuştu mu?"

Catherine başıyla onayladı.

Amelia dikkatini çeken bir şey yakalamış gibi görünüyordu. Catherine'in kolunu kavrayarak onu koridorun daha ilerisine, duyulma ihtimallerinin daha az olduğu bir köşeye çekti. "Ne anlattı?"

"Laura'nın suluboyayla resim yapmaktan hoşlandığını," dedi Catherine tereddüt ederek. "Nişanlandıklarını ama sonra kızın kızıl hummaya yakalandığını ve kollarında öldüğünü. Öldükten sonra, bir süre için hayaletinin ona dadandığını. Gerçek anlamda. Ama bu doğru olamaz... değil mi?"

Amelia otuz saniye kadar sessiz kaldı. "Sanırım olabilir," dedi dikkate değer bir sükûnetle. "Bunu çoğu insana itiraf etmem. Benim deli olduğumu düşünebilirler." Buruk bir gülümseme dudaklarında belirdi. "Ama sen gerçekten bir grup deli olduğumuzu anlayacak kadar uzun süre Hathaway'lerle yaşadın." Duraksadı. "Catherine?"

"Evet?"

"Kardeşim, Laura Dillard'ı asla kimseyle konuşmaz. *Hiçbir zaman*."

Catherine gözlerini kırpıştırdı. "Acı içindeydi. Kan kaybetmişti."

"Sana sırrını açmasının sebebinin bu olduğunu sanmıyorum."

"Başka ne gibi bir sebep olabilir ki?" diye sordu Catherine güç bela.

Cevaptan ne kadar korktuğu yüzünden anlaşılıyor olmalıydı.

Amelia ona yakından baktı ve kederli bir gülümsemeyle omzunu silkti. "Zaten gereğinden çok konuştum. Beni

affet. Sadece kardeşimin mutlu olmasını çok istiyorum." İçten bir şekilde eklemeden önce biraz duraksadı. "Ve senin mutlu olmanı da."

"Sizi temin ederim hanımefendi, bu ikisinin birbiriyle bir alakası yok."

"Elbette," diye mırıldandı Amelia ve beklemek için kapının yanına döndü.

Bölüm 9

Yara temizlenip, bandajlandıktan sonra Leo, gri bir yüz ve bitkin bir bünyeyle kalmıştı. Günün geri kalanında uyudu. Ara sıra uyanarak boğazından aşağı et suyu veya sıcak çay akıtıldığını fark etti. Aile, onunla ilgilenme konusunda sınırlarını zorluyordu.

Beklediği gibi, afyonlu uyku, kâbus görmesine neden olmuştu. Topraktan çıkan yaratıklar pençelerini uzatarak onu karanlıkta parlayan kırmızı gözlerin olduğu yere doğru çekiyordu. İlacın verdiği uyuşuk sersemlikle Leo, rüyalarından tam olarak uyanamıyordu. Sadece sıcaklık ve ıstırapla mücadele ediyor ve daha çok halüsinasyona gömülüyordu. Rahatlamasını sağlayan tek şey, alnındaki serin bez ve yanında duran rahatlatıcı birinin varlığıydı.

"Amelia? Win?" diye geveledi zihin karışıklığıyla.

"Şşş..."

"Sıcak," dedi Leo acı dolu bir iç çekişle.

"Kıpırdamadan yat."

Alnındaki bezin iki-üç kez daha değiştirildiğinin hayal

meyal farkındaydı. Kaşının üzerindeki merhametli serinlik... bir elin hafifçe yanağını okşaması...

Ertesi sabah uyandığında yorgun, ateşi yüksek ve derin bir hüznün etkisindeydi. Bu afyonun her zamanki sonucuydu, ama bunu bilmek fazla gelen hüznünü yatıştırmıyordu.

"Hafif ateşin var," dedi Cam sabah ona. "Düşürmek için biraz daha civanperçemi çayı içmelisin. Ama iltihaplanma belirtisi yok. Bugün dinlen, yarın daha iyi hissedersin diye düşünüyorum."

"Çayın tadı çamur suyu gibi," diye mırıldandı Leo. "Ve bütün gün yatakta kalmayacağım."

Cam anlayışlı bir tavır takındı. "Anlıyorum, kardeşim. Dinlenecek kadar hasta hissetmiyorsun kendini ama herhangi bir şey yapacak kadar da iyi değilsin. Ama iyileşmek için kendine bu şansı tanımalısın, yoksa-"

"Düzgün bir kahvaltı yapmak için aşağı ineceğim."

"Kahvaltı bitti. Büfeyi çoktan topladılar."

Leo kaşlarını çattı ve yüzünü ovuşturdu. Omzundaki yakıcı çekmeyi hissedince irkildi. "Merripen'i buraya gönder. Onunla konuşmak istiyorum."

"Kiracılarla birlikte dışarıda, turp ekiminde."

"Amelia nerede?"

"Bebekle ilgileniyor. Diş çıkarıyor da."

"Peki ya Win?"

"Kâhyayla birlikte dökümlere bakıyor ve malzeme ısmarlıyor. Beatrix, kasabadaki yaşlıların kulübelerine sepet taşıyor. Benim de iki aydır kirasını geciktiren bir kiracıyla görüşmem lazım. Korkarım hiç kimse seni eğlendirecek durumda değil."

Leo bu durumu suratsız bir sessizlikle karşıladı. Sonra, aslında gerçekten istediği kişiyi sormaktan kendini alamadı. Kendisini korumaya söz verdikten sonra gelip onu görme zahmetine girmeyen ya da sağlığını sormayan kişiyi. "Marks nerede?"

"Onu son gördüğümde dikişle meşguldü. Tamir edilmesi gereken şeyler birikmiş gibi görünüyor ve-"

"İşini burada da yapabilir."

Cam'in yüzü tamamen boş bir ifadeye büründü. "Bayan Marks'ın tamir işlerini burada, senin odanda mı yapmasını istiyorsun?"

"Evet, onu buraya gönder."

"Ona sorarım. Eğer istiyorsa," dedi Cam şüpheyle.

Leo yıkanıp, rahat bir şeyler giydikten sonra yatağa geri döndü. Ağrıları vardı ve ayakta zor duruyordu. Hizmetçi ona sadece bir tost ve bir fincan çaydan oluşan kahvaltı tepsisini getirdi. Asık suratla boş kapı aralığına bakarak kahvaltısını yaptı.

Marks neredeydi? Cam onun yanına gidip istendiğini söyleme zahmetine girmiş miydi? Eğer öyleyse, genç kadın bu daveti açıkça görmezden gelmeye karar vermişti.

Duygusuz, katı yürekli, acımasız kadın! Ve bu, ondan kendisinin sorumlu olacağına söz verdikten sonra oluyordu. Onu afyon almaya ikna etmiş ve sonra da terk etmişti.

Pekâlâ, şimdi de Leo onu istemiyordu. Bundan sonra Catherine ortaya çıkmaya karar verirse, Leo onu gönderecekti. Küçümseyen bir kahkaha atacak ve onunla arkadaşlık etmektense, yalnız başına oturmanın daha iyi olduğunu söyleyecekti. Ayrıca–

"Lordum?"

Catherine'i kapı eşiğinde görünce kalbi yerinden zıpladı. Koyu mavi bir elbise giymiş, açık renk altın saçları toplanarak her zamanki sıkı esaretiyle tokalanmıştı.

Bir elinde bir kitap vardı, diğerinde ise bulanık bir sıvıyla dolu bir bardak tutuyordu. "Bu sabah nasılsın?"

"Zihin karışıklığıyla canım sıkkın," dedi Leo kaşlarını çatarak. "Beni görmeye gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

"Hâlâ uyuyorsun sandım." Catherine odaya girerken kapıyı açık bıraktı. Dodger'ın uzun ve kürklü bedeni de onun arkasından koşarak geldi. Çevresindekileri görebilmek için arka ayaklarının üzerinde dikildikten sonra, hızla şifoniyerin altına kaçtı. Catherine gelinciği şüpheyle izledi. "Büyük ihtimalle yeni istif yerlerinden biri," diyerek iç çekti. İçinde o bulanık sıvı olan bardağı Leo'ya verdi. "İç bunu, lütfen."

"Bu nedir?"

"Söğüt kabuğu, ateşin için. Tadını düzeltmek için biraz limon ve şeker kattım."

Leo, Catherine'in odada hareket edişini izleyerek acı içeceği içti. Genç kadın ikinci bir pencere açarak içeri daha fazla esinti girmesini sağladı. Adamın kahvaltı tepsisini koridora çıkararak oradan geçmekte olan bir hizmetçiye verdi. Leo'nun yanına döndüğünde, ateşine bakmak için parmaklarını onun alnına yerleştirdi.

Leo hareketi tanıyarak Catherine'in bileğini yakaladı. Yeni yeni anlayarak ona baktı. "Sendin," dedi. "Dün gece bana geldin."

"Anlayamadım?"

"Alnımdaki bezi değiştirdin. Birkaç kez."

Catherine'in parmakları, genç adamınkilerin etrafında kıvrıldı. Sesi çok yumuşaktı. "Sanki gecenin bir yarısı, bir adamın odasına gelebilirmişim gibi."

Ama ikisi de geldiğini biliyorlardı. Melankolinin ağırlığı epeyce hafifledi, özellikle de Leo, genç kadının gözlerindeki endişeyi görünce...

"Ellerin nasıl?" diye sordu, Catherine'in sıyrılan ellerini incelemek için çevirirken.

"İyileşiyor, teşekkür ederim." Duraksadı. "Bana, benimle arkadaşlık etmek istediğin söylendi."

"Evet," dedi Leo hemen. "Seninle arkadaşlık edeceğim."

"Pekâlâ."

Leo, Catherine'i kendine çekip, kokusunu solumak istiyordu. Hafif ve temiz bir kokusu vardı; çay, pudra ve lavanta gibi.

"Sana okuyayım mı?" diye sordu genç kadın. "Bir roman getirdim. Balzac'ı sever misin?"

Gün hızla güzelleşiyordu. "Kim sevmez ki?"

Catherine yatağın yanındaki koltuğa oturdu. "Benim zevkime göre biraz fazla dolambaçlı yazıyor. Ben daha olaylı kitapları tercih ederim."

"Ama Balzac'ı okurken," dedi Leo, "kendini tamamen vermen gerekir. Dilin içine yuvarlanıp, orda debelenmen gerekir..." Catherine'in küçük, oval yüzünü daha yakından inceledi. Solgundu ve gözlerinin altında gölgeler vardı. Şüphesiz, gece birçok kez onu ziyaret etmesinin bir sonucuydu bu. "Yorgun görünüyorsun," dedi açıkça. "Benim yüzümden. Affet beni."

"Ah, hiç de senin yüzünden değil. Kâbus gördüm."

"Neyle ilgili?"

Catherine'in ifadesi temkinli bir hal aldı. Yasak bölge. Leo yine de ona baskı yapmadan edemedi. "Bu kâbuslar geçmişinle mi ilgili? Ruthledge'in seni bulduğu durumla mı ilgili?"

Sertçe nefesini içine çeken Catherine ayağa kalktı. Afallamış ve biraz hasta görünüyordu. "Belki de gitmeliyim."

"Hayır," dedi Leo aceleyle, oturması için eliyle işaret etti. "Gitme. Refakat edilmeye ihtiyacım var. Hâlâ almam için beni *ikna ettiğin* afyonun geride bıraktığı etkileriyle acı çekiyorum." Catherine'in hâlâ tereddüt ettiğini görünce ekledi. "Ve ateşim var."

"Hafif bir ateş."

"Lanet olsun, Marks, sen bir refakatçisin," dedi kaşlarını çatarak. "İşini yap, tamam mı?"

Genç kadın bir an için alınmış gibiydi ama sonra tutmaya çalışmasına rağmen bir kahkaha attı. "Beatrix'in refakatçisiyim," dedi. "Senin değil."

"Bugün benimsin. Otur ve okumaya başla."

Bu emreden yaklaşımın işe yaraması Leo'yu şaşırttı. Catherine koltuğuna geri dönerek kitabın ilk sayfasını açtı. Gözlüğünü düzgünce yerleştirmek için işaretparmağının ucunu kullandı. Genç adamın bayıldığı, dikkatli ve minik bir hareketti. "*Un Homme d'Affaires*," diye okudu. "*Bir İşadamı*. Birinci bölüm."

"Bekle."

Catherine ona beklentiyle baktı.

Leo kelimelerini büyük bir dikkatle seçiyordu. "Geç-

mişinden konuşmaya gönüllü olduğun *herhangi* bir kısım var mı?"

"Ne amaçla?"

"Seni merak ediyorum."

"Kendimle ilgili konuşmayı sevmem."

"Görüyor musun, işte bu, ne kadar ilgi çekici olduğunun kanıtı. Kendileri hakkında konuşmayı seven insanlar kadar can sıkıcı bir şey yoktur. Ben bu konudaki en iyi örneğim."

Catherine sanki sayfalara odaklanmak için çaba harcıyormuş gibi başını eğerek kitaba baktı. Ama birkaç saniye sonra adamın kemiklerini eriten bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Pek çok şey olabilirsiniz, lordum. Ama sıkıcılık bunlardan biri değil."

Leo ona baktığında, bir önceki gün yıkıntılardan düşmeden önce hissettiği, aynı anlaşılmaz sıcaklık patlamasını hissetti. Mutluluk.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu Catherine.

"Gözlük kullanmaya ne zaman başladın?"

"Beş ya da altı yaşındaydım. Annem ve babamla birlikte Holborn'da, Portpool Lane'de kiralık bir evde yaşıyordum. O zamanlar kızlar okula gidemediği için, bölgeden bir kadın birkaçımıza öğretmenlik yapmaya çalışıyordu. Anneme, hafızamın çok iyi olduğunu ama okumaya ve yazmaya geldiğimde, kıt anlayışlı olduğumu söyledi. Bir gün annem beni kasaptan bir paket almam için gönderdi. Sadece iki sokak ötedeydi, ama kayboldum. Her şey bulanıktı. Birkaç cadde boyunca dolanıp, ağlıyordum. Ta ki biri beni kasap dükkânına götürene kadar." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çok kibar bir adamdı. Ona evi-

mi bulamayacağımı düşündüğümü anlattığımda, bir fikri olduğunu söyledi. Bana karısının gözlüğünü denettirdi. Dünyanın nasıl göründüğüne inanamadım. Büyülüydü. Benim sorunumun bu olduğunu söyledi. Sadece, göremiyordum. O zamandan beri gözlük kullanıyorum."

"Annenle baban kızlarının kıt anlayışlı olmadığını nihayet anladıkları için rahatladılar mı?"

"Tam tersi oldu. Günlerce ailenin hangi tarafında zayıf gözler olduğunu tartışıp durdular. Annem, gözlüğün görünüşümü mahvedeceğini söyleyerek oldukça dertlendi."

"Ne saçma."

Catherine kederli görünüyordu. "Annem birinin karakterindeki derinliklere ulaşabilecek yeteneğe sahip değildi."

"Hareketlerine bakacak olursak –kocasını ve oğlunu terk etmiş ve âşığıyla İngiltere'ye kaçmış olmasına– aşırı prensip sahibi biri olmasını beklemiyordum zaten."

"Çocukken onların evli olduklarını zannederdim," dedi.

"Birbirlerini seviyorlar mıydı?"

Genç kadın bunu düşünürken alt dudağını çiğnedi ve adamın dikkatini, dudaklarının baştan çıkarıcı yumuşaklığına çekti. "Birbirlerinden fiziksel olarak etkileniyorlardı," diye itiraf etti. "Ama bu aşk değil, değil mi?"

"Hayır," dedi Leo yumuşakça. "Babana ne oldu?"

"Bundan bahsetmemeyi tercih ederim."

"Ben sana sırlarımı anlattıktan sonra bile mi?" Genç kadına azarlayan bir bakış attı. "Adil ol, Marks. Benim için olduğundan daha fazla zor olamaz."

"Tamam." Catherine derin bir nefes aldı. "Annem hasta olduğunda, babam bunu çok ağır bir yük olarak hissetti. Anneme son ana kadar bakması için bir kadına para verdi ve beni halam ve büyükannemle yaşamam için gönderdi. Ondan bir daha haber alamadım. Bana kalırsa, ölmüş bile olabilir."

"Üzgünüm," dedi Leo. Gerçekten öyleydi. Bir şekilde zamanda geriye gidip, onu koruması gereken bir erkek tarafından terk edilen gözlüklü küçük kızı teselli edip, rahatlatmak istiyordu. "Tüm erkekler aynı değildir," diye vurgulama ihtiyacı hissetti.

"Biliyorum. Babamın günahları için tüm erkek cinsiyetini suçlamam pek de adil olmazdı."

Leo, davranışlarının Catherine'in babasından daha iyi olmadığını fark ederek rahatsız oldu. Kendi ıstırabına dalıp, kız kardeşlerini terk etme noktasına gelmişti. "Benden sürekli nefret etmene şaşmamak gerek," dedi. "Sana babanı hatırlatıyor olmalıyım. Kız kardeşlerimin bana ihtiyacı varken onları terk ettim."

Catherine ona berrak gözlerle baktı. Bakışlarında acıma ya da eleştiri değil, sadece takdir vardı. "Hayır," dedi samimiyetle. "Onun gibi değilsin. Sen ailene geri döndün. Onlar için çalıştın, onlara değer verdin. Ve ben senden hiç nefret etmedim."

Leo bu açıklamayla şaşırarak onu daha yakından inceledi. "Etmedin mi?"

"Hayır. Aslında-" Aniden durdu.

"Aslında?" diye ısrar etti Leo. "Ne söyleyecektin?"

"Hiçbir şey."

"Söyleyecektin. İstememene rağmen benden hoşlanmakla ilgili bir şeyler söyleyecektin."

"Kesinlikle hayır," dedi Catherine aşırı resmi bir şekilde, ama Leo onun dudaklarındaki bastırılmış gülümsemeyi gördü.

"Belki de benim muhteşem görünüşümden dayanılmaz bir şekilde etkilenmenle ilgilidir?" dedi. "Ya da büyüleyici sohbetimden?"

"Hayır, hayır."

"Bakışlarımla seni baştan çıkardığımla ilgili?" Leo, bunu söylerken muzipçe kaşlarını kaldırınca, nihayet onu güldürmeyi başardı.

"Evet, bu olmalı."

Leo yastığa sırtını iyice yaslarken, ona tatminle baktı.

Ne kadar muhteşem bir kahkahası vardı, hafif ve kısık, sanki şampanya içmiş gibi.

Kadının kahkahasının, Leo'nun Catherine'e karşı derin bir arzu hissetmesine yol açması, bir sorun muydu? Kadın giderek ona daha gerçek geliyor, hiç hayal etmediği kadar savunmasız görünüyordu.

Catherine yüksek sesle kitap okurken, gelincik şifoniyerin altından çıktı ve kadının kucağına atladı. Ters dönerek bir çember oluşturdu ve ağzı açık bir şekilde uyuyakaldı. Leo, Dodger'ı azıcık bile suçlamıyordu. Catherine'in kucağı, birinin başını koyup dinleneceği en hoş yer gibi görünüyordu.

Leo karmaşık ve detaylı hikâyeyle ilgileniyormuş gibi yaparken, aslında zihni genç kadının çıplak halinin nasıl göründüğü sorusuyla meşguldü. Onu öyle göremeyecek olması çok acıydı. Leo'nun zayıf etik kurallarına göre bile, bir erkek bir bakireyle yatmazdı. Tabii işin içinde ciddi ni-

yet yoksa... Bir kere denemişti, delicesine âşık olmuştu ve karşılığında nerdeyse her şeyini kaybediyordu.

Ve bir adamın ikinci kez göze alamayacağı bazı riskler vardı.

Bölüm 10

Gece yarısını geçmişti. Catherine, bebeğin ağlama sesiyle uyandı. Küçük Rye diş çıkarıyordu ve genellikle uslu olan melek çocuk, geç saatte huysuzlanmıştı.

Catherine karanlıkta görmeyerek baktı ve yatak örtülerini bacaklarının üzerinden iterek, uyumak için daha rahat bir pozisyon aradı. Yan döndü. Karnüstü yattı. Hiçbiri olmadı.

Birkaç dakika sonra bebek sustu. Dikkatli annesi tarafından sakinleştirildiğine şüphe yoktu. Ama Catherine uyanmıştı. Yalnız ve acıtan bir uyanıklık. Uyanıklığın en kötü hali.

Kendini Keltçe koyun sayarak oyalamaya çalıştı. Bazı köylerde çiftçiler modern sayılar yerine hâlâ bunları kullanıyorlardı. *Yan, tan, tethera, pethera*... Asırların yankısı bu eski hecelerde duyulabiliyordu. *Sethera, methera, hovera, covera*...

Zihninde olağanüstü mavi gözler belirdi. Okyanus ve gökyüzü gibi açık ve koyu hareli mavi gözler. Catherine,

kitap okurken ve yama işlerini yaparken, Leo onu izlemişti. Şakaların ve Leo'nun rahat duruşunun da ötesinde, Catherine adamın kendisini istediğini biliyordu. *Yan, tan, tethera...*

Muhtemelen şu an Leo da uyanıktı. Akşam vakti ateşi düşmüştü ama yeniden yükselmiş olabilirdi. Suya ihtiyacı olabilirdi. Ya da serin bir beze...

Catherine kendisine tekrar düşünme fırsatı tanımadan yataktan kalktı ve sabahlığını giydi. Tuvalet masasının üzerinde duran gözlüğünü alarak özenle burnunun üzerine yerleştirdi.

Yardımsever görevine giderken, çıplak ayakları koridorun tahta döşemelerinde ilerliyordu.

Leo'nun odasının kapısı yarı aralıktı. Bir hırsız gibi ses çıkarmadan içeri girdi ve tıpkı bir önceki gece yaptığı gibi parmak uçlarında yürüyerek yatağa yaklaştı. Gecenin karanlığı açık pencereden içeri giren ışık sızıntılarıyla bölünüyor, gölgeler elekten geçmiş gibi görünüyordu. Catherine, Leo'nun nefesinin yumuşak ve düzenli sesini duyabiliyordu.

Leo'nun tarafına doğru ilerleyen Catherine, ateşi olup olmadığına bakmak için elini uzattı. Parmaklarını genç adamın alnına yerleştirirken kalbi hızla çarpıyordu. Ateşi yoktu. Sadece normal, sağlıklı bir sıcaklık vardı.

Leo uyandı ve çatlak bir sesle, "Cat?" dedi. Sesi uykudan kalın çıkıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Onun yanına gelmemeliydi. Gösterebileceği herhangi bir mazeret kulağa yanlış ya da tuhaf gelecekti, çünkü adamı rahatsız etmiş olmasının mantıklı bir sebebi yoktu.

Beceriksizce bir şeyler geveledi. "Ben... Ben gelip bir bakayım dedim, eğer..." Sesi kesildi.

Geri çekilmeye çalıştı ama Leo, dikkate değer bir el çabukluğuyla kadının bileğini yakaladı. Bileğinden sıkıca tutulan Catherine, adamın yanı başında dengede durmaya çalışıyordu. İkisi de kıpırdamadı.

Leo, onu gitgide daha yakına çekerek kolunun tutuşunu daralttı, ta ki Catherine'in dengesi bozulup, adamın üstüne devrilene kadar. Onun canını yakmaktan korkan Catherine, ellerini yatağa koyarak dengesini bulmaya çalıştı ama Leo onun her hareketini, kadını tamamen üstüne çekmek için kullandı. Genç kadın sıkı kaslarla örülü çıplak tene, adamın yumuşak tüylerle kaplı göğsüne çarpınca geri çekildi.

"Lordum," diye fısıldadı. "Ben-"

Leo, elini kadının başının arkasına koydu ve dudaklarını, kendi dudaklarına bastırdı.

Bu bir öpücük değil, bir sahiplenmeydi. Genç kadını tamamen alıyor, ağzının içine giren dilinin sıcaklığı, kadının iradesini ve düşüncelerini bertaraf ediyordu. Adamın erkeksi kokusu burnuna doluyordu. Erotik. Enfes. Bir seferde birçok şey hissediyordu. Leo'nun ağzının sıcak yumuşaklığı, ellerinin kendinden emin kavrayışı ve vücudunun kaslı şekli...

Leo kollarında genç kadınla dönerek onu yatağa hafifçe bastırırken, dünya kadının etrafında yuvarlandı. Adamın öpücükleri sert ve tatlıydı, sadece dudaklarını değil, dişlerini ve dilini de kullanıyordu. Nefesi kesilen Catherine kolunu uzatıp, adamın boynuna ve sargılı omzuna doladı. Genç adam, kadının üstüne doğru dönerek, onu sanki yalayıp yutmak istiyormuş gibi öpmeye devam etti.

Catherine'in sabahlığının kuşağı açılmış ve geceli-

ği dizlerine kadar sıyrılmıştı. Leo'nun ağzı, onunkinden ayrılarak boynunu tatlılıkla araştırmaya başladı. Yumuşak bir şekilde ilerleyerek, genç kadının omzuyla boynunun birleştiği yere indi. Parmakları geceliğin önüyle uğraşmaya başladı, küçük düğmeleri açarak ince kumaşı ayırıyordu.

Başını eğdi, dudakları, kadının göğsünün titreyen tümseğinden çıkmaya başladı ve göğüs ucuna ulaştı. Onu ağzının içine alarak, diliyle ateş gibi darbeler vurdu ve bu soğuk tomurcuğu ısıttı. Pürüzlü inlemeler kadının ağzından yükselerek genç adamın nefesinin rüzgârına karıştı. Leo, bacaklarının arasına daha da yerleşerek ağırlığını verdi ve kadın onun sert uzunluğunu hissedene kadar derinlemesine bastırdı. Diğer göğse geçerek göğüs ucunu ağzına aldı ve zevkin kıvrılan dalgalarını genç kadına gönderdi.

Geçen her dakikayla beraber daha çok duygu açığa çıkıyor, baştan çıkmanın sınırları aşırı bir çiğlikle tükeniyordu. Leo, Catherine'in ağzını, uzun ve aklını başından alan öpücüklerle esir aldı. Bu arada aşağıda gizlice ritmik bir hareket başlamıştı. İleri doğru dürterek ve kayarak onu tahrik etmek için kendisini kullanıyordu. Genç kadın bu sert baştan çıkarmayı takip etmeye çalışarak, adamın altında kıvrandı. Vücutları kapalı bir kitabın sayfaları gibi birbirine yaslanmıştı. Bu o kadar doğru, o kadar vahşice zevkli geliyordu ki, genç kadını korkmuştu.

"Hayır," dedi nefes nefese, onu itmeye çalışarak. "Bekle. Lütfen-"

Catherine, ellerinden birini dikkatsizce adamın yaralı omzuna bastırdı ve Leo küfrederek geriye yuvarlandı.

"Lordum?" Genç kadın çabalayarak yataktan kalktı ve orada dikildi, her uzvu titriyordu. "Özür dilerim. Canını yaktım mı? Yapabileceğim-"

"Git."

"Evet, ama-"

"Şimdi, Marks." Leo'nun sesi alçak ve boğuktu. "Ya da yatağa dön ve başladığımı bitirmeme izin ver."

Catherine kaçtı.

Bölüm 11

Berbat bir geceden sonra Catherine, gözlüğünü el yordamıyla aradı ve Leo'ya yaptığı ziyaret sırasında gözlüğünü kaybettiğini fark etti. İnleyerek tuvalet masasına çöktü ve yüzünü ellerine gömdü.

Aptalca bir dürtü, diye düşündü çaresizlik içinde. Bir delilik anı. Bu işin içine hiç girmemeliydi.

Kendinden başka kimseyi suçlayamazdı.

Leo'ya ne kadar önemli bir silah vermişti böyle. Adam bunu kullanarak ona işkence edecekti. Onu aşağılamak için her fırsatı kullanırdı. Leo'yu, bundan şüphe etmeyecek kadar iyi tanıyordu.

Catherine'in keyifsiz hali, Dodger ortaya çıkınca da geçmedi. Hayvan, genç kadının yatağının yanındaki bir terlik kutusundan çıktı. Gelincik, kutunun kapağını kaldırmak için başını kullandı, neşeli bir kutlamayla gıdakladı ve genç kadının terliğini kutudan çıkardı. Tanrı bilir nereye götürmek niyetindeydi.

"Kes şunu, Dodger," dedi yorgun bir şekilde. Hayvanı izlerken başını koluna yasladı.

Her şey bulanıktı. Gözlüğüne ihtiyacı vardı. Gözünün önünden biraz öteyi göremezken bir şeyleri aramak son derece zordu. Her şey bir yana, eğer hizmetçilerden biri gözlüğünü Leo'nun odasında ya da, Tanrı korusun, yatağında bulursa, herkes neler olduğunu anlardı.

Dodger terlikten vazgeçerek ona doğru koşturdu. Uzun ve ince vücudunu onun dizine yaslayarak arka ayakları üzerinde doğruldu. Titriyordu. Beatrix, bu titremenin gelincikler için normal olduğunu söylemişti. Gelincikler uyurken vücut ısıları düşüyordu ve uyandıklarında kendilerini ısıtmak için titriyorlardı. Catherine, hayvanı okşamak için yere uzandı. Gelincik kucağına çıkmak istediğinde hayvanı ileri ittirdi. "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi hayvana kederli bir şekilde. Aslında fiziksel olarak bir rahatsızlığı yoktu.

İtilip reddedilen Dodger, sesler çıkararak odadan uzaklaştı.

Catherine başını masaya yaslayarak oturmaya devam etti. Kendini hareket edemeyecek kadar budala ve utanmış hissediyordu.

Geç saate kadar uyumuştu. Alt kattan gelen ayak seslerini ve boğuk konuşmaları duyabiliyordu. Acaba Leo kahvaltı yapmak için aşağıya inmiş miydi?

Onunla yüzleşmesi mümkün değildi.

Aklı, bir önceki gecenin heyecan verici anlarıyla doldu. Leo'nun onu öpüş şeklini ve vücudunun mahrem bölgelerindeki ağzını düşününce, yeni bir arzu seli vücudunda gezindi.

Gelincik tekrar odaya geldi. Bir şeye çok memnun olunca yaptığı gibi kıkırdıyor ve hopluyordu. "Git buradan, Dodger," dedi bezginice.

Ama hayvan ısrar ederek onun yanına geldi ve yine arka ayaklarının üzerinde kalktı, vücudu uzun bir silindir gibiydi. Catherine ona bakınca, dişlerinin arasına özenle bir şey sıkıştırmış olduğunu gördü. Gözlerini kırpıştırdı. Yavaşça aşağı uzandı ve nesneyi hayvandan aldı.

Gözlüğü.

Küçücük kibar bir hareketin, birini bu kadar iyi hissettirmesi inanılmazdı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Hayvanın küçük kafasını okşarken gözyaşları akmaya başlamıştı. "Seni seviyorum, seni pis gelincik!"

Catherine'in kucağına zıplayan Dodger, sırtüstü dönerek iç çekti.

Catherine büyük bir özenle giyindi, saçına fazladan toka taktı, gri elbisesinin kuşağını her zamankinden daha sıkı bağladı, bilekte biten rahat botlarının bağcıklarına bile çifte düğüm attı. Kendini hiçbir şeyin gevşemeyeceği kadar baskı altına alabilmek istiyor gibiydi. Düşüncelerini bile.

Kahvaltı salonuna girdiğinde, masada Amelia'yı gördü. Bebek Rye'a kızarmış ekmek yediriyordu. Küçük bebek, ekmeği diş etiyle eziyor ve bol miktarda salya üretiyordu.

"Günaydın," diye mırıldandı Catherine. Semavere gidip kendine bir fincan çay doldurdu. "Zavallı küçük Rye... Gece ağladığını duydum. Yeni dişi hâlâ çıkmadı mı?"

"Henüz değil," dedi Amelia kederli bir şekilde. "Uykunu böldüğü için özür dilerim, Catherine."

"Ah, beni rahatsız etmedi. Zaten uyanıktım. Uykusuz bir geceydi."

"Lord Ramsay için de öyle olmalı," diye belirtti Amelia.

Catherine hızla ona baktı. Ama neyse ki bu yorumda art niyetli bir anlam yoktu. İfadesini sıradan kılmaya çalıştı. "Ah? Umarım bu sabah iyidir."

"Yeterince iyi görünüyor ama alışılmadık derecede sessiz. Dalgın." Amelia surat yaptı. "Sanıyorum bu tavrı, ona baloyu bir ay içinde yapacağımızı söylediğimde daha da beter olmaz."

Çayına büyük bir dikkatle şeker atan Catherine sordu. "Bu balonun Lord Ramsay'e bir gelin bulmak amacıyla verildiğini insanlara söyleyecek misin?"

Amelia sırıttı. "Hayır, ben bile o kadar kaba değilim. Ama çok sayıda uygun genç kadın davet edilince bu anlaşılacaktır. Tabii bir de, erkek kardeşim en önemli evlilik hedeflerinden biri."

"Nedenini bilmediğimden eminim," diye mırıldandı Catherine. Umutsuzlukla dolu olmasına rağmen sesinin rasgele çıkmasını sağlamaya çalışıyordu. Leo evlenirse, Hathaway'lerle yaşamaya devam edemeyeceğini fark etti. Onu başka bir kadınla görmeye gerçekten katlanamazdı. Özellikle de o kadın Leo'yu mutlu ederse.

"Ah, nedeni basit," dedi Amelia yaramaz bir tavırla. "Lord Ramsay saçları ve dişleri olan ve hâlâ çocuk yapabilecek yaşlarda bir aristokrat. Kardeşim olmasa, sanırım kötü görünmediğini söylerdim."

"Çok yakışıklı," diye düşünmeksizin itiraz etti Catherine. Amelia ona kurnaz bir bakış atınca kızardı.

Çayını içmeye ve kahvaltısını yapmaya odaklandı. Sonra kalktı ve Beatrix'i aradı. Sabah derslerinin vakti gelmişti.

Catherine ve Beatrix bir düzen oturtmuşlardı. Derslerine birkaç dakikalık görgü kuralları ve sosyal erdemler-

le başlıyor ve sabahın geri kalanını tarih, felsefe ve hatta fen bilimleri gibi konularla geçiriyorlardı. Beatrix, sadece iyi bir eş ve anne olması istenen genç kadınlara öğretilen bu "moda" konular üzerinde uzun zaman eğitim almıştı. Şimdi Catherine kendini Beatrix'le okul arkadaşıymış gibi hissediyordu.

Catherine, Hathaway'lerin ebeveynleriyle tanışma şerefine erişememiş olmasına rağmen, ikisinin, özellikle de Bay Hathaway'in çocuklarının başarılarından memnuniyet duyacağını düşünüyordu. Hathaway'ler aydın bir aileydi, hepsi bir konu veya bir mesele üzerine özet geçecek kadar tartışabilirdi. Paylaştıkları bir şey daha vardı. İki farklı konu arasında bağlantı kurabiliyor ve hayal ürünü sıçramalar yapabiliyorlardı.

Mesela bir akşam, tartışmaları Somersertli bir bobin yapımcısı olan John Stringfellow tarafından tasarlanan havada giden bir buhar vagonu etrafında şekillenmişti. İşe yaramamıştı tabii ki, ama düşünce büyüleyiciydi. Tartışma, bir adamın mekanik bir düzen yardımıyla uçup uçamayacağı hakkındayken, Hathaway'ler konuyu Yunan mitolojisi, fizik, Çin uçurtmaları, hayvanlar âlemi, Fransız felsefesi ve Leonardo da Vinci'nin buluşlarına getirebiliyorlardı. Tartışmayı takip etmeye çalışırken bile insanın başı dönüyordu.

Catherine içten içe, bu tarz konuşmaların Poppy ve Beatrix için uygun talipleri kaçıracağından endişelenmişti. Poppy için gerçekten bir sorun halini almıştı. En azından Harry'yle karşılaşana kadar.

Yine de işinin ilk günlerinde Catherine bu konuyu Cam Rohan'la büyük bir özen içinde konuşmaya çalışmış, ama adam cevap verirken çok kararlı görünmüştü.

"Hayır, Bayan Marks, Poppy ya da Beatrix'i değiştirmeye çalışmayın," demişti Cam ona. "Bu, işe yaramaz, sadece onları mutsuz eder. Onlara, sadece, toplum içinde nasıl davranacaklarını, herhangi bir şey hakkında nasıl konuşacaklarını öğrenme konusunda yardımcı olun."

"Başka bir deyişle," demişti Catherine kuru bir sesle, "onların münasip bir görüntü sergilemelerini istiyorsunuz, ama gerçekten münasip *olmalarını* istemiyorsunuz."

Cam, Catherine'in bunu kavraması karşısında mutlu olmuştu. "Kesinlikle."

Catherine, Cam'in ne kadar haklı olduğunu şimdi anlıyordu. Hathaway'lerin hiçbiri Londra sakinleri gibi olamazdı, zaten o da öyle olmalarını istemezdi.

Beatrix'le olan dersleri için birkaç kitap almak üzere kütüphaneye gitti. Odaya girdiğinde nefesi kesilerek durdu. Leo, uzun kütüphane masasının üzerine eğilmiş, masaya yayılmış olan çizimlerin üstüne bir şeyler yazıyordu.

Genç kadına bakmak için başını çevirdi, gözleri deliciydi. Catherine hem sıcak hem de soğuk hissetti. Saçlarını çok sıkı tokaladığı yerlerde kafa derisi zonkluyordu.

"Günaydın," dedi nefesi kesilerek. Bir adım geri gitti. "Bölmek istememiştim."

"Bölmüyorsun."

"Birkaç kitap almak için gelmiştim, eğer... eğer mümkünse."

Leo ona kısa bir baş onayı verdi ve ilgisini tekrar çizimlerine yöneltti.

Kendini fazlasıyla utangaç hisseden Catherine, kitap raflarına gitti ve istediği başlıkları aramaya başladı. Ortam o kadar sessizdi ki, kalp atışlarının duyulabileceğini sandı.

Bu baskıcı sessizliği kırmaya çaresizce ihtiyaç duyarak sordu. "Arazi için bir şeyler mi tasarlıyorsun? Kiralık bir ev?"

"Ahırlar için ek bina."

"Ah."

Catherine görmeyen gözlerle kitap yığınlarına baktı. Dün gece yaşananlar hiç gerçekleşmemiş gibi mi davranacaklardı? Kesinlikle öyle olmasını umuyordu.

Ama sonra Leo'nun sesini duydu. "Eğer bir özür istiyorsan, alamayacaksın."

Catherine onun yüzüne bakmak için döndü. "Anlayamadım?"

Leo hâlâ tasarımlarıyla ilgileniyordu. "Bir adamı gecenin bir vakti yatağında ziyaret edersen, çay ve sohbet beklemezsin."

"Seni yatağında ziyaret etmiyordum," dedi genç kadın savunmaya geçerek. "Tamam, yataktaydın ama yatakta olduğunu bilmiyordum." Dediklerinin hiç de mantıklı olmadığını fark ederek, kendi kafasına bir tane patlatma dürtüsüne direndi.

"Sabaha karşı saat ikide," diye bilgilendirdi onu Leo, "neredeyse her zaman yatakta olurum. İki aktiviteden biriyle meşgulümdür. Biri uyumak. Diğeri için de ayrıntılarına girmeme gerek olmadığına inanıyorum."

"Sadece ateşin var mı diye kontrol etmek istemiştim," dedi Catherine kıpkırmızı olarak. "Bir şeye ihtiyacın var mı diye."

"Anlaşılan varmış."

Catherine kendini hiç bu kadar fevkalade rahatsız hissetmemişti. Teni, vücuduna dar gelmeye başlamıştı. "Birine söyleyecek misin?" diye sormak zorunda hissetti.

Leo'nun kaşlarından biri alayla kalktı. "Gece yarısı randevumuz hakkında gevezelik edeceğimden mi korkuyorsun? Hayır, Marks, bundan bir çıkarım olmaz. Üstelik pişmanlıkla belirtmeliyim ki, iyi bir dedikodunun çıkmasına yetecek kadar ilerlemenin yanından bile geçmedik."

Kızaran Catherine, üzerinde karışık bir yığın halinde duran taslaklar ve başka malzemelerin olduğu masanın köşesine doğru gitti. Onları muntazam kümeler halinde düzenledi. "Canını acıttım mı?" diye sormayı başardı. Genç adamın yaralı omzunu kazara nasıl ittirdiğini hatırlamıştı. "Bu sabah ağrıyor muydu?"

Leo cevap vermeden önce tereddüt etti. "Hayır, sen gittikten bir süre sonra hafifledi. Ama şeytan biliyor ki yeniden ağrıyabilir."

Catherine fazlasıyla pişmandı. "Çok üzgünüm. Üzerine lapa sürmeli miyiz?"

"Lapa mı?" diye sordu Leo boş bir ifadeyle. "Şeyimin üzerine... *Ah!* Omzumdan mı bahsediyoruz?"

Catherine kafası karışarak gözlerini kırpıştırdı. "Elbette omzundan bahsediyoruz. Başka neyden bahsedecektik?"

"Cat..." Leo ondan uzağa baktı. Sesindeki kahkaha titremesi, genç kadını şaşırtmıştı. "Bir adam tahrik olur ve tatmin edilmezse, genellikle bunun ardından bir süre acı çeker."

"Neresi acır?"

Leo ona imalı bir bakış attı.

"Kastettiğin şey..." Catherine nihayet anladığında yüzü kıpkırmızı oldu. "Şey, *oradan* acı çekip çekmemen umurumda değil. Sadece omzun için endişeleniyorum ben."

Genç adam "Omzum çok daha iyi," diyerek onu temin etti. Gözleri keyifle parlıyordu. "Diğer ağrıya gelince-"

"Onun benimle bir alakası yok."

"Aynı fikirde değilim."

Catherine'in asaleti yok olmuştu. Görünüşe göre geri çekilmekten başka bir çare yoktu. "Şimdi gidiyorum."

"İstediğin kitaplar ne olacak?"

"Sonra gelip alırım."

Gitmek üzere döndüğünde, çan kesimli elbise kolu daha biraz önce düzenlediği tasarım yığınına takıldı ve kâğıtlar yere saçıldı. "Ah, Tanrım!" Hemen dizlerinin ve ellerinin üzerine çökerek kâğıtları toplamaya başladı.

Leo'nun, "Bırak," dediğini duydu. "Ben yaparım."

"Hayır, düşüren benim-"

Catherine'in, bina ve bahçe çizimleri ve kâğıtlarla notlar arasında bir şey dikkatini çekince sesi kesildi. Bir kadının karakalem çizimi... Yan tarafına yaslanmış, açık renk saçları her yöne uçuşan çıplak bir kadının... İnce kalçalarından biri mahcup bir edayla diğerinin üzerinde ve kadınsal üçgeni kısmen saklayan narin bir gölge...

Ve kadının burnunda çok tanıdık gelen bir gözlük.

Catherine, kalbi kaburgalarının altında hızla çarparken, titreyen eliyle resmi kaldırdı. Konuşmayı becerebilmesi için önce birkaç deneme yapması gerekti. Sesi ince ve durgundu. "Bu, benim."

Leo, yere, genç kadının arkasına çömeldi. Kederli bir ifadeyle başıyla onayladı. Rengi koyulaştı ve mavi gözleri teniyle kontrast oluşturdu.

"Neden?" diye fısıldadı Catherine.

"Bu bir aşağılama değil," dedi Leo. "Sadece benim bakmam için, başkasının değil."

Catherine, korkunç bir şekilde teşhir edildiğini hisse-

derek, çizime tekrar bakmak için kendini zorladı. Aslında adam onu gerçekten çıplak olarak görse, daha fazla utanamazdı. Ama resimdeki yorum, nezaketsiz ya da alçaltıcı olmaktan uzaktı. Kadın, uzun ve zarif çizgilerle resmedilmişti, duruşu sanatsaldı. Duygusal.

"Beni... beni hiç bu halde görmedin," dedi zorlukla. Sonra zayıfça ekledi. "Değil mi?"

Leo'nun dudaklarında alçakgönüllü bir gülümseme belirdi. "Hayır, henüz bir röntgenci olacak kadar düşmedim." Duraksadı. "Doğru yapmış mıyım? Bu elbise katmanlarının altında nasıl göründüğünü tahmin etmek pek kolay değil."

Genç kadın aşağılanma hissinin altından gergin bir kıkırdamanın mücadele ettiğini hissetti. "Doğru yapmış olsan bile, kesinlikle itiraf etmezdim." Kâğıdı ters çevirerek yığının üzerine koydu. Eli titriyordu. "Diğer kadınları da böyle çiziyor musun?" diye sordu çekinerek.

Leo başını iki yana salladı. "Seninle başladım ve şimdiye dek ilerletmedim."

Catherine'in yüzündeki kızarıklık arttı. "Bunun gibi başka çizimler yaptın mı? Benim... kıyafetsiz halimle ilgili çizimler."

"Birkaç tane." Leo, pişman görünmeye çalışıyordu.

"Ah lütfen, *lütfen,* onları yok et."

"Tabii ki. Ama dürüst olmam gerekirse, muhtemelen bu çizimlerden daha çok yapacağım. Seni çıplak çizmek, benim en büyük hobim."

Catherine inleyerek yüzünü ellerinin arasına gömdü. Sesi, parmaklarının arasından geliyordu. "Bunun yerine, bir şeylerin koleksiyonunu yapmanı dilerdim."

Catherine, adamın kısık gülüşünü duydu. "Cat. Sevgilim. Bana bakabilecek misin? Hayır mı?" Leo'nun kollarının kendisine dolandığını hissedince kaskatı kesildi ama hareket etmedi. "Sadece sana takılıyordum. Seni bir daha bu şekilde çizmeyeceğim." Leo, genç kadını tutmaya devam ederken dikkatli bir şekilde Marks'ın yüzünü sağlam omzuna yönlendirdi. "Kızdın mı?"

Catherine başını iki yana salladı.

"Korktun mu?"

"Hayır." Titrek bir nefes aldı. "Sadece beni böyle görüyor olmana şaşırdım."

"Neden?"

"Çünkü ben böyle değilim."

Leo, onun ne demek istediğini anladı. "Hiç kimse kendisini kusursuz bir doğrulukla görmez."

"Tamamen çıplak olarak bir yerlere uzanmadığıma kesinlikle eminim!"

"Çok yazık," dedi Leo. Düzensiz bir nefes aldı. "Seni her zaman istediğimi bilmelisin, Cat. O kadar ahlaksız fantezilerim var ki, onları sana anlatırsam, ikimiz de doğrudan cehenneme gideriz. Saçının rengi ya da giydiğin ürkütücü kıyafetlerin seni isteme şeklimle bir alakası yok." Elini, genç kadının kafasına nazikçe bastırdı. "Catherine Marks, ya da her kimsen... Sahip olduğum en dinsiz arzu, seninle... ah, en azından haftalarca... yatakta olup, bilinen tüm günahlara teslim olmak. Bunu yapmayı, seni çıplak olarak çizmekten daha çok isterdim. Doğrudan sana bakarak kuştüyü ve mürekkeple resmini çizmek istiyorum... göğüslerinin etrafında çiçekler, kalçalarının altında yıldızlardan izler." Dudaklarını, genç kadının kulağının kenarı-

na değdirdi. "Vücudunun haritasını çıkarmak; doğu, batı, kuzey ve güneyini göstermek istiyorum. Ben-"

"Yapma," dedi Catherine, güç bela nefes alabiliyordu.

Leo, kederli bir şekilde güldü. "Sana söylemiştim. Doğrudan cehennem."

"Bu benim hatam," dedi Catherine, ısınan yüzünü adamın omzuna bastırarak. "Dün gece sana gelmemeliydim. Neden bunu yaptığımı da bilmiyorum."

"Bence biliyorsun." Dudakları, Catherine'in başının tepesinde gezindi. "Geceleri odama gelme, Marks. Çünkü bu bir daha olursa, kendimde duracak gücü bulamayabilirim."

Leo'nun kolları, onu yerden kaldırmak için gevşedi. Bir eline uzanarak, onu kendisiyle beraber kaldırdı. Düşen kâğıt destesi geri alınmıştı ve Leo, genç kadının resmini aldı. Kâğıdı yırttı, parçaları katlayarak tekrar yırttı. Kâğıttan geriye kalan minik parçaları ona verip, kadının parmaklarını üzerine kapattı. "Diğerlerini de yok edeceğim."

Leo odadan çıkarken, Catherine hareket etmeden öylece durdu. Parmakları kâğıt parçalarının etrafında sıkılaştı ve onları nemli bir yığın olana dek ezdi.

Bölüm 12

Bir sonraki ay içerisinde Leo kendini bilerek çok meşgul etti, Catherine'i çok fazla görmek istemiyordu. İki yeni kiracı çiftlik için sulama planları gerekiyordu. Bu konu kesinlikle Leo'nun uzmanlık alanına giriyordu. Bu arada, Cam ve Merripen kereste ürünleriyle ilgileniyorlardı. Leo, derecikler tarafından sulanan suyolları ve yakınlardaki nehirlerden çıkacak su kanalları tasarladı. Kanalın doğal bir şekilde genişleyerek, suyun yavaş aktığı yerde bir su çarkına ihtiyaçları olabilirdi. Kova gerektiren çark, gerektiği kadar suyu dışarı kaldırır ve yapay kanala gönderirdi.

Hampshire güneşinin yumuşak alevinin altında terleyen Leo, gömleksiz bir halde kiracılarla birlikte hendekler ve kanalizasyon kanalları kazıyor, kayaları kaldırıyor ve toprak taşıyordu. Günün sonunda her kası ağrıyordu ve neredeyse akşam yemeğine değin uyumadan duramayacak kadar yorgun oluyordu. Vücudu o kadar sertleşip incelmişti ki, köy terzisi kıyafetlerini üzerine göre yapana kadar Cam'den pantolon ödünç almak zorunda kalmıştı.

Bir akşam, yemekten önce Win salona girerken genç adama laf attı. "Çalışmak en azından seni kötü alışkanlıklarından uzak tutuyor." Bu arada sevgiyle ağabeyinin saçlarını karıştırmıştı.

"Kötü alışkanlıklarımı seviyorum," dedi Leo ona. "Bu yüzden onları edinmek adına zahmete giriyorum."

"Edinmen gereken şey," dedi Win nazikçe, "bir eş. Bunu sadece bencillikle söylemiyorum, Leo."

Leo, ona gülümsedi. Kız kardeşlerinin içinde en nazik olanı Win'di ve aşk adına bir sürü kişisel savaş vermişti. "Bencillik molekülü sende yok ki, Win. Ama tavsiyen her ne kadar her zamanki gibi güvenilir olsa da, dinlemeyeceğim."

"Dinlemelisin. Kendine ait bir aileye ihtiyacın var."

"Uğraşabileceğimden fazla ailem var. Ve evliliğe tercih edeceğim birtakım şeyler var."

"Ne gibi?"

"Ah, dilimi kesip Trappist Rahiplere katılmak... Çıplak olarak şeker pekmezine bulanıp, karınca yuvasının önünde şekerleme yapmak... Devam edeyim mi?"

"Gerek yok," dedi Win gülümseyerek. "Her neyse, bir gün *evleneceksin*, Leo. Hem Cam hem de Merripen, avcunun içinde çok belirgin bir evlilik çizgisi olduğunu söylediler."

Leo dalgın bir şekilde avcuna baktı. "O, kalem tutuş şeklimden kaynaklanan bir iz."

"O bir evlilik çizgisi. Ve çok uzun. Neredeyse elinin iki yanını da çevreliyor. Bu da bir gün kaçınılmaz bir aşkla evleneceğin anlamına geliyor." Win kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı, sanki *buna ne diyeceksin*, der gibiydi.

"Romanlar el falına gerçekten inanmazlar," diye bilgilendirdi onu Leo. "Bir anlamı yoktur. Bunu sadece ayyaşlar ve aptallardan para koparmak için yaparlar."

Win cevap veremeden Merripen salona girdi. "İşleri nasıl zorlaştıracaklarını biliyorlar," dedi ve Leo'ya bir mektup verdikten sonra kanepeye oturdu.

"Bu ne?" diye sordu Leo, alttaki imzaya bakarak. "Avukattan bir mektup daha mı? Ben, onun işlerimizi zorlaştırmak için değil, *tam tersi* için uğraştığını sanıyordum."

"O açıkladıkça," dedi Merripen, "işler daha kafa karıştırıcı oluyor. Bir Roman olarak, toprak sahipliği fikrini anlamakta hâlâ güçlük çekiyorum. Ama Ramsay arazisi..." Başını bezginlikle iki yana salladı. "Bu iş, anlaşmalar, bağışlar, gelenekler, eklemeler ve kiralardan oluşan bir Gordion düğümü gibi."

"Çünkü arazi çok eski," dedi Win bilgece. "Arazi ne kadar eski olursa, sahiplik konusu da o kadar karmaşık olur." Leo'ya döndü. "Sırası gelmişken, Kontes Ramsay ve kızı Bayan Darvin'in ziyarete gelmek istediklerini öğrendim. Bu sabah erken vakitte bir mektup geldi."

"Ne diyorsun!" Leo öfkelenmişti. "Ne amaçla? Kına yakmak için mi? Bir inceleme yapmak için mi? Buraya gelip, hak iddia edebilecekleri günden önce hâlâ bir yılım var."

"Belki de barış yapmak ve hepimiz için kabul edilebilir bir çözüm bulmak adına geliyorlardır," dedi Win.

Win daima insanların içindeki iyiyi görme ve insan doğasındaki temel iyiliğe inanma eğilimindeydi.

Leo'nun ise böyle bir sorunu yoktu.

"Kıçımla barış yapsınlar," diye mırıldandı. "Tanrım, şu iki cadının inadına, evlenme konusunda aklım çelindi."

"Aklında herhangi bir aday var mı?" diye sordu Win.

"Hiç yok. Ama evleneceksem, hiç âşık olmayacağımdan emin olduğum bir kadınla evlenirim."

Kapı eşiğindeki bir hareket dikkatini çekti ve Leo, Catherine'in odaya girişini gizlice izledi. Catherine, odadakilere ilgisizce gülümsedi, Leo'nun bakışını dikkatle görmezden geldi ve köşedeki koltuğa gidip oturdu. Leo, onun kilo verdiğini fark etti ve rahatsız oldu. Göğüsleri küçülmüş, beli daha da incelmiş ve benzi solmuştu. Kasıtlı olarak öğünleri mi atlıyordu? Neden bu kadar iştahsızdı? Kendini hasta edecekti.

"Tanrı aşkına, Marks," dedi aksi bir şekilde. "Kibrit çöpüne dönmüşsün."

"Leo," diye karşı çıktı Win.

Catherine ona öfkeli bir bakış attı. "Ödünç pantolon giyen *ben değilim*."

"Doğru düzgün yemek yemediğin için yarı ölü gibisin." Leo kaşlarını çatarak devam etti. "Senin derdin ne? Neden yemiyorsun?"

"Ramsay," diye mırıldandı Merripen, açıkça sınırın aşıldığına karar vermişti.

Catherine koltuğundan kalkıp Leo'ya baktı. "Sen bir zorbasın, ikiyüzlüsün ve görünüşümü yargılamaya hiç hakkın yok. Hem de bu kadar... bu kadar..." Doğru ifadeyi bulmak için vahşice düşündü. "*Seni oğlancı!*" Ardından salondan fırtına gibi çıktı, etekleri öfkeyle dalgalanıyordu.

Merripen ve Win ağızları açık bir halde izliyorlardı.

"O kelimeyi nereden öğrendin?" diye sordu Leo. Catherine'in hemen arkasından yürüyordu.

"Senden," dedi şiddetle, omzunun üzerinden ona bakarak.

"Ne anlama geldiğini de biliyor musun?"

"Hayır ve bu umurumda değil. Benden uzak dur!"

Catherine evde fırtına gibi dolaşır ve Leo da ardından giderken, genç adam onunla hiçbir etkileşime doyamadığını fark etti, kavga etmeye bile...

Catherine dışarı çıkıp, evin çevresinde bir müddet yürüdükten kısa bir süre sonra kendilerini sebze bahçesinde buldular. Güneşten ısınmış otların kokusuyla, hava keskin bir hal almıştı.

"Marks," dedi Leo çileden çıkarak. "Israr edersen, seni maydanozların arasında da kovalarım. Ama burada durup, durumu açıklığa da kavuşturabiliriz."

Catherine, onunla yüz yüze gelmek için döndü, yanakları kızarmıştı. "Tartışacak bir şey yok. *Günlerdir* lütfedip bana tek kelime etmedin. Sonra da hakaretlerle dolu kişisel yorumlarla–"

"Hakaret anlamında söylemedim. Sadece dedim ki-"

"Ben kibrit çöpü değilim, seni rezil budala! Senin için o kadar mı değersiz bir insanım ki, bana böyle aşağılamayla dolu bir tavır sergilemeye cesaret ediyorsun? Sen en-"

"Özür dilerim."

Catherine sustu, zorlukla nefes alıyordu.

"Seninle o şekilde konuşmamam gerekirdi," dedi Leo hırçın bir şekilde. "Benim için değersiz değilsin, aksine sağlığı için endişelendiğim birisin. Sana iyi bakmayan birine kızarım –ki bu durumda bu, sen oluyorsun. Kendine dikkat etmiyorsun."

"Sen de öyle."

Leo cevap vermek için dudaklarını araladı ama aklına bu düşünceyi çürütecek etkili bir şey gelmedi. Ağzını açtı ve tekrar kapattı.

"Her gün dermanın tükenene kadar çalışıyorsun," dedi Catherine. "En azından üç-dört kilo verdin."

"Yeni çiftlikler için sulama sistemi gerekiyor. Onları tasarlayacak ve uygulayacak en uygun kişi benim."

"Hendek kazmak ya da kayaları kaldırmak zorunda değilsin."

"Evet, zorundayım."

"Neden?"

Leo, genç kadına baktı, ona gerçeği söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyordu. Açıksözlü olmaya karar verdi. "Dermanım tükenene kadar çalışıyorum çünkü ancak bu, geceleri yanına gelip, seni baştan çıkarmaya çalışmamı engelliyor."

Catherine ona kocaman açılmış gözlerle baktı. Birkaç dakika Leo'nun yaptığı şekilde ağzını açıp kapattı.

Leo, ona temkinli bir keyif ve yükselen sıcaklıkla karışık bir bakış attı. Dünyada hiçbir şeyin onu, genç kadınla konuşmak kadar eğlendirmediğini daha fazla inkâr edemezdi. Ya da onun yanında olmak kadar... Geçimsiz, inatçı, büyüleyici yaratık... O kesinlikle önceki âşıkları gibi değildi. Üstelik bu gibi zamanlarda yabani bir kirpinin tüm sevimliliğine sahip oluyordu.

Ama ona meydan okuyor, başka hiçbir kadının yapmadığı şekilde, eşiti olarak karşısına dikiliyordu. Nedenlerin ötesinde de, Leo onu istiyordu.

"Beni baştan çıkaramazdın," dedi Catherine tersçe.

İkisi de hareketsizdi, bakışları kilitlendi.

"İkimizin arasındaki çekimi inkâr mı ediyorsun?" Leo'nun sesi normalden daha da perdeliydi. Genç kadının, çenesini kararlılıkla dikleştirmeden önce tamamen titrediğini gördü.

"Ben bir insanın akıl gücünün, fiziksel duygularla yok edilebilirliğini inkâr ediyorum," dedi Catherine. "Bir insanın beyni çalışmayı bırakmaz."

Leo dudaklarında alaycı bir gülümsemenin oluşmasına engel olamadı. "Yüce Tanrım, Marks. Belli ki bu eyleme katılmamışsın ya da çalışan baskın organın beyin *olmadığını* bilmiyorsun. Aslında beyin, onun hepten çalışmasına neden olur."

"Bir erkek için öyle olduğuna inanmak kolay."

"Bir kadının beyni, erkeklerin beyninden daha az ilkel değildir. Özellikle de konu fiziksel çılgınlığa gelince."

"Böyle düşünmenin hoşuna gittiğine eminim."

"Sana bunu kanıtlayayım mı?"

Catherine'in ağzı kuşkuyla büküldü. Ama sonra direnememiş gibi sordu. "Nasıl?"

Leo onu kolundan yakalayarak sebze bahçesinden daha tenha bir yere, kırmızı çalı fasulyeleriyle kaplı kameriyelerin arkasına götürdü. Bitkileri başka bir durum olmadan önce çiçek açmaya mecbur etmek için kullanılan camdan seranın yanında durdular. Sera, bahçıvanların hava koşullarına aldırmaksızın çiçek ve bitki yetiştirmelerine olanak sağlıyordu.

Leo, gözetlenmediklerinden emin olmak için çevrelerine bakındı. "İşte senin yüksek beyin fonksiyonların için bir meydan okuma. Önce seni öpeceğim. Hemen ardından sana basit bir soru soracağım. Eğer doğru cevap verirsen, tartışmamızdan çekileceğim."

Catherine kaşlarını çatarak adamdan uzağa baktı. "Bu çok saçma."

"Reddetme hakkına tamamen sahipsin," dedi Leo ona. "Tabii bunu bir yenilgi olarak kabul ederim."

Kollarını göğsünde çaprazlayan Catherine ona kısılmış gözlerle baktı. "Tek bir öpücük mü?"

Leo saklayacağı bir şeyin olmadığını göstermek ister gibi avuçlarını iki yana açtı. Bu arada gözleri genç kadından hiç ayrılmadı. "Bir öpücük, bir soru."

Catherine'in kolları yavaşça gevşedi ve aşağı indi. Adamın önünde kararsız bir halde duruyordu.

Leo, onun bu meydan okumayı gerçekten kabul edeceğini hiç düşünmemişti. Kalbinin oldukça güçlü vuruşlarla atmaya başladığını hissetti. Ona doğru adım atarken beklenti, içinde kıvrılıp düğüm oldu.

"Alabilir miyim?" diye sordu, genç kadının gözlüğüne uzanıp çıkarırken.

Catherine gözlerini kırpıştırdı ama direnmedi.

Leo gözlüğü katladı ve ceketinin cebine koydu. Catherine'in yüzünü iki eliyle nazikçe yukarı kaldırdı. Kadının gerilmesine neden olmuştu. Güzel, diye düşündü.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Catherine, adamın ellerinin dikkatli desteğindeki başını salladı, dudakları titriyordu.

Leo dudaklarını, onun dudaklarına bastırdı. Onu dikkatle öpüyor, iddiasız bir baskı uyguluyordu. Kadının dudakları serin ve tatlıydı. Genç adam, o dudakları aralayarak öpücüğü derinleştirdi. Kolları kadına dolandı ve onu tamamen kendine yasladı. Kadın zayıf ama sıkıydı, vücudu bir kedi kadar esnekti. Leo, onun yavaş ve aciz bir rahatlamayla vücudunun şekline uyduğunu hissetti. Dikkatini kadının ağzına vererek, nazik bir yangınla onu keşfetti. Catherine'in dudaklarından çıkan inlemenin titreyişini hissedene kadar diliyle araştırmaya devam etti.

Leo başını kaldırarak onun kızarmış yüzüne baktı. Gözlerinin sersemlemiş gri-yeşili karşısında öylesine büyülendi ki, ona ne soracağını hatırlamakta zorlandı.

Kendine hatırlatmak için, "Soru," dedi yüksek sesle. Başını iki yana sallayarak zihnini açmaya çalıştı. "İşte geliyor. Bir çiftçinin on iki koyunu var. Yedisi dışında hepsi öldü. Geriye kaç tane kaldı?"

"Beş," dedi Catherine hemen.

"Yedi." Onun durumu kavramasını izlerken, Leo'nun yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi.

Catherine kaşlarını çattı. "Bu bir hileydi. Başka bir soru sor."

"Pazarlık böyle değildi."

"Başka bir tane daha soru sor," diye ısrar etti.

Leo boğuk bir şekilde güldü. "Tanrım, çok inatçısın. Tamam." Catherine'e uzanıp, başını ona doğru eğince kadın kaskatı kesildi.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir öpücük, bir soru," diye hatırlattı Leo.

Catherine haksızlığa uğramış gibi görünüyordu. Ama kendini ona bıraktı. Leo onu bir kez daha kendine doğru çekince, başı geriye düştü. Genç adam bu kez o kadar tereddütlü değildi. Öpücüğü sert ve baskıcıydı, dili kadının ağzının tatlı sıcaklığına gömülüyordu. Catherine'in kolları onun boynuna dolandı, parmakları ise incelikle saçlarında dolaşmaya başladı.

Arzu ve zevkten Leo'nun başı döndü. Genç kadının vücudunu yeterince kendine çekemiyor, vücudunda ulaşamadığı noktaları istiyordu. Elleri, bu ağır kumaş yığınının altındaki tatlı soluk teni bulma ihtiyacıyla titriyordu. Onu

daha çok hissetmeye çalıştı, daha derin öptü. İçgüdüsel bir şekilde kadın ona yardım etmeye çalışarak, küçük bir zevk sesiyle adamın dilini emdi. Leo'nun omurgasından kafasının merkezine doğru bir zevk ürpertisi tırmanırken, ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Leo, nefesi kesilerek öpücüğü sonlandırdı.

"Bana bir soru sor," diye hatırlattı Catherine kalın bir sesle.

Leo kendi adını bile neredeyse hatırlamıyordu. Dikkatini vermek istediği tek şey, onun kendisine nasıl da uyduğuydu. Ama bir şekilde isteğini yerine getirdi. "Bazı aylarda otuz bir gün vardır, bazılarında otuz. Kaç tane ayda yirmi sekiz gün vardır?"

Catherine'in güzel kaşlarının arası, kafa karışıklığıyla kırıştı. "Birinde."

"Hepsinde," dedi Leo nazikçe. Onun inanamayarak sinirlendiğini görünce, anlayışlı görünmeye çalıştı.

"Başka bir tane daha sor," dedi Catherine. Öfkeli ve kararlıydı.

Leo başını iki yana salladı, gülmekten nefessiz kalmıştı. "Aklıma başka bir tane gelmiyor. Beynimin kana ihtiyacı var. Kabul et, Marks, kaybettin-"

Catherine, ceketinin iki yakasını kavrayarak adamı kendine çekti. Leo ne yaptığını anlayamadan kadının dudaklarının üzerinde hareket etmeye başladı. Eğlence yok olmuştu. Kollarında genç kadınla birlikte sendeleyince, bir elini seranın duvarına koyarak destek almaya çalıştı. Kadının dudaklarına sertçe ve kalbindeki tüm ateşle sahip oldu. Kendi vücuduna dayalı olan bu ince vücudun büküldüğünü hissedince, mest oldu. Hissettiği şehvetten ölmek

üzereydi, ona sahip olma ihtiyacıyla vücudu sertleşmişti ve ağrıyordu. Kadını hiçbir sınırlama olmadan öptü. Onu emiyor, neredeyse kemiriyordu. Ağzının içini türlü şekillerde okşamak bile katlanılmayacak derecede enfesti.

Leo tüm kontrolünü kaybetmeden önce dudaklarını ondan kopardı ve sımsıkı göğsüne yaslayarak ona sarıldı.

Başka bir soru, diye düşündü zihni bulanmış bir halde. Geriye kalan aklıyla, bir şeyler bulmaya çalıştı. Sesi, sanki yangının içinde nefes almaya çalışmış gibi kısık ve boğuktu. "Musa, gemisine her türden kaç tane hayvan aldı?"

Catherine'in cevabı, adamın ceketinde boğuldu. "İki."

"Hiç," dedi Leo güçlükle. "Gemisi olan Nuh'tu, Musa değil."

Ama Leo artık bu oyunu eğlenceli bulmuyor, Catherine de kazanmayı umursuyormuş gibi görünmüyordu. Birbirlerine sımsıkı sarılarak, yakın bir şekilde öylece durdular. Vücutları, bahçe patikasında uzatılmış gibi görünen tek bir gölge oluşturuyordu.

"Berabere diyelim," diye mırıldandı Leo.

Catherine başını iki yana salladı. "Hayır, haklıydın," dedi zayıf bir sesle. "Hiçbir şekilde düşünemiyorum."

Catherine onun şiddetli kalp atışlarını dinlerken, bir süre daha beklediler. İkisi de sersemlemiş bir halde sorulamayan bir soruya odaklanmışlardı. Ve verilemeyen bir cevaba.

Leo, düzensiz bir şekilde iç çekerek kadını serbest bıraktı. Pantolonunun kumaşı, tahrik olmuş organına sürtününce irkildi. Tanrı'ya şükür, ceketinin kesimi bu problemi saklayacak kadar uzundu. Gözlüğü cebinden çıkararak kadının burnuna dikkatle yerleştirdi.

Sessizce kolunu işaret ederek, Catherine'in onun koluna girmesini istedi. Bu bir ateşkesti ve Catherine kabul etti.

Leo onu sebze bahçesinden çıkarırken Catherine, "'Oğlancı' *ne* demek?" diye sordu düşünmeden.

"Eğer bunu sana söylersem," dedi Leo, "bu, uygunsuz düşüncelere sebep olur. Ben de senin bunlardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Leo, bir sonraki günün çoğunu arazinin batısında geçirdi. Su çarkı için alandaki en iyi yeri belirledi. Çark, aşağı yukarı beş metre çapında ve suyu tahta kanallara taşıyacak olan, içi oyuk bir grup boş kovayla donatılmış olacaktı. Leo'nun hesaplamalarına göre bu sistem, tahminen altmış dönümlük bir arazinin ya da on tane büyük kiralık çiftliğin sulanmasını sağlayacaktı.

İşçiler ve kiracılarla birlikte, tahta kazıkları yere çakarak ve çamurlu soğuk derede yürüyerek arsayı düzenledikten sonra Leo, atını Ramsay Evi'ne sürdü. Akşam vakti yaklaşmış, güneş koyu sarıya dönmüştü. Çayırlar hareketsiz ve esintisizdi. Leo yorgun düşmüş, terden sırılsıklam hale gelmiş ve at sinekleriyle savaşmaktan rahatsız olmuştu. Alaycı bir şekilde, doğada olmaktan coşku duyan tüm romantik şairlerin, hiçbir zaman bir sulama projesinde yer almamış olduklarını düşündü.

Çamurdan resmen kabuk bağladığı için çizmelerini mutfak girişinde çıkardı ve çoraplarıyla içeri girdi. Win ve Beatrix çalışma tezgâhına oturmuş, gümüşleri parlatırlarken, aşçı ve bir hizmetçi elma dilimlemek ve hamur açmakla meşgullerdi.

"Merhaba, Leo," dedi Beatrix neşeyle.

"Tanrım, şu görünüşüne bir bak," diye haykırdı Win.

Leo ikisine de gülümsedi. Sonra havada kötü bir koku duyunca, burnunu kırıştırdı. "Şu anki kokumu herhangi bir şeyin bastırabileceğini sanmıyordum. Bu da ne? Metal cilası mı?"

"Hayır, aslında bu..." Win ihtiyatlı göründü. "Şey, bir çeşit boya."

"Kumaş boyası mı?"

"Saç boyası," dedi Beatrix. "Anlarsın ya, Bayan Marks balodan önce saçlarını koyulaştırmak istiyor. Ama eczacı geçen sefer oldukça yanlış bir karışım hazırladığı için boyayı kullanmaktan korkuyor. Bu yüzden aşçı, kendi annesinin kullandığı bir tarifi önerdi. Ceviz kabuğu ve tarçın kabuğunu sirkeyle birlikte kaynatıyorsun ve-"

"Marks neden saçlarını boyuyor?" diye sordu Leo. Ruhu bu fikre başkaldırırken, sesini sıradan tutmak için mücadele veriyordu. O güzelim saç, altın ışıltılı soluk amber, kötü ve koyu bir renkle kaplanacaktı.

Win dikkatle cevapladı. "Baloya bir sürü kişi katılacak ve ben onun daha az... göze çarpmak istediğine inanıyorum. Bu, onun kendi özel hayatıyla ilgili bir şey olduğu için sorularımla onu sıkıştırmadım. Leo, lütfen bundan bahsederek onu üzme."

"Kimliğini değiştirmekte fazlasıyla ısrarcı olan bir hizmetkârımızın olmasını benden başka kimse tuhaf bulmuyor mu?" diye sordu Leo. "Bu aile, her türlü tuhaf davranışı tek bir soru bile sormadan kabul edecek kadar lanet bir şekilde acayip mi?"

"O kadar da tuhaf değil," dedi Beatrix. "Çoğu hayvan

renk değiştirir. Mürekkepbalığı, örneğin, ya da bazı kurbağa çeşitleri ve tabii ki bukalemunlar-"

"Affedersiniz," dedi Leo sıktığı dişlerinin arasından. Beatrix ve Win onun ardından bakarken, Leo mutfağı kasıtlı adımlarla terk etti.

"Bukalemunlar hakkında birkaç ilginç gerçek söyleyecektim," dedi Beatrix.

"Bea, tatlım," diye mırıldandı Win. "Belki de ahıra gidip Cam'i bulsan iyi olur."

Catherine tuvalet masasında oturmuş, aynadaki nazik yansımasını dikkatle seyrediyordu. Birçok malzeme, düzenli bir şekilde önünde duruyordu: katlanmış havlu, bir tarak, bir ibrik, bir leğen ve ayakkabı boyası gibi görünen sahte koyu bir çamurla dolu bir çanak. Saçının tek bir tutamını bu şeyle boyamıştı ve etkisini göstermesini, rengin açığa çıkmasını bekliyordu. Boyalarla ilgili son felaketinde saçı yeşile dönüştüğü için, hiçbir şeyi şansa bırakamazdı. Hathaway balosuna iki gün kaldığından, Catherine'in görüntüsünü mümkün olduğu kadar değiştirmekten başka seçeneği yoktu. Civardaki taşra kasabalarından misafirler geleceği gibi, Londra'dan da aileler bu baloya katılacaktı. Ve her zaman olduğu gibi, tanınmaktan korkuyordu. Yine de görünüşünü gizleyip bir köşede oturduğu sürece kimse ona dikkat etmezdi. Şaperonlar genellikle kız kuruları ya da fakir dullardan oluşurdu. Önlerinde hâlâ en iyi yılları olan genç kızlara göz kulak olma göreviyle ortamda bulunan, arzulanmayan kadınlar... Catherine o kızlarla neredeyse aynı yaştaydı ama sanki onlarla arasında onlarca yıl varmış gibi hissediyordu.

Catherine geçmişinin bir gün onu bulacağını biliyordu. Bu olduğunda ise, Hathaway'lerle geçirdiği zaman bitecekti. Bu, hayatında gerçekten mutlu olduğu tek dönemdi. Onları kaybedince çok acı çekecekti.

Hepsini.

Kapı savrularak açılınca Catherine'in derin düşünceleri dağıldı. Sandalyesinde dönerek Leo'nun fark edilir dağınıklığını gördü. Genç adam terli, üstü başı buruşuk ve çok pisti. Orada, ayağında botları olmadan dikiliyordu. Catherine onunla yüzleşmek için ayağa kalkarken, buruşuk bir iç gömlekten başka bir şey giymediğini fark etti.

Leo, sert bakışlarıyla hiçbir detayı kaçırmadan onu baştan aşağı inceleyince, Catherine öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Delirdin mi? Derhal odamı terk et!"

Bölüm 13

Leo kapıyı kapattı ve iki adımda Catherine'i yakalayıp, kuvvetle çekerek ibrik ve leğenin yanına götürdü.

Leo, onun kafasını leğene eğip, boyayla koyulaştırdığı saç tutamına su dökerken, *"Kes şunu,"* diye çığlık attı Catherine ona vurarak. Konuşurken tükürükler saçıyordu. "Senin *neyin* var? Ne yapıyorsun?"

"Bu çamuru saçından çıkarıyorum." Geri kalan suyu da kadının başından aşağı boşalttı.

Catherine ciyakladı ve mücadele etti. Böylece Leo'yu da ıslatmayı başardı. Yerde su birikintisi oluşmuş ve halı sırılsıklam olmuştu. Catherine kendini yerin tahta döşemesinin ıslak yüzeyinde bulana kadar kavga ettiler. Gözlüğü düşmüş, geride bulanık bir dünya bırakmıştı. Ama Leo'nun yüzü kendininkinin sadece birkaç santim üzerindeydi, yanan mavi gözler kendi gözlerine dikilmişti. Leo, sanki Catherine çamaşır ipindeki bir kıyafetten başka bir şey değilmiş gibi, hiç çaba harcamadan, bileklerine ve gövdesine baskı yaparak, onu kontrolü altına almıştı. Üzerin-

deki ağırlığı fazlaydı; kas, ağırlık ve erkeksilik, genç kadının kalçalarına yaslanmıştı.

Catherine çaresizce kıpırdandı. Adamın onu bırakmasını istiyordu, ama aynı zamanda sonsuza kadar üzerine uzanmasını, kalçalarını ona daha sert ve daha derin bir şekilde bastırmasını da istiyordu. Gözleri doldu.

"Lütfen," dedi tıkanarak. "Lütfen bileklerimi bırak."

Catherine'in sesindeki korku izlerini duyunca, adamın yüzü değişti. Kollarını hemen bıraktı. Kadın ona yapışmış, ıslak kafası adamın omzuna kenetlenmişti.

"Hayır," diye mırıldandı Leo. "Benden korkma. Sana asla-" Adamın, onun yanağını öptüğünü hissetti, sonra çenesinin kenarını ve boynunda çılgınca atan nabzını. Sıcaklık, dalgalar halinde genç kadına çarptı, heyecan birbirlerine kenetlendikleri yerde yükseldi. Catherine, ellerinin zayıf ve gevşek bir şekilde yere yayılmasına izin verdi, ama dizleri adamın vücudunu sıkıca yakaladı, içgüdüsel bir şekilde onu tuttu.

"Bu neden seni ilgilendiriyor?" diye sordu. "Neden s-saçımın renginin ne olduğunu önemsiyorsun?" Gömleğinin altındaki göğsünün sert duvarını hissetti, kumaşın altına girmek, ağzını ve yanaklarını koyu renk kıllara sürmek istiyordu.

Leo'nun sesi yumuşak ve şiddetliydi. "Çünkü bu, sen değilsin. Bu doğru değil. Neyden saklanıyorsun?"

Catherine başını iki yana sallarken gözleri ıslaktı. "Açıklayamam. Ortada çok fazla... Yapamam. Eğer öğrenirsen, gitmek zorunda kalırım. Ama ben sizinle kalmak istiyorum. Sadece biraz daha." Boğazından bir hıçkırık kurtuldu. "Sizinle derken seni değil, aileni kastettim."

"Kalabilirsin. Anlat bana, böylece seni koruyabilirim."

Catherine, başka bir hıçkırığı geri yuttu. Yüzünün bir kenarında sıcak ve sinir bozucu bir damla vardı. Bir gözyaşı damlası, saç çizgisine doğru kaydı. Silmek için elini kaldırdı ama genç adam çoktan oraya ağzını yerleştirmişti, dudakları ıslak tuzun izini takip ediyordu. Catherine'in titreyen eli, adamın başını tuttu. Onu cesaretlendirmek istememişti, ama Leo, bunu öyle yorumladı ve ağzı aç bir şekilde onunkinin üzerine kapandı. Genç kadın ısrarcı bir duygunun selinde kaybolmuş bir halde inledi.

Leo onu öperken desteklemek için bir kolunu boynunun altından geçirdi. Catherine onun heyecanını hissetti ve genç adam daha derin bir şekilde araştırır, baştan çıkarır ve yalarken nefesindeki boğuk sesi duydu. Adamın onun üzerindeki ağırlığı kalktı ve sıcak eli, karnını örten ıslak kumaşın üzerine yerleşti. İç gömleğin sağladığı bu yetersiz gizlenme yeri, tamamen çıplak olsa da olurdu. Göğüs uçları, bu saydamlaşmış kumaşın altından çıkıntı yapıyordu.

Leo, onu ıslak kumaşın üzerinden öptü, örtülmüş gül renkli noktaya gelince ağzı hızlandı. Ateşli bir şekilde iç gömleğin bağcığına asılarak kadının göğüslerinin yüksek, küçük ve yuvarlak biçimini ortaya çıkarmak için kumaşı iki yana ayırdı.

"Cat..." Islak teninde hissettiği nefes, genç kadının titremesine neden oldu. "Sana duyduğum arzudan ölebilirim. Sen çok nefis... tatlı... *Tanrım*..." Kızarmış tomurcuğu ağzına alarak diliyle daireler çizdi ve yumuşakça emdi. Aynı zamanda parmakları kadının mahrem kıvrımlarına gitmişti. Narin yarığı, izini sürerek, genç kadın açılıp ıslanana kadar okşadı. Catherine adamın başparmağının şid-

detli bir duygu yaratan bir yerde durduğunu hissetti. Bu okşama, boğazının altına bir ateş gönderdi. Bu yumuşak dokunuşlarla kalçaları havalandı, adam hafifçe ve şefkatle onu baştan çıkardı. Ta ki, zevk, genç kadının bütün vücuduna yayılıp, sıradışı bir rahatlama verene kadar.

Leo'nun dokunuşu daha derin bir hal aldı. Bir parmağı, kadının vücudunun girişine baskı yaptı. Bu nazik saldırı, Catherine'in şaşırarak geri çekilmesine neden oldu. Ama zaten sırtı yere yaslanmıştı ve geri çekilecek bir yer yoktu. Tepkisel bir şekilde aşağıya uzanıp, eliyle adamın elini yakaladı.

Leo, boynunun kenarına burnunu sürttü. "Masum sevgilim. Rahatla ve izin ver, sana dokunayım. İzin ver..." Catherine, adamın parmağı akışkan yumuşaklığın içine doğru daha ileri kayarken, elinin arkasındaki kemik ve eklemlerin karmaşık hareketlerini hissetti. Nefesini tuttu, vücudu, bu girişi çaresizce kabul etmişti.

Leo'nun gür kirpikleri, ateşli gözlerinin üzerine kapanmıştı, soluk mavi rengin içinde bir ateş yanıyordu. Kızarıklık, genç adamın yanaklarına ve burun kemerine doğru yayıldı. "İçinde olmak istiyorum," dedi kalın bir sesle, onu okşarken. "Burada... ve daha derinde..."

İçinde süren baştan çıkarma, dizlerini yukarı çekip, ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olurken, genç kadının boğazından anlaşılmayan bir ses yükseldi. Çaresiz bir sıcaklık, içinde yayılmıştı ve ne olduğunu bile bilmediği şeylere özlem duyuyordu. Başını kendisine doğru çekerek adamı çılgınca öptü. Ağzının şehvetli baskısına ihtiyacı vardı, dilinin ağzından içeri girmesine–

Kapının ısrarlı bir şekilde çalınışı, bu ateşli heyecan si-

sini dağıttı. Leo küfrederek elini kadının bacaklarının arasından çekti. Cat yavaşça inledi, kalbi deli gibi atıyordu.

"Kim o?" diye seslendi Leo kaba bir şekilde.

"Rohan."

"O kapıyı açarsan, seni öldürürüm." Bu beyan, limitlerinin üstünde zorlanan bir adamın hırçın dürüstlüğüyle doluydu. Anlaşılan bu, Cam Rohan'ın bile duraksamasına yetmişti.

Uzun bir süre geçtikten sonra Cam konuştu. "Seninle konuşmamız lazım."

"Şimdi mi?"

"Kesinlikle şimdi," diye aksini kabul etmeyen bir cevap geldi.

Leo, gözlerini kapatarak gergin bir nefes aldı ve yavaşça cevap verdi. "Alt katta, kütüphanede."

"Beş dakika?" diye ısrar etti Cam.

Leo, kapalı kapıya inanılmaz bir öfkeyle baktı. "*Git,* Rohan."

Cam'in ayak sesleri uzaklaşınca Leo başını eğerek Catherine'e baktı. Catherine, kıvranmayı ve titremeyi durduramıyor gibi görünüyordu, sinirleri tahrik olmaktan çatırdıyordu. Yavaşça mırıldanan Leo, onu yakınına çekti ve sırtıyla kalçalarında daireler çizerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Sakin ol, aşkım. Seni tutmama izin ver." Bu çılgın ihtiyaç ağır ağır sönerken, genç adamın kollarında kıpırdamadan yattı, yanağı adamın yanağına yaslanmıştı.

Leo ayağa kalkarken, onu da kolaylıkla kaldırdı ve yatağa taşıdı. Catherine'in yarı çıplak bedenini yatağın üzerine yerleştirdi. Yatağın ucuna yerleşmiş olan kadın, üzerini örtmek için yatak örtüsünün ucunu el yordamıyla bulma-

ya çalışırken Leo da onun gözlüğünü aradı. Odanın köşesinde buldu ve ona geri getirdi.

Gözlüğün, takılacak en kötü şey olduğunu düşündü Catherine acıyla. Bu arada gözlüğün saplarını düzeltip, camlarını yatak örtüsünün ucuyla siliyordu.

Gözlüğünü takarken, "Bay Rohan'a ne diyeceksin?" diye sordu tereddütle.

"Henüz bilmiyorum. Ama önümüzdeki iki gün, şu lanet balo bitene kadar aramıza biraz mesafe koyacağım. Çünkü ilişkimiz, ikimizin de üstesinden gelemeyeceği kadar alev almış gibi görünüyor. Ardından sen ve ben konuşacağız. Bahaneler ve yalanlar olmadan."

"Neden?" diye sordu Catherine kurumuş dudaklarının arasından.

"Bazı kararlara varmak zorundayız."

Ne tür kararlar? Onu kovmayı mı planlıyordu? Ya da bir çeşit ahlaksız teklifte mi bulunacaktı? "Belki de Hampshire'dan ayrılmalıyım," dedi Catherine güçlükle.

Leo'nun gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. Genç kadının başını ellerinin arasına aldı, kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. Sözlerinin bir vaat mi yoksa tehdit mi olduğu anlaşılmıyordu. "Her nereye gidersen git, seni bulurum."

Kapıya gitti, çıkmadan önce duraksadı. "Bu arada," dedi. "O çizimleri yaparken, hakkını verememişim."

Leo yıkanıp, düzgün kıyafetler giydikten sonra kütüphaneye gitti. Cam orada bekliyor, Leo'dan daha mutlu görünmüyordu. Durum böyleyken bile, onda bir sakinlik, rahat bir hoşgörü ifadesi vardı. Bu da Leo'nun sınıra da-

yanmış öfkesini yatıştırmasına olanak sağlıyordu. Leo'nun dünyada ondan daha çok güvendiği bir adam yoktu.

İlk karşılaştıkları zaman Leo, Amelia için asla Cam Rohan gibi bir adamı seçmezdi. Sadece olaylar öyle gerçekleşmişti. Cam bir Çingeneydi ve kimse Roman olmanın İngiliz sosyetesinde bir avantaj olduğunu söyleyemezdi. Ama adamın mizacı, sabrı, espri anlayışı, anlayışlı doğal tavrı inkâr edilemezdi.

Nispeten kısa bir süre sonra Cam, Leo için bir kardeş haline gelmişti. Leo'nun en kötü halini görmüş ve masumiyetini ve umudunu yeniden kazanmak için çabalayan Leo'ya sonsuz desteğini sunmuştu. Ve bir şekilde Leo, geçen birkaç yılda bu ikisini biraz da olsa kazanmıştı.

Cam, pencerenin önünde durarak ona kurnaz bir bakış attı.

Leo tek kelime etmeden büfeye gitti, bir bardak brendi doldurdu ve kadehi parmaklarının altında ısınması için tuttu. Ellerinin titrediğini görerek şaşırdı.

"Ahırdayken beni çağırdılar," dedi Cam. "Kardeşlerini endişeli ve hizmetçileri de histerik bir halde buldum. Çünkü sen kendini Bayan Marks'la odaya kapatmaya karar vermişsin. Yanında çalışan bir kadından yararlanamazsın. Bunu biliyorsun."

"Yüce ahlaki değerlere değinmeden önce," dedi Leo, "Amelia'yla evlenmeden önce, onu baştan çıkardığını unutmayalım istersen. Yoksa bir masumu baştan çıkarmak, senin için çalışmadığı sürece kabul edilebilir bir durum mu?"

Cam'in ela gözlerinde bir rahatsızlık ışığı çaktı. "Onu baştan çıkardığım zaman, onunla evleneceğimi biliyordum. Sen aynısını söyleyebilir misin?"

"Marks'la yatmadım. Henüz." Leo kaşlarını çattı. "Ama bu hızla gidersek, hafta sonuna kadar onu yatağa atarım. Görünüşe göre, kendimi durduramıyorum." Gözlerini tavana dikti. "Tanrım, lütfen çarp beni." Tanrı'dan bir cevap gelmeyince brendisinden bir yudum aldı. İçki, boğazından yumuşak bir alev gibi ilerledi.

"Eğer ona sahip olursan," dedi Cam, "bunun bir hata olacağını düşünüyorsun."

"Evet, düşündüğüm şey bu." Leo, içkisinden bir yudum daha aldı.

"Bazen daha kötü bir hatadan kaçmak için, başka hatalar yapman gerekir." Cam, Leo'nun uğursuz bakışını görünce hafifçe gülümsedi. "Bundan sonsuza dek kaçabileceğini mi sandın, kardeşim?"

"Plan buydu. Yakın zamana kadar da gayet iyi götürüyordum."

"Sen en iyi çağlarını yaşayan bir adamsın. Sadece kendine ait kadını istemen çok doğal. Dahası, devam ettirmen gereken bir unvanın var. Aristokrasiden anladığım bir şey varsa, o da, kendinden daha çok parça dünyaya getirmenin, senin öncelikli sorumluluğun olmasıdır."

"Yüce Tanrım, yine bu konuya mı döndük?" Leo kaşlarını çatarak brendisini bitirdi ve kadehini kenara koydu. "İstediğim son şey, bir yumurcağın babası olmak."

Cam tek kaşını kaldırdı, eğlenmiş görünüyordu. "Çocukların nesi var?"

"Yapışkanlar. Sözünü keserler. İstedikleri şey olmadığında, ağlarlar. Bu çeşit bir davranış görmek istersem, bunun için arkadaşlarım var."

Cam bir koltuğa yerleşerek uzun bacaklarını uzattı ve

Leo'nun aldatıcı ilgisizliğini süzdü. "Bayan Marks konusunda bir şeyler yapman gerekiyor. Çünkü bu devam edemez. Hathaway'ler için bile bu..." Uygun kelimeyi arayarak tereddüt etti.

"Ahlaksız," diyerek Leo cümleyi tamamladı. Odanın içinde ileri geri volta attı. Karanlık ve soğuk şöminede durarak ellerini şömine rafına koydu, başını eğdi. "Rohan," dedi dikkatle. "Laura'dan sonra nasıl olduğumu gördün."

"Evet." Cam duraksadı. "Romanlar, senin çok fazla yas tutan bir adam olduğunu söylerdi. Sevdiğin kadının ruhunu iki dünya arasına sıkıştırdın."

"Ya öyle ya da delirdim."

"Aşk da bir çeşit delilik halidir, değil mi?" dedi Cam yavan bir sesle.

Leo neşesiz bir şekilde güldü. "Benim için kesinlikle öyle."

İkisi de sessiz kaldılar. Sonra Cam mırıldandı. "Laura hâlâ seninle mi, kardeşim?"

"Hayır." Leo boş şömineye baktı. "Onun gittiğini kabullendim. Artık onu rüyamda görmüyorum. Ama içim ölmüşken yaşamanın nasıl olduğunu hatırlıyorum. Şimdi daha da kötü olur. Kendimi bunun içine tekrar atamam."

"Bir seçeneğin olduğunu sanıyor gibisin," dedi Cam. "Ama aslında tam tersidir. Aşk seni seçer. Gölgeler, güneşin yönettiği yönde ilerler."

"Roman atasözlerinden ne kadar keyif alıyorum," dedi Leo. "Ve sende de bunlardan ne kadar çok var!"

Cam, koltuğundan kalkarak büfeye gitti ve kendine brendi doldurdu. "Umarım onu metresin yapmak gibi bir düşüncen yoktur," dedi soğukkanlı bir şekilde. "Ruthled-

ge, kayınbiraderi olmana aldırmadan seni sürükler ve dörde böler."

"Hayır, hiçbir şekilde bunu yapmam. Onu metresim yapmak, çözümden çok sorun yaratır."

"Eğer onu kendi haline bırakamıyorsan, onu metresin yapmayacaksan ve onunla evlenmeyeceksen, geriye kalan tek seçenek ona yol vermek."

"En mantıklı seçenek bu," diye katıldı Leo hüzünle. "En az beğendiğim de bu."

"Bayan Marks ne istediğini belirtti mi?"

Leo başını iki yana salladı. "Bununla yüzleşmekten çok korkuyor. Çünkü, Tanrı yardımcısı olsun, muhtemelen *beni* istiyor."

Bölüm 14

Sonraki iki gün Hathaway ev halkı, arı gibi çalıştı. Çok miktarda yemek ve çiçekler getirildi, mobilyalar geçici olarak depoya kaldırıldı, kapılar menteşelerinden çıkarıldı, halılar yuvarlanarak kaldırıldı, yerler cilalanıp parlatıldı.

Baloya Hampshire ve çevre illerden misafirler katılacağı gibi, Londra'dan saygın aileler de geleceklerdi. Balo davetiyeleri, gelinlik kızları olan soylu ailelerce hevesle kabul edilince, Leo üzülmüştü. Malikânenin lordu olarak onun görevi, mümkün olduğu kadar çok kadınla dans etmek ve onları ağırlamaktı.

"Bu, bana bu zamana kadar yaptığın en kötü şey," dedi Leo, Amelia'ya.

"Ah, hiç de değil. Eminim sana daha kötü şeyler de yapmışımdır."

Leo bunu düşündü, uzun bir kabahat listesini aklından geçiriyordu. "Boş ver, haklısın. Ama açık olayım... Buna sadece suyuna gitmek için hoşgörü gösteriyorum."

"Evet, biliyorum. Umarım biraz daha suyuma gitmek

istersin ve evlenecek birini bulursun. Böylece Venessa Darvin ve annesi evimize çöreklenmeden önce kendin için bir mirasçı edinirsin."

Leo, kız kardeşine kısık gözlerle baktı. "Bunu duyan da evin sana, benim gelecekteki mutluluğumdan daha çok anlam ifade ettiğini sanır."

"Hiç de bile. Senin gelecekteki mutluluğun benim için en az ev kadar anlam taşıyor."

"Teşekkür ederim," dedi Leo kuru bir sesle.

"Ama aynı zamanda âşık olup, evlendiğin zaman daha mutlu olacağına inanır oldum."

"Eğer birisine âşık olursam," diye cevabı yapıştırdı Leo, "onunla evlenerek bu aşkı kesinlikle mahvetmeyeceğim."

Misafirler, akşamın erken saatlerinde gelmeye başladılar. Kadınlar ipek ve taftadan elbiseler giymiş, yuvarlak düşük yakalarına parlayan broşlar takmış ve bileklerine kadar gelen beyaz eldivenler giymişlerdi. Pek çok hanımın kolunu, yeni modaya uygun bilezikler süslüyordu.

Beyler ise tam bir tezatla, yalın bir sadelikle giyinmişlerdi: siyah ceketler, buna uyan ütülü pantolonlar ve beyaz ya da siyah kravatlar. Kıyafetler, hoş bir rahatlık sağlayacak şekilde dikilmişti ve yakın geçmişte sıkan kumaşlardan dikilen kıyafetlere göre doğal hareketler yapmak bunlarla daha kolaydı.

Müzik, bolca çiçekle süslenmiş odalara dalga dalga yayılıyordu. Altın rengi saten örtüler serilmiş olan masalar meyve yığınları, peynir tabakları, fırınlanmış sebzeler, sakatatlar, pudingler, biftekler, füme balıklar ve fırınlanmış hindi etinin altında neredeyse çatırdıyordu. Uşaklar, misafirlerin olduğu salonlarda devriye gezerek kütüphanedeki

erkeklere içki ve sigara ya da oyun odalarına şarap ve şampanya götürüyorlardı.

Kabul salonu oldukça kalabalıktı. İnsan toplulukları her tarafı sarmıştı ve ortada dans eden çiftler vardı. Leo, baloda alışılmadık kadar çok sayıda çekici genç kadının bulunduğunu itiraf etmek zorundaydı. Hepsi hoş, normal ve taze yüzlüydü. Ne var ki hepsi aynı görünüyordu. Ama mümkün olduğu kadar çoğuyla dans etmeye devam etti, bir köşede oturan o duvar süsleriyle de ilgilendi, hatta birkaç zengin dulu kendisiyle şöyle bir dönüş yapması için ikna bile etti.

Tüm bunlar olurken gözleri, Catherine Marks'ı aradı.

Catherine, Poppy'nin düğününde giydiği eflatun elbiseyi tercih etmişti. Saçları, ensesinde düzgün ve sıkı bir topuz şeklinde toplanmıştı. Mesafeli bir şekilde geri planda kalırken Beatrix'i izliyordu.

Leo, Catherine'i bunu yaparken sayısız kez izlemişti. Kendisinden sadece biraz daha genç olan kızlar flört edip güler ve dans ederken, o, şaperonlar ve dullar arasında sessizce duruyordu. Catherine'in dikkat çekmiyor olması tuhaftı. Buradaki her kadına denkti, geri planın canı cehenneme.

Catherine bir şekilde onun bakışını hissetmiş olmalıydı. Genç kadın dönüp Leo'ya baktı ve ikisi de bir süre başka yöne bakamadılar.

Bir dul bir şeyler sorarak Catherine'in dikkatini çekince, Tanrı'nın cezası kadına döndü.

Aynı anda Amelia, Leo'nun yanına gelerek kolunu tuttu.

"Lordum," dedi gergin bir şekilde. "Bir durum var. Üstelik hiç de iyi bir durum değil."

Kız kardeşine ani bir endişeyle bakan Leo, onun birinin izleme ihtimaline karşılık sahte bir gülümseme takınmış olduğunu gördü. "Bu akşam ilginç bir hadise gerçekleşeceğinden umudumu kesmiştim," dedi. "Ne oldu?"

"Bayan Darvin ve Kontes Ramsay burada."

Leo'nun yüzü ifadesizleşti. "Burada mı? Şimdi mi?"

"Cam, Win ve Merripen giriş holünde onlarla konuşuyorlar."

"Hangi lanet olası salak onları davet etti?"

"Kimse. Ortak bir tanıdık olan Ulster'ler onları misafir olarak getirmiş. Biz de geri çeviremeyiz."

"Neden? Burada istenmiyorlar."

"Davet edilmeden gelmeleri ne kadar münasebetsizce olsa da, onları reddetmemiz bizim için daha kötü olur. Bu bizi *fazlasıyla* nezaketsiz gösterir ve en hafif tabirle, bu, iyi bir terbiyeye uymaz."

"Oldukça sıklıkla," diye yüksek sesle dile getirdi Leo, "iyi terbiyenin gerektirdikleri yapmak istediklerimin tam tersi oluyor."

"Bu duyguyu iyi bilirim."

İkisi de hınzırca gülümsediler.

"Sence planları nedir?" diye sordu Amelia.

"Hadi öğrenelim," dedi Leo kısaca. Amelia'ya kolunu uzattı, kabul salonundan çıkıp, giriş holüne ilerlerken ona eşlik etti.

Şatafatlı balo elbiseleri içindeki iki kadınla konuşan diğer Hathaway'lere onlar da katılınca birkaç meraklı göz o tarafa çevrildi.

Yaşlı olan, muhtemelen Kontes Ramsay'di. Sıradan bir görünüşe sahip, biraz tombul ve çekici ya da sade olma-

yan bir kadındı. Genç olan kadın, Bayan Venessa Darvin ise zarifçe etkileyici uzun silueti ve mavi-yeşil tavuskuşu tüyleriyle süslenmiş elbisesinde, doğanın cömertçe bağışladığı, çekinmeden sergilenen göğüsleriyle olağanüstü bir güzellikti. Saçları tokalanarak kusursuzca toplanmıştı. Olgun erik rengindeki ağzı küçük ve dolgundu. Şehvetli gözleri, koyu ve gür kirpiklerle çevrelenmişti.

Venessa Darvin'deki her şey cinsel yönden kendine güveni ifade ediyordu ve Leo, bir kadında buna karşı koyamazdı. Ama bu kızda tüm bunlar itici duruyordu. Muhtemelen bunun nedeni kızın ona, ayaklarına kapanıp nefes alma sorunu olan bir köpek gibi hızlı hızlı solumasını bekliyor gibi bakmasıydı.

Leo, kolunda Amelia'yla ikiliye yaklaştı. Tanıştırılmalar yapıldı ve genç adam kusursuz bir kibarlıkla baş selamı verdi.

"Ramsay Evi'ne hoş geldiniz, leydim. Ve Bayan Darvin. Bu ne hoş bir sürpriz."

Kontesin yüzü sevinçle parladı. "Beklenmedik gelişimizin sizi rahatsız etmediğini umuyorum, lordum. Ama Lord ve Leydi Ulster sizin bir balo verdiğinizi söyleyince –restorasyondan sonraki ilk balo bu- biz de en yakın akrabalarınızın eşliğini dert etmeyeceğinizi hissettik."

"Akrabalar mı?" diye sordu Amelia boş bir ifadeyle. Hathaway'ler ve Darvin'ler arasındaki kan bağı o kadar uzaktı ki, kelimeyi kullanmaya gerek bile yoktu.

Kontes Ramsay gülümsemeye devam etti. "Biz kuzeniz, değil mi? Benim zavallı kocam da unvanı devredince –Tanrı ruhunu korusun- sizin araziyi yönetmekte oldukça becerikli olduğunuzu öğrenerek teselli bulduk. Gerçi..."

Gözleri bir anlığına Cam ve Merripen'e takıldı. "Sizin bu kadar çeşitli renkte akrabalarınızın olmasını beklemiyorduk."

Cam ve Merripen'in yarı Çingene olduğu gerçeğine yapılan bu inceliksiz yorumun tamamen farkında olan Amelia, açıkça somurttu. "Şimdi buraya bakın-"

Leo olası bir patlamayı önlemek için onun lafını kesti. "Nihayet avukatların aracılığı olmadan haberleşebilmek ne kadar ferahlatıcı."

"Size katılıyorum, lordum," diye cevapladı Kontes Ramsay. "Avukatlar, Ramsay Evi konusunu oldukça karmaşıklaştırıyorlar, öyle değil mi? Ama biz sadece kadınız, bu yüzden anlattıklarının çoğu kafamızın üstünden uçup gidiyor. Öyle değil mi, Venessa?"

"Evet, anne," diye alçakgönüllü bir cevap geldi.

Kontes Ramsay'in yumuşak yanakları başka bir gülümsemeyle şişti. Bakışları tüm grubu kapsıyordu. "En çok önem taşıyan şey, şefkatli aile bağlarıdır."

"Bu, evi bizden almamaya karar verdiğiniz anlamına mı geliyor?" diye sordu Amelia açık açık.

Cam bir elini karısının beline yerleştirdi ve uyarmak için hafifçe sıktı.

Kontes Ramsay şaşırmış görünerek Amelia'ya irileşmiş gözlerle baktı. "Tanrım. Bu yasal işleri tartışabilecek durumda değilim. Bunu denersem, zavallı beynim büsbütün karışır."

"Yine de," diye söz karıştı Venessa Darvin ipek gibi bir sesle, "anladığımız kadarıyla, Lord Ramsay bir yıl içinde evlenir ve meşru bir vâris sahibi olursa, ev üzerinde hak iddia edememe gibi bir durumumuz varmış." Bakışları

Leo'yu baştan ayağa küstahça süzdü. "Ve o, bunu yapacak kadar donanımlı görünüyor."

Leo tek kaşını kaldırdı, kadının "donanımlı" derken yaptığı hassas vurgudan eğlenmişti.

Amelia sert bir cevap vermeden Cam müdahale etti. "Leydim, Hampshire'da kaldığınız süre içinde kalacak bir yere ihtiyacınız var mı?"

"Kibar endişeniz için teşekkür ederiz," diye cevapladı Venessa Darvin, "ama Lord ve Leydi Ulster'ın evinde kalıyoruz."

"Yine de bir şeyler yiyip içmek hoş olabilir," diye önerdi Kontes Ramsay canlı bir şekilde. "Sanırım bir kadeh şampanya beni güzelce hayata döndürür."

"Şüphesiz," dedi Leo. "Size yemek masasına kadar eşlik edebilir miyim?"

"Ne kadar hoş olur," dedi kontes sevinçle. "Teşekkür ederim, lordum." Leo'nun uzattığı koluna girmek için öne çıktı, Venessa da genç adamın diğer koluna girdi. Leo, yüzüne çekici bir gülümseme kondurarak ikiliyi ileri doğru yönlendirdi.

"Ne berbat insanlar," dedi Amelia asık suratla. "Muhtemelen evi incelemek için geldiler. Ayrıca Leo'nun uygun genç kadınlarla dans etmesi ve konuşması gerekirken, bütün gece onu tekellerine alacaklar."

"Bayan Darvin de uygun bir genç kadın," dedi Win rahatsız olmuş görünerek.

"Yüce Tanrım, Win. Bayan Darvin'i Leo'yla tanıştırabilmek için geldiklerini mi düşünüyorsun? Sence onu etkileyerek evlenmek istiyor mudur?"

"Eğer evlenirlerse, her iki taraf da bundan kârlı çıkar,"

dedi Win. "Bayan Darvin, Leydi Ramsay olur ve sadece şartlı arazi yerine tüm mülkü elde eder. Biz de Leo bir çocuk sahibi olsun ya da olmasın burada kalabiliriz."

"Bayan Darvin gibi bir yengeye sahip olma fikri katlanılmaz görünüyor."

"Kimseyi ilk karşılaşmada yargılayamayız," dedi Win. "Belki de özünde iyi bir insandır."

"Bundan şüphe ederim," dedi Amelia. "Böyle görünen kadınların içlerinde asla iyilik olmaz." Cam ve Merripen'in aralarında Romanca konuştuklarını fark edince, kocasına sordu. "Ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Elbisesinde tavuskuşu tüyleri var," diye belirtti Cam. Ses tonu sanki, *elbisesinde et yiyen zehirli örümcekler var*, der gibiydi.

"Oldukça gösterişli bir etkisi var." Amelia, ona sorgulayan bir bakış attı. "Tavuskuşu tüylerinden hoşlanmıyor musun?"

"Romanlara göre," dedi Merripen ağırbaşlı bir şekilde, "tek bir tavuskuşu tüyü, kötü bir alamettir."

"Ve o kadında bundan *düzinelerce* vardı," diye ekledi Cam.

Leo'nun yılan dolu bir çukura ilerliyormuş gibi bir tavırla Venessa Darvin ile ileri yürümesini izlediler.

Kontes Ramsay, Lord ve Leydi Ulster'la yemek masasının yanında kalırken Leo, kabul salonuna doğru Venessa Darvin'e eşlik etti. Venessa'yla birkaç dakikalık bir sohbetten sonra, onun yeterli zekâya sahip, son derece flörtçü bir genç kadın olduğu açıkça ortaya çıktı. Leo daha önce Venessa gibi kadınları tanımış ve onları yatağa atmıştı. Genç adamın içinde çok ufak bir ilgi uyandırmıştı. Yine

de Venessa Darvin ve onun annesiyle tanıdık olmak, eğer bu ikisinin ne planladıklarını öğrenebilirse, Hathaway'lere fayda sağlayabilirdi.

Kaygısızca sohbet ederken Venessa sır verir gibi, babasının ölümünden sonra yas tutarak bir yıl harcamanın ne kadar berbat bir şekilde aptallık olduğunu söyledi. Bir sonraki yıl, Londra sezonuna katılmak için nasıl da can attığını anlattı. "Ama malikâne ne kadar da güzel," diye haykırdı. "Daha önce, unvan babamdayken bir kez geldiğim zamanı hatırlıyorum. Bir çöp yığınıydı. Bahçeler ise çorak bir görüntüye sahipti. Şimdi burası mücevher gibi olmuş."

"Bay Rohan ve Merripen sağ olsun," dedi Leo. "Bu dönüşüm tamamen onların çabalarıyla gerçekleşti."

Venessa kafası karışmış göründü. "Şey, asla tahmin edemezdim. Onların halkı genellikle pek çalışkan olmaz."

"Romanlar oldukça çalışkanlar aslında. Sadece göçebe oldukları için çiftçiliğe olan ilgileri sınırlı."

"Ama enişteleriniz göçebe değil, göründüğü kadarıyla."

"Her biri Hampshire'da kalmak için güzel bir sebep buldular."

Venessa omuz silkti. "Bir beyefendi gibi görünüyorlar, ki bu durum sorgulanabilir."

Leo, kadının küçümseyen ses tonu karşısında rahatsız oldu. "İkisi de soylu bir aileden geliyorlar. Aslında sadece yarı Romanlar. Merripen'e ileride bir İrlanda kontluğu miras kalacak."

"Böyle bir netice olacağına dair bir şeyler duymuştum. Ama... İrlanda soyluluğu," diyerek dudaklarını tiksintiyle büzdü.

"İrlandalıları alt tabaka olarak mı görüyorsunuz?" diye sordu Leo tembel bir edayla.

"Siz bulmuyor musunuz?"

"Evet, insanlar İngiliz olmayı reddettiklerinde bunu daima görgüsüzce bulurum." Venessa yorumu görmezden gelmeyi tercih etti, ya da kafasının üstünden uçup gitmişti. Kabul salonuna yaklaşıp sıra sıra parlayan pencerelerle dolu kremrengi duvarları ve abartılı büyük tavanı görünce beğeniyle haykırdı. "Ne kadar hoş! Burada yaşamaktan keyif alacağıma inanıyorum."

"Daha önce sizin de belirttiğiniz gibi," diye dikkatini çekti Leo, "bu şansa sahip olamayabilirsiniz. Evlenip, vâris sahibi olmak için bir yılım daha var."

"Kolay kolay yakalanamayacak bir bekâr olarak tanınıyorsunuz. Bu da evleneceğinizden şüphe duyulmasına neden oluyor." Koyu renk gözlerinde kışkırtıcı bir parlaklık belirdi. "Tabii vâris sahibi olma konusunda, gayet hünerli olduğunuzdan eminim."

"Asla böyle bir şeyi iddia etmem," dedi Leo tatlılıkla.

"Etmenize gerek yok, lordum. Çoğu zaman iddia sizin adınıza yapılır. Bunu inkâr mı edeceksiniz?"

Bu iyi terbiye görmüş bir hanımdan ilk karşılaşmada beklenmeyecek bir soruydu. Leo, onun cüretiyle etkilenmesini beklediğini anladı. Ama Londra sosyetesinde bunun gibi sonsuz sayıda konuşmada yer aldıktan sonra genç adam, bu tip açıklamaları artık çekici bulmuyordu. Biraz içtenlik, cüretten çok daha şaşırtıcı geliyordu.

"Yatak odasında hünerli olduğumu iddia etmiyorum," dedi Leo. "Sadece işin ehliyim. Kadınlar genellikle aradaki farkı anlamazlar."

Venessa kıkırdadı. "Birini yatak odasında hünerli yapan şey nedir, lordum?"

Leo ona gülümsemeksizin baktı. "Aşk, elbette. O olmadan bütün mevzu sadece teknikten ibaret oluyor."

Genç kadın bozulmuş göründü ama hemen flörtçü maskesini takındı. "Tanrım, aşk geçici bir şeydir. Genç olabilirim, ama toy değilim."

"Bunu anlamıştım," dedi Leo. "Dans etmek ister misiniz, Bayan Darvin?"

"Bu değişir, lordum."

"Neye göre?"

"Bunda hünerli ya da işin ehli oluşunuza göre."

"Etkilendim," dedi Leo kendine rağmen gülümseyerek.

Bölüm 15

Amelia'dan, Kontes Ramsay ve Bayan Darvin'in umulmadık gelişini duyduktan sonra Catherine merakla dolmuştu.

Sonra bu duygu, hüzne dönüştü.

Beatrix'le beraber odanın bir köşesinde durarak, Leo'nun Bayan Darvin'le vals yapmasını izlediler.

Çarpıcı bir çift olmuşlardı. Leo'nun karanlık yakışıklılığı, Bayan Darvin'in enerjik güzelliğiyle kusursuzca uyum sağlamıştı. Leo muhteşem bir dansçıydı, partnerini odada uçarcasına döndürürken zarif olmaktan ziyade atletikti. Bayan Darvin'in mavi-yeşil elbisesinin etekleri, oldukça uygun bir şekilde dönerken, arada sırada vals hareketleriyle genç adamın bacaklarına dolanıyordu.

Bayan Darvin, koyu renk parlak gözleri ve gür siyah saçlarıyla oldukça güzeldi. Kadın bir şeyler mırıldanınca Leo cevaben ona sırıttı. Kadından etkilenmişe benziyordu. Tamamen etkilenmiş...

Catherine onları izlerken karın boşluğunda, sanki az

önce avuç dolusu tırnak yutmuş gibi tuhaf bir duygu hissetti. Beatrix, sırtına elini koyarak orada kısa bir süre tuttu, sanki onu rahatlatmak istiyordu. Catherine onunla rolleri değiştirdiklerini hissetti. Tecrübeli ve yaşça büyük refakatçi olmasına rağmen, içinin rahatlatılmasına ve yol gösterilmeye ihtiyacı olan oydu.

Yüzünü kontrol ederek ifadesizleştirmeye çalıştı. "Bayan Darvin ne kadar da çekici," diye yorum yaptı.

"Öyle sanırım," dedi Beatrix tarafsız bir şekilde.

"Aslında," diye ekledi Catherine, kasvetli bir sesle, "o büyüleyici."

Beatrix, Leo ve Bayan Darvin kusursuz bir dönüş yaparlarken onları düşünceli mavi gözleriyle izledi. "Ben *büyüleyici* demezdim..."

"Tek bir kusur göremiyorum."

"Ben görebiliyorum. Dirsekleri yumru yumru."

Gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak bakan Catherine, belki de Beatrix'in haklı olduğunu düşündü. Gerçekten de dirsekleri *biraz* yumru gibiydi. "Bu doğru," dedi kendini birazcık daha iyi hissederek. "Ve boynu biraz fazla uzun gibi görünmüyor mu?"

"O bir zürafa," dedi Beatrix anlayışlı bir baş onayıyla.

Catherine, kadının boynunun anormal uzunluğunu onun da fark edip etmediğini merak ederek, Leo'nun ifadesini görmek için kendini zorladı. Fark etmişe benzemiyordu. "Ağabeyin ona kapılmışa benziyor," diye mırıldandı.

"Sadece kibar olmaya çalıştığına eminim."

"O asla kibar olmaya çalışmaz."

"Bir şeyler istiyorsa, bunu yapar," dedi Beatrix.

Ama bu, Catherine'in daha derin bir hüzne düşmesine sebep oldu. Çünkü Leo'nun bu siyah saçlı güzellikten ne isteyebileceği sorusuna verilecek cevap, kabul edilebilir gibi değildi.

Genç bir beyefendi gelip Beatrix'le dans etmek istedi ve Catherine ona izin verdi. İç çekerek duvara yaslandı ve düşüncelerinin arasında kayboldu.

Balo mutlak bir başarıya ulaşmıştı. Herkes hoşça vakit geçiriyordu, müzik harika, yemekler lezzetliydi ve akşam ne çok sıcak ne çok soğuktu.

Ve Catherine perişan haldeydi.

Yine de kendisine kuru bir kek gibi dağılma iznini vermedi. Yüzüne hoşnut bir ifade yerleştirerek yanında duran yaşlıca iki kadınla sohbet etmek için onlara döndü. Kadınlar, nakışlarda zincir dikişin mi, yoksa ayrık dikişin mi daha kullanışlı olduğuna dair neşeli bir tartışmanın ortasındaydılar. Catherine dikkatli bir şekilde dinlemeye çalışarak, eldivenli ellerini birbirine kenetledi ve orada öylece dikildi.

"Bayan Marks."

Çok tanıdık gelen o erkeksi sese döndü.

Leo oradaydı, resmi siyah-beyaz kıyafetleriyle nefes kesici görünüyor, mavi gözleri ahlaksızca parlıyordu.

"Bana bu şerefi bahşeder misiniz?" diye sordu, vals yapan çiftleri işaret ederek. Ona dans teklif ediyordu. Daha önce söz verdiği gibi.

Birçok gözün üzerlerine dikildiğini fark edince, genç kadının benzi attı. Ev sahibinin kız kardeşinin refakatçisiyle kısa bir süre konuşması bir şeydi, ama onunla dans etmesi bambaşka bir şey. Genç adam bunu biliyor, ama zerre kadar umursamıyordu.

"Git buradan," diye fısıldadı Catherine sertçe. Kalbi çılgınca atıyordu.

Zayıf bir gülümseme adamın dudaklarında belirdi. "Yapamam. Herkes izliyor. Beni toplumun önünde küçük mü düşüreceksin?"

Catherine, onu bu şekilde utandıramazdı. Bir adamın dans teklifini reddetmek, onunla kişisel olarak dans etmeyi istemediği şeklinde yorumlanacağı için görgü kurallarına aykırıydı. Ama ilgi odağı olmak... konuşulacak olmak... Bu, genç kadının kendini korumaya yönelik tüm içgüdülerine tersti.

"Ah, bunu neden yapıyorsun?" diye tekrar fısıldadı. Çaresiz ve öfkeliydi. Ama içindeki karmaşanın ortasında bir yerlerde bir sevinç dalgalanması vardı.

"Çünkü yapmak istiyorum," dedi Leo. Gülümsemesi genişledi. "Sen de öyle."

Affedilemez bir şekilde kibirliydi.

Ama haklıydı da.

Bu yüzden Catherine tam bir *aptal* olmalıydı. Eğer evet derse, ardından gerçekleşecek her şeyi hak etmiş olacaktı.

"Evet." Dudağını ısırarak adamın koluna girdi ve onun kendisini odanın ortasına götürmesine izin verdi.

"Gülümsemeyi deneyebilirsin," diye önerdi Leo. "Darağacına gönderilen bir mahkûm gibi görünüyorsun."

"Daha çok, kellem uçurulacak gibi hissediyorum," dedi Catherine.

"Bu sadece bir dans, Marks."

"Bayan Darvin'le tekrar vals yapmalıydın," derken kendi sessindeki huysuz tonu duyunca, derinden irkildi.

Leo sessizce güldü. "Bir kez yeterli. O tecrübeyi tekrarlamak gibi bir dileğim yok."

Catherine ona çarpan keyif dalgasını baskı altına almaya çalıştı ama başarılı olamadı. "Anlaşamadınız mı?"

"Ah, fevkalade bir şekilde anlaştık. Tabii en çok ilgilendiği konudan asla uzaklaşmadık."

"Malikâne mi?"

"Hayır, kendisi."

"Eminim, biraz daha büyüyünce, Bayan Darvin kendisinden daha az bahsedecektir."

"Belki de. Ama bunun benim için bir önemi yok."

Leo onu kollarına aldı. Tutuşu sıkı ve destekleyiciydi ve açıklanamaz bir şekilde isabetli geliyordu. Sadece birkaç dakika önce son derece berbat görünen gece, aniden o kadar mükemmel bir hal almıştı ki, Catherine'in başı dönüyordu.

Leo onu tuttu, sağ eli doğru bir şekilde genç kadının omzunun ucundaydı, sol eli ise genç kadınınkini güvenle tutuyordu. Eldivenlerinin katmanlarına rağmen genç kadın temasın heyecanını hissetti.

Dans başladı.

Vals yaparken zamanlama, hız ve adım sırası tamamen erkeğin kontrolünde olurdu. Leo da Catherine'e tökezleme şansı vermedi. Ona uymak kolaydı, her hareketi kusursuzdu. Başka bir dizi dönüşlere başlamadan önce havada gibi göründükleri bazı anlar olmuştu. Müzikte duyulabilir bir hasret vardı. Catherine sessizdi, büyüyü bozmaktan korkuyordu. Sadece kendisininkilerden birkaç santim yukarda olan mavi gözlere odaklanmıştı. Hayatında ilk defa, tamamen mutluydu.

Dans üç, en fazla dört dakika sürdü. Catherine her saniyeyi aklına kazımaya çalıştı, böylece ilerde gözlerini

kapatıp, o anı tekrar yaşayabilirdi. Vals, tatlı ve yüksek bir notayla tamamlanınca, nefesini tutup biraz daha sürmesini diledi. Leo baş selamı verdi ve ona kolunu uzattı.

"Teşekkür ederim, lordum. Oldukça hoştu."

"Tekrar dans etmek ister misin?"

"Korkarım hayır. Bu bir skandal olur. Ne de olsa ben bir misafir değilim."

"Sen ailenin bir parçasısın," dedi Leo.

"Çok naziksiniz, lordum, ama bunun doğru olmadığını siz de biliyorsunuz. Ben ücretli bir refakatçiyim, bu da demek oluyor ki-"

Birinin, bir adamın, ona baktığını fark edince, sesi kesildi. Adamdan tarafa bakınca kâbuslarındaki yüzü gördü.

Onu görmek, çok uzun bir süredir kaçmayı başardığı geçmişinden gelen bu adamı görmek, Catherine'in sahip olduğu tüm sakinliği alıp, onu tam bir paniğe sürükledi. Onu, karnına sert bir tekme yemiş gibi iki büklüm olmaktan koruyan tek şey Leo'nun sıkı tutuşuydu. Nefes almaya çalıştı ama tek yapabildiği hırıldamak oldu.

"Marks?" Leo durdu ve onun kanı çekilmiş yüzünü endişeyle inceledi. "Sorun ne?"

"Bir kasılma," dedi güçlükle. "Dans için gösterdiğim gayretten olmalı."

"Dur sana bir sandalye getireyim-"

"Hayır."

O adam hâlâ ona bakıyordu, yüzünde onu tanıdığına dair izler vardı. Kendisine yaklaşmadan önce oradan çıkmak zorundaydı. Boğazını ve gözlerini yakan gözyaşlarının baskısını zorlukla geri yuttu. Catherine'in hayatının en güzel gecesi, ansızın en kötüsüne dönüşmüştü.

Bitti, diye düşündü ıstırap içinde. Hathaway'lerle olan hayatı sona ermek üzereydi. Ölmek istiyordu.

"Ne yapabilirim?" diye sordu Leo alçak sesle.

"Lütfen, Beatrix'i görürseniz... ona deyin ki..."

Sözünü tamamlayamadı. Kör gibi başını sallayarak kabul salonundan mümkün olan en hızlı şekilde çıktı.

Dans için gösterdiği gayrettenmiş, kıçıma anlat, diye düşündü Leo. Bu kadın, kayaları yığarak onu çukurdan kurtarmıştı. Catherine'i rahatsız eden şey neyse, bunun kasılmayla bir alakası yoktu. Kısılmış gözlerle salonu inceleyen Leo, konuşan kalabalığın arasındaki hareketsizliği gördü.

Guy yani Lord Latimer, Catherine'i en az Leo kadar dikkatle izliyordu. Catherine salondan çıkınca Latimer da açık kapılara yöneldi.

Leo asabi bir şekilde kaşlarını çattı, bir daha ailesi bir balo ya da suare planladığında, misafir listesini özel olarak inceleyecekti. Latimer'in davet edildiğini bilse, adamın adının üstünü en kalın çizgiyle çizerdi.

Latimer, kırklı yaşlarında olan, orta yaşa yakışmayan türden bir zamparaydı. Bir kontluğun vârisi olan Latimer'in, babasının ölmesini beklemekten başka yapacak bir işi yoktu. Bu arada da kendini ahlaksızlık ve sapkınlığa adamıştı. Başkalarından kendi pisliğini temizlemesini bekliyor ve kendisinden başka kimsenin rahatını önemsemiyordu. Göğsünde kalbinin olması gereken yer, bir sukabağı gibi bomboştu. Sahtekâr, zeki ve içten pazarlıklıydı. Tek derdi, sınırsız ihtiyaçlarını tatmin etmekti.

Ve Leo bir zamanlar, Laura Dillard için tuttuğu yasın

derinliği yüzünden, onunla yarışmak konusunda elinden geleni yapmıştı.

Latimer ve onun sefahat düşkünü aristokrat kadrosuyla beraber yaptığı kaçamakları hatırlayınca, Leo kendini bariz bir biçimde pis hissetti. Fransa'dan döndüğünden beri, titiz bir şekilde adamdan kaçınmıştı. Yine de Latimer'in ailesi, komşu ilçe olan Wiltshire'dandı ve onu sonsuza dek silmek imkânsız olabilirdi.

Beatrix'in salonun kenarına yaklaştığını gören Leo, sabırsız birkaç adımda onun yanına gitti ve kızın kolunu tuttu.

"Daha fazla dans etmeyeceksin, Bea," diye fısıldadı kızın kulağına. "Marks seni izleyebilecek durumda değil."

"Neden?"

"Benim niyetim de bunu öğrenmek. Ama bu arada başını belaya sokma."

"Ne yapmalıyım?"

"Bilmiyorum. Yemek masasına gidip, bir şeyler ye."

"Aç değilim." Beatrix iç geçirdi. "Ama sanırım insanın yemek yemesi için aç olması şart değil."

"Akıllı kız," diye mırıldandı Leo ve hızla salondan ayrıldı.

Bölüm 16

"Dur! Olduğun yerde dur, dedim!"

Catherine, hizmetçilerin merdivenine giden yere doğru koştururken, başını eğerek bu çağrıları yok saydı. Utanç ve korkuya boğulmuştu. Ama aynı zamanda çok kızgındı. Bu adamın sürekli hayatını mahvedip durması, nasıl da canavarca bir adaletsizlikti! Bunun bir gün olacağını biliyordu. Latimer ve Hathaway'ler ayrı çevrelerde takılsalar da, kaçınılmaz bir şekilde karşılaşacaklardı. Ama Hathaway'lerle olmak bu riske değerdi. Sadece kısa bir zaman için bile olsa bir ailenin parçası olmuştu.

Latimer, Catherine'in kolunu çürütecek kadar sıkı bir şekilde tuttu. Catherine onunla yüzleşmek için döndüğünde, tüm vücudu titriyordu. Onun bu kadar yaşlandığını görmek şaşırtıcıydı. Adi yaşam tarzı nedeniyle, yüz hatları bozulmuştu. Kilo almış, karnının çevresi kalınlaşmıştı. Kızıl saçları seyrelmişti. Dahası, yüzü, alışıldık rahatına düşkün bakışlarıyla kırışmıştı.

"Sizi tanımıyorum, bayım," dedi sakince. "Beni rahatsız ediyorsunuz."

Latimer kolunu bırakmadı. Yiyip bitiren bakışı, genç kadının kendini kirli ve hasta hissetmesine neden oldu. "Seni asla unutmadım. Yıllarca aradım. Başka bir koruyucuya gittin, değil mi?" Diliyle dudaklarını ıslattı ve çenesi, sanki kadını tümüyle yutmak ister gibi hareket etti. "İlkin olmak istedim. Bunun için lanet bir servet harcadım."

Catherine titrek bir nefes aldı. "Beni serbest bırak, yoksa-"

"Burada, bu kız kurusu elbisesiyle ne yapıyorsun?"

Catherine ondan uzağa baktı, gözyaşlarıyla savaşıyordu. "Hathaway ailesinin bir çalışanıyım. Lord Ramsay'in."

"İşte *buna* inanırım. Bana Ramsay'e sunduğun servislerden bahset."

"Bırak beni." Sesi alçak ve gergindi.

"Hayatta olmaz." Latimer, Catherine'in gergin bedenini daha yakınına çekti, şarap kokan nefesi, kadının yüzüne çarpıyordu. "İntikam," dedi yumuşak bir sesle, "değersiz ve önemsiz bir karakterin hareketidir. Şüphesiz bu yüzden intikam bana bu kadar keyif veriyor."

"Ne için intikam almak istiyorsun?" diye sordu Catherine, onu ruhunun en derininden küçümsüyordu. "Benim yüzümden kaybettiğin bir şey yok. Belki gururunun bir kısmı hariç. Ki bunu da kolaylıkla geri kazanabilirdin."

Latimer gülümsedi. "İşte tam burada hata yapıyorsun. Gurur sahip olduğum tek şey. Bu konuda oldukça hassasım, gerçekten. Karşılığını fazlasıyla almadan tatmin olmayacağım. Sekiz yıl süren bir meseleden sonra bu da epeyce fazla tutar, öyle değil mi?"

Catherine ona soğukça baktı. Onu en son gördüğünde, hiçbir imkânı ve onu koruyacak kimsesi olmayan on beş

yaşında bir kızdı. Ama Harry Ruthledge'in onun ağabeyi olduğuna dair Latimer'in hiçbir fikri yoktu. Üstelik kendisi ile istedikleri arasına hiçbir erkeğin giremeyeceğini düşündüğü belliydi. "Seni iğrenç zampara," dedi. "Zannederim, bir kadına sahip olmanın tek yolu onu satın alman. Mesele şu ki, ben satılık değilim."

"Önceden öyleydin ama, değil mi?" diye sordu Latimer tembelce. "Çok pahalı bir parçaydın ve buna değeceğin konusunda bana güvence verilmişti. Ramsay'in hizmetinde olduğuna göre, belli ki bakire değilsin. Ama parasını ödediğim şeyin tadına bakmayı hâlâ istiyorum."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim! Beni rahat bırak."

Latimer gülünce Catherine şaşırdı. Adamın yüzü yumuşamıştı. "Bak şimdi, beni kırıyorsun. O kadar da kötü bir dost değilim. Cömert olabilirim. Ramsay sana ne kadar ödüyor? Üç katını veririm. Yatağımı paylaşmakta hiç sıkıntı çekmezsin. Bir kadına zevk vermenin bir-iki yolunu biliyorum."

"Eminim kendi kendini tatmin etme konusunda çok şey biliyorsundur," dedi Catherine, adamın tutuşunun altında kıvranarak. "Bırak *gideyim.*"

"Mücadele etme. Yoksa sana zarar vereceğim."

Kendilerini savaşlarına o kadar kaptırmışlardı ki, ikisi de, bir üçüncü kişinin aralarına katıldığını fark etmedi.

"Latimer." Bu Leo'nun sesiydi, havayı çelik bir kılıç gibi kesti. "Eğer birisi hizmetkârlarımı taciz edecek olsaydı, Latimer, bu ben olurdum. Ve ben kesinlikle senin yardımını istemiyorum."

Latimer, kolunu bırakınca Catherine rahatladı. O kadar aceleyle geri çekildi ki, neredeyse tökezliyordu. Ama Leo

hızla onun yanına gelip, omzuna elini koyarak hareketini engelledi. Bir erkeğin düşünceli inceliğiyle dolu olan tutuşunun hafifliği, Latimer'inkiyle şiddetli bir tezat oluşturuyordu. Leo'yu daha önce hiç böyle görmemişti. Gözlerinde öldürücü bir parlaklık vardı. Sadece birkaç dakika önce Catherine'le dans eden adamla hiçbir benzerliği yoktu.

"İyi misin?" diye sordu Leo.

Catherine ona sersemlemiş bir acıyla bakarak başıyla onayladı. Lord Latimer'le olan tanışıklığı ne kadar yakındı? Yüce Tanrım, arkadaş olmaları mümkün müydü? Eğer öyleyse... şans verilseydi, Leo da Latimer'in yıllar önce yaptığı şeyi yapabilir miydi?

"Bizi yalnız bırak," diye mırıldandı Leo, genç kadının omzundaki elini kaldırarak.

Catherine, Latimer'e baktığında tiksintiyle titredi ve dünyası başına çöküyormuş gibi ikiliden uzaklaştı.

Leo, Catherine'in ardından bakarken onu takip etme dürtüsüne direndi. Daha sonra yanına gidecek ve gördüğü hasarı onarmaya ya da onu yatıştırmaya çalışacaktı. Bu büyük bir hasardı –Leo bunu onun gözlerinde görmüştü. Latimer'e döndüğünde, bu piç kurusunu oracıkta boğma düşüncesiyle son derece baştan çıkmıştı. Onun yerine yüzünü acımasız bir ifade bürüdü. "Davet edildiğinden hiç haberim yoktu," dedi. "Ya da hizmetçileri saklanmaları konusunda uyarmam gerektiğinden. Gerçekten Latimer, uygun olan kadınların yanında bir de gönülsüz olanları da zorlamak zorunda mısın?"

"Ne zamandır ona sahipsin?"

"Eğer Bayan Marks'ın işe alınma dönemini kastediyorsan, kendisi üç yıldır ailemle beraber."

"Onun bir hizmetkâr olduğu yalanını sürdürmeye gerek yok," dedi Latimer. "Zeki adam. Metresini ev halkının arasında, elinin altında tutuyorsun. Ona sahip olmak istiyorum. Sadece bir gece."

Leo için öfkesini dizginlemek giderek zorlaşıyordu. "Tanrı aşkına, onun benim metresim olduğunu sana düşündüren ne?"

"*Bu, o kız!* Sana anlattığım! Hatırlamıyor musun?"

"Hayır," dedi Leo sertçe.

"O sırada epey içmiştik," diye kabul etti Latimer. "Ama dikkatini çektiğini düşünmüştüm."

"Sen ayıkken Latimer, en iyi ihtimalle ilgisiz ya da rahatsız edicisin. Neden sarhoşken anlattığın bir şeye dikkat etmek zorundayım ki? Hem, 'bu, o kız' derken ne demeye çalışıyorsun?"

"Onu yaşlı bir madamdan satın aldım. Bir çeşit açık artırmada kazandım. On beş yaşından büyük değildi, altın bukleleri ve dikkat çekici gözleriyle gördüğüm en çekici şeydi. Madam, bana kızın tamamen dokunulmamış olduğuna dair güvence verdi, ama bir adamı memnun etmenin tüm yolları ona anlatılmıştı. Kızı bir yıllığına kendi hizmetime almak için bir servet ödedim. Eğer arzu edersem, bu ayarlamayı uzatma seçeneğim de vardı."

"Ne kadar da pratik," dedi Leo, gözleri kısılmıştı. "Sanıyorum ki kıza bunu isteyip istemediğini sormak gibi bir zahmete hiç katlanmamışsındır?"

"Önemsiz bir ayrıntı. Anlaşma tamamen onun çıkarınaydı. Böylesine bir güzellikle doğmak onun şansıydı ve bundan nasıl fayda sağlayacağını öğrenecekti. Bunun ötesinde, hepsi fahişe, değil mi? Önem taşıyan tek şey, sadece

detaylar ve ödüldür." Latimer duraksadı ve soru dolu bir ifadeyle gülümsedi. "Sana bunları anlatmadı mı?"

Leo soruyu görmezden geldi. "Ne oldu?"

"Catherine'in evime getirildiği gün, ben daha mallardan bir örnek alamadan, bir adam zorla içeri girerek onu aldı. Onu resmen zorla kaçırdı. Uşaklarımdan biri onu durdurmaya çalıştı ve canını yakmak için bacağına bir kurşun sıktı. Ben neler olduğunu anladığımda, adam, Catherine'i çoktan kapıdan çıkarmıştı. Sanırım adam açık arttırmayı kaybetmişti ve istediğini zorla almaya gelmişti. Bunun ardından Catherine ortadan yok oldu. Onu sekiz yıldır istiyorum." Latimer alçak sesle güldü. "Şimdiyse ona sen sahipsin. Buna neden şaşırdım, gerçekten bilmiyorum. Sen her zaman sinsi bir piç kurusuydun. Onu kazanmayı nasıl başardın?"

Leo bir anlığına sessiz kaldı. Göğsü, Catherine için hissettiği acıyla yanıyordu. On beş yaşında... Onu koruması gereken kişiler tarafından ihanete uğramış... Ahlaktan ve merhametten yoksun bir adama satılmış... Latimer'in Catherine'e neler yapabileceği düşüncesi, Leo'yu hasta etti. Latimer'in sapkınlığı sadece fiziksel şiddetle kalmıyordu –onun ruhunu da yok edebilirdi. Catherine'in kimseye güvenememesine şaşmamak gerekirdi. Bu katlanılması imkânsız şartlara verilebilecek tek mantıklı tepki buydu.

Latimer'e soğuk bir bakış atan Leo, eğer biraz daha az medeni olsaydı bu lanet piç kurusunu oracıkta öldüreceğini fark etti. Ama yine de, bu herifi Catherine'den uzaklaştırmak ve genç kadını güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

"Onun bir sahibi yok," dedi dikkatle.

"Güzel. O zaman ben-"

"Yine de o, benim korumam altında."

Latimer eğlenmiş bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Bundan ne anlam çıkarmam gerekiyor?"

Leo ölümüne ciddiydi. "Onun yakınında bulunmayacağını. Asla senin sesini duymaya katlanmak ve varlığınla aşağılanmak zorunda kalmayacağını."

"Korkarım, bu söylediklerine uymayacağım."

"Korkarım, uymak zorunda kalacaksın."

Latimer, adi bir kahkaha attı. "Herhalde beni tehdit etmiyorsundur."

Leo soğukça güldü. "Senin sarhoşluk çılgınlıklarını ne kadar yok saysam da Latimer, birkaç şey hafızama kazındı. Zinayla ilgili bazı itirafların birçok kişiyi mutsuz edebilir. Marshalsea hapishanesinde seni tek başına bir hücreye kapattırmaya yetecek kadar sırrını biliyorum. Eğer bu yeterli değilse, kafatasını kör bir nesneyle parçalamaktan daha çok istediğim bir şey olmaz. Aslına bakarsan bu fikir epeyce hoşuma gitmeye başladı." Karşısındaki adamın gözlerindeki hayret ifadesini görünce, Leo neşesiz bir şekilde gülümsedi. "Samimiyetimi anladığını görüyorum. Bu ikimizi de bazı zahmetlerden kurtarır." Bir sonraki açıklamasının daha iyi etki etmesi için duraksadı. "Şimdi gidip, hizmetkârlarıma sana arazimin dışına kadar eşlik etmeleri talimatını vereceğim. Burada istenmiyorsun."

Yaşça büyük olan adamın yüzü morardı. "Beni kendine düşman ettiğine pişman olacaksın, Ramsay."

"Seninle arkadaşlık ettiğim için hissettiğim pişmanlığın yanından bile geçemez."

"Catherine'e ne oldu?" diye sordu Amelia, Leo kabul salonuna dönünce. "Neden o kadar ani ayrıldı?"

"Lord Latimer ona sarkıntılık etti," dedi Leo kısaca.

Amelia kafasını inanılmaz bir öfkeyle salladı. "O iğrenç keçi –nasıl cüret eder?"

"Çünkü bu, onun her zaman yaptığı şey. O, ahlak anlayışının her standardını ve kibar sohbetleri küçük görür. Asıl soru şu ki, biz onu ne halt yemeye davet ettik?"

"Onu değil, annesiyle babasını davet ettik. Belli ki onların yerine geldi." Leo'ya suçlayıcı bir bakış attı. "Hem o senin eski tanıdıklarından biri."

"Şu andan itibaren benim eski tanıdıklarımın hepsini zampara ya da suçlu kabul edip, araziden ve aileden uzak tutalım."

"Lord Latimer, Catherine'e zarar verdi mi?" diye sordu Amelia endişeyle.

"Fiziksel olarak vermedi. Ama birinin onu görmesini istiyorum. Sanırım odasındadır. Yanına sen gider misin ya da Win'i gönderir misin?"

"Evet, tabii ki."

"Ona sorular sorma. Sadece iyi olduğundan emin ol."

Yarım saat sonra Win, Leo'nun yanına geldi ve Catherine'in sadece rahatsız edilmek istemediğini, dinlenmek istediğini söylediğini iletti.

Muhtemelen en iyisi bu, diye düşündü Leo. Yanına gidip, onu rahatlatmak istemesine rağmen, uyumasına izin vermeliydi.

Ertesi sabah her şeyi açıklığa kavuştururlardı.

Leo saat dokuzda uyandı ve Catherine'in odasının ka-

pısına gitti. Kapı hâlâ kapalıydı ve içerden ses gelmiyordu. Kapıyı açıp, onu uyandırmamak için kendini zor tuttu. Ama genç kadının dinlenmesi gerekiyordu. Özellikle de Leo'nun daha sonra onunla tartışmak niyetinde olduğu şeyler düşünülürse...

Leo alt kata indiğinde hizmetçiler de dahil tüm ev halkının uyurgezer bir durumda olduklarını gördü. Balo sabahın dördüne kadar sürmüştü ve o saatte bile bazı misafirler, geceyi sonlandırmak istememişti. Leo, kahvaltı salonuna Amelia, Win ve Merripen'in gelişini izlerken bir fincan demli çay içti. Geç saatlere kadar uyumayı seven Cam ortalıkta yoktu.

"Dün gece Catherine'e ne oldu?" diye sordu Amelia sessizce. "Ve Lord Latimer'in acele ayrılışına sebep olan neydi? Birkaç kişi bundan bahsediyordu."

Leo, Catherine'in sırlarını ailenin geri kalanına anlatıp anlatmamayı düşündü. Onlara bir şeyler anlatmak gerekecekti. Üstelik detaylara girmeden, başka birinin açıklama yapmış olmasının Catherine için daha kolay olacağını hissetti. "Görünüşe göre," dedi dikkatli bir şekilde, "Catherine on beş yaşında bir kızken, sözde ailesi, Latimer'le bir anlaşma yapmış."

"Ne tür bir anlaşma?" diye sordu Amelia. Leo ona imalı bir bakış atınca gözleri irileşti. "Yüce Tanrım."

"Neyse ki Ruthledge müdahale etmiş, Catherine zorla-" Leo kendi sesindeki öfkeyi duyunca konuşmayı kesti. Devam etmeden önce öfkesini yatıştırmaya çalıştı. "Ayrıntılara girmeme gerek yok. Açıkçası, Cat'in geçmişinin bu kısmı, onun hatırlamak istediği bir şey değil. Sekiz yıldır geçmişinden kaçıyormuş. Dün gece Latimer onu tanıdı ve

fena halde üzdü. Eminim Catherine, bu sabah, Hamsphire'dan ayrılma düşüncesiyle uyanacak."

Merripen'in yüz hatları katıydı, ama gözleri şefkatle sıcak bakıyordu. "Bir yere gitmesine gerek yok. Bizimle güvende."

Leo başıyla onayladı. Başparmağının ucunu çay fincanının kenarına sürtüyordu. "Onunla konuşunca bunu açıkça anlatacağım."

"Leo," dedi Amelia dikkatle. "Bunu yapacak en uygun kişinin sen olduğundan emin misin? Kavga dolu geçmişinizle..."

Leo ona sert bir bakış attı. "Eminim."

"Amelia?" Eşikten tereddütlü bir ses geldi.

Beatrix'ti. Buruşuk bir sabahlık giyiyordu, saçları karışık bukleler halinde dökülüyordu. Alnı endişeyle kırışmıştı.

"Günaydın canım," dedi Amelia sıcak bir sesle. "Eğer istemiyorsan, bu kadar erken kalkmana gerek yok."

Beatrix bir kelime kargaşasıyla cevap verdi. "Yemek ambarında tuttuğum yaralı baykuşun nasıl olduğunu görmek için kalktım. Ayrıca Dodger'a da bakındım, çünkü onu dün öğleden beri görmemiştim. Yani orada olup olmadığını görmek için Bayan Marks'ın kapısını hafifçe araladım. Onun terlik kutusunda uyumayı ne kadar sevdiğini biliyorsun-"

"Ama Dodger orada değil miydi?" diye sordu Amelia.

Beatrix başını iki yana salladı. "Bayan Marks da yoktu. Yatağı yapılmıştı ve heybesi de gitmişti. Bir de tuvalet masasının üstünde bunu buldum."

Katlanmış bir kâğıdı Amelia'ya verdi. O da açıp, yazılan satırları okudu.

"Ne yazıyor?" diye sordu Leo, çoktan ayağa kalkmıştı.

Amelia tek kelime etmeden kâğıdı ona verdi.

Vedalaşmadan gittiğim için lütfen beni affedin. Başka seçeneğim yoktu. Cömertliğiniz ve nezaketiniz için ne kadar minnettar olduğumu ifade edemem. Umarım bunu söylediğim için beni küstah bulmazsınız. Siz benim gerçek ailem olmasanız da, kalbimdeki ailemsiniz.

Hepinizi özleyeceğim.

Daima sizin olan

Catherine Marks

"Yüce Tanrım," diye homurdandı Leo. "Bu evin içindeki dram, bir adamın kaldırabileceğinden daha fazla. Ben, konforlu Ramsay Evi'nde mantıklı bir tartışma yaşayacağımızı zannederken, o bunun yerine, geride duygusal saçmalıklarla dolu bir mektup bırakarak, gecenin bir köründe kaçıyor."

"Bunlar saçmalık değil," dedi Amelia savunmacı bir tavırla.

Notu okuyunca Win'in gözleri şefkatli yaşlarla dolmuştu. "Kev, onu bulmalıyız."

Merripen elini onun elinin üzerine kapattı.

"Londra'ya gitti," diye mırıldandı Leo. Leo'nun bildiği kadarıyla Cat'in gidebileceği tek kişi Harry Ruthledge'di. Harry ve Poppy baloya davet edilmiş olmalarına rağmen otelin işleri nedeniyle Londra'da kalmışlardı.

Öfke ve sıkışmışlık hissi, Leo'yu ele geçirdi. Bunu göstermemeye çalıştı, ama Cat'in evi terk etmesi... *onu* terk etmesi... içini daha önce hissetmediği bir öfkeyle kapladı.

"Posta arabası Stony Cross'tan genelde beş otuzda kalkıyor," dedi Merripen. "Bu da demek oluyor ki, Guildford'a varmadan ona yetişmen için bir şans var. Eğer istersen, ben de seninle gelirim."

"Ben de," dedi Win.

"Hepimiz gitmeliyiz," diye ekledi Amelia.

"Hayır," dedi Leo amansızca. "Yalnız gidiyorum. Marks'ı bulduğumda, orada olmak istemezsiniz."

"Leo," dedi Amelia kuşku dolu bir sesle. "Ona ne yapmayı planlıyorsun?"

"Neden cevaplardan hoşlanmayacağını bildiğin zaman soru sormakta sürekli ısrar ediyorsun?"

"Çünkü ben iyimser biriyim," dedi genç kadın alayla. "Her seferinde, yanıldığımı umuyorum."

Bölüm 17

Posta arabaları sınırlandırıldığı için mektuplar artık, daha çok, lokomotif trenlerle gönderiliyordu. Catherine, Londra'ya giden bir arabada yer bulduğu için şanslıydı.

Yine de kendini pek de şanslı hissetmiyordu.

Perişandı ve arabanın boğucu havasına rağmen buz gibi soğuk geliyordu ona. Arabanın içi ve dışı yolcularla doluydu, kutular ve bavullar tehlikeli bir şekilde üst kısma bağlanmışlardı. Bu şey o kadar aşırı yüklüydü ki, sanki yolun pürüzlü kısımlarında gümbürdüyordu. Erkek yolculardan birinin hesaplarına göre, saatte on beş kilometreyle ilerliyorlardı ve bu, kocaman arabayı çeken atların gücüne insanı hayran bırakıyordu.

Hampshire'ın çayırları, gür ormanlar ve Surrey'in hareketli pazar kasabalarına dönüşürken, Catherine asık bir yüzle pencereden dışarı baktı.

Arabanın içinde sadece bir kadın daha vardı, kocasıyla birlikte seyahat eden tombul ve iyi giyimli, orta yaşlı bir kadın. Catherine'in karşısındaki köşede uyukluyor ve na-

rin bir şekilde horluyordu. Araba ne zaman sallansa, kadının şapkasındaki nesneler takırdıyor ve titriyordu. Yapay kiraz kümeleri, bir kuş tüyü ve küçük bir doldurulmuş kuşla süslenmiş olmasına bakılırsa, aslında şapka oldukça sessizdi.

Öğle vakti araba bir handa durdu. Burada atlar değiştirilecek ve yolun geri kalanı için gereken hazırlıklar yapılacaktı. Kısa bir süre de olsa dinlenecekleri için biraz sevinen yolcular, arabadan inip, hana girdiler.

Catherine, kalın örme kumaştan yapılmış heybesini arabada bırakmaya korktu ve yanına aldı. İçinde bir gecelik, iç çamaşırları ve çoraplar, tarak, tokalar, saç fırçası, bir şal ve kalın bir roman olan heybe, oldukça ağırdı. Beatrix romana şu notu yazmıştı: "Bu hikâye, Bayan Marks'ı zerre kadar geliştirmeden eğlendirme garantilidir. Sevgilerle, uslanmaz B. H."

Han kısmen iyi döşenmiş gibi görünüyordu ama lüks olmaktan uzaktı. Seyisler ve işçilerin sık sık gittiği bir yerdi. Catherine afişlerle dolu tahta duvara kederli bir şekilde baktı, sonra da bir grup seyisin atları değiştirmesini izlemek için döndü.

Çantanın içinde bir hareket hışırtısı duyduğunda, heybeyi neredeyse yere düşürüyordu. İçindeki bir şeyler devrilmiş gibi bir hareket değildi bu, sanki içerde canlı bir şeyler varmış gibiydi.

Kalbi, kaynayan suda inip çıkan küçük patatesler gibi hızlı ve düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Yüzünü duvara dönerek heybeyi diğerlerinin görüş alanından mümkün olduğunca saklamaya çalıştı. Heybenin bağını açtıktan sonra çantayı birkaç santim araladı.

Parlak tüylü küçük bir kafa dışarı çıktı. Catherine fazlasıyla tanıdık bir çift parlak göz ve seğiren bıyıkların farkına varınca, dehşete düştü.

"Dodger," diye fısıldadı. Gelincik mutlu bir şekilde cıvıldadı, ağzının köşeleri onun tipik gelincik gülümsemesiyle kıvrıldı. "Ah, seni *yaramaz* çocuk!" Catherine eşyalarını hazırlarken, o da çantanın içinde uyuyor olmalıydı. "Ben seninle ne yapacağım?" diye sordu çaresizce. Hayvanın başını tekrar çantanın içine soktu ve sessiz kalması için okşadı. Bu lanet hayvanı Londra'ya götürmekten başka çaresi yoktu. Sonra da Beatrix onu alana kadar Poppy'ye bırakırdı.

Tam o anda seyisler bağırdı. "Her şey hazır!" Catherine arabaya bindi ve heybesini ayaklarının yanına yerleştirdi. Çantanın ağzını bir kez daha açarak Dodger'a aralıktan baktı, hayvan kadının geceliğine sarınmıştı. "Sessiz ol," dedi sert bir şekilde. "Ve başımıza bela açma."

"Anlayamadım?" diye sordu orta yaşlı kadın. Arabaya binerken, şapkasındaki tüy titriyordu.

"Ah, hanımefendi, sizinle konuşmuyordum," dedi Catherine aceleyle. "Ben... kendimi azarlıyordum."

"Elbette." Kadın karşıdaki koltuğa oturduğunda, gözleri kısılmıştı.

Catherine gergin bir şekilde dimdik oturdu. Heybeden bir hışırtı ya da sırrını açığa çıkaracak bir gürültü gelmesini bekledi. Ama Dodger sessiz kaldı.

Orta yaşlı kadın gözlerini kapatarak çenesini göğsünün üstüne yasladı. İki dakika içinde tekrar uyuklamaya başladı.

Belki de o kadar zor olmaz, diye düşündü Catherine. Kadın uyumaya devam eder ve erkekler de gazetelerini

okumayı sürdürürlerse, Dodger'ı fark edilmeden Londra'ya kaçırabilirdi.

Catherine kendisine umut etme iznini vermek üzereyken durum tamamen kontrolünden çıktı.

Dodger hiçbir uyarı vermeden başını dışarı çıkararak yeni ilginç çevresini inceledi ve çantadan dışarı çıktı. Catherine'in dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı ve elleri havada dondu kaldı. Dodger, döşemeli koltuğa zıplayarak yaşlı bayanın şapkasına çıktı. Bir-iki kez kemirdikten sonra keskin dişleriyle şapkadaki yapay kirazları koparmıştı. Zafer dolu bir ifadeyle koltuğa indi ve ödülüyle beraber Catherine'in kucağına atladı, hoplayıp durdu.

"Hayır," diye fısıldadı Catherine. Kirazları hayvanın elinden alarak onu tekrar çantaya sokmaya çalıştı.

Dodger ciyaklamalar ve cıvıldamalar eşliğinde karşı koydu.

Kadın gürültü yüzünden sinirle uyandı, sıçrayarak gözlerini kırpıştırıyordu. "Bu... bu da ne?"

Cat taş kesildi, nabzı kulaklarında çınlıyordu.

Dodger hızla Cat'in boynuna çıkıp gevşekçe dolandı, ölü gibi rol yaptı.

Tıpkı bir şal gibi, diye düşündü Cat, içinden yükselen çılgınca kıkırdama isteğini bastırmaya çalışıyordu.

Yaşlı kadının gücenmiş bakışları, Cat'in kucağında duran kirazlara odaklandı. "Onlar... onlar şapkamdakiler, değil mi? Ben uyurken onları çalma girişiminde mi bulundun?"

Catherine hızla ciddileşti. "Hayır, ah hayır. Kazara oldu. Ben çok-"

"Onu *mahvettin* ve bu, benim en iyi şapkamdı. O şapka

bana iki pound ve altı şiline mal oldu! Bana geri ver-" Ama boğuk bir ses çıkararak sustu. Dodger, Catherine'in kucağına atladı ve kirazları kapıp, heybenin güvenli sığınağına kaçarken, kadının ağzı sabit bir 'O' şeklini aldı.

Kadın, kulakları sağır eden bir çığlık attı ve arabadan çıkarken, tam bir kargaşa yarattı.

Beş dakika sonra, Catherine ve heybesi arabadan nezaketsizce atıldı. Araba yolunun kenarında dikilirken, güçlü kokuların saldırısına uğradı: Gübre, at, sidik kokuları, handan gelen pişmiş et ve sıcak ekmek kokusuyla karışarak mide bulandırıcı bir etki yaratıyordu.

Arabacı, yerine yerleşirken Catherine'in öfkeli itirazlarını görmezden geldi.

"Ama Londra'ya kadar olan tüm yolun masraflarını ödedim!" diye bağırdı.

"Bir kişilik ödediniz, iki kişilik değil. İki yolcu olunca, ancak yolun yarısını gidebilirsiniz."

Buna inanamayan Catherine, bakışlarını adamın taş gibi sert ifadesinden elindeki heybeye çevirdi. "*Bu,* bir yolcu değil!"

"Sen ve sıçanın yüzünden on beş dakika geç kaldık," dedi arabacı kırbacını şaklatırken.

"O benim sıçanım değil, o... bekle, Londra'ya nasıl gideceğim?"

Arabacı yerine yerleşirken, seyislerden biri acımasız bir şekilde cevap verdi. "Bir sonraki posta arabası yarın gelecek, bayan. Belki onlar, evcil hayvanınızla beraber arabanın tepesinde gitmenize izin verebilirler."

Catherine adama baktı. "Tepede gitmek istemiyorum. İçeride yolculuk etmek için gereken parayı ödedim ve bu-

nun bir çeşit adam soyma olduğunu düşünmeye başlıyorum! Yarın sabaha kadar ben ne yapacağım?"

Uzun bıyıkları olan bu genç seyis omuz silkti. "Müsait bir oda var mı diye sorabilirsiniz," diye önerdi. "Ama onların da fareleri olan misafirleri kabul ettiklerini sanmıyorum." Başka bir araba yolda belirince ileriye baktı. "Yoldan çekilin bayan, yoksa arabanın altında kalacaksınız."

Öfkeden kuduran Catherine, hanın girişine doğru ağır ağır yürüdü. Heybesinin içine baktı, Dodger orada kirazlarla oynuyordu. Bu kadarı yetmez mi, diye düşündü düş kırıklığıyla. Daha yeni, sevdiği bir hayatı terk etmek zorunda kalmıştı. Bütün gece neredeyse aralıksız bir şekilde ağlayarak bitkin düşmemiş miydi? Bu zalim kader neden Dodger'ı da onun himayesine sokmuştu? *"Sen,"* dedi yüksek sesle, burnundan soluyarak, "işin ucunu kaçırdın. *Yıllarca* başıma bela oldun, jartiyerlerimi çaldın ve-"

"Affedersin," diye kibar bir ses geldi.

Catherine kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Döndüğü an, dengesi bir anlığına yok oldu. Onun yıldırım çarpmış gibi olan haliyle eğlenen Leo'yu, Lord Ramsay'i gördü. Leo ona rahat adımlarla yaklaşırken, ellerini cebinden çıkarmadı. "Sormamam gerektiğini biliyorum ama neden çantana bağırıyorsun?"

İlgisiz tavrına rağmen, Catherine'i baştan ayağa süzerek, dikkatle durumunu inceledi.

Onu görmek Catherine'in nefesini boğazında düğümlemişti. Leo çok yakışıklı, çok sevgi dolu ve çok tanıdıktı. O kadar ki, Catherine kendini genç adama doğru fırlatma dürtüsü yüzünden çıldıracaktı. Leo'nun kendisinin peşinden neden geldiğini kavrayamamıştı.

Gelmemiş olmasını nasıl da isterdi!

Heybenin ağzını eliyle kapatan Catherine, kendisine bir oda tutmadan önce Dodger'ın varlığını etrafa göstermenin muhtemelen iyi olmayacağına karar vermişti. "Neden buradasınız, lordum?" diye sordu kararsız bir şekilde.

Leo sakince omuz silkti. "Bu sabah, dört buçuk saatlik bir uykudan sonra, arabaya atlayıp, Haslemere'e yolculuk yapmanın tam sırası olduğunu düşündüm. Tabii şeyi de-" Leo duraksayarak kapının üzerindeki tabelaya baktı. "Spread Eagle Hanı'nı da ziyaret etmek iyi olurdu. Ne kadar rastlantısal bir isim." Catherine'in kuşkulu ifadesini görünce, dudakları seğirdi, ama gözleri sıcacıktı. Eli, genç kadının yüzüne doğru uzandı ve inatçı çenesini okşadı. "Gözlerin şişmiş."

"Toz kaçtı," dedi Catherine güçlükle. Leo'nun dokunuşundaki yumuşaklık yüzünden zorlukla yutkundu. Sevilmeye aç bir kedi gibi çenesini onun eline bastırmak istiyordu. Ağlamak üzere olduğunu belirten gözyaşları, gözlerini yaktı.

Bu olmayacaktı. Ona olan tepkisi dehşet vericiydi. Ve eğer araba yolunda bir dakika kalırlarsa, Catherine kendine hâkimiyetini hepten yitirecekti.

"Arabayla ilgili bir sorun mu yaşadın?" diye sordu Leo.

"Evet. Yarın sabaha kadar da yenisi gelmeyecek. Bir oda tutmam gerek."

Leo, bakışlarını ondan ayırmadı. "Benimle beraber Hampshire'a dönebilirsin."

Bu öneri, Leo'nun tahmin edebileceğinden daha çekiciydi.

"Hayır, dönemem. Londra'ya, ağabeyimi görmeye gidiyorum."

"Peki sonra?"

"Sonra muhtemelen seyahate çıkarım."

"Seyahat mi?"

"Evet, ben... Ben Avrupa turuna çıkacağım. Sonra da Fransa ya da İtalya'ya yerleşirim."

"Kendi başına mı?" Leo kuşkusunu saklama zahmetine girmedi.

"Bir refakatçi tutarım."

"Bir refakatçi tutamazsın, *sen* bir refakatçisin."

"Kısa bir süre önce o görevi bıraktım," diye cevabı yapıştırdı Catherine.

Bir anlığına, Leo'nun ifadesinde uyarı dolu bir yoğunluk belirdi. Yırtıcı bir şeyler. Tehlikeli bir şeyler. "Senin için yeni bir görev buldum," dedi Leo. Catherine hafifçe ürperdi.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Henüz duymadın."

"Duymama gerek yok." Catherine, görmeyen gözlerle dönerek binaya girdi.

Hancının masasını bularak kararlı bir şekilde bekledi. Bir süre sonra kısa ve tıknaz bir adam gelip, selam verdi. Kafası parlak ve kel olmasına rağmen gür gri sakalı ve favorileri vardı. "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sorarken bakışlarını Catherine'den arkasındaki adama çevirdi.

Catherine tek kelime edemeden Leo konuştu. "Karım ve kendim için bir oda tutmak istiyorum."

Karısı mı? Catherine ona dönerek gücenmiş bir bakış attı. "Kendi odamı istiyorum ve ben-"

"Aslında, istemiyor." Leo hancıya gülümsedi. Bir adamın diğerine gönderdiği, kederli ve derdini paylaşan bir

gülümsemeydi bu. "Bir karı-koca kavgası. Biraz aksi, çünkü annesinin bizi ziyaret etmesine izin vermiyorum."

"Ahhh..." dedi hancı ve kayıt defterine yazmak için eğildi. "Pes etmeyin, bayım. Gideceklerini söyleseler de *asla* gitmezler. Benim kayınvalidem geldiğinde, fareler bile o kadar sıkılıyor ki, yemeleri için kendilerini kedilerin önüne atıyorlar. Adınız?"

"Bay ve Bayan Hathaway."

"Ama-" diye kızgın bir şekilde söze başladı Catherine. Elindeki heybesinin titrediğini hissedince sustu. Dodger dışarı çıkmak istiyordu. Üst kata sağ salim çıkana kadar onu gizlemeliydi. "Tamam," dedi kısaca. "Acele edelim."

Leo gülümsedi. "Aramızı düzeltmek için can atıyorsun, öyle mi sevgilim?"

Catherine Leo'ya, onu oracıkta öldürebileceğini ima eden bir bakış attı.

Catherine'i huzursuz bir sabırsızlığa sürükleyerek, ayarlamaların yapılması on dakika daha sürdü. Bu ayarlamalara, Leo'nun arabacısı ve uşağının konaklama konusu da dâhildi. Dahası, Leo'nun eşyalarının *–iki tane* oldukça büyük bavul- içeri taşınması gerekiyordu. "Londra'ya varana kadar sana yetişemeyeceğimi sandım," dedi Leo, biraz mahcup görünme nezaketini göstererek.

"Neden sadece bir tane oda ayarladın?" diye sordu Catherine sert bir sesle.

"Çünkü tek başına güvende değilsin. Seni korumam için bana ihtiyacın var."

Catherine ona baktı. "Benim senden korunmam lazım!"

Düzenli ama az eşyalı bir odaya götürüldüler. Parlatıl-

ması gereken pirinçten bir yatak ve rengi atmış bir yorgan vardı. Küçük şöminenin yanına iki sandalye yerleştirilmişti, biri kumaş döşemeli, diğeri küçük ve çıplaktı. Bir köşede hırpalanmış bir lavabo, diğerinde ise küçük bir masa vardı. Yerler süpürülmüştü ve beyaz duvarlar boştu. Sadece bir duvarda, üzerinde bir söz yazan çerçevelenmiş bir işlemeli kâğıt vardı: "Zaman ve akıntı kimseyi beklemez."

Neyse ki, odada kötü bir koku yoktu. Aşağıdaki lokantadan gelen hafif bir fırınlanmış et kokusu ve şömineden yükselen küllü koku haricinde.

Leo kapıyı kapattıktan sonra, Catherine heybesini yere koyarak çantanın ağzını açtı.

Dodger ortaya çıktı ve odayı inceledi. Sonra, dışarı fırlayarak hızla yatağın altına kaçtı.

"Dodger'ı da yanına mı aldın?" diye sordu Leo şaşırarak.

"İsteyerek değil."

"Anlıyorum. Bu yüzden mi arabadan atıldın?"

Catherine ona bakınca ceketini ve kravatını çıkardığını gördü. İçinde bir şeyler yer değiştirdi, bir sıcaklık yükseldi ve içinde dolaştı. Vaziyetteki her şey uygunsuzdu ama uygun olma durumu artık bir sorun olmaktan çıkmış gibi görünüyordu.

Catherine, sabah başına gelenleri anlattı. Çantanın hışırdamasının ardından, gelinciğin yaşlı kadının şapkasındaki kirazları nasıl çaldığından bahsetti. Dodger'ın, boynuna dolanıp bir şal gibi davrandığı kısma gelince, Leo gülmekten nefessiz kalmıştı. O kadar eğlenmiş görünüyordu, eğlencesinin içinde o kadar genç duruyordu ki, Catherine onun kendisine gülüp gülmediğini bile önem-

semedi. Hatta çaresizce kıkırdayarak o da genç adamla birlikte güldü.

Ama kıkırdaması bir şekilde hıçkırığa dönüştü. Gülerken birdenbire ağlamaya başladı ve bu saçma sapan halini saklamak için ellerini yüzüne kapattı. Mümkün değildi. Aynı anda hem ağlayıp hem de gülerek deli bir kadın gibi göründüğünü biliyordu. Bu çeşit bir duygusal patlama, en kötü rüyasıydı. "Üzgünüm," dedi tıkanarak. Başını salladı ve gözlerini elbisesinin koluna dayadı. "Lütfen git. Lütfen."

Ama Leo kollarını ona doladı. Titreyen kadını kendi sert göğsüne çekti ve onu sıkıca tuttu. Catherine, ısınmış kulağının kenarında onun öpücüğünü hissetti. Tıraş sabunu kokusu burnuna doldu, erkeksi kokusu rahatlatıcı ve tanıdıktı. Leo ona karşılık verene kadar Catherine'in soluk soluğa "üzgünüm" demeye devam ettiğinin farkında bile değildi. Leo'nun sesi kısık ve son derece şefkatliydi. "Evet, üzgün olmalısın... Ama ağladığın için değil. Tek bir kelime bile etmeden beni terk ettiğin için."

"Bir m-mektup bırakmıştım," diye itiraz etti Catherine.

"Şu aşırı duygusal notu mu diyorsun? Herhalde senin peşinden gelmemem için onun yeterli olacağını düşünmemişsindir. Şimdi, ağlama. Ben buradayım, güvendesin ve gitmene izin vermeyeceğim. Ben buradayım." Catherine, ona daha çok yaklaşmak için mücadele ettiğinin, onun kucaklayışına daha da sokulmaya çalıştığının farkına vardı.

Ağlayışı ıslak hıçkırıklarla kesilirken, seyahat elbisesinin ceketini Leo'nun çektiğini hissetti. Dermansızlık içinde uslu bir çocuk gibi ona itaat ederek kollarını ceketten çıkardı. Leo, saçlarından tokaları çıkarırken bile itiraz et-

medi. Sıkı topuz çözülünce kafa derisi karıncalandı. Leo, gözlüğünü çıkararak kenara koydu ve ona bir mendil verdi.

"Teşekkür ederim," diye geveledi Catherine, gözlerini kare şeklindeki bu ütülü kumaşla kurulayıp, burnunu sildi. Bir çocuk gibi orada öylece otururken mendil, ellerinde bir yumak olmuştu.

"Buraya gel." Leo şöminenin yanındaki büyük sandalyeye oturarak kadını da beraberinde çekti.

"Ah, ben yapamam-" diye söze başladı ama Leo onu susturarak kucağına oturttu. Catherine'in eteğinin katları, ikisinin de üstüne yayıldı. Başını, genç adamın omzuna yasladı. Düzensiz nefes alış verişi yavaşlayarak, onun düzenli ritmine uydu. Leo, saçını okşuyordu. Ne kadar zararsız olursa olsun, erkeklerin dokunuşlarından hep kaçmıştı. Ama tüm dünyanın dışarıda kaldığı bu odada, ikisi de oldukları kişiden çok farklı görünüyorlardı.

"Beni takip etmemeliydin," demeye zorladı kendini Catherine.

"Tüm aile gelmek istedi," dedi Leo. "Görünen o ki, Hathaway'ler senin medenileştirici etkin olmadan yapamıyorlar. Böylece ben de seni geri getirmek için görevlendirildim."

Bu onu neredeyse ağlatacaktı. "Geri dönemem."

"Neden?"

"Biliyorsun zaten. Lord Latimer sana anlatmış olmalı."

"Az bir kısmını anlattı." Parmaklarının tersiyle Catherine'in boynunun kenarını okşadı. "Büyükannen bir madamdı, öyle değil mi?" Fahişelerle dolu evi olan bir büyükanneye sahip olmak, sanki çok sıradan bir şeymiş gibi, ses tonu alçak ve gerçekçiydi.

Catherine çaresizce yutkunarak başıyla onayladı. "Annem hastalanınca, büyükannem ve Althea Hala'yla yaşamaya başladım. Başta aile işinin ne olduğunu anlamamıştım ama bir süre sonra büyükannemin işinin ne olduğunu çözdüm. Sonra Althea, müşteriler arasında popüler olacak yaşı geçti. On beş yaşına geldiğimde, sıranın bana geldiğini düşündüler. Althea şanslı olduğumu söyledi, çünkü kendisi on ikisinde başlamak zorunda bırakılmıştı. Bir öğretmen, terzi ya da bunun gibi bir şey olabilir miyim, diye sordum. Ama büyükannem, benim için harcadığı parayı asla ödeyemeyeceğimi söyledi. Onlar için çalışmam, yapabileceğim en kârlı şeydi. Gidebileceğim bir yer, kendi başıma geçinebileceğim bir yol bulmaya çalıştım. Tavsiye mektubu olmadan çalışabileceğim bir iş yoktu. Sadece bir fabrika işi vardı ama hem çok tehlikeliydi hem de maaşı, bir oda kiralamaya yetmiyordu. Büyükanneme beni babama göndermesi için yalvardım, çünkü eğer planlarını bilse beni oraya asla bırakmayacağını biliyordum. Ama büyükannem dedi ki-" Catherine durdu. Ellerini sımsıkı yumruk yapmıştı.

Leo, Catherine'in parmaklarını çözdü ve kendi parmaklarıyla tuttu. İkisinin elleri, bir bilekliğin klipsi gibi birleşmişti. "Ne dedi, aşkım?"

"Babamın zaten bunu bildiğini, onayladığını ve kazandığım paradan yüzde alacağını söyledi. Ona inanmak istemedim." Kırgın bir iç çekti. "Ama kesin biliyordu, öyle değil mi?"

Leo sessizdi, başparmağı kadının avcunu okşuyordu. Soru, bir cevap gerektirmiyordu.

Catherine, çenesini acıyla titrememesi için sıkarak an-

latmaya devam etti. "Althea, adamları benimle tanışmaları için getirdi ve bana da çekici olmamı söyledi. Bir açık arttırmaya sundu ve Lord Latimer en yüksek teklifi yaptı." Yüzünü buruşturdu. "O, içlerinde en az hoşlandığım adamdı. Sürekli göz kırpıyor ve bana, benim için ne yaramaz sürprizler hazırladığını söylüyordu."

Leo fısıltıyla birkaç esaslı kelime söyledi. Catherine kararsızlıkla duraksayınca, elini onun sırtında gezdirdi. "Devam et."

"Althea bana, benden istenen, beklenen ve olacak şeyleri anlattı. Eğer bilirsem, üstesinden daha kolay geleceğimi düşünüyordu. Ve anlattığı hareketler, yapmam gereken şeyler..."

Leo'nun, kadının sırtındaki eli durdu. "Sana bunların herhangi birini yaptırdılar mı?"

Catherine başını iki yana salladı. "Hayır, ama kulağa *dehşet verici* geliyordu."

Leo'nun sesi yumuşadı. "On beş yaşındaki bir kıza elbette öyle gelir."

Catherine başını kaldırarak adamın yüzüne baktı. Leo çok yakışıklıydı. Gözlüğü olmamasına rağmen adamın her nefes kesici detayını görebiliyordu. Tıraşlı çenesinde çıkmak üzere olan sakalların koyu gölgesi, gözlerinin çevresinde gülerken oluşan kırışıklıklar, teninin rengiyle zıtlık oluşturan küçük solgun çizgiler. En çok da gözlerinin değişken mavisi, açık ve koyu, günışığı ve gölge...

Leo sabırla bekledi. Sanki dünyada yapmak istediği başka bir şey yokmuş gibi onu tutmaya devam etti. "Nasıl kurtuldun?"

"Bir sabah herkes uyurken," dedi Catherine, "büyü-

kannemin masasına gittim. Para bulmaya çalışıyordum. Evden kaçıp, kalacak bir yer ve saygın bir iş bulmayı planlıyordum. Tek bir şilin bile yoktu. Ama masanın gizli köşelerinden birinde, bana gönderilmiş bir mektup buldum. Daha önce hiç görmemiştim."

"Ruthledge'ten gelmişti," dedi Leo. Bu, bir soru değildi.

Catherine başıyla onayladı. "Var olduğunu bilmediğim bir ağabey. Harry, eğer ona ihtiyacım olursa, adresine yazarak onu haberdar etmemi istemişti. Aceleyle, ona içinde olduğum belayı anlatan bir mektup yazdım ve göndermesi için William'a verdim-"

"William kim?"

"Orada çalışan küçük bir çocuk... Bir şeyleri merdivenlerden çıkarıp indirir, ayakkabıları boyar, ayak işleri için gönderilir, kendisine ne denirse onu yapardı. Sanırım fahişelerden birinin oğluydu. Çok tatlı bir çocuktu. Notu Harry'ye götürdü. Umarım Althea asla öğrenmemiştir. Eğer öğrendiyse, çocuğa kim bilir neler yapmışlardır." Başını sallayarak iç çekti. "Ertesi gün Lord Latimer'in evine gönderildim. Ama Harry tam zamanında yetişti." Dalgın bir şekilde duraksadı. "Ondan, neredeyse Lord Latimer'den korktuğum kadar korkmuştum. Harry tamamen öfkeliydi. O zamanlar bana kızdığını sanmıştım, ama şimdi duruma sinirlendiğini düşünüyorum."

"Suçluluk, genellikle öfke olarak dışarı yansır."

"Ama ben, olanlar için Harry'yi asla suçlamadım. Onun sorumluluğunda değildim."

Leo'nun yüzü sertleşti. "Belli ki kimsenin sorumluluğunda değilmişsin."

Catherine tedirgin bir şekilde omuz silkti. "Harry benimle ne yapacağını bilemedi. Nerede yaşamak istediğimi sordu. Onunla kalamayacağım için beni Londra'dan uzak bir yere göndermesini istedim. Aberdeen'de bir okulda karar kıldık, okulun adı Blue Maid's'ti."

Leo başını salladı. "Bazı asiller, asi kızlarını ya da gayri meşru çocuklarını oraya gönderir."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Blue Maid's'e giden bir kadın tanıyorum. Ciddi bir yer demişti. Sade yemekler ve disiplin."

"Ben sevmiştim."

Leo'nun dudakları büküldü. "Seversin tabii."

"Orada altı yıl yaşadım, son iki yılında öğretmenlik yaptım."

"Ruthledge seni ziyarete geldi mi?"

"Sadece bir kez. Ama ara sıra mektuplaştık. Tatillerde hiç eve gitmedim. Çünkü otel gerçek bir ev değildi ve Harry beni görmek istemiyordu." Hafifçe yüzünü ekşitti. "Poppy'yle tanışana kadar pek de hoş biri değildi."

"Şimdi de pek hoş olduğunu düşünmüyorum," dedi Leo. "Ama kız kardeşime iyi davrandığı sürece, onunla bir sorunum yok."

"Ah, Harry onu *seviyor,*" dedi Catherine ciddiyetle. "Gerçekten seviyor."

Leo'nun ifadesi yumuşadı. "Nasıl bu kadar eminsin?"

"Bunu görebiliyorum. Onun yanındaki hali, ona olan bakışı... Neden öyle gülüyorsun?"

"Kadınlar... Siz her şeyi aşk olarak yorumluyorsunuz. Aptalca bir ifadeye bürünmüş bir adam görseniz, hemen onun Eros'un okuyla vurulduğunu sanıyorsunuz, ama aslında adam kötü bir turpu sindirmeye çalışıyor."

"Benimle alay mı ediyorsun?"

Catherine kucağından kalkmaya çalışırken, Leo güldü ve ona daha sıkı sarıldı. "Sadece sen ve senin hemcinslerin hakkında bir gözlemde bulunuyorum."

"Sanırım, erkeklerin üstün olduğunu düşünüyorsun."

"Hiç de bile. Sadece daha basitiz. Bir kadın türlü türlü ihtiyaçlar yumağıyken, bir erkeğin tek bir şeye ihtiyacı vardır. Hayır, kalkma. Bana Blue Maid's'ten neden ayrıldığını anlat."

"Müdire benden ayrılmamı istedi."

"Gerçekten mi? Neden? Umarım ayıplanacak ve şoke edici bir şeyler yapmışsındır."

"Hayır, ben oldukça terbiyeliydim."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Ama Müdire Marks bir öğleden sonra beni ofisine çağırdı ve-"

"Marks mı?" Leo ona ihtiyatla baktı. "Onun adını mı aldın?"

"Evet, ona fazlasıyla hayrandım. Onun gibi olmak istiyordum. Katı ama kibardı. Hiçbir şey, onun soğukkanlı halini bozamaz gibiydi. Ofisine gittiğimde, bana çay doldurdu ve uzun bir süre konuştuk. Harika bir iş çıkardığımı söyledi. İlerleyen zamanlarda geri dönüp, öğretmenliğe devam etmek istersem, kapısı bana her zaman açıktı. Ama önce Aberdeen'den ayrılıp, dışarıdaki dünyayı görmemi istedi. Ona Blue Maid's'ten ayrılmanın istediğim son şey olduğunu anlattım. O da bu yüzden bunu yapmam gerektiğini söyledi. Londra'da bulunan yerleştirme ajansındaki bir arkadaşından... 'sıradışı özelliklere' sahip bir aile için bir mektup almıştı. Bu ailedeki iki kız kardeşin hem mü-

rebbiyeye hem de refakatçiye ihtiyacı vardı. Ve kızlardan biri yakın zamanda okuldan kovulmuştu."

"Bu Beatrix olmalı."

Catherine başını salladı. "Müdire, Hathaway'lere uyum sağlayabileceğimi düşündü. Ama ben onların *bana* bu kadar uyum sağlamasını hiç beklemiyordum. İş görüşmesine gittiğimde, tüm ailenin biraz deli olduğunu düşündüm -ama olabilecek en sevimli şekilde. Böylece onlar için nerdeyse üç yıl çalıştım ve çok da mutlu oldum. Ama şimdi-" Yüzünü buruşturarak sustu.

"Hayır, hayır," dedi Leo aceleyle. Genç kadının başını, ellerinin arasına aldı. "Yine başlama."

Catherine, Leo'nun dudaklarını yanaklarında hissedince şoke oldu ve gözyaşları anında kururken, gözlerini kapattı. Nihayet ona tekrar bakabilecek gücü kendinde bulduğunda, adamın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme olduğunu gördü. Leo, genç kadının saçlarını okşadı ve onun kederli yüzüne derin bir endişeyle baktı. Cat, onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Kendine ait ne kadar çok şey anlattığını fark edince, korktu. Şimdi Leo, uzun zamandır sır olarak saklamaya çalıştığı her şeyi biliyordu. Ellerini, kapana kısılmış bir kuşun kanatları gibi adamın göğsünde hareket ettirdi.

"Lordum," dedi zorlukla. "Neden peşimden geldiniz? Benden ne istiyorsunuz?"

"Sormana şaşırdım," diye mırıldandı Leo, hâlâ kadının saçlarıyla ilgileniyordu. "Sana bir teklifim var, Cat."

Elbette, diye düşündü Catherine acı içinde. "Metresiniz olmamı istiyorsunuz."

Leo'nun sesi, aynı Catherine'inki gibi son derece sakin-

di. Nazik bir alay seziliyordu. "Hayır, o iş asla yürümez. Birincisi, ağabeyin beni öldürür ya da en azından sakat bırakır. İkincisi, bir metrese göre oldukça ters mizaçlısın. Sen bir eş olmaya çok daha uygunsun."

"Kimin eşi?" diye sordu Catherine kaşlarını çatarak.

Leo, onun kısılmış gözlerine doğrudan baktı. "Benim tabii ki."

Bölüm 18

İncinmiş ve öfkelenmiş olan Catherine o kadar şiddetle mücadele etti ki, Leo onu bırakmak zorunda kaldı.

"Senin zevksiz ve duygusuz espri anlayışından yeterince çektim," diye bağırarak ayağa fırladı. "Seni terbiyesiz, seni-"

"Kahretsin, şaka yapmıyorum!" Leo kalkıp, ona doğru uzanırken kadın geriye sıçradı. Leo yakalayınca, kadın ona vurdu. Catherine, kendini sırtüstü yatağa devrilmiş buluncaya kadar boğuştular.

Leo, kontrollü bir çöküşle onun üstüne düştü, daha doğrusu üzerine atıldı. Catherine onun, eteklerinin arasına girdiğini hissetti. Baskın ağırlığı, bacaklarını açmaya zorluyor ve gövdesinin erkeksi kütlesi, onu daha da aşağı bastırıyordu. Heyecan tüm vücudundan kayarak genç kadını gıdıklarken, acıyla kıvrandı. Ne kadar debelenirse, o kadar kötü oluyordu. Adamın altında sakinleşirken, elleri açılıp kapanıyordu.

Leo ona baktı, gözlerinde yaramaz bir şeyler dans edi-

yordu. Ama ifadesinde başka bir şey daha vardı, kasıtlı bir şey. Bu, Catherine'i içten içe tedirgin etti.

"Bunu bir düşün, Marks. Benimle evlenmen, ikimizin de sorunlarını çözer. Adımın korumasına sahip olursun. Aileyi terk etmek zorunda kalmazsın. Onlar da evlenmem için bana daha fazla dırdır etmezler."

"Ama ben gayri meşruyum," dedi Catherine tane tane, sanki karşısındaki adam, İngilizce öğrenmeye çalışan bir yabancıymış gibi. "Sen bir vikontsun. Bir piçle evlenemezsin."

"Clarence Dükü'ne ne demeli? On tane evlilik dışı çocuğu var, hepsi de şu aktristen... neydi adı..."

"Bayan Jordan."

"Evet, o. Bütün o çocuklar gayri meşru, ama bazıları soylularla evlendiler."

"Sen Clarence Dükü değilsin."

"Bu doğru. Ben de en az senin kadar asil değilim. Bana bu unvan tamamen rastlantı sonucu miras kaldı."

"Bu önemli değil. Benimle evlenirsen, bu bir skandal olur ve onaylanmaz. Kapılar yüzüne kapanır."

"Yüce Tanrım, ah be kadın! Ben kız kardeşlerimin Çingenelerle evlenmesine izin verdim. O kapılar çoktan kapandı, demirlendi ve duvara mıhlandı."

Catherine doğru düzgün düşünemiyor, kulaklarında atan nabzı ve kanının basıncı yüzünden Leo'yu güç bela duyuyordu. İstek ve arzu, onu eşit güçle çekiştiriyordu. Leo'nun dudakları kendisine doğru eğilirken, yüzünü çevirerek çaresizlik içinde konuştu. "Ramsay Evi'ni ailende tutabilmenin tek yolu, Bayan Darvin'le evlenmen."

Leo, alaycı bir homurtu çıkardı. "Bu aynı zamanda *sororicide* olmamı kesinleştirmenin de tek yolu."

"Ne olmanın?" diye sordu Catherine şaşkınlıkla.

"*Sororicide*. Birinin, karısını öldürmesi."

"Hayır, *'uxoricide'* demek istiyorsun."

"Emin misin?"

"Evet, *'uxor'* Latincede zevce anlamına geliyor."

"O zaman *'sororicide'* ne demek?"

"Birinin, kız kardeşini öldürmesi."

"Ah, peki. Eğer Bayan Darvin'le evlenmek zorunda kalırsam, sonunda bunu da yapacağım." Leo ona sırıttı. "Olay şu ki, onunla asla böyle bir konuşma yapamam."

Muhtemelen haklıydı. Catherine, Hathaway'lerle onların sohbet tarzlarını benimseyecek kadar uzun bir süre yaşamıştı. Sözel dolambaçlara o kadar giriyorlardı ki, Thames Nehri'nin artan kirlilik sorunundan konuşmaya başlayan biri, sonunda Kont Sandwich'in gerçekten sandviçi bizzat kendisinin uydurup uydurmadığı sorusuyla tartışmayı bitirebiliyordu. Catherine, Hathaway'lerin üzerinde ufak bir medenileşme etkisi bırakmış olsa da, onların kendisi üzerindeki etkilerinin daha büyük olduğunu fark edince, kahkahasını zor zapt etti.

Leo başını eğip, boynunu ihtiyatla yavaşça öpünce, Catherine kıvrandı. Leo açıkça Bayan Darvin konusuna olan ilgisini yitirmişti. "Pes et, Cat. Benimle evleneceğini söyle."

"Ya sana bir erkek evlat veremezsem?"

"Bunun asla garantisi yoktur." Leo başını kaldırıp sırıttı. "Ama bunu denerken ne kadar eğleneceğimizi bir düşünsene."

"Hathaway'lerin, Ramsay Evi'ni kaybetmelerinden sorumlu olmak istemiyorum."

Leo'nun yüzünde yeni bir ciddiyet ifadesi belirdi. "Kimse seni bundan sorumlu tutmaz. O, bir ev. Ne daha azı ne de daha fazlası. Dünya üzerinde sonsuza kadar kalacak bir bina yoktur. Ama aileler daimidir."

Elbisesinin ön kısmı birden açıldı. Konuşurlarken, adamın onun elbisesinin düğmelerini çözdüğünü fark etti. Onu durdurmaya yeltendi ama çoktan elbiseyi iki yana ayırmayı başarmış ve korsesiyle iç gömleğini açığa çıkarmıştı.

"Bu nedenle sorumlu olacağın tek şey," dedi Leo boğuk bir sesle, "istediğim sıklıkta benimle yatağını paylaşmak ve benim vâris-üretme çabalarıma katkıda bulunmak." Catherine nefesi kesilerek başını diğer tarafa çevirince, Leo eğilerek kulağına fısıldadı. "Sana zevk vereceğim. Seni dolduracağım. Seni tepeden tırnağa baştan çıkaracağım. Sen de bunu seveceksin."

"Sen en kibirli ve en ipe sapa gelmez –ah, lütfen bunu yapma." Leo, dilinin ucuyla Catherine'in kulağını araştırıyor, onu ipeksi bir ıslaklıkla gıdıklıyordu. İtirazlarını önemsemeyerek kadının gergin boynu boyunca öpücükler kondurdu ve yaladı. "Yapma," diye inledi Catherine, ama Leo onun hızla soluyan ağzını esir aldı ve dilinin burada da oynamasına izin verdi. Heyecan ve adamın tadı, Catherine'in kendisini sarhoş gibi hissetmesine neden oldu. Kolları adamın boynuna dolanırken, zayıf bir inlemeyle ona teslim oldu.

Catherine'in ağzıyla ilgilendikten, onu tamamen mest ettikten sonra Leo kafasını kaldırarak, kadının sersemlemiş gözlerine baktı. "Planımın en iyi kısmını duymak ister misin?" diye sordu kalın bir sesle. "Seni namuslu bir kadın yapmak için önce yoldan çıkaracağım."

Catherine kendisinin akılsız bir eğlenceyle kıkırdadığını duyunca, dehşete düştü. "Bunda iyi olduğuna şüphe yok."

"Bu konuda yetenekliyim," dedi Leo. "Numaram şu: Senin en çok hoşlandığın şeyi bulup, sana ondan çok az vereceğim. Tamamen perişan olana kadar sana işkence edeceğim."

"Bu kulağa o kadar da zevkli gelmiyor."

"Öyle mi dersin? O zaman tekrar yapmam için bana yalvardığında, çok şaşıracaksın."

Catherine çaresiz bir kıkırdamayı daha tutamadı.

İkisi de hareketsiz ve kızarmış yüzlerle birbirlerine dikkatle baktılar.

Catherine kendi fısıltısını duydu. "Korkuyorum."

"Biliyorum, sevgilim," dedi Leo nazik bir şekilde. "Ama bana güvenmek zorundasın."

"Neden?"

"Çünkü güvenebilirsin."

Gözleri birbirine kenetlendi. Catherine felç olmuştu. Leo'nun istediği şey mümkün değildi. Kendini bir adama –herhangi birine– tamamen vermek, doğasına tamamen aykırıydı. Bu yüzden onu reddetmek kolay olmalıydı.

Ama "hayır" demeye çalıştığında, ağzından hiç ses çıkmadı.

Leo hışırdayan elbiseyi çekerek onu soymaya başladı. Catherine de ona izin verdi. Daha doğrusu yardım etti; ellerini sallayarak, kalçalarını kaldırarak ve kollarını kurtararak bağcıkları gevşetti. Leo becerikli bir şekilde korseyi çözdüğünde, kadın iç çamaşırlarına ne kadar aşina olduğunu ele verdi. Hiç acelesi yoktu. Kadını koruyan elbise

katmanlarını teker teker aradan çıkarırken, kasıtlı bir şekilde yavaştı.

Nihayet Catherine'in üzerinde, elbisesinin dikişleri ve korsesinin kenarlarının bıraktığı geçici izlerle dolu, kızarmış soluk teninden başka bir şey kalmadı. Leo'nun eli, kadının karnına indi. Parmak uçları, keşfedilmemiş bir arazinin haritasını çıkaran bir gezgin gibi, kendine belli belirsiz yollar çizerek üzerinde hassas bir şekilde dolaştı. Avcu, kadının karnından aşağı kayıp, mahrem bölgesindeki tüylere yumuşakça dokunurken, yüzünde çok dikkatli ve nazik bir ifade vardı.

"Tamamen sarışın," diye fısıldadı.

"Bu sana... Bu seni memnun etti mi?" diye sordu Catherine çekinerek. Adamın eli, göğsüne doğru tırmanınca nefesi kesildi.

Leo'nun sesinde bir gülümseme izi vardı. "Cat, sendeki her şey o kadar güzel ki, zor nefes alıyorum." Parmakları, göğsünün mükemmel yükseltisini kavradı ve göğüs ucu kızarıp sertleşene kadar onunla oynadı. Eğilerek ucunu ağzına aldı.

Alt kattan gelen bir ses duyunca, Catherine'in kalbi bir an durdu. Sonra lokantada tabaklar yerleştiriliyormuş gibi bir gürültü ve yükselen bir ses duydu. Kendisi çıplak bir şekilde Leo'yla yataktayken, diğer insanların sıradan işlerine devam ediyor oluşunu hayal bile edemiyordu.

Leo'nun bir eli kalçalarının altına kayarak onu pantolonunun önündeki sert çıkıntıyla aynı hizaya getirdi. Catherine, onun dudaklarına doğru inledi. Bu yoğun zevkle titreyerek, sonsuza dek ona bu şekilde yaslanmış olarak kalmak istiyordu. Leo onu daha derin öptü. Eli, aşağılarda

buna denk düşen bir ritimle onu bastırıyordu. Bu şehvetli dürtmeler, kadına yeni bir duygu fırtınası gönderiyordu. Daha yakın, daha da yakın... Catherine'i vuran zevk dalgaları, onu daha da ilerlemeye zorluyordu... Ama sonra adam onu yatıştırıyordu. Genç kadın tahrik olmuş bir ses çıkardı, vücudu, onu bastıran duygular yüzünden ağrıyordu.

Leo doğrulup, kıyafetlerini çıkararak erkeksi vücudunu gözler önüne serdi. Tamamen yağsızdı ve kaslardan oluşmuştu. Göğsünde kıllar vardı, dikkat çekici koyu renk kıllar aşağıya doğru iniyordu. Catherine onun kendisiyle birleşmeye hazır olduğunu gördü. Gergin bekleyişle midesi kasıldı. Leo yatakta döndü ve onu kendi üzerine çekti.

Catherine onu tereddütle keşfetti. Parmakları, göğsünden yan tarafındaki pürüzsüz tene kaydı. Omzuna ulaşıp, yıkıntılarda geçirdikleri kazadan kalan ufak yara izini bulunca, bu noktaya dudaklarını bastırdı. Catherine onun nefesini sertçe içine çektiğini duydu. Cesaretlenerek yavaşça yatakta aşağı kaydı, burnunu ve dudaklarını genç adamın göğsünde gezdirdi. Vücutlarının değdiği her yerde, adamın kaslarının kasıldığını hissediyordu.

Althea'nın yıllar önce verdiği talimatları hatırlamaya çalışarak, Leo'nun uyarılmış, çıkıntı yapan mahremine doğru indi. Buradaki ten, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. İnce ve ipeksiydi. Büyüleyici sertliğin üzerinde kolayca hareket ediyordu. Bu uzun sertliğin kenarını öpmek için çekinerek eğildi. Dudakları güçlü bir titremeyle karşılandı. Leo'nun tepkisini ölçmek için başını kaldırdı, bakışları sorularla doluydu.

Leo düzgün nefes alamıyordu. Catherine'in başına

doğru uzanan eli, ürpertiyle titriyordu. "Sen en tapınılası kadınsın, en tatlı-" Genç kadın onu tekrar öpünce, nefesi kesildi ve düzensiz bir şekilde güldü. "Hayır, aşkım. Bu yeter. Şimdilik daha fazla yapma." Aşağıya uzanıp, onu yanına çekti.

Şimdi, kadının tamamen rahatlamasını sağlayan bir şekilde daha ısrarcı ve daha otoriterdi. Genç kadının tüm kontrolü bu kadar kolayca ona bırakması, ne kadar da tuhaftı. Üstelik birbirlerine şiddetle düşmanlardı. Leo, kadının bacaklarını ayırınca, o daha oraya dokunmadan, Catherine ıslandığını hissetti. Adam koruyucu tüylerle oynayarak mahremini iyice açtı. Parmağı içine girerken, başını adamın destekleyici koluna dayayarak gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

Leo onun tepkisinden oldukça zevk alıyor gibiydi. Başını, kadının göğsüne eğdi ve nazikçe dişlerini kullanmaya başladı. Parmağıyla ağzı arasında ritm tutturmuştu. Hem parmağıyla yavaşça kadının içine giriyor, hem de aynı anda göğüslerini yalıyor ve dişliyordu. Catherine'in bütün vücudu, bu ikna edici ritimle tahrik oluyordu. Her titreyiş, nabız atışı, kas, düşünce beraberce dalgalanıyor ve bu tekrar tekrar oluyordu. Ta ki heyecan hassas bir haz sıkışması olarak birikene kadar. Catherine, bu duygunun içinde gezinerek, heyecanın kendisini alıp götürmesine izin vererek, sıcaklığın etrafına dolanıp her yerinde dalgalanmasına izin vererek hıçkırdı. Sonra nihayet, bu titreyen zayıflığa teslim oldu.

Leo onun üzerinde belirdi, hızla soluyarak kadının sersemlemiş yüzüne bakıyordu. Catherine yukarı uzanarak onu yakınına çekti, bacakları adamı kolayca sarmıştı. Genç

adam, vücudunun girişine bastırdığında keskin bir acı vücuduna saplandı. Leo ilerledi. Daha çok yolu vardı. Yavaşça, sertçe ve insafsızca ilerliyordu. Genç kadının direnen vücudunun, onu içine alabileceği kadar ilerledikten sonra durdu ve Catherine'i yatıştırmaya çalıştı. Nazikçe yanaklarını ve boynunu öpüyordu.

Anın samimiyeti, Leo'nun vücuduyla onu sarmasının heyecanı büyüleyiciydi. Catherine, kendisini de aynı şekilde adamı rahatlatmaya çalışırken buldu, elleri adamın pürüzsüz sırtını okşuyordu. Onun adını mırıldanarak avuçlarını adamın kalçalarına kaydırdı ve onu devam etmeye zorladı. Leo, dikkatli bir şekilde kadının içine girmeye başladı. Catherine'in canı acıyordu ama derinlerde bir yerde, zayıf bir zevk duyuyordu. İçgüdüsel bir şekilde kendini iyice açtı ve onu daha da içeri çekti.

Leo'nun çıkardığı sesleri seviyordu. Sessiz inlemeleri... parçalanmış kelimeleri... kaba bir şekilde nefes alış verişleri... Onu içine almak daha da kolaylaşmıştı. Her ileri harekette kalçaları doğal bir biçimde kalkıyor, kaygan ten ileri atılıyor ve kavrıyordu. Dizleri kalkarak adamı kucaklamak için kıvrıldı. Adamın vücudu sertçe titredi, acı çekiyormuş gibi bir homurdanma boğazından yükseldi.

"Cat... Cat..." Leo ansızın kadının içinden çıkıp, karnının üzerine doğru sürtündü ve Catherine, teninin üzerine ıslak bir şeylerin döküldüğünü hissetti. Leo onu sıkıca kucaklayarak, omzuyla boynunun birleştiği noktaya doğru inledi.

Nefeslerini düzenlemeye çalışarak orada birlikte uzandılar. Catherine bitkinlikten iyice gevşemiş, bacakları ağırlaşmıştı. Doyum, tıpkı kuru bir süngere akan su gibi, onu

rahatlatmış ve yumuşatmıştı. En azından bir dakika için, herhangi bir konuda endişelenmek imkânsızdı.

"Doğruymuş," dedi uyuşuk bir şekilde. "Yeteneklisin."

Leo, sanki hareket etmek oldukça fazla bir çaba gerektiriyormuş gibi ağır ağır kendi tarafına kaydı. Dudaklarını kadının omzuna bastırdığında, Catherine teninde onun gülümsemesinin izini hissetti. "Ne kadar da lezizsin," diye fısıldadı Leo. "Bir melekle sevişmek gibiydi."

"Halesiz bir melek," diye mırıldandı ve adamın kısık gülüşünü duydu. Karnındaki ıslak tabakaya dokundu. "Neden böyle yaptın?"

"Geri çekilmemi mi kastediyorsun? Sen hazır olmadan sana bir çocuk vermek istemedim."

"Sen çocuk istiyor musun? Yani, şartlı arazi için değil, çocuk sahibi olmayı gerçekten istiyor musun?"

Leo bunu düşündü. "Teorik olarak, pek değil. Ama seninle... olabilir."

"Neden benimle?"

Genç kadının saçlarından bir tutam alan Leo, onlarla oynayarak açık renk tellerin parmaklarının arasından akmasına izin verdi. "Emin değilim. Muhtemelen seni bir anne olarak hayal edebildiğim içindir."

"Öyle mi?" Catherine kendini hiç öyle düşünmemişti.

"Ah evet. Hem de sana turp yediren ve keskin nesnelerle oynadığın için seni azarlayan, becerikli türden."

"Senin annen öyle miydi?"

Leo gerindi, ayaklarını kadınınkilerden çok daha öteye uzattı. "Evet. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Babam, rahmetli, delilikten bir adım geride, zeki bir âlimdi. Birilerinin mantıklı olması gerekiyordu." Bir dirseğinin

üzerinde doğrularak Catherine'i inceledi. Bir kaşını düzleştirmek için başparmağının ucunu kullandı. "Kıpırdama, aşkım. Sana bir bez getireyim."

Catherine, onun yataktan çıkıp, lavaboya gitmesini izlerken dizlerini düzeltti. Leo, sürahiden akıttığı suyla bir bezi ıslattı ve kendini yeterli bir şekilde temizledi. Bir başka bezi daha ıslatıp, genç kadına getirdi. Catherine, onun bunu yapmak istediğini hissetti ama beze uzandı ve utangaç bir şekilde konuştu. "Ben yaparım."

Leo, etrafa saçtığı kıyafetlerini buldu, iç çamaşırını ve pantolonunu giydi ve Catherine'e, üstü çıplak bir halde döndü. "Gözlüğün," diye mırıldanarak gözlüğü dikkatle burnuna yerleştirdi. Genç adamın elleri, kendi yanaklarının nemli serinliğinde sıcak ve güçlüydü. Leo, onun titrediğini görünce yorganı omuzlarının üstüne çekti ve yatağın kenarına oturdu.

"Marks," dedi ciddileşerek. "Az önce olanları... evlilik teklifime verilmiş olumlu bir yanıt olarak kabul edebilir miyim?"

Catherine tereddüt ettikten sonra, başını iki yana salladı. Sonra ona ihtiyatlı ama kararlı bir bakış attı. Sanki söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şeyin fikrini değiştiremeyeceğini göstermek istiyor gibiydi.

Leo, kadının kalçasının kıvrımını yorganın üzerinden okşadı. "Söz veriyorum, bir dahaki sefere senin için daha iyi olacak. Acısı geçtiğinde-"

"Hayır, o yüzden değil. Ondan keyif aldım." Fazlasıyla kızararak duraksadı. "Hem de çok. Ama yatak odasının dışında birbirimize pek uyduğumuzu düşünmüyorum. Çok fazla kavga ediyoruz."

"Artık öyle olmayacak. Nazik olacağım. Haklı olsam bile, her tartışmayı senin kazanmana izin vereceğim." Dudakları eğlenerek büküldü. "İkna olmadığını anlayabiliyorum. Ne konuda kavga edeceğimizden endişeleniyorsun?"

Catherine başını eğip, yorgandaki yıpranmış dikişleri düzeltti. "Soylular arasında, kocaların metres tutması ve kadınların da sevgili edinmesi oldukça yaygın. Ben bunu kabul edemem." Leo ağzını açtığında, Catherine aceleyle devam etti. "Ve sen evlilikten hoşlanmadığını hiçbir zaman saklamadın. Fikrini bu kadar çabuk değiştirmen... inanması imkânsız bir şey."

"Anlıyorum." Leo, onun elini hayati önem taşıyormuş gibi tuttu. "Haklısın. Laura'yı kaybettiğimden beri evlilik fikrine karşıydım. Tekrar aynı riskleri almaktan korktuğum için de o bahaneleri uydurdum. Ama senin buna tamamen değdiğini daha fazla inkâr edemem. Senin, benim ihtiyaçlarımı tatmin edebileceğini –ve tabii benim de seninkileri tatmin edebileceğimi- hiç şüphe duymadan bilmeseydim, sana evlenme teklif etmezdim." Parmaklarını genç kadının çenesinin altına koyarak onu kendine bakmaya zorladı. "Sadakat konusuna gelince... Bunda bir zorluk yaşamam." Gülümseyişi çarpık bir hal aldı. "Vicdanım geçmişteki günahlarımla yeterince dolu. Daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Benden sıkılabilirsin," dedi Catherine endişeyle.

Bu, Leo'nun hafifçe gülümsemesine neden oldu. "Açıkça belli ki, bir erkekle bir kadının, birbirlerini memnun etmek için ne kadar çok çeşitli yol olduğu hakkında bir fikrin yok. Sıkılmayacağım. Sen de öyle." Catherine'in pembe yanağını bir parmağıyla nazikçe okşadı. "Eğer baş-

ka bir kadının yatağına gidersem, iki insana ihanet etmiş olurum –karıma ve kendime. Bunu ikimize de yapmam." Duraksadı. "Bana inanıyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti Catherine. "Dürüst olduğunu hep biliyordum. Rahatsız edici ama dürüst."

Leo'nun gözlerinde bir keyif parıltısı vardı. "O zaman bana cevabını ver."

"Bir karar vermeden önce, Harry'yle konuşmak istiyorum."

"Elbette." Leo'nun dudaklarında bir gülümseme belirdi. "O, kardeşimle evlendi ve şimdi ben de onun kardeşiyle evlenmek istiyorum. Eğer itiraz ederse, bunun adil bir takas olduğunu söylerim."

Leo, onun üzerine eğildiğinde, Catherine, Leo Hathaway'in onunla evlenmek istediğine inanamıyordu. Söylediği şeylerde ciddi olduğunu bilmesine rağmen, insanlar ne kadar tutmaya niyetlenseler de, verilen bazı sözler bozulurdu.

Genç kadının ifadesini okuyan Leo uzanarak, onu sıcak sert göğsüne çekti. "Sana korkmamanı söylerdim," diye mırıldandı, "ama bu her zaman mümkün olmuyor. Öte yandan... bana çoktan güvenmeye başladın, Marks. Şimdi durmanın hiçbir manası yok."

Bölüm 19

Lokantadaki özel yemek odalarının bir süre için dolu olduğunu öğrenen Leo, odalarına bir tepsi gönderilmesini istedi. Bir de sıcak banyo.

Catherine beklerken, yorganın altında uyuyakaldı. Kapının açılıp, sandalyelerin çekildiğini duyunca uyandı ve gözlerini kırpıştırdı. Tabaklar ve çatal-bıçaklar yerleştirilirken tıngırdadı ve büyük bir küvet güm sesiyle yerine yerleştirildi.

Catherine yan tarafında sıcak ve tüylü bir şey hissetti. Dodger yorganın altına girmiş, genç kadının omzunda kestiriyordu. Catherine ona baktığında, parlak gözlerindeki ışığı gördü ve hayvan yerine iyice yerleşmeden önce hafifçe esnedi.

Üzerinde sadece Leo'nun gömleğinin olduğunu fark edince, yorganın altına saklandı ve örtünün kenarından oda hizmetçilerinin küveti yerleştirmelerini izledi. Acaba Leo'yla az önce aralarında olanları tahmin edebilirler miydi? Kendisine sinsi ya da suçlayıcı bir bakış atılmasına ya

da belki aşağılayıcı bir kıkırdama duymaya hazırlandı ama oda hizmetçileri, onun durumunu önemsemeyecek kadar meşgullerdi. Küvete iki kova dolusu buharı tüten sıcak su doldurup, iki kova daha getiren hizmetçiler, oldukça becerikli görünüyorlardı. Kızlardan biri de üstü havlularla dolu üçayaklı bir tabure getirdi.

Hizmetçiler odayı kazasız belasız terk ettiler. Tek istisna dışında: Dodger. Yemeklerin cezbedici kokusuyla yorganın altından çıkan hayvan, yatağın üzerinde arka ayaklarının üstüne kalktı ve bıyıkları titrerken küçük masanın üzerindeki yemek tepsisine baktı. İfadesi, *'Ah, ne hoş! Ben de acıkmaya başlamıştım!'* der gibiydi.

Hizmetçilerden biri Dodger'ı görünce, yüzü panikle çarpıldı. "Iyyyh!" Titreyen tombul parmağıyla gelinciği işaret etti. "O bir sıçan ya da bir fare ya da-"

"Hayır, o bir gelincik," diye açıkladı Leo, sesi mantıklı ve yatıştırıcı çıkıyordu. "Zararsız ve tamamen medeni bir yaratık. Aslında kraliyetin en sevdiği evcil hayvandır. Kraliçe Elizabeth'in de evcil bir gelinciği varmış –gerçekten şiddete gerek yok -"

Hizmetçi bir şömine demiri kapmıştı ve saldırmak için hazırlanıyordu.

"*Dodger,*" dedi Catherine kısaca. "Buraya gel."

Dodger ona doğru süründü. Catherine onu itemeden, hayvan kadının yanağını yaladı.

Hizmetçilerden biri dehşete kapılmış gibi görünüyordu, diğerleriyse tiksinmişlerdi.

Leo, yüzünü sabit tutmaya çalışarak hizmetçilerin her birine yarım kron verdi ve onları odanın dışına yönlendirdi. Kapı kapanıp, kilitlenince Catherine sevgi gösterilerin-

de bulunan gelinciği göğsünden kaldırdı ve ona kaşlarını çatarak baktı. "Sen, dünyanın en zahmetli yaratığısın ve hiç de medeni değilsin."

"Buraya, Dodger." Leo, içinde biftek ve yabanhavucu parçaları olan bir çay tabağını gösterince, gelincik o yöne doğru hızla ilerledi.

Gelincik, yemeğini yalayıp yutarken Leo, Catherine'in yanına geldi. Yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı. Başını eğerek genç kadının dudaklarına kısa ve sıcak bir öpücük kondurdu. "Önce yemek mi banyo mu?"

Karnı yüksek sesle guruldayınca, Catherine yerin dibine geçti.

Leo sırıttı. "Anlaşılan, önce yemek."

Yemekte biftek dilimleri, yabanhavucu püresi ve bir şişe kırmızı şarap vardı. Catherine aç bir kurt gibi yedi, hatta tabağın dibini bir ekmek parçasıyla sıyırdı.

Leo eğlenceli bir arkadaştı. Keyifli hikâyeler anlatıyor, sırlarını nazikçe açığa çıkarıyor ve genç kadının şarap kadehini dolduruyordu. Oturdukları masaya yerleştirilmiş olan tek mumun ışığında, göz kamaştırıcı mavi gözlerini gölgeleyen kalın kirpikleriyle oldukça yakışıklı görünüyordu.

Catherine, bunun onunla baş başa yediği ilk yemek olduğunu fark etti. Eskiden olsa, her an çıkabilecek bir gerginlik için tetikte olurdu. Ama bu rahat sohbette hiçbir çatışma yoktu. Ne kadar da tuhaf! Hathaway kardeşlerden birinin yanında olmasını dileyecekti neredeyse, böylece ona bu yeni keşfini söyleyebilirdi: *Ağabeyin ve ben koskoca bir akşam yemeği boyunca hiç kavga etmedik!*

Dışarıda yağmur yağmaya başladı. Gökyüzü hızla ka-

rardı ve yağmur damlaları düzenli bir şekilde hızlanırken, insanların, atların ve araba yolundaki hareketliliğin sesi geliyordu. Leo'nun verdiği kalın bornozu giymiş olmasına rağmen Catherine titriyordu ve tüyleri diken diken olmuştu.

"Banyo zamanı," diyen Leo, genç kadının sandalyesini çekmek için yaklaştı.

Leo'nun odada kalmaya niyeti olup olmadığını merak eden Catherine cesaretle, "Belki de beni biraz yalnız bırakmalısın," dedi.

"Bunu düşünme bile," dedi Leo. "Yardımıma ihtiyacın var."

"Kendi başıma yıkanabilirim. Ve izlenmemeyi tercih ederim."

"İlgim, saf bir biçimde, tamamen estetik açıdan. Seni, Rembrandt'ın *Banyodaki Hendrickje*'si gibi, masumiyetle suda yürürken hayal edeceğim."

"Saf bir biçimde mi?"

"Ah, benim çok saf bir ruhum vardır. Genellikle mahrem yerlerim başımı belaya sokuyor."

Catherine kahkahasına engel olamadı. "Arkanı dönersen, odada kalabilirsin."

"Anlaştık." Leo, pencerenin önüne gitti.

Catherine hevesli bir şekilde küvete baktı. Banyo yapmaya bu kadar ihtiyacı olabileceğini hiç düşünmemişti. Saçlarını tepesinde topladıktan sonra, bornozu çözdü, gömleğini ve gözlüğünü çıkarıp, hepsini yatağın üzerine koydu. Ardından Leo'ya ihtiyatlı bir bakış attı. Leo, pencereden görünen araba yolu manzarasına büyük bir ilgiyle bakıyordu. Pencereyi birkaç santim aralayarak havadaki yağmur kokusunun içeri dolmasına sebep olmuştu.

"Bakma," dedi Catherine endişeyle.

"Bakmayacağım. Ama bu kısıtlamalardan kurtulman gerekiyor. Eğer kurtulmazsan, şehvete boyun eğmene engel olurlar," dedi Leo.

Catherine yavaşça eski küvete girdi. "Bugün oldukça fazla boyun eğdiğimi söyleyebilirim." Su, mahrem yerlerindeki acıları ve kasılmaları yatıştırınca, rahatlayarak iç çekti.

"Ben de buna yardım etmekten keyif aldım."

"Yardım etmedin. Sen, şehvetin ve baştan çıkarmanın ta kendisisin." Adamın kıkırdadığını duydu.

Catherine banyo yaparken, Leo mesafesini koruyarak dışarıdaki yağmuru izledi. Genç kadın yıkanıp, durulandıktan sonra o kadar yorgundu ki, kendi başına küvetten çıkabileceğine emin olamadı. Titreyen bacaklarıyla ayağa kalkarak, küvetin yanındaki tabureden el yordamıyla bir havlu almak için uzandı.

Catherine sudan çıkınca, Leo hızla yanına gelip, havluyu aldı ve genç kadının vücuduna sardı. Onu geçici bir kozayla sararak bir süre kollarında tuttu. "Bu gece seninle uyumama izin ver," dedi saçlarına doğru. Sesinde soru işareti vardı.

Catherine başını kaldırarak sorgu dolu bir ifadeyle ona baktı. "Reddedersem ne yaparsın? Başka bir oda tutar mısın?"

Leo başını iki yana salladı. "Ayrı bir odada kalırsam, güvenliğin için endişelenirim. Yerde uyuyacağım."

"Hayır, yatağı paylaşacağız." Genç adamın kollarında tamamen rahatlayarak, yanağını göğsüne yasladı. Ne kadar da rahat, diye düşündü hayretle. Onunlayken kendini ne

kadar da güvende ve sakin hissediyordu. "Neden önceden böyle değildin?" diye sordu sersem bir şekilde. "Eğer o zaman da şimdiki gibi olsaydın, seninle hiçbir konuda asla tartışmazdım."

"Bir-iki kez sana nazik davranmaya çalıştım. Pek işe yaramadı."

"Bunu yaptın mı? Hiç fark etmedim." Banyodan dolayı zaten pembeleşmiş olan teni daha da koyulaştı. "Şüpheciydim... güvensiz... Sen de benim korktuğum her şeydin."

Bu itiraf üzerine Leo'nun kolları sıkılaştı. Başını eğerek genç kadına dalgın bir ifadeyle baktı. Sanki aklında bir şeyleri açıklığa kavuşturuyor, yeni bir şeyin farkına varıyor gibiydi. Mavi gözleri, daha önce hiç görmediği kadar sıcak bakıyordu. "Bir anlaşma yapalım, Marks. Şu andan itibaren, birbirimizin en kötü özelliklerini görmek yerine, en iyi yanlarımızı görelim. Anlaştık mı?"

Catherine başıyla onayladı, Leo'nun nezaketi yüzünden olduğu yere mıhlanmıştı. Bu basit birkaç cümle, bir şekilde daha önce olanlardan daha etkili bir değişim yaratmıştı.

Leo onu dikkatli bir şekilde serbest bıraktı. Onun boyutlarındaki bir adama uymayan küvette beceriksizce yıkanmaya başladığında, Catherine yatağa gitti. Uzandı ve onu uykulu gözlerle izledi. Temiz ve sıcak yatakta iyice ısınıp, mayıştı. Kendisini bekleyen sorun yumağına rağmen, derin bir uykuya daldı.

Rüyasında on beş yaşına girdiği günü gördü. Beş yıldır anne ve babasızdı. Büyükannesi ve Althea Halasıyla yaşıyordu. Bu süre zarfında annesi ölmüştü. Bunun ne zaman gerçekleştiğini bilmiyordu, annesinin ölümünden çok zaman sonra haberi olmuştu. Althea'dan hasta anne-

sini ziyaret etmek için izin istemiş, o da annesinin çoktan öldüğünü söylemişti.

Annesinin ölümcül bir hastalıkla acı içinde olduğunu ve kurtulma umudunun kalmadığını bilmesine rağmen, bu haber onu sarsmıştı. Catherine ağlamaya başlamıştı ama Althea sabırsızlanarak ona bir tane patlatmıştı. "Ağlaman bir işe yaramaz. Öleli epey oluyor zaten. Yaz ortasından beri annen toprağın altında." Bu Catherine'de inanılmaz bir geç kalmışlık ve zamanlama hatası hissi yarattı, sanki yanlış zamanda alkışlayan bir tiyatrosever gibi. Doğru düzgün yas tutamamıştı, çünkü yas tutmak için uygun fırsatı kaçırmıştı.

Marylebone'da küçük bir evde yaşıyorlardı. Eski ama saygın ev, tabelasında bir sıra diş kopyasının asılı olduğu bir diş hekimi ofisiyle, özel kaynaklarca desteklenen, abonelikle çalışan bir kütüphanenin arasındaydı. Kütüphanenin sahibi ve yöneticisi, her gün orada çalışan büyükannesiydi.

Dünyadaki en davetkâr yer burasıydı -büyüklüğü ve saklı kitap koleksiyonuyla işlek bir yerdi. Catherine pencereden orayı izler, eski ciltlerle dolu raflardan bir kitap almanın ne kadar hoş olacağını hayal ederdi. Şüphesiz oradaki havaya, sessiz odaları dolduran edebi parfüm kokusu, yani parşömen, deri ve tozlu kitap kokusu hâkim olmalıydı. Bir gün Althea'ya orada çalışmak istediğini söylemişti. Halası buna tuhaf bir şekilde gülümsemiş ve bir gün mutlaka çalışacağına dair söz vermişti.

Ama oranın bir kütüphane olarak seçkin beyefendilere hizmet verdiğinin belli olmasına rağmen, Catherine mekânda bir sorun olduğunu zamanla anlamıştı. Hiç kimse oradan kitapla çıkmıyordu.

Catherine bu tutarsızlıktan ne zaman bahsetse, Althea ve büyükannesi aksileşiyordu. Aynı tepkiyi, genç kız, babasının ne zaman onu almaya geleceğini sorduğunda da gösteriyorlardı.

Catherine'e on beşinci doğum gününde, iki tane yeni elbise verilmişti. Biri mavi, diğeri de beyazdı. İki elbise de, çocuksu bir uzunluk yerine, yerlere kadar uzanıyordu, belleri genç kızın beline tam oturuyordu. "Şu andan itibaren, saçlarını toplayacaksın ve bir kadın gibi davranacaksın," demişti Althea ona. Artık bir çocuk değildi. Catherine, bu terfiyi gurur ve kaygıyla benimsemişti, bir kadın olmanın ne gerektirdiğini merak ediyordu.

Althea, uzun ve ince yüzü normalden daha sert bir ifadeye bürünmüş olarak açıklamaya devam ederken, gözlerini Catherine'den kaçırıyordu. Yandaki kurumun, kızın da şüphelendiği gibi, kitap ödünç veren bir kütüphane olmadığını söylemişti. Orası, kendisinin de on iki yaşından beri çalıştığı bir genelevdi. Bu, kolay bir iş diye Catherine'e güvence vermişti. Erkeklerin istediklerini yapmalarına izin ver, başka şeyler düşün ve parayı al. Adamın arzuları ya da vücudunu nasıl kullandığı önemli değildi, eğer direnmezsen daha az rahatsız edici oluyordu.

"Ben bunu yapmak istemiyorum," demişti Catherine. Bu öğüdün neden verildiğini anladığında yüzü bembeyaz olmuştu.

Althea, yolunmuş kavisli kaşlarını kaldırmıştı. "Başka ne iş yapabileceğini düşünüyorsun?"

"Bunun dışında her şeyi."

"Kalın kafalı kız, sana bakarken ne kadar para harcadığımızı biliyor musun? Bakımını üstlenmek için nelerin

feda edildiğini biliyor musun? Tabii ki hayır! Bunu sana borçluyuz sanıyorsun. Ama şimdi borcunu ödeme zamanı. Benim yapmadığım bir şey istenmiyor senden. Benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Catherine, gözlerinden akan yaşlardan utanmıştı. "Ama ben bir fahişe değilim."

"Her birimiz bir fiyatla doğarız, canım." Althea'nın sesi sakin, hatta kibardı. "Bazıları ayrıcalıklı doğar, bazıları sanatsal bir yetenekle ya da zekâyla kutsanmışlardır. Maalesef sen her açıdan sıradansın... Sıradan akıl, sıradan espri anlayışı... Ve seçkin bir yeteneğin yok. Ama sana bir güzellik miras kalmış ki bu da bir fahişenin doğal özelliği. Bu yüzden ikimiz de senin amacını biliyoruz, değil mi?"

Catherine geriye çekildi. Sakin bir tavırla konuşmaya çalıştı ama sesi titriyordu. "Pek çok açıdan sıradan olmak, bir fahişenin özelliklerine sahip olmak anlamına gelmez."

"Kendi kendini kandırıyorsun, çocuk. Sen iffetsiz kadınlarla dolu iki ailenin ürünüsün. Annen tek bir kişiye bağlı kalamayan biriydi. Erkekler onu karşı konulmaz buluyorlardı ve o da arzulanmaya karşı koyamıyordu. Bizim tarafımıza bakacak olursak, büyük-büyükannen bir kadın pazarlayıcısıydı. İşi devralması için kızını eğitti. Sonra benim sıram geldi, şimdi de sıra sende. Bizim için çalışan kızların içinde en şanslısı sen olacaksın. Sokaktan geçen her adam seni tutamayacak. Küçük işimizin ışık kaynağı olacaksın. Anlaşma yapılan bir dönem için, aynı anda tek bir erkek olacak. Uzun bir süre böyle devam edeceksin."

Catherine ne kadar direnirse direnşin, kendini Guy'a, yani Lord Latimer'e satılmış olarak bulmuştu. Ekşi nefesi ve sert yüzüyle en az diğer adamlar kadar ona yaban-

cıydı. Onu öpmeye çalışmış, elbiselerini açmak için zor kullanmıştı. Bir avcı bekçisinin ölü bir kazı yolduğu gibi, üstündekileri parçalamıştı. Kızın mücadelesiyle eğlenerek onun kulağına eğilmiş ve ona yapacaklarını homurdanarak anlatmıştı. Kız ondan nefret etmişti. Bütün erkeklerden nefret etmişti.

"Canını acıtmayacağım... tabii benimle savaşmazsan..." demişti Latimer. Kızın ellerini tutarak onları aşağıya, kasıklarına doğru inmeye zorlamıştı. "Bundan hoşlanacaksın. O küçük kukun, neyin ne olduğunu biliyor, sana göstereceğim."

"Hayır, bana dokunma, bana-"

Catherine ağlayarak uyandı, sert bir göğsün basıncını hissetti. "Hayır-"

"Cat. Benim. Geçti, benim." Sıcak bir el sırtına değdi.

Catherine hareketsiz kaldı, ıslak yanağı, yumuşak kılları olan yüzeye dayandı. Ses derin ve tanıdıktı.

"Lordum?"

"Evet. Sadece bir kâbustu. Geçti. Sana sarılmama izin ver."

Başı zonkluyordu. Titrek ve hasta hissediyordu, utançtan buz gibi olmuştu. Leo onu bağrına bastı, titrediğini hissedince, saçını tekrar tekrar okşadı. "Rüyanda ne görüyordun?"

Titrek bir ses çıkararak başını iki yana salladı.

"Latimer'la ilgiliydi, değil mi?"

Uzun bir tereddütten sonra Catherine boğazını temizledi ve cevapladı. "Kısmen."

Leo, onun kasılmış sırtını daireler çizerek okşadı ve dudakları ıslak yanaklarına değdi. "Peşinden gelmesinden mi korkuyorsun?"

Catherine başını iki yana salladı. "Daha da kötüsü."

Leo, fazlasıyla nazikçe sordu. "Bana anlatamaz mısın?"

Catherine, genç adamı iterek arkasını döndü ve bacaklarını karnına çekerek iyice kıvrıldı. "Önemli değil. Seni uyandırdığım için özür dilerim."

Leo, arkasından sarılarak ona uyum sağladı. Catherine, arkasında hissettiği sıcaklığın verdiği heyecanla titredi. Uzun bacaklar onunkilere sarılmış, erkeksi bir kol kendisine dolanmıştı. Genç adamın onu sardığı her yerde hissettiği tüm bu dokular, kokular, nabız atışı ve boynundaki nefesi heyecan vericiydi. Ne kadar muhteşem bir yaratıktı bu adam.

Bundan böylesine bir zevk almak yanlıştı. Althea'nın onun için söylediği her şey doğruydu. Bir fahişenin mizacına sahipti, erkeksi ilgiye karşı tutkusu vardı... Tam olarak anasının kızıydı. Uzun yıllar boyunca bu yönünü bastırmış ve görmezden gelmişti. Ama şimdi ortaya çıkmaya başlamıştı, aynaya bakar gibi görüyordu. "Onun gibi olmak istemiyorum," diye fısıldadı düşünmeden.

"Kimin gibi?"

"Annem."

Leo'nun eli onun kalçasına yerleşti. "Ağabeyin bende, senin kesinlikle annen gibi olmadığın yönünde güçlü bir izlenim bıraktı." Duraksadı. "Ona hangi yönden benzemek istemiyorsun?"

Catherine sessizdi, yeni bir gözyaşı dalgasını tutmaya çalışırken nefesi titriyordu. Adamın bu yeni keşfedilen şefkatli tavırları, onu mahvedecekti. Eski alaycı Leo'yu tercih edecek durumdaydı. Bu yeni Leo'ya karşı hiçbir savunması yok gibiydi sanki.

Leo, genç kadının kulağının arkasındaki boşluğu öptü. "Tatlım," diye fısıldadı. "Cinsel yakınlıktan keyif aldığın için suçluluk hissettiğini söyleme bana."

Kesin sonuca bu kadar çabuk varması sinir bozucuydu. "Belki biraz," dedi Catherine sesi titreyerek.

"Yüce Tanrım, bir Püritenle aynı yataktayım." Leo, genç kadının katı vücudunu çözdü ve itirazlarına aldırmadan onu altına çekti. "Bir kadının bundan hoşlanması neden yanlış?"

"Diğer kadınlar için yanlış olduğunu düşünmüyorum."

"O zaman, sadece senin için." Leo'nun sesinde nazik bir alay vardı. "Neden?"

"Çünkü ben fahişelerle dolu bir ailenin dördüncü kuşağıyım. Hem halamın dediğine göre, benim buna doğal bir yatkınlığım varmış."

"Herkesin vardır, aşkım. Dünyada insanlar bu şekilde çoğalıyor."

"Hayır, ona değil. Fahişeliğe."

Leo gülünç bir homurtu çıkardı. "Birinin, kendini satmasına doğal yatkınlık diye bir şey olmaz. Fahişelik, toplumun bazı kadınlarını, kendilerini geçindirebilmek için zorladığı lanetli bir seçenektir. Sana gelince... Bunun için bu kadar az donanımlı bir kadın daha görmedim." Kadının saç tutamlarıyla oynadı. "Korkarım ki mantığını anlayamıyorum. Bir adamın dokunuşundan hoşlanmak, ne günahtır ne de fahişelikle bir alakası vardır. Halanın sana anlattığı her şey, seni yönlendirme amaçlı -nedenleri de ortada." Kadının boynuna eğilip, gergin yüzeye öpücükler kondurdu. "Senin suçluluk duymana göz yumamayız," dedi. "Özellikle de bu kadar yanlış yönlendirilmişken."

Catherine, burnunu çekti. "Ahlak, yanlış yönlendirme değildir."

"Ah. İşte sorun burada yatıyor. Sende ahlak, suçluluk ve zevk bir arada." Kadının göğsünü nazikçe avuçladı. Heyecan, genç kadının karın boşluğunda bir patlama yarattı. "Zevki inkâr etmenin ahlaki bir yanı ve onu istemenin yanlış bir tarafı yok." Catherine, onun gülüşünü teninde hissetti. "İhtiyacın olan şey, benimle birlikte şehvet dolu birçok gece geçirmek. İçindeki bütün suçluluğu alır. İşe yaramazsa bile, en azından ben mutlu olurum." Eli, kadının vücudunda aşağı doğru kaydı, başparmağı mahrem tüylerin üst sınırında dolaşıyordu. Genç kadının karnı, adamın avcunun altında kasıldı. Adamın parmakları daha derine ilerledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Catherine.

"Sorununu çözmen için sana yardım ediyorum. Hayır, bana teşekkür etmene gerek yok, hiç sorun değil." Gülümseyen dudakları, genç kadınınkine sürtündü ve karanlıkta ona doğru kaydı. "Bunun için hangi kelimeyi kullanırsın, aşkım?"

"Ne için?"

"Bu tatlı yer için... işte burası."

Genç adamın nazik dokunuşuyla vücudu titredi. "Bunun için bir kelimem yok."

"O zaman ondan nasıl bahsediyorsun?"

"Bahsetmiyorum!"

Leo alçak sesle güldü. "Ben bir sürü kelime biliyorum. Ama Fransızcası, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, en hoş olanı. *Le chat.*"

"Kedi mi?" diye sordu Catherine inanamayarak.

"Evet, hem bir hayvan hem de kadınların en yumuşak bölgeleri için kullanılan ortak bir ad. Kedi. Kedicik... En tatlı tüyler... Hayır, utanma. Benden seni okşamamı iste."

Bu kelimeler genç kadının nefesini kesti. "Lordum," diye hafifçe itiraz etti.

"İste ve ben de yapayım," diye kışkırttı Leo. Parmakları, kadının dizinin arkasındaki hassas boşlukla oynamak için geri çekildi. Catherine bir iniltiyi yuttu.

"İste," diye genç adamın ikna edici fısıltısı geldi.

"Lütfen."

Leo onun uyluğunu öptü. Ağzı yumuşak ve sıcaktı. Yeni yeni çıkmaya başlayan sakalları, genç kadının hassas tenini heyecan verici bir şekilde çiziyordu.

"Lütfen ne?"

Ahlaksız adam! Catherine kıvrandı ve karanlıkta olmalarına rağmen ellerini yüzüne kapattı. Sesi, parmaklarının arasından boğuk bir şekilde geliyordu. "Lütfen beni oradan okşa."

Leo'nun dokunuşu o kadar hafifti ki, önce neredeyse hissetmedi. Parmakları hareket ediyor ve baştan çıkarıyordu. "Böyle mi?"

"Evet, ah evet..." Kalçaları daha fazlasını isteyerek yukarı kalktı. Adamın parmakları, genç kadının mahreminde dolaşıyor, özenle masaj yapıyor, içerideki yumuşaklığı takip ediyordu. Bu becerikli dokunuşlar, genç kadını titreyen bir hazırlık noktasına getirdi.

"Başka ne yapmalıyım?" diye sordu Leo, karanlıkta aşağı doğru kayarken. Catherine onun nefesini teninde hissetti. Adamın ağzının sıcaklığı, kadının ıslaklığını ara ara bastırıyordu. Kalçaları istemdışı bir şekilde kavis çizerek kasıldı.

"Benimle seviş."

Leo'nun sesinde nazik bir pişmanlık vardı. "Hayır, canın çok yanar."

"Leo," diye sızlandı Catherine.

"Onun yerine seni öpsem? Buradan?" Parmak uçları bir daire çizdi.

Catherine'in gözleri karanlıkta kocaman oldu. Bu öneriyle büyülenmiş ve tamamen tahrik olmuş bir halde kuruyan dudaklarını yaladı. "Hayır. Bilmiyorum." Genç adamın nefesini vücudunda hissedince, kıvrandı. Adamın parmakları, mahrem bölgesini nazikçe iki yana ayırıyordu. "Evet."

"Benden kibarca iste."

"Şeyi mi isteyeyim... Ah, yapamam."

Leo'nun baştan çıkaran parmakları geri çekildi. "O zaman, uyuyalım mı?"

Catherine elleriyle adamın başını yakaladı. "Hayır."

Ama Leo acımasızdı. "Nasıl isteyeceğini biliyorsun."

Yapamadı. Ayıp heceler boğazında düğümlendi ve yapabildiği tek şey, hüsran içinde inlemek oldu.

Leo ise –terbiyesiz canavar- kadının kalçasına doğru güldü.

"Bunu eğlenceli bulmana memnun oldum," dedi öfkeyle.

"Ama öyle," diye onu temin etti Leo, sesi kahkahasından ötürü kalınlaşmıştı. "Ah, Marks, seninle gidecek çok yolumuz var."

"Zahmet etme," diye terslendi Catherine geri çekilmeye çalışırken. Ama Leo, bacaklarının arasına sabitlenmiş bir şekilde onu tekrar kendine çekti.

"İnat etmene gerek yok," dedi ikna edici tatlı bir sesle. "Devam et, söyle. Benim için."

Uzun bir sessizlik oldu. Catherine yutkundu ve kelimeleri söylemek için kendini zorladı. "Öp beni."

"Nereden?"

"Aşağıdan," dedi zorlanarak. Sesi titriyordu. "Kedicigimden. Lütfen."

Leo onaylayan bir tavırla resmen mırladı. "Ne kadar yaramaz bir kızsın sen böyle." Kafasını aşağı eğerek yüzünü ıslak yumuşaklığa gömdü. Catherine, en hassas yerinin üzerine onun ağzının kapandığını hissetti. Bu ıslak ve açık öpücükle dünyayı ateşe verdi.

Leo'nun, "İstediğin bu mu?" diye sorduğunu duydu.

"Daha fazla, daha fazla..." diye bağırdı nefesi kesilerek.

Leo'nun dili, kadını akıcı ve lezzetli okşamalarla donattı. Diliyle fiske vurmaya başladığında, kadının vücudu gerildi ve giderek büyüyen şehvet dolu zevk, vücuduna doldu. Leo, onu kalçalarının altından tutarak daha uygun bir pozisyona getirdi ve ağzıyla daha kolay ulaşabilmek için kendine çekti. Catherine ürpererek kıvranıyor ve haykırıyordu. Sinir uçları aşırı bir şekilde ısınarak dans ediyordu. Leo sanki durmaya isteksizmiş gibi, ağzıyla yumuşakça oyalandı. Ateşin doruklara çıktığı bir anda genç kadın, adamın dilinin içine girdiğini hissetti. Son birkaç titremeyi tetikliyordu.

Yarı açık pencereden yağmur kokulu hava içeri girip, tenini okşayınca Catherine üşüdü. Leo'nun kendi ihtiyaçlarını o an tatmin edeceğini sanmıştı. Bu yüzden bitkin bir kafa karışıklığıyla ona doğru hareket etti. Ama adam onu kollarının arasına aldı ve yorganı üstlerine örttü. Catheri-

ne tamamıyla doymuş ve gevşemişti. Gözlerini açık tutamıyordu.

Leo'nun, "Uyu," diye fısıldadığını duydu. "Eğer başka kâbuslar görürsen... öperek hepsini uzaklaştırırım."

Bölüm 20

Yağmurlu gece, yerini nemli ve yeşil bir sabaha bırakmıştı. Leo, araba yolundaki atlardan gelen kişneme, tıngırdama ve nalların altında ezilen yerin sesiyle uyandı. İnsanlar odalarından çıkıp, yemek için lokantaya giderken, boğuk ayak sesleri koridor boyunca ilerliyordu.

Leo'nun romantik bir buluşmada en sevdiği kısım her zaman için sevişmeden önceki beklenti dolu anlar olmuştu. En az sevdiği kısım ise ertesi sabah olurdu, uyandığı ilk an kalp kırmadan en hızlı şekilde oradan nasıl ayrılacağını düşünürdü.

Ama bu sabah, diğerlerinden farklıydı. Gözlerini açtığında, Catherine Marks'la aynı yatakta olduğunu fark etti ve dünyada olmak istediği başka bir yer yoktu. Catherine yan tarafına dönmüş, bir avcu açık bir şekilde derin bir uykudaydı. Parmakları bir orkidenin kenarı gibi kıvrılmıştı. Sabah vakti çok güzel görünüyordu; altüst olmuş, rahatlamış ve uykudan yüzü kızarmıştı.

Büyülenmiş bakışları, kadının vücudunda gezindi. Bir

kadına asla bu kadar güvenmemişti ama sırlarının onunla güvende olduğunu biliyordu. Onun sırları da kendisiyle güvendeydi. Birbirlerine iyi uymuşlardı. Önceden olan şeyler şimdi önemli değildi, savaştıkları günler geride kalmıştı. Birbirleri hakkında artık çok fazla şey biliyorlardı.

Maalesef nişanları kesinleşmemişti. Leo, Catherine'in eşleşmelerinin doğruluğuna kendisi kadar ikna olmadığını biliyordu. Buna ek olarak, Harry Ruthledge'in de bu konuda bir fikri olabilirdi ve Leo onun fikirlerinden nadiren hoşlanıyordu. Harry'nin kardeşini Avrupa turu için cesaretlendirmesi bile mümkündü.

Leo, Catherine'in şimdiye kadarki hayatı boyunca ne kadar korumasız olduğunu düşününce, kaşları çatıldı. İlgiyi bu kadar hak eden bir kadın nasıl olur da bu kadar az ilgi görebilirdi? Onun kaçırdığı her şeyi telafi etmek istiyordu. İşin can alıcı noktası, bunu yapmasına izin vermesi için onu ikna etmekti.

Catherine'in yüzü huzurluydu, dudakları hafifçe aralıktı. Beyaz çarşafların arasında yatarken, pembe omzunun bir kısmı görünüyordu. Altın saçları her yöne dağılmıştı. Çırpılmış bir kremanın içindeki şekerleme gibi görünüyordu.

Yatağın ayakucunda bir hareketlenme oldu. Dodger yatağın köşesine çıkıp, Catherine'in tarafına sürünmüştü. Genç kadın uyanarak esnedi ve el yordamıyla hayvanı okşamak için uzandı. Gelincik, kadının kalçasının yanına kıvrılıp, gözlerini kapattı.

Catherine yavaşça uyandı, gerinerek vücudunu esnetti. Gözlerini kırpıştırıp, Leo'ya kuşkuyla baktı. Açıkçası, onun neden yatakta kendisiyle birlikte olduğunu merak

ediyordu. Bu, savunmasız bir masumiyet bakışıydı. Olanlar aklına gelirken ona dikkatle baktı. Tereddüt ederek soğuk elini adamın yanağına koydu ve geceden beri çıkan sakallarını yokladı. Sesi alçak ve meraklıydı. "Yüzün, Beatrix'in kirpisi gibi iğne iğne," dedi.

Leo onun avcunu öptü.

Catherine ihtiyatla Leo'ya sokuldu. Konuşurken sesi, adamın göğsündeki kılları titretti. "Bugün Londra'ya gidiyor muyuz?"

"Evet."

Catherine bir anlığına sessiz kaldı. "Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?" diye sordu ansızın.

Leo, onun elini tuttu. "Bu konuda ısrarcı olacağım."

"Ama... Ben Laura gibi değilim."

Leo bu yorum karşısında biraz irkildi. "Hayır," dedi dürüstçe. Laura cennetten bir parça olan küçük bir köyde, sevgi dolu bir ailenin çocuğuydu. Catherine'in çocukluğuna şekil veren o acı ve korkuya dair hiçbir şey bilmiyordu. "Sen Laura'dan ne kadar farklıysan, ben de o zamanlar olduğum delikanlıdan o kadar farklıyım," diye sözlerine devam etti. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Belki onun gibi biriyle daha mutlu olurdun. Senin-" Duraksadı.

Leo dönerek bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve mavi-gri miyop gözlere baktı. "Benim âşık olacağım biri mi?" diye cümleyi tamamladı. Catherine'in çatılmış kaşlarına ve kararsız bir şekilde çiğnediği alt dudağına baktı. O kusursuz küçük ağzı, taze bir erik gibi yavaşça ısırıp, emmek istiyordu. Onun yerine nazik parmak ucuyla genç kadının alt dudağının izini takip etti. "Sana daha önce de söylemiş-

tim, ben deli bir adam gibi seviyorum," dedi. "Ölçüsüz, kıskanç, sahiplenici... Tamamen çekilmez olurum."

Parmaklarının tersini, genç kadının çenesinden boynuna doğru kaydırarak kalp atışlarının tatlı işaretini ve yutkunmasının titreyişini hissetti. Kadınların tahrik olma tepkilerine yabancı olmayan Leo avcunu, kadının göğsünün kıvrımından kaydırarak göğüs ucunun sert tomurcuğuna ulaştı.

"Eğer sana âşık olsaydım Cat, kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde seni yerdim. Hiç huzurun kalmazdı."

"Ben bazı sınırlar koyardım ve onlara uymanı sağlardım." Üzerindeki çarşaflar genç adam tarafından çekilince, Catherine keskin bir nefes aldı. "Kararlı bir ele ihtiyacın var, hepsi bu."

Kargaşadan rahatsız olan Dodger öfkeyle yataktan indi ve Catherine'in heybesinin içine atladı.

Leo, Catherine'in göğsünün kıvrımına yüzünü gömerek ucunu diliyle okşadı. "Muhtemelen haklısın," dedi, genç kadının elini alıp, vücudunun sertleşmiş bölgesine doğru götürürken.

"Ben... Ben bunu kastetmedim..."

"Evet, biliyorum. Ama ben her şeyi gerçek anlamında anlayan korkunç bir zihne sahibim." Genç kadına, onu nasıl tutması ve okşaması gerektiğini göstererek, sevdiği tüm yollardan okşamasına rehberlik etti. Catherine onu hassas ve solgun parmaklarıyla keşfederken, ikisinin de uzandıkları sıcak yatakta nefesleri kesilmişti. Leo, bu anla ilgili kaç fantezi kurmuştu; aşırı ciddi ve iffet timsali Marks, çıplak bir şekilde onunla yataktaydı. Bu zafer dolu bir andı.

Catherine'in parmakları, sert uzunluğunu sıkınca, bu enfes zevk onu neredeyse sınıra getiriyordu.

"*Tanrım*... Hayır, hayır, bekle..." Leo, nefesi kesilmiş bir şekilde gülerek kadının elini oradan kaldırdı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu Catherine endişeyle.

"Hiç de değil, aşkım. Ama bir erkek beş dakikadan fazla dayanmayı umut eder, özellikle de kadın tatmin olmamışsa." Catherine'in göğüslerine uzanıp, nazikçe okşamaya başladı. "Ne kadar güzelsin. Üstüme çık ve göğüslerini öpmeme izin ver." Catherine tereddüt edince, göğüs ucunu başparmağı ile işaretparmağı arasında sıkıştırarak oyunbaz bir tavırla çimdikledi.

Genç kadın şaşırarak irkildi.

"Çok mu sert oldu?" diye sordu Leo pişman bir şekilde. Catherine'in yüzüne diktiği bakışları kararlıydı. "O zaman dediğimi yap, ben de acını dindireyim." Genç kadının gözlerinin iki kez hızla kırpılmasını ya da nefesinin ritminin değiştiğini gözden kaçırmadı. Uzanarak kadının ince vücudunun kıvrımlarında gezindi, her saniye onun hakkında daha çok şey öğreniyordu.

"Sen *zaten* çekilmez birisin," dedi Catherine düzensiz bir şekilde. Ama Leo'nun avuçlarının cesaretlendirici baskısına boyun eğerek yavaşça adamın üstüne çıktı. Hafif ve esnekti. Teni ipek gibiydi ve sarı tüyleri, genç adamın karnına sürtüyordu.

Sıkıca büzülmüş olan göğüs ucunu Leo ağzına aldı. Onunla oynadı, sertleşen noktaya diliyle fiskeler vurdu, genç kadının boğazından çaresizce çıkan iniltilerin keyfini sürdü.

"Öp beni," dedi. Bir elini kadının ensesine koyarak ağzını, kendi ağzına çekti. "Ve kalçalarını benimkilerin üstüne getir."

"Emirler yağdırmayı kes," diye itiraz etti Catherine nefessiz bir halde.

Leo içgüdüsel bir şekilde onu kışkırtmaya karar verdi. Dudaklarında ukala bir gülümseme belirdi. "Burada, yatakta, efendi benim. Ben emirler veririm, sen de soru sormadan uyarsın." Kasten durarak kaşlarını kaldırdı. "Anlaşıldı mı?"

Catherine kaskatı kesildi. Hiçbir şey genç adama, onun bu öfke ve arzu arasında bocalamasını izlemek kadar keyif vermemişti. Genç kadının nabız atışlarının hızlanmasıyla, kadının içindeki sıcaklığın yükseldiğini görebiliyordu. Kollarındaki tüyler, diken diken olan genç kadın, tedirgin bir nefes aldı. Sonra tüm bu gerilim vücudunu terk etti ve bacakları gevşedi. "Evet," diye fısıldadı nihayet, adamın gözlerine bakmadan.

Leo'nun kalp atışları da hızlandı. "Uslu kız," dedi kalın bir sesle. "Şimdi bacaklarını aç da seni, vücuduma dayalı olarak hissedebileyim."

Catherine'in bacaklarının arasındaki açı giderek genişledi.

Sersem ve biraz şaşkın görünüyordu. Sanki adama verdiği tepkileri çözmek istiyormuş gibi kendine bakıyordu. Parlayan gözlerinden, zevk ve kafa karışıklığı yüzünden iradesiz bir şekilde yaşlar akıyordu. Bu görüntü, Leo'nun içinde bir şehvet akıntısı yarattı. Kadının en uç hayallerini gerçekleştirmek, onun her ihtiyacını tatmin etmek istiyordu. "Göğsünün altına elini koy," dedi, "ve onu ağzıma doğru getir."

Catherine dediğini yapmak için titreyerek ona doğru eğildi. O an, sersemleyen ve kendinden geçen Leo oldu. İçgüdülerinin, arzunun, elde etmenin ve sahip olmanın ilkel amacı dışında hiçbir şeyi algılayamaz hale geldi.

Catherine'in kendi üzerinde diz çökmesini sağlayarak, vücudunun narin girişindeki sarhoş edici, tuz kokulu ıslaklığı buldu. Diliyle araştırmaya başladı. Genç kadının kalçalarındaki uzun kasların ritmik bir şekilde kasıldığını hissedene kadar izini sürdü ve yaladı.

Boğuk bir mırıldanmayla Leo yolunu açtı ve kadının, kendi kalçalarının üzerine binmesi için ona yardım etti. Kendini, kadının yumuşak açıklığına uydurdu ve onu dengede tutmak için belinden kavradı. Catherine onun ne istediğini anlayınca titredi.

"Yavaşça," diye mırıldandı, genç kadın kendi üzerine dikkatle yerleşirken, "aşağı doğru in," dedi. Kadının, kendisini sardığını ve şişkin etinin kendisini içeri çekmeye çalıştığını hissedince, işkence dolu bir inlemeyi güçlükle bastırdı. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. "Ah, Yüce Tanrım... Hepsini al."

"Yapamam." Catherine, durumdan şikâyetçi görünerek kıvrandı ve hareketsiz kaldı.

Leo'nun bu anı herhangi bir şekilde eğlendirici bulması akıl almaz bir durumdu, hem de vücudu arzuyla bu kadar işkence çekerken. Ama Catherine, üzerinde ata biner gibi otururken, tapılacak kadar beceriksiz görünüyordu. Bir şekilde kahkahasını bastırmayı başaran Leo, titreyen ellerini genç kadının yumuşak mahreminin üzerine koydu, hazırlıyor ve okşuyordu. "Yapabilirsin," dedi boğuk bir sesle. "Ellerini omzuma koy ve küçük tatlı vücudunu ileri doğru eğ."

"Bu çok fazla."

"Değil."

"Fazla."

"Tecrübeli olan benim. Sen çıraksın. Unuttun mu?"

"Bu senin çok büyük olduğun gerçeğini... *ah."*

Tartışmalarının ortasında bir yerde Leo, kendini yukarı doğru ittirerek aralarındaki son hayati mesafeyi kapatmış, vücutları tamamen birbirinin içine geçmişti.

"Ah," dedi Catherine tekrar. Gözleri yarı kapalıydı ve yeni bir renk vücudunu sarıyordu.

Leo patlamaya hazır bir boşalmanın biriktiğini hissetti, o dayanılmaz ana ulaşmak için ufak bir tahrik yeterliydi. Catherine'in vücudu, onun etrafında kasıldı ve şehvetli içsel bir ritim, genç adamı delirtmekle tehdit etti. Genç kadın deneme niteliğinde hareket etti, bu nazik sürtünme ikisinin de ürpermesine neden oldu.

"Cat, bekle," diye fısıldadı Leo kuru dudaklarının arasından.

"Yapamam, yapamam..." Catherine tekrar hareket edince, adam işkence altındaymış gibi yay çizdi.

"Kıpırdama."

"Deniyorum." Ama içgüdüsel olarak Leo'ya doğru sallanmaya başlamıştı. Leo inledi ve ritmi kendi yönetmeye başladı. Catherine'in zevkten nefesi kesilerek dudaklarının aralanmasını izlerken, kadını yakalayan kasılmaları hissetti. Heyecan, dayanabileceğinden çok daha güçlüydü.

Leo delicesine bir çabayla geri çekildi ve nefesi sıkılı dişlerinin arasında tıslarken çarşafların üzerine boşaldı. Her bir kası, az önce onu çevreleyen seksi sıcaklığın yoksunluğuyla çığlık atıyordu. Hızlı hızlı soluyan ve içine düştüğü

bu kıvılcımlardan bir şey göremeyecek haldeki Leo, Catherine'in, üzerinde kıvrılıp yattığını hissetti. Genç kadının bir eli, adamın göğsünün ortasına gelerek, hızla atan kalbinin üzerine bastırdı. Sonra da dudaklarını adamın omzuna sürttü. "Durmanı istemiyorum," diye fısıldadı.

"Ben de öyle." Leo, kollarını ona doladı ve kederli bir şekilde gülümsedi. "Ama cinsel ilişkiyi yarıda kesmekteki sorun budur. Birinin son durağa varmadan önce, istasyondan çıkması gerekir."

Bölüm 21

Leo, Londra yolunda Catherine'e iki kez daha evlenme teklif etti. Genç kadın her iki seferde de mantıklı tutumunu sürdürmeye kararlı bir şekilde, durumu önce ağabeyiyle konuşmakta ısrar ederek teklifi reddetti. Leo gecenin bir yarısı Ramsay Evi'nden pervasızca kaçmanın pek de mantıklı bir davranış olmadığına dikkat çekince, Catherine belki de o kadar aceleci davranmaması gerektiğini kabul etti.

Arabaları yolda ilerlerken, "İtiraf etmekten ne kadar hoşlanmasam da," dedi Leo'ya, "balodan beri sağlıklı düşünemiyorum. Lord Latimer'i beklenmedik bir şekilde orada görmek, şoke edici bir durumdu. Ellerini üzerimde hissedince de, tekrar o korkmuş küçük çocuğa dönüştüm. Düşünebildiğim tek şey, kaçmaktı." Dalgın bir şekilde duraksadı. "Harry'ye sığınabileceğimi düşünerek rahatladım."

"Bana da sığınabilirdin," dedi Leo alçak sesle.

Catherine ona merakla baktı. "Bunu bilmiyordum."

Leo, onun gözlerinin içine baktı. "Şimdi biliyorsun."

Harry, Hampshire'daki son görüşmelerinde Catherine'e, "Ağabeyin olmama izin ver," demişti. Önceden bir türlü beceremedikleri ağabey-kardeş ilişkisini kurmak istediğini kesin olarak belirtmişti. Catherine huzursuzluk hissetmeden, Harry'nin iddiasını ikisinin de planladığından çok önce test etmek üzere olduğunu düşündü. Teknik olarak, hâlâ birbirlerine yabancı sayılırlardı.

Ama Harry, Poppy'yle evli olduğu bu kısa sürede oldukça değişmişti. Şimdi daha nazik ve daha sıcaktı ve Catherine'i hiçbir yere ait olmayan zahmet verici bir üvey kız kardeşten fazlası olarak düşünme isteğinde olduğu belliydi.

Ruthledge Oteli'ne vardıklarında Leo ve Catherine, Harry'yle Poppy'nin paylaştığı lüks daireye götürüldüler.

Tüm Hathaway'ler içinde Catherine'in kendisini en rahat hissettiği kişi Poppy'ydi. Poppy, sıradanlık ve tekdüzeliği seven, sıcakkanlı ve konuşkan bir genç kadındı. Onun sıcak ve kabul edici doğası, Harry'nin güdümlü gücüne gereken dengeyi sağlıyordu.

"Catherine," diye haykırdı Poppy. Ona sarıldıktan sonra geri çekilerek endişeyle onu süzdü. "Neden buradasın? Bir sorun mu var? Herkes iyi mi?"

"Ailen oldukça iyi," dedi Catherine aceleyle. "Ama bir... durum gerçekleşti. Ayrılmak zorunda kaldım." Boğazı düğümlendi.

Poppy kaşlarını çatarak Leo'ya baktı. "Bir şey mi yaptın?"

"Bunu neden soruyorsun?"

"Çünkü ortada herhangi bir sorun varsa, sen de genellikle içinde olursun."

"Doğru. Ama bu defa sorun ben değilim. Çözümün ta kendisiyim."

Harry onlara yaklaşırken, yeşil gözleri kısılmıştı. "Eğer çözüm sensen, Ramsay, sorunu duymaktan korkuyorum." Catherine'e ihtiyatlı bir bakış attı ve onu kendisine çekip, korumacı bir tavırla sarılarak genç kadını şaşırttı. "Sorun nedir, Cat?" diye sordu kulağına doğru. "Ne oldu?"

"Ah, Harry," diye kekeledi Catherine, "Lord Latimer, Ramsay Evi'ndeki baloya geldi."

Harry, bir tek bu cümleyle her şeyi anladı. "Konuyla ilgilenirim," dedi tereddüt etmeden. "Seninle ilgilenirim."

Catherine gözlerini kapatarak yavaşça iç çekti. "Harry, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bana gelmekle doğru şeyi yaptın. Beraberce üstesinden geleceğiz." Harry başını kaldırarak Leo'ya baktı. "Galiba Cat sana Latimer mevzuunu anlatmış."

Leo gaddar bir yüz ifadesine büründü. "İnan bana, konuyu daha önceden bilseydim, o herif onun yanına yaklaşamazdı."

Harry, Leo'nun yüzüne tamamen bakabilmek için dönerken, Catherine'i tek kolunun altında tutmaya devam etti. "O piç neden Ramsay Evi'ne davet edildi ki?"

"Ailesi, Hampshire'daki sosyal pozisyonları nedeniyle nezaketen davet edilmiş. O da onların yerine geldi. Marks'ı sıkıştırmayı deneyince, onu araziden bizzat kovdum. Bir daha dönmeyecek."

Harry'nin gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Gerekli kişilere durumu anlatırım. Yarın akşam ölmüş olmayı dileyecek."

Catherine, midesinde gergin bir sancı hissetti. Harry

oldukça nüfuzlu bir adamdı. Otel anlaşmalarının yanı sıra büyük miktarda gizli ve önemli bilgilere erişimi de vardı. Harry'nin kafasındaki şeyler muhtemelen savaş başlatmak, krallıkları yıkmak, aileleri yok etmek, İngiliz finansal sistemini boşaltmak için kullanılabilirdi.

"Hayır, Harry," dedi Poppy. "Eğer Lord Latimer'i boğazlamak ya da sakatlamak gibi bir şey planlıyorsan, başka bir şey düşünmen gerekecek."

"Harry'nin planını sevdim," dedi Leo.

"Bunu tartışmaya gerek bile yok," dedi Poppy. "Hadi, gelin oturalım ve mantıklı alternatifleri tartışalım." Catherine'e baktı. "O kadar uzun bir yolculuktan sonra, açlıktan ölüyor olmalısın. Çay ve sandviç isteyeceğim."

"Benim için isteme, teşekkür ederim," dedi Catherine. "Ben aç-"

"Evet, sandviç istiyor," diye lafını kesti Leo. "Kahvaltıda sadece bir dilim ekmek yiyip, çay içti."

"Aç değilim," diye itiraz etti Catherine. Leo, onun rahatsız olmuş bakışlarına acımasız bakışlarla karşılık verdi.

Bu yeni bir deneyimdi. Kendi sağlığı için günlük detayları inceleyecek birine sahip olmak, kahvaltıda ne yediğine dikkat eden bu adama sahip olmak... Hissettiği bu duyguyu ölçüp, tarttı. Ne yapacağının söylenmesi fikrine dirense bile, bunu şaşırtıcı bir şekilde cezbedici buldu. Bu küçük etkileşim, genç kadının Cam ve Amelia ya da Merripen ve Win arasında gördüğü binlerce örneğe benziyordu. Onların birbirlerinin üzerine titremelerine... Birbirleriyle ilgilenmelerine...

Çay istedikten sonra Poppy özel salona döndü. Kadife kaplı kanepede Catherine'in yanına oturduktan sonra söze

başladı. "Bize ne olduğunu anlat, canım. Lord Latimer o akşam ilk olarak sana mı yanaştı?"

"Hayır, balo bir süre gayet yolunda ilerledi..."

Catherine, ellerini kucağında birleştirerek duygusuz bir tavırla o gece olanları aynen anlattı. "Sorun şu ki," dedi, "Lord Latimer'in geçmiş hakkında sessiz kalmasını sağlamayı ne kadar denersek deneyelim, bunu etrafa yayacaktır. Bir skandal olacak ve hiçbir şey bunu engelleyemez. En iyisi, benim yeniden ortalıktan kaybolmam için suları bulandırmak."

"Yeni bir isim ve yeni bir kimlik mi?" diye sordu Harry başını iki yana sallayarak. "Sonsuza kadar kaçamazsın, Cat. Bu defa durup, mücadele edeceğiz. Yıllar önce birlikte yapmamız gerektiği gibi." Bir sürü seçeneği aklından geçirirken burun kemerini sıktı. "Kız kardeşim olduğunu etrafa duyurmakla başlayacağım."

Catherine, kanının çekildiğini hissetti. İnsanlar Harry Ruthledge'in uzun süredir kayıp olan kız kardeşini öğrendiklerinde, aç kurtlar gibi meraklı olacaklardı. Genç kadın, bu detaylı incelemeye ve sorgulamalara katlanamayacağından oldukça emindi.

"İnsanlar beni Hathaway'lerin mürebbiyesi olarak tanıyacaklardır," dedi boğuk bir sesle. "Varlıklı otel sahibinin kız kardeşinin neden böyle bir mesleği kabul ettiğini sorarlar."

"İstedikleri şeyi düşünsünler," dedi Harry.

"Bunun sana iyi bir etkisi olmaz."

Leo kuru bir sesle konuştu. "Ağabeyinin bu bağlantıları varken, Marks, kötüleyen dedikoduların üstesinden gelebilir."

Leo'nun Catherine'e yönelttiği samimi bakış, Harry'nin gözlerinin kısılmasına neden oldu. "Çok ilginç," dedi Catherine'e. "Londra'ya gelirken, Ramsay yol arkadaşın olarak sana eşlik etti. Peki, Londra'ya öğlen vardığına göre, dün gece kaçta evden ayrıldın?"

Catherine'in yüzünü biraz önce terk eden tüm renk, fazlasıyla geri döndü. "Ben... o..." Sanki açıklamasını duymayı çok istiyormuş gibi görünen, masum bir ilgili ifade takınmış olan Leo'ya baktı. "Dün sabah evden tek başıma ayrıldım," dedi güç bela, bakışlarını Harry'ye çevirirken.

Harry öne doğru eğildi, yüzünde sert bir bakış belirdi. "*Dün* sabah mı? Geceyi nerede geçirdin?"

Catherine dik durup, soğukkanlı olmaya çalıştı. "Bir yol üstü handa."

"Öyle bir yerin yalnız bir kadın için ne kadar tehlikeli olduğuna dair bir fikrin var mı? Aklını mı yitirdin? Sana olabilecekleri düşünüyorum da-"

"Yalnız değildi," dedi Leo.

Harry ona inanamayarak baktı.

Sözlerden daha çok anlam içeren sessiz anlardan biriydi. Harry'ye bakan biri, beyninin, boş zamanlarında yaptığı detaylı mekanizmalar gibi çalıştığını neredeyse görebilirdi. Aynı zamanda bu kişi, genç adamın doğru ve muhtemelen pek de hoş karşılanmayan sonuca vardığı anı da fark edebilirdi.

Harry'nin, Leo'ya karşı kullandığı ses tonu, Catherine'in kemiklerine kadar ürpermesine neden oldu. "Sen bile henüz yaşanan bir kargaşadan dolayı acı çeken, korkan ve savunmasız bir kadından yararlanamazsın."

"Catherine'i hiçbir zaman kafana takmadın," diye cevapladı Leo. "Neden şimdi başlayasın?"

Harry ayağa kalktı, yumrukları sıkılmıştı.

"Ah Tanrım," diye mırıldandı Poppy. "Harry-"

"Onunla aynı odayı mı paylaştın?" diye Leo'dan hesap sordu Harry. "Aynı yatağı?"

"Bu dediklerinin hiçbiri senin üzerine vazife değil, öyle değil mi?"

"Söz konusu kız kardeşimse evet, vazife. Ve senin, onu koruman gerekiyordu, tecavüz etmen değil!"

"Harry," diye lafa karıştı Catherine, "yapmadı-"

"Benden daha az bilgi sahibi olan biri tarafından verildiği zaman," dedi Leo, Harry'ye, "ahlak kuralları ile ilgili bir dersi dinleme konusunda pek iyi değilim."

"Poppy," dedi Harry. Bakışları bir cinayet tasarlıyormuş gibi Leo'ya sabitlenmişti. "Senin ve Cat'in odadan çıkmanız gerek."

"Tartışmanın konusu benken neden çıkmam gerekiyor?" diye ısrar etti Catherine. "Ben çocuk değilim."

"Gel, Catherine," dedi Poppy sessizce, kapıya doğru giderken. "Bırakalım erkeksi üsluplarıyla yaygara koparıp, kavga etsinler. Sen ve ben gidip, geleceğini makul bir şekilde tartışırız."

Bu, Catherine'e harika bir fikir gibi göründü. Harry ve Leo birbirlerine bakmaya devam ederlerken, odadan çıkan Poppy'yi takip etti.

"Onunla evleneceğim," dedi Leo.

Harry'nin yüzü ifadesizleşti. "Siz birbirinize tahammül edemiyorsunuz."

"Bir uzlaşmaya vardık."

"Seni kabul etti mi?"

"Henüz değil. Bunu önce seninle konuşmak istiyor."

"Tanrı'ya şükür. Çünkü ona, bunun hayatımda duyduğum en kötü fikir olduğunu söyleyeceğim."

Leo tek kaşını kaldırdı. "Onu koruyabileceğime dair şüphen mi var?"

"Birbirinizi öldürmemek için kendinizi engelleyemeyeceğinize dair şüphem var! Bu kadar dengesiz şartlar altında, onun mutlu olacağına dair şüphem var! Onun... hayır, endişelerimi sıralama zahmetine girmeyeceğim. Bu çok uzun sürer." Harry'nin gözleri buz gibiydi. "Cevap, hayır, Ramsay. Cat'le ilgilenmek için ne gerekirse, ben yaparım. Sen Hampshire'a dönebilirsin."

"Korkarım benden kurtulmak o kadar kolay olmayacak," dedi Leo. "Belki de senden izin istemediğimi fark etmedin. Ortada bir seçenek yok. Geri alınamayacak kesin şeyler yaşandı. Anlıyor musun?"

Leo, Harry'nin ifadesine baktığında, ölümle arasında birkaç ince sınır kaldığını görebiliyordu.

"Onu kasten baştan çıkardın," dedi Harry zorlukla.

"Kazara olduğunu söylesem, daha mutlu olur muydun?"

"Beni mutlu edecek şey, ayağına kaya bağlayıp, seni Thames'e fırlatmak."

"Anlıyorum. Hatta hislerini paylaşıyorum. Kız kardeşinin şerefini tehlikeye atan adamın yüzüne bakıp da, onu oracıkta öldürmeden durmanın ne kadar zor olacağını hayal edemiyorum. Ah, bekle biraz..." Leo işaretparmağını düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Hayal *edebiliyorum.* Çünkü bunu *iki ay önce* ben de yaşadım."

Harry'nin gözleri kısıldı. "Aynı şey değil. Kardeşinle evlendiğim zaman, o hâlâ bakireydi."

Leo ona pişmanlıktan eser taşımayan bir bakış attı. "Bir kadının şerefini tehlikeye atıyorsam, bunu düzgünce yaparım."

"Bu kadarı yeter," diye mırıldandı Harry, Leo'nun boğazına atlayarak.

Yuvarlanarak ve boğuşarak yere çarptılar. Harry, Leo'nun kafasını yere çarpmayı başardı ama kalın halı, etkinin çoğunu yumuşattı. Harry, onun boğazını sıkmaya çalıştı ama Leo, çenesini eğerek kurtuldu. İki kez yuvarlandılar. East End'in gecekondu mahallelerindeki dar sokaklarda yaşanabilecek türden bir kavgayla, karşılıklı darbeler savuşturdular, birbirlerinin boğazını, böbreklerini ve karın boşluğunu nişan aldılar.

"Bunu kazanamayacaksın, Ruthledge," dedi Leo ayrılıp, ayağa kalktıklarında. "Ben, senin nazikçe iğne batırdığın eskrim partnerlerinden biri değilim." Sağa doğru kaçarak yumruk attı. "Londra'daki her türlü kumarhane cehennemi ve tavernalara girip çıkarken, kendi yolumu buldum ben-" Harry'nin çenesine, sağ eliyle yumruk atıyor gibi yaparak, sol eliyle hızla yumruk attı ve tatmin duydu. "Bütün bunlar bir yana, ben Merripen'le yaşıyorum. Ki kendisi-"

"Sen *hiç* susmaz mısın?" Harry bir yumruk savurdu ve Leo aynısını yapamadan geri çekildi.

"Buna iletişim deniyor. Bir ara denemelisin." Çileden çıkmış bir şekilde, Leo, gardını indirdi ve orada savunmasız bir şekilde durdu. "Özellikle de kız kardeşinle. Hiç onu dinleme zahmetine katlandın mı? Kahretsin be adam,

kızcağız ta Londra'ya, senden ağabeyce bir tavsiye alıp, teselli bulma umuduyla geldi ve senin yaptığın ilk şey, onu odasına göndermek oldu."

Harry'nin yumrukları indi. Leo'yu ezici bir bakışla olduğu yere mıhladı ama konuşurken sesi, kendi kendini kınamayla doluydu. "Onu yıllarca hayal kırıklığına uğrattım. Onun için yapabileceğim ama yapmadığım onca şeyin farkında değil miyim sanıyorsun? Telafi etmek için mümkün olan her şeyi yaparım. Ama lanet olsun sana, Ramsay... İhtiyacı olan son şey, kendini savunamayacağı böyle bir anda masumiyetinin alınmasıydı."

"Bu, tam olarak ihtiyacı olan şeydi."

Harry inanamayarak başını iki yana salladı. "Lanet olsun sana!" Elini siyah saçlarının içinden geçirdi, tuhaf ve boğuk bir kahkaha attı. "Bir Hathaway'le kavga etmekten *nefret ediyorum.* Hepiniz saçma sapan bir şeyi, sanki çok mantıklıymış gibi dile getirebiliyorsunuz. Brendi için çok mu erken?"

"Hiç de değil. Bu konuşma için gereğinden fazla ayık olduğumu hissediyorum."

Harry büfeye gidip, iki bardak çıkardı. "Ben içkileri doldururken," dedi, "sen de kız kardeşimin bekâretinin senin tarafından bozulmasının neden bu kadar yararlı olduğunu bana açıklayabilirsin."

Leo, ceketini çıkarıp, bir koltuğun arkasına koydu ve oturdu. "Marks çok uzun bir süredir soyutlanmıştı ve yalnızdı-"

"Yalnız değildi, Hathaway'lerle yaşıyordu."

"Öyle bile olsa, cama burnunu dayamış vaziyetteki ailenin kenarında yaşıyordu, Dickens romanındaki bir ye-

tim gibi. Sahte isim, sıkıcı kıyafetler, boyanmış saç... O kadar uzun süredir kimliğini saklıyor ki, kim olduğunu neredeyse bilmiyor. Ama benimleyken gerçek Catherine ortaya çıkıyor. Birbirimizin savunma duvarlarının ardına geçtik. Artık onunla aynı dili konuşuyoruz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Leo, brendisinin bardağın içinde dönmesini inceleyerek duraksadı. "Marks çelişkili bir kadın. Ama onu tanıdıkça, bu çelişkiler mantıklı gelmeye başlıyor. Gölgeler içinde çok uzun zaman geçirmiş. Kendini başka türlüsüne inandırmayı ne kadar denerse denesin, biriyle birlikte bir yere ait olmak istiyor. Ve evet, yatağında bir erkek istiyor. Özellikle de beni." Brendisinden bir yudum aldı. "Benimle çok iyi olacak. Çok erdemli bir adam olduğum veya bunu iddia ettiğimden değil. Onun için doğru olduğumdan. Onun sivri dili beni yıldırmıyor ve bana üstünlük sağlamıyor. Bunu o da biliyor."

Harry onun yanına oturup, brendisini içti. Leo'yu dikkatle izleyerek bir yandan içtenliğini ölçüyor, öte yandan dürüstlüğünü kontrol ediyordu. "Bu düzenlemeden senin çıkarın ne olacak?" diye sordu. "Anladığım kadarıyla en kısa sürede evlenip, bir çocuk sahibi olman gerekiyormuş. Eğer Cat, kısa sürede bir erkek evlat doğuramazsa, Hathaway'ler Ramsay Evi'ni kaybedecektir."

"Lanet bir evi kaybetmekten çok daha kötülerini atlattık biz. Marks'la evlenip, riski göze alacağım."

"Belki de sadece şartları deniyorsun," dedi Harry, yüzü ifadesizdi. "Onunla evlenmeden önce, doğurgan olup olmadığını saptamaya çalışıyorsun."

Açıkça alınan Leo, bir ağabeyin kız kardeşine hissettiği haklı endişeleriyle başa çıkmaya çalıştığını kendine hatır-

latmak zorunda kaldı. "Onun doğurgan olup olmaması umurumda değil," dedi sakin bir şekilde. "Eğer endişelerini azaltacaksa, şartlı arazi konu dışı kalana kadar bekleyebiliriz. Onu kayıtsız şartsız istiyorum."

"Peki ya Cat'in istekleri ne olacak?"

"Bu ona kalmış. Latimer'le baş etme konusuna gelince... Onun aleyhine kullanabileceğim bir şeyler var ve onu da bundan haberdar ettim. Sorun çıkarırsa da kullanmaktan çekinmem. Ama Cat'e sunabileceğim en iyi koruma, ismim." Brendisini bitiren Leo, boş kadehi kenara koydu. "Şu büyükanne ve hala hakkında ne biliyorsun?"

"İhtiyar kadın kısa süre önce öldü. Hala, yani Althea Hutchins, şimdi o yeri işletiyor. Asistanım Valentine'ı durumun bir dökümünü alması için oraya gönderdim ama geri döndüğünde, bir şekilde midesi bulanmış gibiydi. Açıkçası, işi yeniden canlandırmak için Bayan Hutchins orayı, kırbaçlama gibi her türlü ahlaksızlığın yapıldığı bir geneleve çevirmiş. Orada çalışan talihsiz kadınlar, diğer genelevlerde çalışmak için fazla yorgunlar." Harry brendisini bitirdi. "Althea sanırım hasta, büyük ihtimalle tedavisi olmayan bir tür zührevi hastalık."

Leo ona ihtiyatlı bir bakış attı. "Marks'a söyledin mi?"

"Hayır, asla sormadı. Bilmek istediğini sanmıyorum."

"Korkuyor," dedi Leo sessizce.

"Neden?"

"Neredeyse olacağı şeyden. Althea'nın ona söylediği şeylerden."

"Ne gibi?"

Leo başını iki yana salladı. "Bana bunları bir sır olarak anlattı." Harry'nin apaçık ortada olan rahatsızlığı karşısında hafifçe gülümsedi.

"Onu yıllardır tanıyorsun, Ruthledge. Bir araya geldiğinizde ne hakkında konuştunuz, Tanrı aşkına? Vergiler? Hava durumu?" Ayağa kalkıp, ceketini aldı. "Müsaade edersen, bir oda ayarlamam gerekiyor."

Harry kaşlarını çattı. "Burada mı?"

"Evet. Başka nerede olacaktı?"

"Genelde kiraladığın o eve ne dersin?"

"Yazın kapalı. Ama öyle olmasa bile, yine de burada kalırdım." Leo hafifçe gülümsedi. "Yakın bir aile olmanın keyfini tecrübe edecek başka bir şansın olmadan önce, bunu bir düşün."

"Ailen lanet olası Hampshire'da kalırken, daha büyük bir keyifti," dedi Harry, Leo daireden çıkarken.

Bölüm 22

"Harry bazı konularda haklıydı," dedi Poppy, Catherine'e. Otelin arkasındaki bahçede yürüyorlardı.

Romantik bir görüntü için modern tercihlerde bulunulmuş –içinde doğal bir şekilde beliren çiçek yataklarıyla ve uzanan kıvrımlı patikalarıyla- Ruthledge bahçeleri, büyük ve düzenliydi. Düzenli çitler, fıskiyeler, heykeller, çiçeklikler ve ayrıntılı çiçek yatakları...

"Bence tam zamanı," diye devam etti Poppy. "Harry'nin seni insanlara kız kardeşi olarak tanıtmasının zamanı geldi. Senin de gerçek isminle anılman gerekiyor artık. Sırası gelmişken, gerçek adın neydi?"

"Catherine Wigens."

Poppy bunu bir düşündü. "Marks daha iyi geliyor bana... ama eminim ki, seni Bayan Marks olarak tanıdığım içindir."

"Bana da öyle geliyor. Catherine Wigens, zor şartlar yaşayan, korkmuş bir kızdı. Catherine Marks olarak daha mutlu oldum."

"Daha mutlu mu?" diye sordu Poppy nazikçe, "yoksa sadece daha az korkmuş mu?"

Catherine gülümsedi. "Son birkaç yılda mutluluk hakkında çok şey öğrendim. Okulda arkadaş edinemeyecek kadar sessiz ve içe kapanık olsam da, orada huzuru buldum. Hathaway'lerle çalışmaya gelene kadar birbirini seven insanların, günbegün ilişkilerini görmemiştim. Sonra geçen sene, gerçek mutluluk anlarını nihayet yaşadım. En azından bir anlığına, her şeyin yolunda olduğunu ve istenecek başka bir şey olmadığını hissetmek..."

Poppy ona gülümseyen bir bakış gönderdi. "Ne gibi anlar?"

Demet demet çiçeklerin olduğu, güneşin ısıttığı ve ağır bir çiçek kokusunun hâkim olduğu gül bahçesine girdiler.

"Akşamları salonda, aile hep beraber oturur ve Win bir şeyler okurken... Beatrix'le yürüyüşe çıkarken... Ya da Hampshire'ın yağmurlu bir gününde, hepimiz verandada piknik yaparken... Ya da-" Söylemek üzere olduğu şeyi fark ederek titredi ve sesi kesildi.

"Ya da?" diye ısrar etti Poppy. Göz kamaştırıcı büyük bir gülü incelemek için durdu ve çiçeğin kokusunu içine çekti. Kurnaz bakışları, Catherine'in yüzünü hedefliyordu.

Kişisel düşüncelerini açıklamak onun için çok zordu, ama Catherine rahatsız edici gerçeği itiraf etmek için kendini zorladı. "Lord Ramsay malikâne yıkıntılarında omzunu incittikten sonra... ertesi gün ateşi vardı ve yatıyordu... ben de onunla saatlerce oturdum. Ben dikiş yaparken sohbet ettik. Ona Balzac okudum."

Poppy gülümsedi. "Leo bunu sevmiş olmalı. Fransız edebiyatına hayrandır."

"Bana Fransa'da geçirdiği zamandan bahsetti. Fransızların bir şeyleri basitleştirmekte harika bir yöntemleri olduğunu söyledi."

"Evet, onun buna çok ihtiyacı vardı. Leo, Win ile beraber Fransa'ya gittiğinde enkaz gibiydi. O zaman görsen, onu tanıyamazdın. Hangisi için daha çok endişeleneceğimizi şaşırdık. Ciğerleri çok zayıf olan Win mi, yoksa kendisine zarar verme eğiliminde olan Leo mu?"

"Ama ikisi de iyileşti," dedi Catherine.

"Evet, ikisi de nihayet iyileşti. Ama farklı şekillerde."

"Fransa sayesinde mi?"

"O da var, ama bir de mücadele ettikleri şeyler sayesinde. Win bana, bir kişinin dağın tepesine vardığında değil, tepeye tırmanırken iyileştiğini söyledi."

Catherine, büyük bir metanetle yıllarca hastalığını çeken Win'i düşününce, gülümsedi. "Bu tam da onun söyleyeceği türden bir şey," dedi. "Zeki ve güçlü."

"Leo da öyledir," dedi Poppy. "O sadece çok daha saygısızdır."

"Ve alaycı," dedi Catherine.

"Evet, alaycı... Ama aynı zamanda şakacı da. Muhtemelen bu tuhaf özellikler, benim ağabeyimi tam anlamıyla niteliyor."

Catherine gülümsemeye devam etti. Zihninden Leo'ya ait birçok görüntü geçiyordu. Bir kazığın altındaki deliğe düşen bir kirpiyi sabırla kurtarırken... yeni bir kiracı evinin planlarıyla ilgilenirken... yüzünü ciddi bir ifade bürümüşken... yatağında yaralı bir şekilde yatıp, gözleri acı dolu bir şekilde fısıldarken: *Üstesinden gelebileceğinden daha fazlayım.*

Hayır, demişti genç kadın, *değilsin.*

"Catherine," dedi Poppy tereddütle, "Leo'nun seninle Londra'ya geldiği bir gerçek... ben merak ediyorum da... yani umuyorum... bir nişan mı olacak?"

"Bana evlenme teklif etti," diye itiraf etti Catherine. "Ama ben-"

"Etti mi?" Poppy coşkuyla ona sarılarak genç kadını şaşırttı. "Ah, bu gerçek olamayacak kadar güzel! Lütfen kabul ettiğini söyle."

"Korkarım, durum bu kadar basit değil," dedi Catherine kederli bir şekilde. Geri çekildi. "Düşünecek çok şey var, Poppy."

Poppy'nin coşkusu hızla söndü, kaşları çatıldı. "Onu sevmiyor musun? Ama eminim, zamanla seversin. Onda buna değecek çok şey-"

"Mesele, sevgi değil," dedi Catherine yüzünü hafifçe buruşturarak.

"Evlilik, bir sevgi meselesi değil midir?"

"Hayır, elbette öyle. Benim demek istediğim, sevgi bazı kesin zorlukların üstesinden gelemez."

"O zaman onu seviyorsun, öyle mi?" diye sordu Poppy umutla.

Catherine kıpkırmızı oldu. "Lord Ramsay'de saygı duyduğum pek çok özellik var."

"Ve seni mutlu ediyor, öyle dedin."

"Şey, o tek gün için diyebilirim ki-"

"Senin kelimelerinle, *gerçek mutluluk anları.*"

"Tanrım, Poppy. Sorguya çekiliyormuşum gibi hissediyorum."

Poppy sırıttı. "Üzgünüm, bu evliliğin olmasını çok isti-

yorum sadece. Hem Leo'nun iyiliği hem de senin iyiliğin için. Tabii bu ailenin iyiliği için de."

Harry'nin kuru sesi arkalarından duyuldu. "Görünen o ki, ayrı dileklerimiz var, aşkım." Kadınlar, Harry kendilerine yaklaşırken, ona döndüler. Karısına sıcak bir tavırla baktı ama bir şeyler kafasını meşgul ediyor gibiydi. "Çay ve sandviçler bekliyor," dedi. "Kavga da bitti. Daireye dönelim mi?"

"Kavgayı kim kazandı?" diye sordu Poppy afacan bir tavırla.

Bu, Harry'nin pek nadir sırıtmalarından birine yol açtı. "Kavganın ortasında bir konuşma patlak verdi. İkimiz de beyefendi gibi kavga etmeyi bilmiyormuşuz."

"Sen eskrim yapıyorsun," diye belirtti Poppy. "Bu, kavga etmek için oldukça beyefendice bir yol."

"Eskrim, gerçek bir kavga değil. Daha ziyade, bir tarafının delinme riskini taşıyan, bir çeşit satranç oyunu gibi bir şey."

"Pekâlâ, birbirinizi yaralamamanıza memnun oldum," dedi Poppy neşeyle. "Özellikle de ikinizin yakında akraba olabilme ihtimaliniz çok yüksekken."

"Biz zaten akrabayız."

"Çifte akraba diyelim, o zaman." Poppy, kocasının koluna girdi.

Yürümeye başladıklarında Harry, Catherine'e baktı. "Henüz karar vermedin, değil mi? Ramsay'le evlenme konusunda?"

"Kesinlikle vermedim," dedi Catherine alçak sesle, onlarla arasındaki mesafeyi koruyarak. "Aklım karmakarışık. Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Harry," dedi Poppy. "Ayrı dileklerimiz var derken, umarım Leo ile Catherine'in evlenmesi fikrine karşı olduğunu kastetmiyordun?"

"Şimdilik," dedi Harry kelimelerini dikkatle seçerek, "ihtiyatlı davranmakta fayda var."

"Ama Catherine'in ailenin bir parçası olmasını istemiyor musun?" diye sordu Poppy inanamayarak. "Hem Hathaway'lerin korumasında olur hem de senin etki alanına yakın olur."

"Evet, bunu çok isterim. Bunun Cat'in Ramsay'le evlenmesini gerektirmesi dışında. Onun, kardeşim için en iyi seçim olduğuna hâlâ tam olarak ikna olmadım."

"Leo'dan hoşlandığını sanıyordum," diye karşı çıktı Poppy.

"Hoşlanıyorum. Londra'da ondan daha çekici ve zeki bir adam varsa bile, ben henüz tanışmadım."

"O zaman nasıl oluyor da itiraz ediyorsun?"

"Çünkü geçmişi, onun güvenilir bir koca olacağını düşündürmüyor. Catherine, hayatı boyunca pek çok kez ihanete uğradı zaten." Harry'nin ses tonu ciddi ve acımasızdı. Catherine'e döndü. "Seni hayal kırıklığına uğratan insanlardan biri de benim. Tekrar bu şekilde acı çekmeni istemiyorum."

"Harry," dedi Catherine ciddiyetle, "kendine çok yükleniyorsun."

"Hoş olmayan gerçekleri yumuşatmanın zamanı değil," diyerek döndü. "Eğer geçmişi değiştirebilseydim, geri döner ve tereddüt etmeden bunu yapardım. Ama şimdi elimden gelen tek şey, telafi etmeye çalışmak ve gelecekte daha iyisini yapmak. Aynı şeyi Ramsay için söyleyemem."

"Herkes ikinci bir şansı hak eder," dedi Catherine.

"Katılıyorum. Onun yeni bir sayfa açtığına inanmayı da istiyorum. Ama bunun için biraz zaman gerek."

"Kötü alışkanlıklarına geri dönmesinden korkuyorsun," dedi Catherine.

"Bunu yapan ilk kişi olmaz. Ama Ramsay, bir adamın karakterinin az çok oturduğu yaşlarda. Eğer eski hovarda yaşamını yok saymaya devam ederse, sanırım iyi bir koca olacaktır. Ama kendisini kanıtlayana kadar, yeminini tutamama ihtimali olan bir adamın karısı olup, geleceğini tehlikeye atmanı istemiyorum."

"Yeminini tutacak," diye ısrar etti Poppy.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü o bir Hathaway."

Harry, karısına gülümsedi. "Onu savunduğun için çok şanslı, tatlım. Umarım haklısındır." Bakışları Catherine'in sıkıntılı yüzüne çevrildi. "Senin de benzer şüphelerin olduğunu düşünürken yanılıyor muyum, Cat?"

"Ben herhangi bir erkeğe güvenmekte zorlanıyorum," diye itiraf etti Catherine.

Düzgün kenarlı patikada yürümeye devam ederlerken, üçü de sessizdi.

"Catherine," diye bir girişimde bulundu Poppy. "Sana son derece kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Catherine ona sahte bir endişeli bakış attı ve gülümsedi. "Konuşuyor olduğumuz şeyden daha kişisel bir şey düşünemiyorum. Evet, tabii ki sorabilirsin."

"Ağabeyim sana, seni sevdiğini söyledi mi?"

Catherine uzun bir süre tereddüt etti. "Hayır," dedi. Bakışları, önlerinde uzanan patikaya sabitlenmişti. "Aslı-

na bakarsan, geçenlerde onun Win'e sadece âşık *olmayacağından* emin olduğu bir kadınla evleneceğini söylediğini duydum." Catherine, Harry'ye bir bakış attı ama neyse ki adam bir yorum yapmaktan kaçındı.

Poppy kaşlarını çattı. "Onu kastetmemiş olabilir. Leo sık sık bir şeyler hakkında şaka yapar ve hissettiklerinin tersini söyler. İnsan onun hakkında asla emin olamaz."

"Eksiksiz olarak benim düşüncem," dedi Harry ifadesiz bir tonla. "Kimse Ramsay hakkında asla emin olamaz."

Catherine bir tabak sandviç yiyip, tıka basa doyduktan sonra, Harry'nin onun için ayarladığı özel süite gitti.

"Sen dinlendikten sonra," dedi Poppy ona, "bir hizmetçiyle bazı elbiselerimi yollayacağım. Sana biraz bol gelebilir, ama kolaylıkla üzerine uydurulabilirler."

"Ah, buna gerek yok," diye itiraz etti Catherine. "Hampshire'da bıraktığım eşyalarımı isteyeceğim."

"Bu arada giyecek bir şeylere ihtiyacın olacak. Benim de giyemediğim çok sayıda elbisem var. İş, bana bir şeyler almaya gelince, Harry mantıksız bir şekilde aşırıya kaçıyor. Üstelik artık o sıkıcı kız kurusu elbiselerini giymene gerek kalmadı. Seni her zaman güzel renkler içinde görmek istemişimdir. Pembe ya da yeşim yeşili..." Catherine'in ifadesini görünce gülümsedi. "O meşhur kozasından çıkan kelebek gibi olacaksın."

Catherine'in tüm sinirleri endişeyle gerilmiş olmasına rağmen, espriyle karşılık vermeyi denedi. "Tırtıl olarak oldukça rahattım."

Poppy, Harry'yi bulmak için onun hobi odasına gitti.

Harry, bir sorun üstüne kafa patlattığında ya da araya girilmesini istemediği bir iş üzerinde çalıştığında, buraya sık sık gelirdi. Sadece Poppy, istediği zaman bu odaya gelme iznine sahipti.

Odada raflar dolusu ilginç ve egzotik nesneler vardı: yabancı ziyaretçilerden hediyeler, saatler, heykelcikler ve genç adamın seyahatlerinden getirdiği tuhaf şeyler.

Harry gömleğinin kollarını sıyırmış bir vaziyette masasına oturmuş, derin düşüncelere her daldığında yaptığı gibi, dişliler, bağlantılar, kablolarla oyalanıyordu. Poppy ona yaklaştı. Adamın ellerinin hareketini izlerken, o ellerin kendi vücudunda nasıl oyunlar oynadığını düşünerek, zevkten kaynaklanan ufak bir sancı hissetti.

Poppy kapıyı kapatırken Harry başını kaldırıp, ona baktı. Bakışları nazik ve düşünceliydi. Bir avuç dolusu metal nesneyi attı. Sandalyesini çevirip, karısını belinden yakalayarak, ayrılmış bacaklarının arasına çekti. Poppy ellerini onun koyu renk saçlarında gezdirdi, kahve-siyah ipeksi saçlar parmaklarının arasında kıvrıldı. Genç adamı öpmek için eğilirken, "Dikkatini dağıtıyor muyum?" diye sordu.

"Evet," dedi adam onun dudaklarına doğru. "Durma."

Genç kadının kıkırdaması, çayın içinde eriyen şeker gibi, ikisinin dudaklarının arasında eridi. Kafasını kaldıran Poppy, buraya neden geldiğini hatırlamaya çalıştı. "Mmm, yapma," dedi, kocasının dudakları, boynuna ilerlerken. "Sen böyle yaparken düşünemiyorum. Bir şey soracaktım..."

"Cevap, evet."

Poppy geri çekilip sırıttı ve ona baktı. Kolları hâlâ adamın boynuna dolanmış vaziyetteydi. "Catherine ve Leo arasındaki bu durumla ilgili gerçekten ne düşünüyorsun?"

"Emin değilim." Kadının elbisesinin süs düğmeleriyle oynuyordu.

"Harry, onları çekme. O düğmeler, süs."

"Hiçbir işe yaramayan düğmelerin nesi iyi?" diye sordu Harry, kafası karışmış görünerek.

"Moda."

"Seni bu elbiseden nasıl çıkaracağım?" Meraklanan Harry gizli bir ip aradı.

Poppy, burnuyla genç adamın burnuna dokundu. "Bu bir gizem," diye fısıldadı. "Sen bana Catherine konusunda ne yapmaya niyetli olduğunu söyledikten sonra, keşfetmene izin vereceğim."

"Skandallar görmezden gelinince, kendi kendilerini imha ederler. Engellemeye çalışmak ise sadece ateşi körükler. Cat'i kardeşim olarak tanıtacağım. Onun, Blue Maid's okuluna gittiğini ve sonra da Hathaway'lerin yanında sana ve kız kardeşlerine mürebbiyelik etmek için işe girdiğini açıklayacağım."

"Peki ya tüm o rahatsız edici sorular ne olacak?" diye sordu Poppy. "Nasıl cevap vereceğiz?"

"Bir politikacı tavrıyla. Bilerek yanlış yorumlayıp yan çizerek."

Poppy dudaklarını büküp, bunu düşündü. "Sanırım tek seçenek bu," dedi. "Ama ya Leo'nun evlenme teklifi?"

"Cat'in kabul etmesi gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Poppy kararlı bir şekilde başını salladı. "Bekleyerek ne elde edileceğini anlamıyorum. İnsan, kocasının nasıl olacağını ancak onunla evlendikten *sonra* görür. O zaman da çok geç olur."

"Zavallı küçük karım," diye mırıldandı Harry, eteğinin

toplanmış katlarının üzerinden karısının poposunu okşayarak. "Senin için oldukça geç oldu, öyle değil mi?"

"Şey, evet. Kendimi, senin tutkulu sevişmelerin ve zekice konuşmalarınla geçecek bir ömre teslim ettim." İç geçirdi. "Kendi kendime bir kız kurusu olmaktan iyidir, diyorum."

Harry ayağa kalkıp, onu kendine çekti ve karısı sersemleyip, yüzü pembeleşinceye kadar onu öptü.

"Harry," diye ısrar etti Poppy, adam onun kulağının kenarına burnunu sürterken. "Catherine'le ağabeyimin evlenmesine ne zaman onay vereceksin?"

"Cat, ne dersem diyeyim ve ne olursa olsun, onunla evlenmek istediğini söylediği zaman." Başını kaldırıp, karısının gözlerine derin bir şekilde baktı. "Hadi daireye gidip, biraz uyuyalım."

"Benim uykum yok," diye fısıldadı Poppy.

Harry sırıttı. "Benim de." Karısının elini tutarak onu odadan çıkardı. "Şimdi, şu düğmelere gelecek olursak..."

Bölüm 23

Sabahleyin Catherine, şöminenin ateşini yakan ve kahvaltı getiren hizmetçi tarafından uyandırıldı. Ruthledge'de kalmanın keyifli yanlarından biri de, yetenekli Şef Broussard'ın hazırladığı yemeklerdi. Catherine, tepsidekileri görünce keyifle iç çekti: çay, hafif ateşte pişirilmiş kremalı yumurta, yanında pistolet denen içi dolgulu Fransız ekmeği, oval biçimli küçük köfteler ve bir tabak dolusu olgun dut.

"Kapının altında bir not vardı, hanımefendi," dedi hizmetçi. "Tepsinin kenarına koydum."

"Teşekkür ederim." Mühürlü küçük kartı alan Catherine, kartın üstünde Leo'nun kendine has, düzgün, italik yazısını görünce, karnının keyiften kasıldığını hissetti.

"Tepsiyi bitirince zili çalın, hanımefendi, ben gelir alırım. Eğer giyinirken veya saçınızı yaparken yardıma ihtiyacınız olursa, beni çağırabilirsiniz."

Catherine notu açmadan önce hizmetçinin odadan çıkmasını bekledi.

Bu sabah için, gizemli bir gezi planladım. Saat on gibi hazır ol. Yürüyüş ayakkabılarını giy.

-R

Catherine'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Gizemli bir gezi," dedi. Odadaki yemek kokusunun nereden geldiğini anlamaya çalışan Dodger'ın, yatağa çıkmasını izledi. "Ne planlıyor olabilir? Hayır, Dodger, kahvaltımı rezil etmeyi aklından bile geçirme. Ben doyana kadar beklemek zorundasın. Seninle tabağımı paylaşamam."

Catherine'in sert ses tonunu anlamış görünen Dodger, yavaşça gerilip, yuvarlandı ve yatağın üzerinde üç tur attı.

"Bunun kalıcı bir anlaşma olduğunu da sanma," diye ekledi Catherine, çayına şeker atarken. "Sadece, Beatrix seni alana kadar seninle ilgileneceğim."

O kadar açtı ki, gelincik için ayırdığı ufak bir parça dışında tepsideki her şeyi yedi. Yumurtalar mükemmeldi, dumanı tüten sarı kısımları, pistoletlerin gevrek kabuğunu batırmak için kusursuzdu. Doyduktan sonra, çay tabağına Dodger için biraz yumurta ve dut koyarak tabağı yere bıraktı. Dodger mutlulukla genç kadının etrafında döndü. Bir okşama için durduktan sonra, yemeğinin keyfini sürmeye gitti.

Catherine yıkanıp, saçlarını taradıktan hemen sonra kapı çalındı. Gelen Poppy'ydi, yanında da sabahki hizmetçi vardı. Poppy'nin kollarında en az üç elbise vardı, hizmetçi ise kadın iç çamaşırları, çoraplar, eldivenler ve diğer ıvır zıvırlarla dolu büyük bir sepet taşıyordu.

"Günaydın," dedi Poppy neşeyle. İçeri girip, elbiseleri yatağın üzerine bıraktı. Köşede yemeğini yiyen gelinciği görünce, başını sallayarak sırıttı. "Merhaba Dodger."

"Bunların hepsi benim için mi?" diye sordu Catherine. "Bu kadar çok şeye ihtiyacım yok, gerçekten-"

"Seni bunları almaya zorluyorum," diye onu bilgilendirdi Poppy. "Yani, hiçbir şeyi geri vermeye cesaret etme. Terziden birkaç iç çamaşırı ve 'düzenleyici' korse de istedim. Kristal Saray'daki Dünya Sergisi'nde, leydi giyim eşyaları standında bunlardan gördüğümüz zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki." Catherine gülümsedi. "Kadınların özel çamaşırlarından oluşan bir koleksiyonun tüm dünyaya sergilenmesini unutmak imkânsız."

"Pekâlâ, Madam Caplin'in sergide ödül kazanmasının iyi bir nedeni varmış. Caplin korseleri, diğerlerinden daha ince ve pek çok sivri korse kadar sıkı değil. Bütün mesele, vücudu dar ve rahatsız bir kalıba uydurmaya çalışmak yerine, korsenin vücuda uymasını sağlamak. Harry, otelin kâhyası Bayan Pennywhistle'a, hizmetçiler bunlardan giymek isterlerse, masrafını Ruthledge'in karşılayabileceğini söyledi."

Catherine kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet, çünkü insana fazlasıyla hareket özgürlüğü sağlıyor. Nefes de alabiliyorsun." Poppy açık denizköpüğü yeşili bir elbiseyi yataktan kaldırıp, ona gösterdi. "Bugün bunu giymelisin. Eminim sana uyacaktır. Aynı boydayız, ama sen biraz daha incesin. Biraz daraltmamız gerekecek."

"Çok cömertsin, Poppy."

"Saçmalama, biz kardeşiz." Catherine'e sevgi dolu bir şekilde baktı. "Leo'yla evlen veya evlenme, biz her zaman kardeş olacağız. Leo bana saat onda bir gezintiye çıkacağınızı söyledi. Nereye gideceğinizi sana söyledi mi?"

"Hayır. Peki ya sana?"

"Evet." Poppy sırıttı.

"Neresiymiş?"

"Bırakayım da sana sürpriz yapsın. Ama bu geziyi onayladığımı –Harry'nin de onayladığını- söyleyebilirim."

Poppy ve hizmetçinin ortak çabalarından sonra Catherine, bu açık denizköpüğü elbiseyi giydi; elbise ne mavi ne de yeşildi, ama ikisinin arasında, iki rengin muhteşem bir tonuydu. Bel dikişi bulunmayan elbisenin üst kısmı, vücuda şık bir şekilde oturuyordu. Dize kadar sade bir biçimde uzanan etekleri, diz tarafında fırfırlarla çevrilmişti. Bel hizasında olan uyumlu ceketi, mavi, yeşil ve gümüş grisinin tonlarındaki püsküllerle süslenmişti. Alttan tokalanarak şelale topuzu yapılmış saçlarının üzerine ise, küçük ve cilveli bir şapka yerleştirdiler.

Catherine, uzun zamandır modaya uygun ya da hoş bir şeyler giymemişti. Aynaya baktığında şık, kesinlikle kadınsı ve gösterişli bir kadın gördü.

"Ah, hanımefendi, tatlı kutularının üzerine koydukları kızlar kadar güzelsiniz," diye haykırdı hizmetçi.

"Kız haklı, Catherine," dedi Poppy ışıldayarak. "Ağabeyimin seni görmesini bekle! Sana söylediği her kötü sözden pişmanlık duyacak."

"Ben de ona kötü şeyler söyledim," diye cevap verdi Catherine aklı başında bir şekilde.

"Aranızdaki düşmanlığın arkasında bir sebep olduğunu hepimiz biliyorduk," dedi Poppy. "Ama ne olduğu konusunda bir fikir birliğine asla varamadık. Beatrix haklıydı tabii ki."

"Ne hakkında?"

"Sen ve Leo'nun tıpkı bir çift gelincik gibi, birbirinize sert bir şekilde kur yaptığınız hakkında..."

Catherine mahcup bir şekilde güldü. "Beatrix'in sezgileri oldukça güçlü."

Poppy, çay tabağındaki yumurta artıklarını dikkatle yalayan Dodger'a doğru alaycı bir bakış attı. "Eskiden, Beatrix'in büyüyünce, hayvanlara olan takıntısından vazgeçeceğini düşünürdüm. Ama şimdi bunun, onun beyninin çalışma yöntemi olduğunu fark ediyorum. Hayvanlar âlemi ile insan dünyası arasında neredeyse hiç fark görmüyor. Umarım, bu kendine özgü tavırlarını hoş görecek bir adam bulabilir."

"Durumu oldukça kibar bir şekilde ifade ettin," dedi Catherine gülerek. "Kastettiğin şey, ayakkabısında tavşan ya da puro kutusunda kertenkele bulmaktan şikâyet etmeyecek bir adam."

"Kesinlikle."

"Bulacak," diyerek ona güvence verdi Catherine. "Beatrix, kız kurusu olarak evde kalamayacak kadar fazlasıyla sevgi dolu ve sevilmeye değer biri."

"Senin gibi," dedi Poppy imalı bir şekilde. Gelincik, sepettekileri araştırma işine girişince ilerleyip, hayvanı eline aldı. "Dodger'la bugün ben ilgilenirim. Bütün sabah mektup yazacağım, ben çalışırken o da masamda uyuyabilir."

Poppy'nin ellerinin arasında bükülmüş bir şekilde asılı duran gelincik, ileri doğru götürülürken Catherine'e sırıttı.

Leo, dün gece Catherine'i yalnız bırakmak istememişti. Yanında kalmak, egzotik bir hazineyi gözleyen bir akbaba

gibi onu seyretmek istemişti. Daha önce kıskanç bir doğaya sahip bir adam olmamasına rağmen, arayı hızla kapatıyor gibi görünüyordu. Catherine'in Harry'ye olan güveni, özellikle rahatsız ediciydi. Ama genç kadının ağabeyine güvenmek istemesi çok doğaldı. Özellikle de Harry onu bir defa çok kötü bir durumdan kurtarmışken. Yakın zamana kadar Harry ona çok az ilgi ve sevgi göstermiş olsa da, Catherine'in sahip olduğu tek kişi oydu.

Problem şuydu ki, Leo, Catherine'in *her şeyi* olmak için yakıcı bir arzu hissediyordu. Onun tek sırdaşı, âşığı ve en yakın arkadaşı olmak, her türlü özel ihtiyacını karşılamak istiyordu. Üşüdüğünde onu vücuduyla ısıtmak, susadığında ona çay içirmek, yorgun olduğunda ayaklarını ovmak istiyordu. Her türlü anlamlı ve dünyevi yolla, hayatını onunkiyle birleştirmek istiyordu.

Ama onu tek bir işaretle, bir konuşmayla ya da tek bir tutku dolu geceyle kazanamayacaktı. Genç kadının tüm itirazları yerle bir olana kadar bazı stratejik ayarlamalar yapması gerekecekti. Bu da sabır, dikkat ve zaman gerektirecekti. Varsın olsun. O, buna ve daha fazlasına değerdi.

Catherine'in süitinin kapısına gelen Leo, ihtiyatlı bir şekilde kapıyı çaldı ve bekledi. Çok geçmeden Catherine gülümseyerek kapıyı açtı. "Günaydın," dedi ümit dolu bir bakışla.

Leo'nun söylemeye niyetlendiği bütün sözler birden onu terk etti. Genç kadını baştan ayağa süzdü. Şeker kutularına çizilen ya da matbaalarda sergilenen enfes kadınsı figürlere benziyordu. El değmemiş kusursuzluğu, Leo'nun onu tıpkı düzgünce paketlenmiş bir bonbon gibi soymayı çok fazla istemesine neden oldu.

Leo'nun sessizliği o kadar uzun sürdü ki, Catherine kendini tekrar konuşmak zorunda hissetti. "Gezi için hazırım. Nereye gidiyoruz?"

"Hatırlayamıyorum," dedi Leo hâlâ bakarken. Genç kadını odanın içine yönlendirmek ister gibi ileri doğru hareket etti.

Olduğu yerde kalan Catherine, eldivenli elini adamın göğsüne koydu. "Korkarım içeriye girmenize izin veremem, lordum. Bu uygun olmaz. Umarım bu gezi için kapalı bir araba yerine, üstü açık olanlardan kiralamışsınızdır."

"Eğer istersen arabayla gidebiliriz. Ama gideceğimiz yer çok uzak değil ve St. James Park'ta yürümek keyifli olacaktır. Yürüyerek gitmek ister misin?"

Catherine başıyla hızla onayladı.

Otelden ayrıldıktan sonra Leo kaldırım kenarına en yakın olan tarafa geçti. Leo'nun kolunda yürürken Catherine, Beatrix'le birlikte park hakkında okudukları bir şeyden bahsetti. Bu bilgiye göre, Kral James burada develer, timsahlar ve bir fili de içeren bir hayvan topluluğunu barındırmış ve zamanla Birdcage Walk haline gelen bir dizi kuşhane yaptırmıştı. Bu konu, Leo'nun mimar John Nash'ten bahsetmesine neden oldu. Bu mimar, parkın içine merkezi bir ağaçlık yol yapmıştı. Cadde, Buckingham Sarayı'ndan yapılan kraliyet törenlerinde resmi bir güzergâh haline gelmişti.

"O zamanlar Nash'e züppe diyorlardı," dedi Leo. "Kibirli ve kendini beğenmiş. Bunlar da o yetenekteki bir mimar için gereken şartlardır."

"Öyle mi?" diye sordu Catherine kafası karışarak. "Neden, lordum?"

"Önemli bir iş yapılırken bol miktarda para harcanır ve halk bunu doğal karşılar... Birinin aklındaki bir tasarımın büyük bir ölçüyle inşa edilmek için yeterli değere sahip olduğunu düşünmek, gerçek bir küstahlık. Müzede sergilenen bir resmi, insanlar orada arayıp bulabilir ya da istemezlerse, görmezden gelebilirler. Ama bir binayı görmezden gelmek isteyen birinin yapabileceği pek fazla şey yoktur ve eğer bina, göz zevkini bozan türden bir şeyse, Tanrı hepimizin yardımcısı olsun."

Catherine yakından ilgi göstererek ona kurnaz bir şekilde baktı. "Hiç, Bay Nash'in yaptığı gibi büyük bir kamu sarayı ya da eser tasarlamayı hayal ettin mi?"

"Hayır, büyük bir mimar olmak gibi bir hırsım yok. Sadece işe yarar türden bir mimar olmak istiyorum. Arazideki kiracı evler gibi daha ufak projeler tasarlamayı seviyorum. Benim görüşüme göre, onlar da bir saraydan daha önemsiz değiller." Adımlarını küçülterek genç kadınınkilere uydurdu ve onu yoldaki engebeli bir yere doğru yönlendirdi. "Fransa'ya ikinci kez gittiğimde, Provence'de yürürken Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki profesörlerimden birine rastladım. Sevimli, yaşlı bir adamdı."

"Ne güzel bir tesadüf."

"Kader."

"Kadere inanır mısın?"

Leo çarpık bir şekilde gülümsedi. "Rohan ve Merripen'le yaşayan birinin inanmaması mümkün değil, sence de öyle değil mi?"

Catherine de gülümseyerek başını iki yana salladı. "Ben şüpheciyimdir. Bence kader, kim olduğumuz ya da şansımızı nasıl değerlendirdiğimizdir. Devam et... Profesörden bahsediyordun."

"Bu şans eseri gerçekleşen karşılaşmadan sonra Profesör Joseph'i sıklıkla ziyaret ettim, atölyesinde çalıştım, çizdim ve tasarım yaptım." Soyadını telaffuz ederken Fransızlar gibi ikinci heceyi bastırarak söylemişti. Duraksayarak, kederli bir ifadeyle hatıralara dalıp, gülümsedi. "Sık sık şartröz likörü kadehleri üzerine konuşurduk. O içkiye katlanamıyordum."

Catherine yumuşak bir sesle sordu. "Neler konuşurdunuz?"

"Genellikle mimari. Profesör Joseph'in bu konuda oldukça saf bir bakışı vardı. Ona göre, kusursuzca tasarlanmış küçük bir kulübe, büyük bir kamu binası kadar değerliydi. Akademideyken hiç bahsetmediği şeyleri anlattı; fiziksellik ve ruhsallığın arasındaki bağlantıyı hissedişi... Kusursuzca yapılmış bir tablo, bir heykel ya da bir bina gibi, insanın yarattığı bir şeyin bir üstünlük anını kanıtladığını söylemişti. Bir berraklık anı. Cennete bir göz atmak için kilidi açan bir anahtar."

Leo, genç kadının sıkıntılı ifadesini görünce duraksadı. "Seni sıktım. Beni affet."

"Hayır, öyle bir şey yok." Catherine aniden konuşmaya başlayana kadar yaklaşık yarım dakika sessizlik içinde yürüdüler. "Seni hiç gerçekten tanımamışım. Düşündüğümden oldukça farklısın. Bu oldukça beklenmedik."

"Bu, benimle evlenme fikrine daha ılımlı bakmaya başladığın anlamına mı geliyor?"

"Hiç de değil," dedi Catherine ve Leo sırıttı.

"Bu fikre ısınacaksın," dedi Leo. "Cazibeme sonsuza dek direnemezsin." Catherine'i parkın dışına, oldukça zengin dükkânlar ve işyerleriyle dolu bir caddeye yönlendirdi.

"Beni bir tuhafiyeye mi götürüyorsun?" diye sordu Catherine vitrinleri ve tabelaları inceleyerek. "Bir çiçekçiye? Kitapçıya?"

"İşte," dedi Leo, bir vitrinin önünde durarak. "Burası hakkında ne düşünüyorsun?"

Catherine gözlerini kıstı ve vitrinde asılı duran tabelaya baktı. "Teleskoplar mı?" diye sordu inanamayarak. "Astronomiyle mi ilgilenmemi istiyorsun?"

Leo onu tekrar vitrine doğru çevirdi. "Okumaya devam et."

"Majestelerinin resmi patentiyle," diye yüksek sesle okumaya başladı Catherine, "kamp, hipodrom, opera ve görüş camları satıcıları. Dr. Henry Schaeffer tarafından, modern cihazlarla, görme bozukluklarını bilimsel olarak düzeltmek için yapılan, aydınlatılmış mercek muayeneleri.-"

"Dr. Schaeffer, Londra'daki en iyi göz doktorlarından biri," dedi Leo. "Bazıları dünyada da öyle olduğunu söylüyor. Trinity'de astronomi profesörüyken, merceklerle ilgili çalışması, onu insan gözüyle ilgilenmeye yöneltmiş. Göz doktoru olmak için yeterli niteliklere sahipmiş ve bu alanda kayda değer adımlar atmış. Ona bir görünmen için randevu aldım."

"Ama Londra'nın en iyi göz doktoruna ihtiyacım yok," diye karşı çıktı Catherine. Leo'nun bu kadar ileri gitmesine şaşırmıştı.

"Gel, Marks," dedi Leo onu kapıya doğru çekerek. "Sana daha düzgün bir gözlük almanın tam zamanı."

Dükkânın içi ilgi çekici bir şekilde teleskoplar, büyüteçler, dürbünler, stereoskop aletleri ve her çeşit gözlükle

dolu raflarla kaplıydı. Hoş bir genç tezgâhtar onları karşıladı ve Dr. Schaeffer'ı çağırmaya gitti. Kısa bir süre sonra, arkadaşça ve neşeli bir tavır sergileyen doktor göründü. Pembe yanaklarında uzun favoriler vardı ve gülümsediği zaman, kar beyaz kalın bıyığı yukarı kıvrılıyordu.

Schaeffer onlara dükkânın içini gösterirken, bir stereoskopun nasıl bir göz aldanması yarattığını açıklamak için durdu. "Bu alet, iki amaca hizmet ediyor," dedi doktor, gözleri gözlüğünün arkasında parlarken. "İlk olarak, bazı hastalardaki odaklanma bozukluklarının tedavisinde kullanılıyor. İkinci olarak ise, aşırı canlı çocukları eğlendirmeye yarıyor."

Leo ile birlikte, Dr. Schaeffer'ı dükkânın arkasındaki odalara doğru takip ederken Catherine, temkinli ama istekli bir tutum içindeydi. Daha önce gözlük almaya gittiğinde, gözlükçü hızlıca, gözlük camlarından oluşan bir tepsi çıkarmış ve içlerinden rasgele seçip, kadının gözlerine tutmuştu. Catherine yeterli bir görüş edindiğini hissettiğinde, adam onun için gözlük yapma işine girişmişti.

Dr. Schaeffer, Catherine'in gözbebeklerini büyütmek için gözlerine damla damlattı. Sonra gözlerini "korneal büyüteç" dediği bir çeşit mercekle muayene etmekte ısrar etti. Bir hastalık ya da bozulma olmadığını söyledikten sonra ondan, duvarda asılı olan üç sıra tablodaki harfleri ve sayıları okumasını istedi. Catherine çeşitli uzunluklardaki merceklerle tekrar tekrar okumak zorunda kaldı. Sonunda, neredeyse mucizevi bir netlik yakalamayı başardılar.

Sıra gözlük çerçevesine gelince, Leo etkin bir rol oynayarak hem Catherine'i hem de Dr. Schaeffer'ı şaşırttı. "Bayan Marks'ın kullanmakta olduğu gözlük," dedi, "burnunda iz yapıyor."

"Desteğin eğimi ayarlanabilir olmalı," dedi doktor.

"Şüphesiz." Leo ceketinin cebinden bir kâğıt çıkararak masanın üzerine koydu. "Yine de birkaç fikrim daha var. Camları tutan köprü, yüzünden biraz daha uzağa kaldırılsa ne olur?"

"Kıskaç gözlük gibi bir tasarım mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Schaeffer düşünceli bir şekilde.

"Evet, daha rahatça uyum sağlarlar ve ayrıca bir arada dururlar."

Schaeffer, Leo'nun ona verdiği çizimi daha yakından inceledi. "Kıvrımlı saplar çizmişsiniz, anlıyorum. Alışılmadık bir özellik."

"Buradaki amaç, gözlüğü yüzüne daha sabitçe yerleştirmek."

"Gözlüğü sabit tutmak bir sorun mu teşkil ediyor?"

"Kesinlikle," diye cevapladı Leo. "Oldukça hareketli bir kadın. Hayvanları kovalıyor, çatı tepelerinden düşüyor, kayaları istifliyor. Bunlar onun için sıradan bir günde olanlar."

"Lordum," diye serzenişte bulundu Catherine.

Schaeffer, Catherine'in gözlüğündeki yamuklukları incelerken gülümsedi. "Bu çerçevenin halini gördükten sonra, Bayan Marks, Lord Ramsay'in iddialarına inanmamak elde değil." Doktorun bıyığı yukarı doğru kıvrıldı. "İzninizle, beraber çalıştığım mücevherciye, çizmiş olduğunuz çerçeveyi yapması talimatını vereceğim."

"Gümüşten olsun," dedi Leo. Belli belirsiz bir gülümsemeyle Catherine'e bakarak duraksadı. "Ayrıca saplarına hafif bir işleme eklesin. Adi bir şey değil ama... Zarif bir şey olsun."

Catherine hemen başını salladı. "Böyle bir süs hem pahalı hem de gereksiz olur."

"Yine de yapın," dedi Leo doktora. Bakışları hâlâ Catherine'in üzerindeydi. "Yüzün süslemeyi hak ediyor. Sıradan bir yapıya bir şaheser koymazdım, değil mi?"

Catherine ona kınayıcı bir bakış attı. Böyle aşırı iltifatlardan ne hoşlanıyor ne de onlara güveniyordu. Ayrıca Leo'nun cazibesiyle erimeye niyeti yoktu. Ama Leo pişmanlıktan eser taşımayan bir şekilde sırıttı. Leo orada oturup da onu yaramaz mavi gözleriyle süzerken Catherine kalbinde acı dolu ve tatlı bir daralma hissetti. Bunu sanki dengesini kaybetmiş gibi bir duygu takip etti. Uzun bir mesafeden düşüyormuş gibi... ama yine de tehlikeden uzaklaşamıyormuş gibi...

Sadece istikrarsız dengesiyle orada duruyor ve kendini korumaktan uzak bir şekilde, özlemle risk içinde bekliyordu.

Bölüm 24

Şimdiye kadar Hampshire'lı Vikont Ramsay'in ailesinin mürebbiyesi olarak göreceli bir gizlilikle yaşayan Bayan Catherine Marks'ın, aslında kendisinin üvey kız kardeşi olduğu Londralı otelci, Bay Harry Ruthledge tarafından bildirilmiştir. Genç kadının sosyeteye önceden neden tanıtılmadığı sorularına ithafen, Bay Ruthledge, hanımefendinin Bay Ruthledge'in annesi ve isimsiz bir beyefendinin evlilik dışı çocuğu olarak doğum şartlarından ötürü tedbirli davranıldığını açıkladı.

Bay Ruthledge, üvey kız kardeşinin terbiyeli ve incelikli doğasını anlatırken "her yönden saygıdeğer" olarak nitelediği bir kadınla akrabalık bağını onaylamanın kendine yaşattığı gururu vurguladı.

"Ne kadar da pohpohlayıcı," dedi Catherine tatlılıkla, *Times*'ın bir kopyasını indirirken. Harry'ye kahvaltı masasının üzerinden kederli bir şekilde baktı. "Soru yağmuru başlayacak."

"Soruları ben hallederim," dedi Harry. "Senin yapman gereken tek şey, Poppy ile ben seni tiyatroya götürdüğü-

müzde, o bahsi geçen terbiyeli ve incelikli tutum içinde davranmak."

"Tiyatroya ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Poppy, bala bulanmış kızarmış hamur tatlısının son lokmasını ağzına atarken.

"Yarın akşam, eğer seni de memnun edecekse."

Catherine başıyla onayladı, olasılıklarla sıkıntıya girmiş gibi görünmemeye çalışıyordu. Bir yanı açığa çıkma fikriyle büzülmüştü. Öte yandan, bu bir tiyatro oyunuydu. Bu da demek oluyordu ki, seyircilerin ilgisi perde önündeki etkinliğe toplanacaktı.

"Leo'yu da davet edelim mi?" diye sordu Poppy. O ve Harry, Catherine'e baktılar.

Catherine umursamaz bir tavırla omuz silkse de, ikisini de kandırabildiğini sanmıyordu.

"Bir itirazın var mı?" diye sordu Harry ona.

"Hayır, elbette yok. O, Poppy'nin ağabeyi, benim de eski işverenim."

"Ve senin muhtemel nişanlın," diye mırıldandı Harry.

Catherine hızla ona döndü. "Evlilik teklifini kabul etmedim."

"Ama bunu düşünüyorsun... Öyle değil mi?"

Catherine'in kalbi göğsünde birkaç kez hızla attı. "Emin değilim."

"Cat, seni bu konuda sıkmak istemiyorum, ama Ramsay'e bir cevap vermeden önce ne kadar beklemeyi düşünüyorsun?"

"Çok uzun bir süre değil," dedi Catherine kaşlarını çatarak. "Ramsay Evi'ni korumaya dair bir umut olursa, Lord Ramsay yakında evlenecektir."

Kapı çaldı ve Harry'nin sağ kolu Jake Valentine içeri girdi. Harry'ye günlük müdür raporlarını ve de bir yığın mektup verdi. Mektuplardan biri Poppy'ye gönderilmişti, genç kadın sıcak bir gülümsemeyle mektubu aldı.

"Teşekkür ederim, Bay Valentine."

"Bayan Ruthledge," dedi genç adam karşılık olarak gülümserken. Çıkmadan önce başıyla selam verdi. Poppy'ye azıcık abayı yakmış gibi görünüyordu ve Catherine bunun için onu suçlayamazdı.

Poppy mührü kırıp, mektubu okumaya başladı. Sona yaklaşırken güzel kaşlarını kaldırdı. "Tanrım, bu tuhaf."

Harry ve Catherine, ona sorgulayıcı bir bakış attılar.

"Mektup, bir hayır işinden tanıdığım Leydi Fitzwalter'dan. Mektupta bana, şu an şehirde olan Bayan Darvin ve Kontes Ramsay'e uğraması için ağabeyimi razı edip edemeyeceğimi soruyor. Kiraladıkları evin adresini de veriyor."

"O kadar da tuhaf değil," dedi Catherine pratik bir şekilde. Aslında haber onda bir endişe çalkantısı yaratmıştı. "Nihayetinde bir leydi sebep ne olursa olsun bir adamı çağıramaz. Bu yüzden ortak tanıdıklar aracılığıyla bir buluşma ayarlamak duyulmamış bir şey değil."

"Evet, ama Bayan Darvin neden Leo'yla konuşmak istesin ki?"

"Şartlı araziyle ilgili olabilir," dedi Harry, ilgilenmiş görünüyordu. "Belki de bir çeşit anlaşma önerecektir."

"Eminim, Lord Ramsay'e *bir şeyler* önermek istiyordur," dedi Catherine huysuz bir şekilde. Siyah saçlı Bayan Darvin'in ne kadar güzel göründüğünü ve Leo'yla vals yaparken nasıl da çarpıcı bir çift olduklarını hatırlamadan

edemedi. "Yine de yasal işleri tartışmak istediğinden şüpheliyim. Kişisel bir şey istiyor. Aksi halde, konuyu çözmeyi avukatlara bırakırdı."

"Cam ve Merripen, Bayan Darvin karşısında dehşete düşmüşler," dedi Poppy, Harry'ye sırıtarak. "Amelia'nın yazdığına göre, kadının kıyafetinde tavuskuşu tüyleri varmış ve Romanlara göre bu bir tehlike işaretiymiş."

"Bazı Hindu mezheplerinde," dedi Harry, "tavuskuşunun çığlığı, yağmur mevsimi ve haliyle verimlilikle ilişkilendirilir."

"Tehlike mi verimlilik mi?" diye sordu Poppy kuru bir sesle. "Pekâlâ, Bayan Darvin'in hangisini göstereceğini görmek ilginç olmalı."

"Bunu yapmak istemiyorum," dedi Leo, Bayan Darvin'e uğraması gerektiği söylenir söylenmez.

"Bu önemli değil, başka seçeneğin yok," dedi Poppy.

Leo, kucağında Dodger'la salonda oturmuş olan Catherine'i görünce, ona doğru gitti. "İyi günler," diyerek eline uzandı ve parmaklarının tersini öptü. Teninde onun dudaklarını bu kadar sıcak ve yumuşak bir şekilde hissetmek, genç kadının nefesini hızla içine çekmesine neden oldu.

"Oturabilir miyim?" diye sordu Leo, Catherine'in oturduğu kanepede yanındaki yeri işaret ederek.

"Elbette."

Poppy, şöminenin yanındaki koltuğa oturduktan sonra, Leo, Catherine'in yanına oturdu.

Catherine, Dodger'ın kürkünü tekrar tekrar okşadı ama hayvan kıpırdamadı. Uyuyan gelincik o kadar yumuşak ve onu uyandırmak o kadar zordu ki, gören ölmüş sanırdı.

Biri onu kaldırsa, hatta sallasa bile, hayvan rahatsız olmadan uyuklamaya devam edecek gibiydi.

Leo, gelinciğin minik kolları ve bacaklarıyla oynamak için uzandı ve bu uzuvları kaldırıp, tekrar genç kadının kucağına bıraktı. Dodger'ın uykusu devam ederken ikisi de güldüler.

Catherine, Leo'da alışılmadık bir koku fark etti; yem, saman ve keskin bir hayvan kokusu. Merakla kokladı. "Sanki biraz... at gibi kokuyorsun. Bu sabah ata mı bindin?"

"Londra'nın hayvan severler topluluğunun sekreteriyle buluşmaya gittim. En yeni çadırda bir tur attık."

"Niçin?" diye sordu Catherine.

"Rowland Temple'ın yanında beraber çalıştığım eski bir tanıdık, Kraliçe'nin emriyle hayvanat bahçesinde goril için özel bir bölge hazırlamakla görevlendirilmiş. Hayvanları küçük kafeslerde tutuyorlar ki, bu da acımasızlıktan başka bir şey değil. Arkadaşım bana, bir servet harcamadan yeterince büyük ve güvenli bir bölge tasarlamanın zorluğundan yakınınca, ben de ona bir hendek kazmasını önerdim."

"Hendek mi?" diye tekrarladı Poppy.

Leo gülümsedi. "Goriller derin suları geçmezler."

"Bunu nereden biliyorsunuz, lordum?" diye sordu Catherine eğlenerek. "Beatrix'ten mi?"

"Tabii ki." Kederli göründü. "Önerimden sonra, danışman olarak işe alındım gibi görünüyor."

"En azından yeni müşterileriniz şikâyetçi olursa," dedi Catherine ona, "ne dediklerini anlamazsınız."

Leo kahkaha attı. "Belli ki gorillerin hoşnutsuz oldukları zaman neler yaptıklarını görmemişsin." Ağzı büküldü.

"Yine de Bayan Darvin ve annesine uğramaktansa, zamanımı gorillerle geçirmeyi tercih ederim."

O akşamki oyun aşırı duygusal, ama oldukça eğlenceliydi. Hikâye, eğitim için çabalayan yakışıklı bir Rus köylü hakkındaydı. Ama gerçek aşkıyla evleneceği gün genç kız, yörenin prensi tarafından saldırıya uğruyor ve kendinden geçtiğinde, ölümcül zehir taşıyan bir yılan tarafından sokuluyordu. Ölüm kendisini almadan önce kız evine ulaşıyor ve nişanlısına olanları anlatıyordu. Bunun üzerine, yakışıklı köylü, prensten intikam alacağına yemin ediyordu. Bu çabalar onu başka bir kraliyet asilzadesini taklit etmeye itiyor ve burada ölmüş nişanlısına tıpatıp benzeyen bir kadınla tanışıyordu. Sonuç olarak bu kadın, öldürülen zavallı köylü kızın ikizi çıkıyor ve işleri daha da karmaşıklaştırmak adına, zalim prensin saygıdeğer oğluna âşık oluyordu.

Sonra perde arası oldu.

Ne yazık ki Catherine ve Poppy'nin oyundan aldıkları keyif, arkada Harry ve Leo'nun oyunla ilgili yaptıkları alçak sesli yorumlarla sekteye uğramıştı. Bu ikili, ısırılan kızın ölüm acısı çekerken vücudunun yanlış tarafını tuttuğunu ve dahası, zehirlenerek ölen bir insanın aşk dolu şiirsel sözleri dile getirip, araziyi geçemeyeceğini belirtmekte ısrar ediyorlardı.

"Ruhunda zerre romantizm taşımıyorsun," dedi Poppy, Harry'ye ara esnasında.

"Ruhumda taşımıyorum, hayır. Ama diğer yerlerimde gayet taşıyorum."

Poppy uzanıp, kocasının beyaz kravatını okşadı ve güldü. "Sevgilim, locamıza biraz şampanya getirebilir misin? Catherine'le susadık."

"Ben getiririm," dedi Leo. Ayağa kalkarak ceketini ilikledi. "Bu tuhaf küçük koltukta bir buçuk saat geçirdikten sonra bacaklarımı açmam gerekiyor." Catherine'e baktı. "Biraz gezinmek ister misin?"

Catherine başını iki yana salladı. Kalabalıkta dolaşmaktansa, bu locanın sınırları içinde oturmak daha güvenli gelmişti. "Teşekkür ederim, ama burada rahatım."

Leo dışarı çıkmak için locanın perdesini açtığında, koridorların aşırı derecede kalabalık olduğunu gördü. Birkaç beyefendi ve leydilerden oluşan bir grup, perdelerden içeri geçerek Ruthledge'lere sıcak bir şekilde selam verdiler. Harry onu Lord ve Leydi Despencer ve Leydi Despencer'ın kız kardeşi Bayan Lisle ile tanıştırırken Catherine gerildi. Onlardan soğuk bir karşılama bekliyordu, belki de bir hor görme işareti... Ama aslında kibar ve cana yakın davranmışlardı. Belki de, diye düşündü kuru bir şekilde, insanlardan hep en kötüsünü beklemekten vazgeçmeliydi.

Poppy, Leydi Despencer'a geçenlerde hastalanan çocuklarının nasıl olduğunu sordu. Bunun üzerine kadın, hasta oğullarını iyileştirmek için yapılan tüm ilaç tedavilerini ve alınan tedbirleri anlattı. Bir başka grup, Harry ile konuşma şansı elde edebilmek için locaya girince, Catherine onlara yer açmak için yerinden kalktı. Locanın arkasında, perdelerin bulunduğu kısımda, ayakta dikilmeye başladı. Aşağıdaki seyircilerden büyük bir gürültü dalgası yükseliyordu. Durmaksızın devam eden gürültü ve hareketlilik sinirlerini bozdu. Tiyatro salonu basıktı ve hava dört bir yandaki insan kalabalığından ötürü sıcaktı. Perde arasının bir an önce sona ermesini umuyordu. Ellerini arkasında birleştirmiş bir vaziyette orada dururken, bir elin perde-

lerden çıkarak bileğinin etrafını sardığını hissetti. Bir erkek vücudu arkadan kendi vücuduna baskı yaptı. Leo'nun ne çeşit bir oyun oynadığını düşünürken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Ama kulağını adeta delen ses, Leo'ya ait değildi. Kâbuslarından iyi bildiği bir sesti.

"Hoş kıyafetlerin içinde ne kadar da güzel görünüyorsun, güvercinim."

Bölüm 25

Catherine donup kaldı. Eli bir yumruk halini aldı ama kolunu Lord Latimer'in tutuşundan kurtaramıyordu. Adam, genç kadının eldivenli bileğini kıvırıp, bir-iki santim yukarı çekti ve yumuşak bir fısıltıyla konuşmaya devam etti.

Sersemlemiş ve donmuş bir halde olan Catherine, başta kendi kalbinin delice hızından başka bir şey duyamadı. Sanki zaman titremiş, bocalamış ve sürünerek ilerlemeye devam etmişti. "...senin hakkında çok fazla soru işareti var..." diyordu adam, sesi aşağılamayla doluydu. "Herkes Ruthledge'in gizemli kız kardeşini tanımak istiyor... Güzel mi yoksa çirkin mi? Becerikli mi yoksa basit mi? Varlıklı mı yoksa sefil mi? Belki de cevapları ben vermeliyim. 'Tam bir güzellik,' derim meraklı arkadaşlarıma. 'En kötü şöhretli kadın pazarlayıcıları tarafından eğitilmiş. Tam bir sahtekâr. Hepsinden de öte o bir fahişe.'"

Catherine sessizliğini korudu, genişleyen burun deliklerinden nefes alıp veriyordu. Harry'nin kız kardeşi olarak

katıldığı ilk etkinlikte rezalet çıkaramazdı. Lord Latimer'le olan herhangi bir çatışma, geçmişteki irtibatlarını ortaya döker ve genç kadının sosyal yıkımını hızlandırırdı.

"Neden daha fazlasını anlatmıyorsun?" diye fısıldadı. "Mesela, on beş yaşındaki bir kıza tecavüz etmeye çalışan, aşağılık bir zampara olduğunu?"

"Cık, cık... Daha akıllı olmalısın, Catherine. İnsanlar, bir erkeği tutkuları için asla yargılamazlar. Söz konusu tutkular ne kadar sapkın olursa olsun... İnsanlar onları tahrik ettiği için kadınları suçlarlar. Sempati dilenerek fazla yol alamayacaksın. Halk, mağdur kadınları küçümser, özellikle de çekici olanları."

"Lord Ramsay-"

"Ramsay seni kullanıp, atacak. Tıpkı diğer kadınlara yaptığı gibi. Şüphesiz, sen diğerlerinden farklı olduğunu düşünecek kadar aptal ya da kendini beğenmiş değilsin."

"Ne istiyorsun?" Dişlerini gıcırdattı.

"Yıllar önce uğruna ödeme yaptığım şeyi istiyorum," diye fısıldadı Latimer. "Ve elde edeceğim. Senin için başka bir gelecek yok, canım. Hiçbir zaman onurlu bir hayat için yetiştirilmedin. Dedikodu çarklarından kaçtığında, bir daha asla herhangi bir yerde kabul görmeyeceksin."

Latimer, kadının bileğinden elini çekti ve uzaklaştı.

Eli ayağı tutmayan Catherine tökezleyerek ilerledi ve koltuğuna resmen çöktü. Kendini yatıştırmaya çalışıyordu. Gözlerini tam karşıya dikti ama bir şey görmüyordu. Tiyatro salonundaki bu arbede, her bir yandan üzerine geliyordu. Korkusunu tarafsız bir şekilde incelemeyi ve etrafına bir duvar örmeyi denedi. Aslında korktuğu şey Latimer değildi. Ondan tiksiniyordu ama adam artık onun

için bir zamanlar olduğu kadar büyük bir tehdit değildi. Catherine'in istediği şekilde yaşamını sürdürebileceği kadar parası vardı artık. Yanında Harry ve Poppy vardı. Hathaway'ler vardı.

Ama Latimer, Catherine'in endişelerini doğrulamıştı. Bir adamla savaşılırdı ama bir dedikoduyla asla! Geçmiş hakkında yalan söylenebilirdi ama gerçekler daima su yüzüne çıkardı. Sadakat ve bağlılık sözleri verilirdi, ama bu tarz sözler çoğunlukla tutulmazdı.

Melankolinin altında ezilmiş gibi hissediyordu. Kendini... lekeli hissediyordu.

Poppy gülümseyerek yanına oturdu. "İkinci perde neredeyse başlayacak," dedi. "Sence köylü adam, prensten intikamını alabilecek mi?"

"Ah, şüphesiz," diye cevapladı Catherine. Sakin olmaya çalışmıştı ama kulağa oldukça zorlama geliyordu.

Poppy'nin gülümsemesi soldu ve ona yakından baktı. "İyi misin, canım? Solgun görünüyorsun. Bir şey mi oldu?"

Catherine bir cevap veremeden Leo, yanında şampanya tepsisi taşıyan bir uşakla locaya geldi. Orkestranın bulunduğu yerden, perde arasının bitmek üzere olduğu uyarısını veren zil sesi geldi. Ziyaretçiler locadan ayrılarak koridora doğru ilerlemeye başlayınca, Catherine rahatladı.

Poppy ve Catherine'e birer kadeh şampanya uzatırken, "İşte geldik," dedi Leo. "Hızlı içmek isteyebilirsiniz."

"Neden?" diye sordu Catherine. Gülümsemek için kendini zorladı.

"Bu bardaklarda şampanyanın gazı daha çabuk kaçar."

Catherine, leydilere yakışmayacak bir hızla kadehini başına dikti.

"O kadar hızlı demek istememiştim," dedi Leo gülümseyerek. İlgiyle Catherine'i gözlemliyordu.

Işıklar sönmeye başladı ve seyirciler yerlerine yerleştiler.

Catherine soğutulmuş ve etrafına düzgünce beyaz peçete sarılmış olan şampanyanın yerleştirildiği gümüş sehpaya baktı. "Bir kadeh daha alabilir miyim?" diye fısıldadı.

"Hayır, bu kadar çabuk içersen çakırkeyif olursun." Leo onun elinden boş bardağı alıp kenara koydu ve genç kadının eldivenli elini, kendi elinin içine aldı. "Anlat bana," dedi kibarca. "Neyi düşünüyorsun?"

"Sonra," diye fısıldadı Catherine. Elini geri çekti. "Lütfen." Kimsenin gecesini mahvetmek istemiyordu. Ya da Leo'nun tiyatroda Latimer'i arayıp, onunla yüzleşmesini de istemiyordu. O an herhangi bir şeyi dile getirmek, kimseye bir şey kazandırmazdı.

Salon karanlığa gömüldü ve oyun kaldığı yerden devam etmeye başladı. Hikâyenin melodramatik cazibesine rağmen Catherine buz kesmiş halinden kurtulamamıştı. Sahneyi sabit bakışlarla izlemeye başladı; oyuncuların konuşmaları kulağına yabancı bir dildeymiş gibi geliyordu. Tüm bu süre boyunca zihni, bu içsel ikilemi için bir çözüm yolu aramaya devam ediyordu.

Cevapları çoktan biliyor olmasının bir önemi yok gibi görünüyordu. Bu, hiçbir zaman onun hatası olmamıştı. Yıllar önce içine düştüğü durum onun hatası değildi. Tüm suç, Latimer'in, Althea'nın ve büyükannesinindi. Catherine, hayatının geri kalanında kendini bu şekilde rahatlatabilirdi, ama tüm o hisler; suçluluk, acı, akıl karışıklığı hâlâ yerli yerindeydi. Bunlardan nasıl kurtulabilirdi? Onu ne özgür kılardı?

Sonraki on dakika boyunca Leo tekrar tekrar dönüp, Catherine'e baktı. Fazlasıyla ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Genç kadın oyuna odaklanmakta zorlanıyordu, zihninde baskın bir sorunla cebelleştiği açıktı. Sanki buzla kaplanmış gibi uzak ve ulaşılmazdı. Onu rahatlatma niyetiyle elini bir kez daha tuttu ve başparmağı kadının bilek boyundaki eldiveninin sınırında dolaştı. Genç kadının teninin soğukluğu şaşırtıcıydı.

Leo kaşlarını iyice çatarak Poppy'ye doğru eğildi. "Tanrı aşkına, Marks'a ne oldu?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Poppy çaresizce. "Harry ve ben, Lord ve Leydi Despencer'la konuşuyorduk ve Catherine köşeye çekildi. Sonra ikimiz de oturduk ve onun kötü göründüğünü fark ettim."

"Onu otele götüreceğim," dedi Leo.

Konuşmanın sonunu yakalamış olan Harry, kaşlarını çatarak mırıldandı. "Hepimiz gideceğiz."

"Hiçbirimizin gitmesine gerek yok," diye karşı çıktı Catherine.

Onu görmezden gelen Leo, Harry'ye baktı. "Siz oyunun geri kalanını izlerseniz daha iyi olur. Birisi Marks'ı sorarsa da, melankoliyle ilgili bir şeyler söyleyin."

"Kimseye melankolik olduğumu söyleme," dedi Catherine sertçe.

"O zaman melankolik olanın ben olduğumu söyle," dedi Leo, Harry'ye.

Bu, Catherine'i içinde bulunduğu hissizlik durumundan uyandırmışa benziyordu. Leo onun her zamanki haline büründüğünü görünce rahatladı. "Erkekler ve melankoli... Bu, kadınlara özgü bir hal," dedi Catherine.

"Yine de ben melankoliğim," dedi Leo. "Hatta baygınlık bile geçirebilirim." Catherine'e koltuğundan kalkması için yardım etti.

Harry de kalkarak endişeyle kardeşine baktı. "İstediğin bu mu, Cat?" diye sordu.

"Evet." Sinirli görünüyordu. "Eğer kabul etmezsem, amonyak tuzu istemeye başlayacak!"

Leo, Catherine'i dışarı çıkarıp, kiralık bir araba çağırdı. İki tekerli, yarı açık bir arabaydı ve arkasında, yüksek bir arabacı koltuğu vardı. Tepedeki kapaktan arabacıyla konuşulabilirdi.

Catherine, Leo'yla birlikte arabaya yaklaşırken izlendiği hissine kapıldı. Latimer'in kendisini takip ettiği düşüncesiyle korktu ve sağına baktı. Tiyatronun girişindeki büyük sütunların birinde bir adam duruyordu. Adamın Latimer olmadığını fark ederek rahatladı. Bu adam çok daha gençti. Uzun ve bir deri, bir kemikti. Eski püskü koyu renk kıyafetler giymiş ve parçalanmış bir şapka takmıştı. Baştan ayağa, hırpalanmış bir görünüşe sahipti. Zamanının çoğunu duvarların arasında geçirmiş ve kirli şehir havasının filtresinden geçmeyen güneş ışığından nasibini alamamış insanlarda yaygın olarak görülen, Londra'nın o farklı soluk benizliliğine sahipti. Kaşları, zayıf yüzünde güçlü birer kara şerit gibiydi. Yüzü, o yaşta orada bulunmaması gereken çizgilerle kırışmıştı.

Gözlerini dikmiş, sabit bir şekilde Catherine'e bakıyordu.

Catherine kararsız bir şekilde duraksadı. Hayal meyal bir aşinalık hissetmişti. Bu adamla daha önceden bir yerlerde karşılaşmış mıydı? Nerede karşılaşmış olabileceklerini kavrayamadı.

"Gel," dedi Leo, Catherine'in arabaya binmesine yardım etme niyetiyle.

Ama Catherine direndi. Yabancının kuzgun karası gözlerinin dikilmiş bakışlarından gözlerini alamıyordu.

Leo, onun bakışlarını takip etti. "Bu kim?"

Yabancı, bir adım öne çıkarak şapkasını çıkararak karmakarışık ve dağınık siyah saçlarını gözler önüne serdi. "Bayan Catherine?" dedi beceriksizce.

"William," dedi Catherine hayretle nefesini tutarak.

"Evet, han'fendi." Adam gülümser gibi oldu. Tereddütle bir başka adım attı ve beceriksiz bir baş selamıyla reverans yaptı.

Leo korumacı bir şekilde ikisinin arasına girdi ve Catherine'e baktı. "Kim bu?"

"Sanırım sana ondan daha önce bahsetmiştim... Büyükannemin evinde çalışan çocuk bu."

"Getir götür işini yapan çocuk mu?"

Catherine başıyla onayladı. "Harry'ye onun sayesinde mektup yollayabildim... Mektubumu o götürmüştü. Lordum, onunla konuşmama izin verin."

Leo'nun yüzü amansızdı. "Bir leydinin asla sokak ortasında durup da, bir adamla konuşmayacağını bana söyleyen sendin."

"Görgü kurallarına *tam şu anda* mı önem vermeye başladın?" diye sordu Catherine kızgınlıkla. "Onunla konuşacağım." Leo'nun yüzündeki ret ifadesini görünce, sesini yumuşattı, gizlice onun eline dokundu. "Lütfen."

Leo insafa geldi. "İki dakika," diye mırıldanırken hiç de mutlu olmuşa benzemiyordu. Catherine'in yanında durdu. William'a bakan gözleri buz mavisiydi.

Gözü korkmuş görünen William, Catherine yaklaşmasını işaret edince, dediğini yaptı. "Bir leydi olmuşsunuz, Bayan Catherine," dedi yoğun bir Güney Londra aksanıyla. "Ama siz olduğunuzu biliyo'dum. Bu yüz ve aynı küçük gözlükler. Her zaman iyi olmanızı diledim."

"Sen benden daha çok değişmişsin, William," dedi gülümsemeye çalışarak. "Ne kadar da uzamışsın. Sen hâlâ... büyükannem için mi çalışıyorsun?"

Adam kafasını iki yana salladı ve kederli bir şekilde gülümsedi. "Büyükanneniz iki yıl önce öldü, han'fendi. Doktor, kalbi yorgun düşmüş, dedi, ama evdeki kızlar bunun mümkün olmadığını, çünkü onun bir kalbinin olmadığını söylediler."

"Ah," diye fısıldadı Catherine. Rengi atmış ve gerilmişti. Elbette bu beklenilen bir şeydi. Büyükannesi yıllarca kalp hastalığından acı çekmişti. Bu haberle rahatlaması gerektiğini düşünüyordu, ama tek hissettiği şey, havanın soğukluğuydu. "Peki... halam? Althea hâlâ orada mı?"

William etrafa temkinli bir bakış attı. "Şimdi madam o," dedi sesini alçaltarak. "Onun için çalışıyorum, tuhaf işler. Büyükanneniz için yaptıklarımın aynısı. Ama artık orası daha farklı bir yer, han'fendi. Çok daha kötü."

Catherine'in kalbi, acıma hissiyle doldu. William'ın böyle bir hayatın içine hapsolması ne kadar da büyük bir haksızlıktı! Ona başka bir seçenek sunacak bir eğitimi de yoktu. Otelde William'a göre, ona saygın bir gelecek sağlayacak bir iş olup olmadığını Harry'ye sormaya karar verdi. "Halam nasıl?" diye sordu.

"Hasta, han'fendi." Adamın zayıf yüzü ciddileşti. "Doktor birkaç yıl önce bir genelev hastalığı kapmış olduğunu

söyledi. Eklemlerinden ilerleyerek beynine ulaşmış. Halanızın kafası yerinde değil. İyi göremiyo' da."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Catherine acımaya çalışarak. Onun yerine boğazından yukarı bir korku yumağı yükseldi. Daha fazla soru sormak için yutkunmaya çalıştı ama Leo nezaketsizce araya girdi.

"Bu kadar yeter. Araba bekliyor."

Catherine, çocukluk arkadaşına üzgün bir bakış attı. "Sana yardım edebileceğim bir şey var mı, William? Paraya ihtiyacın var mı?" Adamın yüzündeki utancı ve gücenmiş gururu görür görmez, sorusundan pişman oldu. Biraz zamanı olsaydı, şartlar izin verseydi, sormanın daha iyi bir yolunu bulurdu.

William sert bir şekilde başını iki yana salladı. "Bi' şeye ihtiyacım yok, han'fendi."

"Ben Ruthledge Oteli'ndeyim. Eğer beni görmek istersen, yapabileceğim bir şey olursa-"

"Başınıza bela olmak istemem, Bayan Cathy. Siz bana karşı her zaman naziktiniz. Bir keresinde hasta olduğumda bana ilaç vermiştiniz, hatırladınız mı? Mutfağa, yattığım şilteye gelmiştiniz ve üzerimi yatağınızdan aldığınız bir battaniyeyle örtmüştünüz. Yere oturup, bana göz kulak olmuştunuz–"

"Gidiyoruz," dedi Leo, William'a bir bozukluk atarak.

William parayı havada yakaladı. Yumruğunu aşağı indirip, Leo'ya hırs ve dargınlık dolu bir ifadeyle baktı. Yüzü sertleşmişti. Konuştuğunda aksanı iyice yoğunlaşmıştı. "Teşekkür ederim, bey."

Leo, Catherine'in bileğini sıkıca tuttu ve onu yönlendirip, arabaya binmesine yardım etti. Genç kadın dar koltuğa oturup, tekrar dışarı baktığında William gitmişti.

Yolcu koltuğu Catherine'in etekleri için çok küçüktü, pembe ipek katmanlar gül yaprakları gibi Leo'nun uyluğuna doğru taşıyordu.

Catherine'in profilini inceleyen Leo, onun katı ve kızgın göründüğünü düşündü. Tıpkı eski Marks hali gibi.

"Beni bu şekilde sürüklememen gerekirdi," dedi Cat. "William'a kaba davrandın."

Leo ona pişmanlıktan eser taşımayan bir ifadeyle baktı. "Şüphesiz sonra, üzerinde düşününce, bu konuda kendimi korkunç hissedeceğim."

"Ona sormak istediğim birkaç şey daha vardı."

"Evet, eminim zührevi hastalıklar hakkında öğrenilecek daha çok şey vardır. Seni böylesine aydınlatıcı bir konuşmadan mahrum ettiğim için beni affet. İkiniz de sokak ortasında dikilirken, genelevde geçirdiğiniz o eski güzel anılardan bahsetmenize izin vermeliydim."

"William çok tatlı bir çocuktu," dedi Catherine sessizce. "Hayatta bundan çok daha iyisini hak ediyordu. Yürümeye başladığı andan beri çalışmak zorundaydı. Ayakkabıları temizler, içi su dolu ağır kovaları merdivenlerden bir aşağı bir yukarı taşırdı... ailesi yoktu, bir eğitimi de. Tüm bu talihsiz şartları biraz olsun anlamıyor musun?"

"Sokaklar böyle çocuklarla dolu. Parlamentoda onlar için yapabileceğim her şeyi yapıyorum ve onlara sadaka veriyorum. Evet, onları anlıyorum. Ama şu anda sadece senin talihsiz şartlarınla ilgileniyorum, başkasınınkilerle değil. Ve sana soracağım birkaç sorum var. Şununla başlayalım: Perde arasında ne oldu?"

Catherine cevap vermeyince, Leo uzanıp, çenesini nazik ama sağlam bir tutuşla yakaladı ve kendine bakmaya zorladı. "Hadi anlat."

Catherine ona gergin bir şekilde baktı. "Lord Latimer yanıma geldi."

Leo'nun gözleri kısıldı, eli kadının çenesinden aşağıya kaydı. "Sen tiyatro locasındayken mi?"

"Evet. Harry ve Poppy görmediler. Latimer benimle loca koltuklarının arkasındaki perdelerin arasından konuştu."

Leo hiddetten patlamak üzereydi. Bir an için konuşacak kadar kendine güvenmedi. Geri dönüp, o piç kurusunu boğazlamak istiyordu. "Ne söyledi?" diye sordu kaba bir şekilde.

"Bir fahişe olduğumu. Ve de bir sahtekâr."

Leo, Catherine irkilene kadar tutuşunun sıkılaştığının farkında değildi. Anında elini gevşetti. "Buna maruz kaldığın için özür dilerim," dedi güç bela. "Seni bırakmamalıydım. Ona verdiğim uyarıdan sonra sana yaklaşmaya cüret edebileceğini sanmıyordum."

"Sanırım senin, onun gözünü korkutmadığını göstermek istedi." Titrek bir nefes aldı. "Bence yıllar önce olan bu şey, onun gururunu zedeledi; parasını ödediği bir şeye ulaşamamış olması. Belki de Harry'nin bana sağladığı paranın bir kısmını ona vermeliyim. Bu onun benden uzak durması için yeterli olabilir. Benim hakkımda sessiz kalması için."

"Hayır, bunun bize sağlayacağı tek şey, uzun süreli bir şantaj durumu olur. Latimer de asla sessiz kalmaz. Beni dinle, Cat... Harry'yle ben bu sorunu nasıl ortadan kaldıracağımızı tartıştık. Latimer kendini birkaç gün içinde ya hapiste ya da İngiltere'den kaçmasını gerektirecek bir durumun içinde bulacak."

"Hangi suçtan?" diye sordu Catherine. Gözleri irileşmişti.

"Bu konuda uzun bir liste var," dedi Leo. "Neredeyse her şeyi denedi. Özel suçları sana söylememeyi tercih ederim, çünkü bunlar bir leydinin duyabileceği uygun şeyler değil."

"Onun İngiltere'den gitmesini sağlayabilir misin? Gerçekten?"

"Gerçekten."

Leo, onun biraz olsun rahatladığını hissetti. Omuzları biraz olsun düşmüştü. "Bu büyük bir rahatlama olurdu," dedi Catherine. "Ama yine de..."

"Evet?"

Catherine yüzünü, Leo'nun sorgulayan bakışlarından uzağa çevirdi. "Çok da önemli değil. Çünkü söylediği şeyler gerçekten çok uzak değil. Ben bir sahtekârım."

"Ne kadar da kendini aşağılayan bir saçmalık bu! Sen fahişe olmayı amaçlama kısmında bir sahtekârdın. Gelincikler için dayanılmaz bir cazibeye sahip, uygun ve iyi terbiyeli bir leydi olarak ise, tamamen güvenilirsin."

"Bütün gelincikler için değil. Sadece Dodger için."

"Dodger'ın seçkin zevkinin kanıtı."

"Sevimli olmaya çalışma," diye mırıldandı Catherine. "Biri debelenirken, bir başkasının onu neşelendirmeye çalışmasından daha sinir bozucu bir şey yoktur."

Leo sırıtmasını engellemeye çalıştı. "Özür dilerim," dedi pişmanlıkla. "Devam et ve debelen. Ben bölene kadar gayet iyi bir iş çıkarıyordun."

"Teşekkür ederim." Catherine iç çekti ve bir an bekledi. "Kahretsin," dedi, "şimdi yapamıyorum." Parmakları,

Leo'nun elinin içinde süründü ve Leo, başparmağıyla kadının parmak boğumlarının tersini okşadı. "Bir şeyi düzeltmek istiyorum," dedi Catherine. "Ben asla fahişe olmayı amaçlamadım."

"Ne amaçlıyordun?"

"Huzurlu bir yerde yaşamayı ve güvende olmayı."

"Hepsi bu mu?"

"Evet, hepsi bu. Ve henüz bunu başaramadım. Yine de... geçen birkaç yıl, bu amacıma en yakın olduğum zamanlardı."

"Evlen benimle," dedi Leo ona, "ve her ikisi de senin olsun. Güvende olursun ve Hampshire'da yaşarsın. Bir de bana sahip olursun, ki bu da açık bir şekilde pastanın üzerindeki krema olur."

Catherine istemsizce güldü. "Bu, pastaya gerektiğinden daha fazla krema olurdu."

"Daha fazla krema diye bir şey yoktur, Marks."

"Lordum, kendi bildiğinizi okumayı istediğiniz gibi, benimle evlenmeyi içten bir şekilde istediğinize inanmıyorum."

"Benimle evlenmeni istiyorum, böylece her zaman kendi bildiğimi okuyamam," dedi ve bu doğruydu. "Bana boyun eğilmesi, benim için iyi değil. Ve sen bana oldukça sık bir şekilde hayır diyorsun."

Catherine, iğneleme dolu bir keyifle somurttu. "Son zamanlarda sana yeterince hayır demedim."

"O zaman bunu otel süitinde çalışalım. Ben sana kendi bildiğimi okumaya çalışayım, bu arada sen de bana boyun eğmemeyi dene."

"Hayır."

"Bak, gördün mü? Şimdiden hünerlerini geliştiriyorsun."

Leo, arabacıyı otelin arkasındaki ahırların sınırındaki ara sokağa yönlendirdi. Bu, lobide geçit töreni yapmaktan daha ihtiyatlı bir giriş yoluydu. Arka merdivenlerden çıkıp, Catherine'in süitine giden koridor boyunca ilerlediler. Otel bu saatte sıradışı bir şekilde sessizdi. Herkes ya kendi akşam meşgalesindeydi ya da uyuyordu.

Catherine'in kapısına ulaştıklarında Leo, genç kadının bileğine doladığı ipek örgü çantadan anahtarını çıkarmasını bekledi.

Catherine anahtarı bulduğunda, Leo "İzin ver," dedi. *Anahtarı alarak kapıyı açtı.*

"Teşekkür ederim." Catherine anahtarı ondan aldı ve eşikte onunla yüz yüze gelmek için döndü.

Leo, genç kadının güzel hatlı yüzünü inceleyerek gözlerinde titreşen duyguları okudu: umutsuzluk, reddetme, hasret. "Beni içeri davet et," *dedi yumuşak bir şekilde.*

Catherine başını iki yana salladı. "Gitmelisin. Burada durman yakışık almaz."

"Daha gece bitmedi. İçeride tek başına ne yapacaksın?"

"Uyuyacağım."

"Hayır, uyumayacaksın. Kâbus görme endişesiyle, mümkün olduğu kadar uyanık kalmaya çalışacaksın." Tam on ikiden vurduğunu gören Leo, avantajını kullandı. "İçeri girmeme izin ver."

Bölüm 26

Leo kapı eşiğinde duruyordu. Dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi gelişigüzel bir şekilde eldivenlerini çıkardı. Catherine onu izlerken ağzının kuruduğunu hissetti. Ona ihtiyacı vardı. Kucaklanmaya ve rahatlatılmaya ihtiyacı vardı. Leo da bunu biliyordu. Eğer süitine girmesine izin verirse, sonrasında neler olacağı hakkında şüphe yoktu.

Uzun koridorun sonundan sesler gelince, Catherine hareket etti. Aceleyle Leo'nun ceketinin yakalarını tuttu ve onu eşikten içeri çekti. İkisi de güvenle odaya girince, kapıyı kapattı. "*Sessiz ol,*" diye fısıldadı.

Leo ellerini, Catherine'in iki yanına yaslayarak onu kapıya sıkıştırdı. "Beni nasıl sessiz tutacağını biliyorsun."

İnsanlar koridorda ilerlerken sesler daha da yükselmişti.

Leo, onun gergin yüzüne doğru gülümseyerek, duyulabilir bir sesle konuşmaya başladı. "Marks, merak ediyorum da-"

Catherine kızgın bir nefes alarak dudaklarını, Leo'nun dudaklarına bastırdı. Onu susturmak için her şeyi yapabi-

lirdi. Leo, uysal bir şekilde sessizleşti ve onu arsız ve doyumsuz bir arzuyla öpmeye başladı. Leo'nun zarif kıyafetlerinin katmanlarına rağmen Catherine, onun sıcaklığını ve sertliğini hissedebiliyordu. Çaresiz bir şekilde adamın kıyafetlerini el yordamıyla yokladı ve ellerini ceketinin altına, sıcaklığın toplandığı yere koydu.

Catherine inledi, bu ses dudaklarının arasında kaldı. Adamın dili, ağzından içeri girdi ve genç kadın buna karşılık olarak karnının altında bir zevk kıvrılması hissetti. Bacakları güçsüzleşti ve dengesi bozuldu. Gözlüğü kayarak ikisinin yüzlerinin arasında kaldı. Leo uzanıp, gözlüğü dikkatle çıkardı ve cebine koydu. Kasıtlı bir yavaşlıkla anahtarı kapıya takıp, içeriden kilitledi. Catherine sessizce durdu, arzu ile ihtiyat arasında kalmıştı.

Sessizlik devam ederken Leo ışık yakmak için ilerledi. Kibriti yakarken bir sürtünme sesi... lamba tutuşturulurken bir parlaklık...

Catherine baykuşa benzer bir tavırla gözlerini kırpıştırarak gölgelerle dolu odaya ve tam önünde duran adamın büyük karanlık siluetine baktı. Onun için sızlıyor, boş olan mahrem bölgesi kasılıyordu. Leo'nun, kendisini nasıl doldurduğunu, içindeki tatlı ağırlığını düşününce ürperdi.

Görmeyen gözlerle ona arkasını döndü. Elbisesinin arkasındaki bir dizi kancayı açabilmesi için ona kolaylık sağlıyordu. Leo, elbisenin arkasını kavrayınca kumaş göğüslerinin etrafında sıkılaştı. Birkaç becerikli açma hareketinden sonra kumaş gevşedi ve aşağıya kaydı. Catherine, yumuşak ensesinin adamın dudaklarıyla okşandığını hissetti ve içini heyecan verici bir sıcaklık kapladı. Leo, elbiseyi kadının belinden ve kalçalarından indirirken Cat-

herine ona yardımcı olmak için hareket etti. Pembe ipek yığınından çıkmak için adım atıp, ayakkabılarını ayağından fırlattı. Genç kadını bir kez daha kendisine çeviren Leo, korsesini çözerken omuzlarını öpmek için duraksadı.

"Saçını aç."

Catherine, onun nefesini teninde hissedince titredi. Dediğini yaptı; topuzundaki tokaları çıkarıp, tuvalet masasının üzerine koyduktan sonra yatağa gitti ve Leo'nun soyunmasını gergin bir şekilde bekledi. Onun etkileyici siluetini ve tenindeki ışık oyunlarını puslu bir şekilde izlerken, gözlüğünü geri almış olmayı dilemekten kendini alamadı.

"Çok fazla kısma, aşkım. Gözlerini yoracaksın."

"Seni göremiyorum."

Leo ona yaklaştı; vücudundaki her çizgi, erkeksi zarafetle kutsanmıştı. "Beni bu mesafeden görebiliyor musun?"

Leo'yu en ince ayrıntısına kadar süzdü. "Belli bölümleri."

Leo boğuk bir şekilde güldü, emekleyerek yatağa tırmandı ve Catherine'in üzerine çıktı. Ağırlığını kollarına vermişti. Genç kadının göğüs uçları, iç gömleğinin ince örtüsünün altında sertleşti. Karınları birbirine değiyordu. Genç adamın sertliği, kadının vücudunda tam uygun kısmı bulmuş ve hassas bir şekilde oraya dokunuyordu.

"Peki ya şimdi?" diye fısıldadı Leo. "Yeterince yakın mıyım?"

"Neredeyse," dedi zorlukla. Adamın yüzüne bakarak nefes kesici her detayı inceliyordu. Düzensiz soluklarının arasında güç bela konuşuyordu. "Ama fazla değil..."

Leo eğilerek onun kalçalarını tuttu ve bir duygu parla-

masıyla ağzını dudaklarına kilitledi. Catherine, aynı anda hem veren hem de talep eden bu öpücüğün içinde kendini kaybetmişti. Leo, dilini onun ağzının içinde dolaştırıyordu. Catherine de çekingen bir şekilde aynısını yaptı. Adamın ağzının içini ilk kez tadıyordu ve onun buna verdiği tepkideki sarsıntıyı hissedebiliyordu.

Leo inleyerek Catherine'in iç gömleğinin ucuna uzandı. Kumaşı yukarıya doğru iterek genç kadının başından çıkarmasına yardımcı oldu. İç çamaşırının bağlarını işkence eden bir yavaşlıkla çözdü, parmakları bollaşan çamaşırın belinde dolaştı ve ince muslin kumaşını, kadının kalçalarından çıkardı. Daha sonra jartiyerini ve çoraplarını... Sonunda, Catherine tamamen gözler önündeydi.

Onun adını mırıldanan Catherine, kollarını boynuna doladı ve onu yine kendisine çekmeye çalıştı. Leo'ya doğru büküldü ve vücudunun çeşitli dokularını hissedince, nefesi kesildi; pürüzlülük ve ipek, yumuşaklık ve çelik.

Leo, dudaklarını kadının kulağına götürdü, fısıldamadan önce bir süre orada oyalandı. "Cat. Aşağıya doğru inerek bütün vücudunu öpeceğim ve sonra yukarı doğru çıkıp, aynı şeyi yapacağım. Senden tamamen hareketsiz bir şekilde uzanmanı ve ne istersem yapmam için müsaade etmeni istiyorum. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

"Hayır," dedi Catherine ciddiyetle. "Gerçekten hiç sanmıyorum."

Leo bir anlığına yüzünü çevirdi. Tekrar ona baktığında, kadının gözlerinde keyif pırıltıları olduğunu gördü. "Aslında bu, cevap gerektirmeyen bir soruydu."

"Cevap gerektirmeyen soruların kesin bir cevapları olur. Ve sorduğun şey hiç de-" Leo, boynunun hassas bir

noktasını hafifçe ısırıp yalayınca sesi kesildi. Adamın dili sıcak ve yumuşaktı, dilinin yüzeyi kadife gibiydi. Yoluna devam ederek koluna doğru ilerledi. Kolunun iç kısmındaki ve bileğindeki oyuklarda oyalanarak narin teninin altında gözle görülebilen nabız atışlarıyla ilgilendi. Leo'nun ve yaptıklarının tamamen farkında olan Catherine'in vücudunun her bir noktası karıncalanıyordu.

Leo'nun dudakları, kolundan yukarı çıkarak göğsünün yanına ulaştı. Dili, vücudunda kızarıklık ve nem bırakıyordu. Göğüs ucuna dokunmadı ama etrafını öpücüklere boğdu. Kadının boğazından bir inilti yükselene kadar buna devam etti. "Lordum, *lütfen,*" dedi Catherine nefesi kesilmiş bir vaziyette. Elini, Leo'nun saçlarının arasına sokarak onu yönlendirmeye çalıştı.

Leo direndi. Kadının bileklerini tutarak kollarını iki yana açtı. "Kıpırdama," diye hatırlattı kibar bir şekilde. "Ya da en baştan başlamamı mı istersin?"

Catherine gözlerini kapattı ve üzgün bir şekilde hareketsizce yattı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Leo onun bu incinmişliğine yumuşak bir şekilde güldü ve genç kadının göğsünün yuvarlağında oyalanmaya geri döndü. Catherine, büzülmüş göğüs ucuna adamın dudaklarının sürtündüğünü hissedince, bir çığlık attı. Leo'nun ağzı yavaşça açıldı, göğsünü kapladı ve emmeye başladı. Kadın kıvrandı ve kalçaları yataktan kalktı. Adamın eli, onun gergin karnına yerleşti, yatıştırıcı bir daire çizerek okşadı ve onu yatağa bastırdı.

Leo ona işkence ederken, ustaca baştan çıkarıp hiçbir rahatlama sağlamazken, kıpırdamadan yatmak mümkün değildi. Katlanmak mümkün değildi... Ama Leo başka

türlüsüne izin vermiyordu. Kadının karnına doğru ilerledi, göbek deliğini yalıyor ve nefesini üflüyordu. Catherine aciz ve terliydi. Saç kökleri ıslanmıştı, vücudu acının eşiğine dayanmış bir zevkle acı çekiyordu.

Genç adamın ağzı, kadının kasıklarındaki narin yumuşaklığa kaydı. Ağzı her bir tarafla oynuyordu... her yerle, sadece kasılmaların ıslak merkezi hariç.

"Leo," dedi Catherine nefes nefese. "Bu... pek de kibar bir davranış değil."

"Biliyorum," dedi. "Bacaklarını aç."

Catherine ürpererek dediğini yaptı, adamın onu yönlendirmesine ve daha da açığa çıkaracak şekilde vücudunu açmasına izin verdi. Leo ağzını çeşitli şekillerde kullanarak onu çileden çıkardı ve tahrik etti... Uyluğu boyunca küçük ısırıklar attı, dizlerinin arkasındaki hassas bölgeyi araştırdı, ayak bileklerinin etrafını öpücüklere boğdu, ayak parmaklarını tembelce emdi. Catherine yalvararak tekrar tekrar inledi. Tüm vücudu sabırsızca küt küt atıyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir andan sonra Leo, genç kadının boynuna olan yolunu tamamladı. Catherine adamın onu alması için neredeyse ölecek halde bacaklarını açtı. Ama bunun yerine Leo onu yüzüstü gelecek şekilde yuvarladı. Catherine hüsranla sızlandı.

"Sabırsız kız." Leo'nun eli, genç kadının kalçasını okşadı ve bacaklarının arasında kaydı. "İşte, bu seni şimdilik tatmin eder mi?" Genç kadın, şişmiş etini ayırdığını hissetti. Adamın parmakları içine girip, ıslaklığa doğru kayınca, tüm vücudu muhteşem bir keyifle sertleşti. Leo, kadının omurgası boyunca öpücükler kondururken parmakları, orada derinde ve esnek bir şekilde duruyordu. Catherine

kendini, onun eline sürterken buldu, zevkten nefesi kesilmişti. Daha derine... daha derine...

Nihayet Leo onu tekrar çevirdi, yüz hatları sert ve terden nemliydi. Catherine o an, onun kendisine de işkence ettiğini fark etti. Adam, Catherine'in kollarını başının üzerinde sabitledi ve bacaklarını ayırdı. Leo'nun güçlü vücudunu kendi üzerinde görünce, Catherine bir an için kendi çaresizliğiyle bir panik alevi hissetti. Ama sonra tek bir sert ve kaygan hamleyle içine girdiğinde, bu korku, bir zevk selinin içinde kayboldu. Leo serbest kolunu kadının boynunun altından geçirdi. Kadının gözleri kapandı. Leo onu boynundan öpmek için eğildiğinde, başı geriye doğru kaymıştı.

Catherine bir duygu yumağına dönüştü, adam onu yavaş ve zevk dolu hamlelerle alırken, sıcaklık giderek güçlenen dalgalarla tüm vücudunu sardı. Leo, ileri doğru her hamlesinde kalçalarını çeviriyordu. Bu hareketi Catherine kıpkırmızı olana ve rahatlamanın son atılımıyla inleyene dek tekrar etti. Leo, Catherine gevşeyip, sessizleşene kadar her kasılmayı kontrol ederek onunla kaldı. Genç kadına fısıldayarak bir bacağını beline dolaması için onu ikna etti ve diğer bacağını da alıp, omzuna attı. Bu pozisyon kadını iyice açmış ve aralarındaki açıyı değiştirmişti. Böylece kadının içinde yeni bir noktayı okşadı. Başka bir arzu seli başladı. O kadar hızla yükselip hızlanmıştı ki, Catherine neredeyse nefes alamıyordu. Hâlâ adamın altında yatıyor ve onu mümkün olduğunu düşündüğünden daha da derinine alıyordu. Başka bir orgazma daha sürüklendi ve bu gelen, güçlü ve baş döndürücüydü. Ama titremeler son bulmadan, Leo ansızın geri çekildi ve Catherine'in karnının üzerine şiddetle boşaldı.

"Ah, Cat," dedi bir süre sonra. Hâlâ onun üzerindeydi ve elleri yatak örtülerini kavramıştı.

Catherine, dudakları adamın kulağının kenarına sürtününceye kadar yüzünü çevirdi. Seks ve ıslak ten kokusunun erotik karışımı, burnuna doluyordu. Avcunu Leo'nun sırtına koydu ve gergin yüzeyi okşadı. Tırnakları onu nazikçe tırmalayınca, adamın zevkle ürperdiğini hissetti. Bir adamla uzanmak, nabızları yavaşlarken onun içinde yumuşadığını hissetmek ne kadar da fevkalade bir şeydi. Et, ten ve duyguların ne kadar da hayret verici bir birlikteliğiydi bu, birbirlerine değdikleri yerlerde kıvranmalar ve kasılmalar sürüyordu.

Leo başını kaldırdı ve ona baktı. "Marks," dedi düzensiz bir sesle. "Sen kusursuz bir kadın değilsin."

"Biliyorum."

"Huysuzsun, bir köstebek gibi körsün, acınacak bir şair gibisin ve Fransızca aksan konusunda berbatsın." Kendini dirsekleriyle destekleyerek Catherine'in yüzünü, ellerinin arasına aldı. "Ama tüm bu şeyleri, senin geri kalan özelliklerinle bir araya getirince bu seni, tanıdığım en mükemmel kusurlu kadın yapıyor."

Catherine, buna garip bir şekilde sevindi ve gülümsedi.

"Kelimelerin ötesinde bir güzelliğin var," diye devam etti Leo. "Kibar, eğlenceli ve tutkulusun. Ayrıca keskin bir zekâya sahipsin, ama bunu görmezden gelmek istiyorum."

Catherine'in gülüşü zayıfladı. "Yeni bir evlenme teklifi mi yapmak üzeresin?"

Leo'nun bakışı istekliydi. "Başpiskoposluktan özel izin aldım. İstediğimiz zaman herhangi bir kilisede evlenebiliriz. Eğer evet dersen, sabah evlenmiş bile olabiliriz."

Catherine yüzünü çevirdi ve kaşlarını çattı. Ona bir cevap borçluydu. Ona dürüstlük borçluydu. "Buna hiç evet diyebilecek miyim, emin değilim."

Leo fazlasıyla hareketsizdi. "Bu derken sadece benim teklifimi mi kastediyorsun, yoksa başka erkekler için de geçerli mi bu?"

"Bütün erkekler için. Sadece, seninle olunca reddetmek çok zor oluyor."

"Pekâlâ, bu umut verici," dedi Leo, sesi dediklerini yalanlıyordu.

Leo, Catherine'e nemli bir bez getirmek için yataktan kalktı. Geri döndüğünde, yatağın kenarına oturdu ve kadını izledi. "Bunu şu şekilde düşün," dedi. "Evlilik, aramızdakileri değiştiremez. Bir tek şey hariç, kavgalarımızı daha tatmin edici bir şekilde sonlandırırız. Ve elbette vücudunun, malvarlığının ve kişisel özgürlüklerinin üzerinde kapsamlı yasal haklarım olur. Ama bunda bu kadar panik verici olan şeyin ne olduğunu anlamıyorum."

Catherine kendini çaresiz hissetse de, Leo'nun söylediklerine neredeyse gülecekti. Bezi, işi bittikten sonra komodinin üzerine koydu ve yatak örtüsünü göğüslerinin üzerine çekti. "Keşke insanlar, Harry'nin ustalıkla yaptığı o saatler ya da mekanizmalar gibi olsaydı. Böylece bendeki sorunun ne olduğunu bulur ve tamir ederdim. Bazı kısımlarım doğru düzgün çalışmıyor."

Leo yatağın kenarına oturdu, gözleri kadının gözlerine sabitlenmişti. Kaslı kolunu uzatıp, kadını ensesinden tuttu ve onu başı dönüp, kalp atışları hızlanana kadar öptü. Başını kaldırarak konuşmaya başladı. "Her yerine tam olarak olduğu haliyle hayranım." Geri çekildi ve onun gergin çe-

nesine dokundu, parmakları nazikti. "En azından benden hoşlandığını itiraf edebilir misin?"

Catherine yutkundu. "Ben... öyle olduğum açık zaten."

"O zaman söyle," diye ısrar etti Leo, Catherine'in boynunu okşarken.

"Zaten öyle olduğu yeterince açık. Neden söyleyeyim?"

Ama Leo ısrar etti. Kahrolası adam, bunun onun için ne kadar zor olduğunu görüyordu. "Bu sadece birkaç kelime. Korkma."

"Lütfen, yapamam-"

"Söyle şunu."

Catherine ona bakamıyordu. Aynı anda hem soğuk hem de sıcak hissediyordu. Derin bir nefes alarak titrek bir şekilde fısıldamayı başardı. "Ben senden h-hoşlanıyorum."

"İşte bu kadar," diye mırıldandı Leo, onu yakına çekmeye başlamıştı. "O kadar da kötü müydü?"

Catherine, başını Leo'nun davetkâr göğsüne yaslamak istese de, kollarını aralarına koyarak mesafe açtı. Kendini, "Bu, bir şeyi değiştirmez," demek için zorladı. "Aslında daha kötü yapar."

Leo'nun kolları gevşedi ve ona sorgulayan bir bakış attı. "Daha kötü mü?"

"Evet, çünkü sana hiçbir zaman bundan daha fazlasını veremem. Ve her ne kadar aksini iddia etsen de, kız kardeşlerinin yaptığı gibi bir evlilik isteyeceksin. Amelia'nın Cam'le olan evliliğindeki gibi, bağlılık ve mahremiyet... Sen de bunu isteyeceksin."

"Cam'le bir mahremiyet istemiyorum."

"Bu konuda şaka yapma," dedi Catherine üzgün bir şekilde. "Bu ciddi bir konu."

"Üzgünüm. Bazen ciddi konuşmalar beni rahatsız ediyor, ben de bunun sonucunda bir espriye başvurma eğiliminde oluyorum." Duraksadı. "Bana ne söylemeye çalıştığını anlıyorum. Peki ya aramızdaki çekim ve tutkunun yeterli olduğunu söyleseydim?"

"Sana inanmazdım. Çünkü ne kadar mutsuz olacağını biliyorum. Kız kardeşlerinin evliliklerini göreceksin, anne ve babanın birbirlerinin üzerine nasıl titrediklerini hatırlayacaksın ve bizimkinin bu kıyaslamada sadece bir taklit olduğunu bileceksin. Bir parodi."

"Birbirimizi önemsemeyeceğimiz konusunda nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Eminim işte. Kalbimin içine baktım ve orada öyle bir şey yok. Daha önce demek istediğim buydu. Birine güvenebilecek kadar onu sevecek yeterlilikte olabileceğimi hiç sanmıyorum. Sana bile!"

Leo'nun yüzü ifadesizdi ama bu ifadesizliğin altında bir şeyler vardı. Öfke ya da hiddete benzer bir şeyler. "Bu yeterli olmamak değil," dedi Leo. "Sen bunu yapmak istemiyorsun." Catherine'i dikkatle bıraktı ve etrafa saçtığı kıyafetlerinin yanına gitti. Giyinirken konuşmaya başladı, sesinde genç kadını donduran bir yumuşaklık vardı. "Gitmem gerek."

"Kızdın."

"Hayır. Ama kalırsam, sonunda seninle sevişip, sana sabaha kadar tekrar tekrar evlenme teklif edeceğim. Ve benim ret toleransımın bile bir sınırı var."

Catherine'in dilinin ucuna pişmanlık ve kendini suçla-

ma dolu birçok söz geldi. Ama bunların Leo'yu daha çok kızdıracağını hissederek o sözleri söylemedi. Leo, meydan okumadan korkacak bir adam değildi. Ama Catherine'in sunduğu meydan okuma ve bazı çözümsüz ve açıklanamaz ikilemler konusunda yapabileceği bir şey olmadığını anlamaya başlamıştı.

Leo giyinip, ceketini omzuna attıktan sonra yatağın kenarına döndü. "Yapabilecek durumda olduğun şeyler hakkında önceden bir tahminde bulunmaya çalışma," diye mırıldandı, parmaklarını genç kadının çenesinin altında kaydırdı. Eğilip, dudaklarını alnına bastırdı ve ekledi. "Kendini şaşırtabilirsin." Kapıyı açtı ve koridorun iki yanını kontrol etti. Omzunun üzerinden Catherine'e baktı. "Arkamdan kapıyı kilitle."

"İyi geceler," dedi Catherine zorlanarak. "Ve... üzgünüm, lordum. Keşke farklı olsaydım. Keşke ben yapabilseydim–" Durdu ve başını sefilce iki yana salladı.

Biraz daha duraksayan Leo, ona keyifle baktı, bakışlarında uyarı da vardı. "Bu savaşı kaybedeceksin, Cat. Ve kendine rağmen bu yenilgiden oldukça mutluluk duyacaksın."

Bölüm 27

Ertesi gün Venessa Darvin'i ziyaret etmek, Leo'nun yapmak istediği son şeydi. Ama yine de kendisini neden görmek istediğini merak ediyordu. Poppy'nin ona verdiği adres South Audley Caddesi'nde, Leo'nun kiraladığı evden pek de uzak olmayan bir Mayfair konağıydı. Konak, Georgian tarzında bir şehir eviydi, beyaz çerçevelerle düzenli kırmızı tuğlalı duvarların önünde, dört ince sütunla desteklenmiş alınlık vardı.

Leo, Mayfair'den çok hoşlanıyordu, on sekizinci yüzyıl başlarında Westminster'ın Tahkikat Kurulu tarafından "bayağı ve terbiyesiz" bir yer olarak sayılması gerçeğiyle olan şöhretinin, bundaki payı büyük değildi. Kumar oyunları, müstehcen sahne oyunları, ödüllü dövüşler, hayvan dövüşleri ve tüm bunlara eklenen suç ve fahişelik ahlaksızlıkları nedeniyle bu yer suçlanmıştı. Yüz yıl sonra giderek seçkinleşmeye başlamıştı, ta ki John Nash, buranın güç bela kazandığı saygınlığını, Regent Caddesi ve Regent's Park'la mühürleyene kadar. Ama Leo, Mayfair'i adı

çıkmış bir geçmişe sahip, saygıdeğer bir leydi olarak düşünüyordu.

Konağa ulaşan Leo, iki sıralı bir bahçeye yukarıdan bakan bir kabul odasına alındı. Venessa Darvin ve Kontes Ramsay oradaydı ve onu sıcak bir şekilde karşıladılar. Oturup, havadan sudan konuşmaya başladılar. Onun ve ailesinin sağlığı, hava durumu ve yeni başlayan bir tanışıklık için diğer güvenli ve kibar konular konuşulurken Leo, bu iki kadın hakkındaki görüşlerinin Hampshire'daki balodan beri değişmediğini fark etti. Kontes, boşboğaz bir kocakarıydı ve Venessa Darvin, kendinden başkasını düşünmeyen bir güzellikti.

On beş dakika geçti, sonra bu süre yarım saat oldu. Leo, bu ziyaretin gerçekleşme nedenini öğrenip öğrenemeyeceğini merak etmeye başladı.

"Olur şey değil!" diye haykırdı Kontes nihayetinde. "Aşçıyla beraber akşam yemeğine karar vermem gerektiğini unuttum. Hemen gitmeliyim." Yaşlı kadın kalkınca, Leo da otomatik olarak ayağa kalktı.

"Belki ben de gitmeliyim," dedi, bu kaçma fırsatına minnettar kalmıştı.

"Kalın, lordum," dedi Venessa alçak sesle. Kontes odadan ayrılmadan önce kızıyla bakıştı.

İkisini yalnız bırakmak için yaratılan bu açık bahaneyi fark eden Leo, tekrar koltuğuna oturdu. Venessa'yı incelerken kaşını kaldırdı. "Yani, bunun bir amacı var."

"Bir amacı var," diye onayladı Venessa. Güzel bir kadındı, parlak siyah saçları tokalanmış bukleler şeklinde düzenliydi, gözleri egzotikti ve porselen cildinin üzerinde parlıyorlardı. "Sizinle oldukça kişisel bir konu hakkın-

da konuşmak istiyorum. Sağduyunuza güvenebileceğimi umuyorum."

"Güvenebilirsiniz." Leo onu bir ilgi pırıltısıyla inceledi. Kışkırtıcı dış görünüşünün altında tereddüt ve aciliyet işaretleri gizliydi.

"En iyi nasıl başlayabilirim bilmiyorum," dedi Venessa.

"Açıksözlü olun," diye önerdi Leo. "Kurnazlık, genelde bende işe yaramaz."

"Size bir teklifte bulunmak istiyorum, lordum. Bu ortak ihtiyaçlarımızı tatmin edecektir."

"Ne kadar da merak uyandırıcı. Ortak ihtiyaçlarımız olduğunun farkında değildim."

"Açıkçası sizinki, ölmeden önce evlenip, bir erkek evlada sahip olmak."

Leo hafifçe irkildi. "Yakın zamanda ölmeyi planlamıyorum."

"Peki ya Ramsay laneti?"

"Ramsay lanetine inanmıyorum."

"Babam da inanmıyordu."

"İyi o zaman," dedi Leo, hem eğlenmiş hem de rahatsız olmuştu. "Vefatımın hızla yaklaştığı bilgisinin ışığında, demek ki zaman kaybetmemeliyiz. Bana ne istediğinizi söyleyin, Bayan Darvin."

"Kendime mümkün olan en kısa zamanda bir koca bulmalıyım. Yoksa kendimi oldukça nahoş bir durumun ortasında bulacağım."

Leo ona temkinli bir bakış atarken cevap vermedi.

"Çok yakından tanışmamamıza rağmen," diye devam etti genç kadın, "sizin hakkınızda çok şey biliyorum. Geçmişiniz bir sır olarak saklanamaz. Ve inanıyorum ki, bü-

tün bu özellikler sizi herhangi biri için uygunsuz bir koca haline getiriyor. Ki bu da sizi, benim için ideal biri yapar. Görüyorsunuz ya, birbirimize çok benziyoruz. Nereden bakarsanız, siz alaycı, ahlaksız ve bencilsiniz." Kasti bir duraksama. "Ben de öyleyim. Tam da bu yüzden bu özelliklerinizden hiçbirini değiştirmeye çalışmam."

Büyüleyici. Yirmi yaşından fazla olmayan bir kız için olağanüstü bir kendine güvene sahipti.

"Keyfinize göre hareket etmeyi seçtiğiniz zaman," diye devam etti Venessa, "şikâyet etmem. Muhtemelen fark etmem bile, çünkü ben de benzer bir şekilde meşgul olurum. Bu, çok güzel bir mantık evliliği olur. Ramsay unvanının ve mülkün ailenizde kalmasını garantiye almak için size çocuklar veririm. Dahası ben-"

"Bayan Darvin," dedi Leo dikkatle, "yalvarırım devam etmeyin." Durumun ironisi, gözünden kaçmamıştı. Venessa ona kolay bir evlilik sunuyordu, tüm bu karmaşık arzular ve duygulardan arınmış bir evlilik. Onun Catherine'le istediği evliliğin tam tersi.

Kısa bir zaman önce olsa, bu öneri dikkatini çekebilirdi.

Koltuğuna yerleşen Leo, Venessa'yı sabırla inceledi. "Geçmişteki günahlarıma dair hikâyeleri inkâr etmiyorum. Ama tüm bunlara rağmen... ya da bunların yüzünden... bu tarz bir evlilik düşüncesi asla ilgimi çekmiyor."

Leo, Venessa'nın donmuş ve hareketsiz yüzünden onu şaşırttığını anladı. Cevap vermeden önce biraz zaman geçti. "Belki de bu tarz bir evlilik ilginizi çekmeli, lordum. Daha iyi bir kadın sizin yüzünüzden utanır, hayal kırıklığına uğrar ve sizden nefret eder hale gelir. Oysa *ben*-" Önceden prova edilmiş bir hareketle göğsüne dokundu ve

Leo'nun dikkatini yuvarlak ve kusursuz göğüslerine çekti. "-sizden asla bir şey beklemem."

Venessa'nın önerdiği bu teklif, aristokratik aile hayatının kusursuz bir tarifiydi. Fevkalade bir şekilde duygusuz ve modern...

Leo kendini, "Ama benim, benden bir şeyler bekleyen birine ihtiyacım var," derken buldu.

Ağzından kaçan bu gerçek, bir aydınlanma gibiydi. Az önce gerçekten bunu söylemiş miydi? Ve cidden bunu mu kastetmişti?

Evet. Yüce Tanrım!

Ne zaman ve nasıl olmuştu kendisindeki bu değişiklik? Tüm bu acı ve kendinden nefret etmenin aşırılıklarını geride bırakmak için ölümcül bir mücadeleydi bu. Yolun ortalarında bir yerlerde ölmeyi dilemekten vazgeçmişti ve bu, yaşamayı istemekle aynı şey değildi. Ama bir süre için yeterli olmuştu.

Catherine'e kadar. Catherine, onu yüzüne soğuk su çarpmış gibi tekrar uyandırmıştı. Daha iyi bir adam olmak istemesine sebep olmuştu. Hem de sadece onun için değil, kendisi için de. Catherine'in onu sınırların ötesine kadar zorlayacağını bilmesi gerekirdi. Yüce Tanrım, Leo'yu nasıl da zorlamıştı! Ve Leo da bunu sevmişti. *Onu* sevmişti. Gözlüklü küçük savaşçısını.

Düşmene izin vermem, demişti Catherine ona, yıkıntılarda yaralandığı zaman. *Yozlaşmış biri haline gelmene izin vermem.* Bunu gerçekten kastetmişti ve Leo da ona inanmıştı. Bu da dönüm noktası olmuştu.

Birini bu şekilde sevmemek için nasıl da derinden direnmişti... Yine de bu canlandırıcıydı. Ruhunun tamamı

yangın içinde kalmış ve her parçası sabırsız bir neşeyle yanıyormuş gibi hissediyordu.

Renginin koyulaştığının farkında olan Leo, derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Birinden evlenme teklifi aldığı an, başka bir kadına âşık olduğunu fark etmesinin tuhaf uygunsuzluğuna tepki olarak dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Bayan Darvin," dedi kibar bir şekilde. "Teklifiniz beni onurlandırdı. Ama siz benim eskiden olduğum adamı istiyorsunuz. Şimdiki halimi değil."

Genç kadının gözlerinde fesat bir parlama oldu. "Değiştiğinizi mi iddia ediyorsunuz? Geçmişinizi reddetmeyi mi düşünüyorsunuz?"

"Hiç de değil. Ama daha iyi bir gelecek umuyorum." Kasıtlı olarak duraksadı. "Ramsay lanetine rağmen."

"Bir hata yapıyorsunuz." Venessa'nın güzel yüz hatları sertleşti. "Bir beyefendi olmadığınızı biliyordum, ama aptal olduğunuzu düşünmemiştim. Şimdi gitmelisiniz. Görünüşe göre işime yaramazsınız."

Leo uysal bir tavırla ayağa kalktı. Gitmeden önce duraksayarak kadına kurnaz bir bakış attı. "Sormadan edemeyeceğim, Bayan Darvin... Neden bebeğin babasıyla evlenmiyorsunuz?"

Bu, oldukça iyi bir tahmindi.

İfadesini kontrol altına alamadan önce Venessa'nın gözleri büyüdü. "Benim oldukça altımda biri," dedi gergin bir sesle. "Kız kardeşlerinizden çok daha seçiciyim, lordum."

"Yazık," diye mırıldandı Leo. "Seçici olmamalarına rağmen kardeşlerim oldukça mutlu görünüyorlar." Kibar bir baş selamı verdi. "Elveda, Bayan Darvin. Altınızda olmayan koca arayışınızda size şans dilerim."

"Şansa ihtiyacım yok, lordum. Evleneceğim, hem de çok yakında. Ve müstakbel kocamla beraber Ramsay Evi'nin sahibi olarak çok mutlu olacağımızdan hiç şüphem yok."

Poppy'yle birlikte terzideki sabah randevularından dönen Catherine, Ruthledge dairesine girdiklerinde keyifle ürperdi. Dışarıda aralıksız yağmur yağıyordu; iri ve dondurucu damlalar, yaklaşan sonbaharın habercisiydi. Pelerin ve şemsiyelerin korumasına rağmen, o ve Poppy ıslanmaktan tamamen kaçamamışlardı. İkisi de salondaki şömineye gidip, çatırdayan alevlerin karşısında durdular.

"Harry, Bow Caddesi'nden dönmek üzeredir," dedi Poppy, yanağına yapışan ıslak bir saç tutamını çekerek. Harry'nin özel bir polis memuru ve Bow Caddesi yargıcıyla, Lord Latimer konusunu konuşmak için randevusu vardı. Şimdiye kadar Harry, durumun özellikleri ile ilgili çıldırtıcı bir şekilde ağzı sıkı davranmıştı. Ama yargıcın ofisine gittikten sonra, her şeyi detaylarıyla anlatacağına söz vermişti. "Tabii ağabeyim de Bayan Darvin'le olan görüşmesini tamamlamıştır."

Catherine gözlüğünü çıkardı ve elbisesinin kolunu kullanarak buğulanan camları temizledi. Dodger'ın ona hoş geldin sesi çıkardığını duydu, bu bir çeşit gelinciksel kıkırdama sesi gibiydi. Koşarak gelip, görünüşe göre hiçbir yerden ortaya çıktı. Catherine, gözlüğünü taktıktan sonra hayvanı almak için eğildiğinde gelincik onun kollarına kıvrıldı. "Seni iğrenç fare," diye mırıldandı hayvanın uzun ve yumuşak bedenini okşayarak.

"Seni seviyor, Catherine," dedi Poppy gülerek.

"Yine de onu ilk fırsatta Beatrix'e göndereceğim." Ama yanağını gizlice alçaltarak, Dodger'ın onu öpmesine izin verdi.

Kapı çaldı, içeri giren birinin sesi duyuldu. Sonra, bir erkeğin mırıldanması ve bir hizmetçinin ceket ve şapkayı alması. Leo, ıslak yün ve yağmur kokusuyla salona girdi. Saçları ıslanmış ve boynunda belli belirsiz kıvrılmıştı.

"Leo," diye haykırdı Poppy kahkaha atarak. "Nasıl da ıslanmışsın! Şemsiye almadın mı?"

"Yağmur, tek bir yöne doğru delice yağarken şemsiyeler bir işe yaramaz," diye onu bilgilendirdi Leo.

"Bir havlu getireyim," dedi Poppy ve dışarı fırladı.

Leo'yla yalnız kalan Catherine, onun bakışlarıyla karşılaştı. Leo'nun gülümsemesi kayboldu ve kadına panikleten bir yoğunlukla baktı. Neden kendisine böyle bakıyordu ki? Bir şey onu serbest bırakmış gibiydi. Çılgın mavi gözleri tehlikeli bir şekilde bakıyordu.

"Bayan Darvin'le olan konuşman nasıldı?" diye sordu Catherine. Leo ona doğru yaklaşırken gerilmişti.

"Aydınlatıcı."

Bu kısa cevap karşısında Catherine kaşlarını çattı ve kızgınlık gösterisine sığındı. "Senden ne istedi?"

"Bana, mantık evliliği teklifi sundu."

Catherine gözlerini kırpıştırdı. Bunu bekliyordu ama duyunca, kıskançlık kalbine bir hançer gibi saplanmıştı.

Leo onun yanında durdu, ateş yüz hatlarında titreşiyordu. Güneş yanığı yüzündeki küçük yağmur damlaları mücevher gibi parlıyordu. Catherine, bu ışıklı damlalara dokunmak istiyordu, ağzını üzerinde gezdirmek ve adamın tenini tatmak. Kendini zorlayarak, "Ne cevap verdin?" diye sordu.

"Elbette gururum okşandı," dedi Leo yumuşacık bir sesle. "İnsan istenmeyi her zaman takdir eder."

Kıskandığını biliyor, onunla oynuyordu. Catherine öfkesinin alev almasına engel olmak için çabaladı. "Belki de onu kabul etmelisin," dedi serinkanlı bir şekilde.

Leo, bakışlarını ondan ayırmıyordu. "Belki de etmişimdir."

Catherine içine sert bir soluk çekti.

"İşte getirdim," dedi Poppy neşeyle. Düzenli bir şekilde katlanmış havluyla salona girdiğinde, ikilinin arasındaki gerilimden habersizdi. Havluyu Leo'ya verdi, o da alarak, yüzünü kurulamaya başladı.

Catherine kanepeye oturup, Dodger'ın kucağında kıvrılmasına izin verdi.

Poppy'nin, "Bayan Darvin ne istiyormuş?" diye sorduğunu duydu.

Leo'nun sesi, havlunun yüzünden boğuk geliyordu. "Bana evlenme teklif etti."

"Yüce Tanrım," dedi Poppy. "Belli ki sana her gün katlanmanın nasıl olduğu konusunda bir fikri yok."

"Onun durumundaki bir kadın, ayrıntıları önemseyemez."

"Ne varmış durumunda?" diye sordu Catherine kısaca.

Leo havluyu Poppy'ye uzattı. "Bir bebek bekliyor. Bebeğin babasıyla evlenmeyi de düşünmüyor. Tabii bu söylediğim bu odanın dışına çıkmayacak."

İki kadın da sessizliğini korudu. Catherine, duygularının garip karışımıyla mücadele etti. Sempati, düşmanlık, kıskançlık ve korku... Bu yeni haberle Leo ve Bayan Darvin arasındaki eşleşmenin getireceği kazançlar açıkça ortaya çıkmıştı.

Poppy ciddiyetle ağabeyini inceledi. "Şartları oldukça umutsuz olmalı. Sana bu şekilde sırrını açıkladığına göre..."

Leo'nun cevabı, Harry'nin daireye girmesiyle engellendi. Harry'nin ceketiyle şapkasından sular damlıyordu.

"İyi günler," dedi Harry gülümseyerek. Hizmetçi sırılsıklam olmuş ceketi ve şapkayı aldığında Poppy yeni bir havluyla kocasına yaklaştı.

"Yürüdün mü?" diye sordu. Kocasını baştan ayağa süzdü. Uzanıp, kadınca bir özenle adamın yüzünü kurulamaya başladı.

"Daha çok yüzdüm sayılır," dedi Harry. Genç kadının hizmetinden oldukça keyif alıyor gibiydi.

"Neden ata binmedin ya da araba çağırmadın?"

"Yağmur başladığı an neredeyse bütün atlar kiralanmıştı," diye cevapladı Harry. "Ve kısa bir mesafeydi. Sadece bir muhallebi çocuğu araba çağırırdı."

"Soğuk algınlığından ölmektense, muhallebi çocuğu olman daha iyi." Harry şömineye doğru giderken Poppy telaşla onu takip etti.

Harry gülümsedi ve karısı, kravatının ıslak düğümüyle uğraşırken ondan bir öpücük almak için eğildi. "Ben asla soğuk algınlığına yakalanmam." Uzun keten kumaş çözülünce, Harry onu bir kenara attı ve ateşin karşısına geçti. Beklentiyle Leo'ya baktı. "Bayan Darvin'le buluşmanız nasıl gitti?"

Leo oturarak öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Onu boş ver, asıl sen bize Bow Caddesi'ne olan ziyaretini anlat."

"Özel Dedektif Hembrey, sağlamış olduğun bilgiyi dikkate aldı. Bir soruşturma açma niyetinde."

"Ne çeşit bir soruşturma?" diye sordu Catherine, bakışlarını Harry'den Leo'ya çevirerek.

Açıklarken Leo'nun yüzü kayıtsızdı. "Birkaç yıl önce Lord Latimer, beni özel bir kulübe katılmam için davet etti. Eski bir manastırda gizli toplantılar yapan bir çeşit ahlaksız topluluk."

Catherine'in gözleri irileşti. "Bu topluluğun amacı ne?"

Harry ve Leo sessiz kaldılar. Nihayet Leo düz bir sesle cevap verdi. Bakışları, yağmur damlalarının vurduğu pencerede uzak bir noktaya sabitlenmişti. "Tam anlamıyla ahlaksızlık. Dini ayin taklitleri, tecavüz, doğal olmayan suçlar. Sana detay vermeyeceğim, ama şunu söyleyeyim, o kadar iğrençlerdi ki, kendi ahlaksızlığımın ağırlığına rağmen Latimer'in davetini geri çevirdim."

Catherine, Leo'yu dikkatle izledi. Yüzü kararlıydı ve çenesinde küçük bir kas seğiriyordu. Ateş, yüzünün gergin hatlarını aydınlatıyordu.

"Latimer katılmak isteyeceğimden oldukça emindi," diye devam etti Leo. "O kadar ki bana içinde yer aldığı bazı suçlarla ilgili birtakım detaylar verdi. Ve şans eseri, söylediklerinin çoğunu hatırlayacak kadar ayıktım."

"Bu bilgi, davayı desteklemek için yeterli mi?" diye sordu Catherine. "Hem Lord Latimer bir soylu olarak, tutuklamadan kurtulma hakkına sahip değil mi?"

"Sadece medeni hukuk davalarında," dedi Harry ona. "Suç içerenlerde değil."

"O zaman onun duruşmaya getirileceğine inanıyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır, iş oraya varmayacak," dedi Leo sessizce. "Topluluk, aktivitelerinin gün yüzüne çıkmasına izin veremez.

Latimer'in soruşturmanın merkezi olduğunu fark ettiklerinde, muhtemelen onu tutuklanmadan önce İngiltere'yi terk etmesi için zorlayacaklardır. Ya da daha güzeli, onun Thames'te yüzen bir ceset olmasını sağlayacaklardır."

"Dedektif Hembrey şahitlik etmemi isteyecek mi?" diye sormak zorunda hissetti Catherine.

"Kesinlikle hayır," dedi Leo güvence veren bir kesinlikle. "Sen olmadan da onun aleyhinde yeterince delil var zaten."

"Her halükârda bitiyor," diye ekledi Harry. "Latimer sana daha fazla sorun çıkaramayacak kadar meşgul olacak, Cat."

"Teşekkür ederim," dedi Catherine, Harry'ye. "Bu büyük bir rahatlama," derken gözleri tekrar Leo'ya kaydı. Tuhaf bir duraksamadan sonra kendini saçma bir şekilde tekrar etti. "Büyük bir rahatlama, gerçekten."

"O kadar da rahatlamış görünmüyorsun," diye gözlemledi Leo. "Neden, Marks?"

Bu anlayışsızlık, Leo'nun Bayan Darvin konusu üzerinden ettiği alaylarla birleşince, Catherine'in gerilmiş sinirlerine fazla geldi.

"Eğer benim durumumda olsaydın," dedi sertçe, "sen de dans edecek halde olmazdın."

"Sen iyi bir durumdasın." Leo'nun gözleri mavi buza benziyordu. "Latimer yakında gidecek. Ruthledge seni alenen tanıtıyor. Varlıklı bir kadınsın ve kimseye bir borcun veya bağlılığın yok. Sahip olmadığın neyi istiyor olabilirsin ki?"

"Hiçbir şey," diye patladı Catherine.

"Bence sen kaçmayı ve saklanmayı bıraktığın için üz-

günsün. Çünkü şimdi talihsiz bir gerçekle yüzleşmek zorundasın. Peşinden gideceğin hiçbir şeyin... ve hiç kimsen yok..."

"Olduğum yerde kalmak benim için yeterli," dedi Catherine soğuk bir şekilde.

Leo kışkırtıcı bir ilgisizlikle gülümsedi. "Bu, aklıma şu eski paradoksu getirdi."

"Ne paradoksu?"

"Durdurulamaz gücün, hareket ettirilemez nesneyle karşılaşınca, neler olduğuyla ilgili olan."

Harry ve Poppy sessizdi ve bakışları ikilinin arasında gidip geliyordu.

"Sanırım, hareket ettirilemez nesne benim?" diye sordu Catherine alaycı bir şekilde.

"İstersen."

"Peki, *istemiyorum,*" dedi Catherine çatık kaşlarla. "Çünkü bunun her zaman tuhaf bir soru olduğunu düşünmüşümdür."

"Neden?" diye sordu Leo.

"Ortada mümkün olan bir cevabı yok."

Bakışları çarpıştı ve kilitlendi.

"Evet, var," dedi Leo. Genç kadının yükselen öfkesinden keyif alıyor gibiydi.

Harry tartışmaya dahil oldu. "Bilimsel bir bakış açısıyla yok. Hareket ettirilemez nesne, sonsuz bir kütle gerektirir ve durdurulamaz güç de sonsuz bir enerji. İkisi de mümkün değildir."

"Yine de, eğer anlamsal olarak tartışıyorsan," diye çıldırtıcı bir sakinlikle karşı çıktı Leo, "bir cevap var."

"Doğal olarak," dedi Harry kuru bir sesle. "Bir Hat-

haway daima tartışacak bir yol bulur. Aydınlat bizi –nedir bu cevap?"

Leo cevap verirken bakışları Catherine'in gergin yüzüne sabitlenmişti. "Durdurulamaz güç, direncin en zayıf olduğu yeri bulur ve nesnenin etrafında döner... onu arkasında bırakarak."

Ona meydan okuyordu, Catherine bunu fark etmişti. Ukala, çıkarcı herif, zavallı Venessa Darvin'in durumunu kullanarak onu kışkırtıyor ve Catherine ona teslim olmazsa, gerçekleşecek şeyleri ima ediyordu. *Nesnenin etrafında döner... onu arkasında bırakarak...* Gerçekten!

Catherine ayağa fırladı, ona bakıyordu. "Neden devam edip, onunla evlenmiyorsun öyleyse?" Çantasını ve Dodger'ın gevşek bedenini kaparak daireden fırtına gibi çıktı.

Leo derhal onun peşine düştü.

"Ramsay-" diye söze başladı Harry.

"Şimdi olmaz, Ruthledge," diye mırıldandı Leo, Catherine'in arkasından yürürken. Kapı, çerçevesini titreten bir hızla kapatıldı.

Ardından gelen hareketsizlikte Harry, Poppy'ye şaşkınlıkla baktı. "Genelde kafası geç basan biri değilimdir," dedi. "Ama o ikisi ne lanet şey hakkında tartışıyorlardı?"

"Bayan Darvin, sanırım." Kocasına doğru ilerleyen Poppy, onun kucağına oturdu ve kollarını boynuna doladı. "Hamile ve Leo'yla evlenmek istiyor."

"Ah." Harry başını koltuğun arkasına dayadı. Ağzı büküldü. "Anlıyorum. Catherine'i bir karar vermeye zorlamak için bunu kullanıyor."

"Onaylamıyorsun." Poppy bunu sormaktan çok dile getirmişti. Genç adamın alnındaki ıslak bir saç tutamını okşadı.

Harry ona iğneleyici bir şekilde baktı. "Onun yerinde olsam, yapacağım şey tam da bu olurdu. Tabii ki onaylamıyorum."

"Beni takip etmeyi bırak!"

"Seninle konuşmak istiyorum." Catherine koridor boyunca aceleyle yürürken Leo hızını ona göre ayarladı. Leo'nun adeta yeri yutan büyük adımları, onun iki adımına denk geliyordu.

"Söylemen gereken hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

"Kıskanıyorsun." Leo'nun sesi, bu gerçek karşısında az sayılmayacak biçimde keyifliydi.

"Sen ve Bayan Darvin'i mi?" Catherine zorla küçümseyen bir kahkaha attı. "İkinize de acıyorum. Daha kötü bir şekilde yapılan bir eşleşme hayal edemiyorum."

"Onun çok çekici bir kadın olduğunu inkâr edemezsin."

"Boynu hariç," dedi Catherine, kendine engel olamamıştı.

"Boynunda ne halt var ki?"

"Anormal bir şekilde uzun."

Leo kahkahasını tutmaya çalıştı ama beceremedi. "Bunu görmezden gelebilirim. Çünkü onunla evlenirsem, Ramsay Evi bende kalır ve hazır bir bebeğimiz olur. Gayet mantıklı, öyle değil mi? Dahası, Bayan Darvin, canım istediği zaman başka kadınların peşinden koşabileceğimi de söyledi. O da kendi hayatına bakacakmış. Herkes keyfine göre yani."

"Sadakate ne oldu?" diye sordu Catherine öfkeyle.

"Sadakat çok demode. Tembellik. Dışarı çıkıp, yeni insanları baştan çıkarma zahmete girmemek."

"Bana sadakat konusunda bir zorluk yaşamayacağını söylemiştin!"

"Evet, ama o zaman *bizim* evliliğimiz hakkında konuşuyorduk. Bayan Darvin'le olan evlilik ise tamamen farklı bir şey."

Süitin kapısına geldiklerinde Leo durdu. Uyuyan gelinciği taşıyan Catherine, anahtarı çıkarıp, kapıyı açan Leo'ya hiç bakmadı.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordu Leo.

"Hayır."

Leo ona aldırmadan içeri girdi ve kapıyı arkalarından kapattı.

"Ben seni çok tutmayayım," dedi Catherine acımasızca. Dodger'ı küçük sepetine koymak için ilerliyordu. "Eminim, yapacak çok işin vardır. Başpiskoposluktan aldığın özel izindeki ismi değiştirmekle başlayabilirsin."

"Hayır, o izin sadece senin için düzenlendi. Eğer Bayan Darvin'le evlenirsem, yeni bir izin çıkarmak için ödeme yapmalıyım."

"Umarım çok pahalı bir şeydir," dedi Catherine hiddetle.

"Öyle." Leo ona arkasından yaklaştı ve kollarını etrafına doladı. Onu korumacı bir tavırla çekerek kendine yasladı. "Başka bir problem daha var."

"Neymiş o?" diye sordu, adamın tutuşuyla mücadele ederken.

Leo'nun dudakları, kadının kulağının kenarına dokundu. "Ben seni istiyorum," diye fısıldadı. "Sadece seni. Daima seni."

Catherine hareket etmeyi kesti. Gözlerini, beklenme-

dik bir ıslaklıkla yanınca kapattı. "Onun evlenme teklifini kabul ettin mi?"

Leo, genç kadının kulağının arkasındaki boşluğa nazikçe burnunu sürttü. "Tabii ki hayır, kaz kafalı."

Catherine, kızgın bir rahatlamayla ağzından küçük bir hıçkırık kaçmasına engel olamadı. "O zaman neden kabul ettiğini ima ettin?"

"Çünkü biraz iteklenmen gerekiyordu. Aksi takdirde, ben işine yaramayacak, bir ayağı çukurda bir moruk olana kadar bu ilişkiye karşı koyacaktın." Catherine'i yatağa doğru yönlendirerek kucakladı ve üzerine fırlattı. Genç kadının gözlüğü kenara uçtu.

"Ne yapıyorsun?" Catherine öfkeyle direndi ve dirsekleriyle kendini destekledi. Eteğinin katları arasına gömülmüştü. Kumaşın uçları sırılsıklamdı. "Elbisem ıslak."

"Çıkarmana yardım edeceğim." Sabırsız ses tonu, gözlerindeki ahlaksız parıltıyla çelişiyordu.

Catherine, elbisesinin katmanları ile fırfırları arasında mücadele veriyordu. Bu arada, Leo da etkileyici bir beceriyle bağları ve kancaları çözüyordu. Gören, ikiden fazla kolu var zannederdi. Onu istediği gibi çeviriyor ve elleri her yere ulaşıyordu. Genç kadının itirazlarını görmezden gelerek ağır eteğini, sertleşmiş muslin astarıyla beraber çekip, çıkardı. Sonra ayrılabilir iç elbisesini çıkarıp, yere attı. Genç kadının ayakkabıları çıkmış ve yatağın kenarından düşmüştü. Onu yüzüstü döndürerek dantelli korsajının bağlarını çözmeye başladı.

"Affedersin, ama bir mısır gibi soyulmak istediğimi sanmıyorum!" Leo'nun meşgul ellerini itmek için büyük çaba harcayarak büküldü. Leo, iç çamaşırının bağlarını bulup da çözünce, dudaklarından tiz bir ses çıktı.

Leo, alçak sesle gülerek onun kıvranan bedenine bacaklarıyla adeta demir attı ve açığa çıkan ensesini öptü. Genç kadın tamamen ısındığını hissetti, sinir uçları adamın şehvetli ağzının dokunuşuyla alev almıştı.

"Onu öptün mü?" diye düşünmeden sordu Catherine, sesi yatak örtüleri yüzünden boğuk çıkıyordu.

"Hayır, aşkım. O beni zerre kadar cezbetmiyor." Leo, genç kadının boynunu hafifçe ısırdı, bu hoş teni diliyle okşadığında kadının nefesi kesildi. Leo'nun eli, iç çamaşırının içine kaydı ve poposunu kavradı. "Dünyadaki hiçbir kadın, beni senin kadar heyecanlandıramaz. Ama sen lanet derecede inatçısın ve kendini korumada gereğinden fazla iyisin. Sana söylemek istediğim şeyler var... sana yapmak istediğim şeyler... Ama gerçek şu ki, sen henüz bunlara hazır değilsin ve bu ikimizi de delirtecek."

Leo, Catherine'in bacaklarının arasında ilerledi, ıslaklığı buldu ve yumuşak dairelerle okşamaya başladı. Genç kadın inledi ve adamın altında kıvrandı. Korsesi hâlâ sıkı bir şekilde bağlıydı ve belindeki basınç, dikkatini aşağıda, bacaklarının arasındaki duyarlılıktan başka yöne çekiyordu. Bir parçası sarmalanıp okşanmaya isyan ediyor, vücudu çaresiz zevkle tepki veriyordu.

"Seninle sevişmek istiyorum." Leo, genç kadının kulağının iç kısmını dilinin ucuyla takip etti. "Beni alabileceğin kadar derine gitmek istiyorum. Etrafımda sıkılaştığını hissetmek ve içine boşalmak istiyorum." Bir parmağı, genç kadının içine kaydı ve sonra bir tane daha. Kadın yumuşak bir şekilde inledi. "Ne kadar iyi hissettireceğini biliyorsun," diye fısıldadı Leo onu yavaşça okşarken. "Kendini bana bırak ve ben durmaksızın seni seveyim. Bütün gece seninle kalayım."

Catherine'in nefesi kesildi, kalbi çılgın bir ritimle atıyordu. "Beni Bayan Darvin'le aynı duruma düşürüp, elde edeceksin," dedi. "Hamile ve benimle evlenmen için yalvaran bir halde."

"Tanrım, evet, bundan çok hoşlanırdım."

Catherine, öfkeden neredeyse boğulmuş gibiydi. Adamın parmakları içine girip çıkıyor, onu baştan çıkarıyordu. Vücudu, arzunun istikrarlı atışlarıyla yavaşça kasılmaya başladı. Vücutlarının arasında oldukça fazla kumaş yığını vardı, kıyafetlerinden artakalan kumaşlar oradaydı. Hissedebildiği tek şey ise adamın ensesindeki dudakları ve şeytani bir şekilde ikna edici diliydi.

"Bunu daha önce kimseye söylemedim." Leo'nun sesi pürüzlü bir kadife gibiydi. "Ama senin hamile olman düşüncesi, hayal edebileceğim en çılgınca tahrik edici şey. Karnın tamamen şişmiş, göğüslerin ağır ve o komik yürüme şekli... Sana tapardım. Her ihtiyacını yerine getirirdim. Ve herkes seni o hale benim getirdiğimi bilirdi... bana ait olduğunu."

"Sen... sen çok..." Uygun bir sözcük düşünemedi bile.

"Biliyorum. Acınacak derecede ilkelim." Sesi, kahkaha tınısıyla titriyordu. "Ama hoş görülmeliyim, çünkü ben bir erkeğim ve kendime engel olamıyorum."

Catherine'i nazik ve açık saçık bir şekilde okşadı, parmakları kaygandı ve yorulmak bilmiyordu. Genç kadın yeni bir tahrik dalgası hissetti, sıvı bir ısı, el ve ayak parmaklarına yayılıyordu. Kadının arkasında hareket eden Leo, iç çamaşırını dizine indirdi ve kendi pantolonunun düğmelerini açtı. Ağırlığını, genç kadının üzerine yerleştirdi.

Keskin olmayan ıslak bir baskı, kadının bacaklarının arasına kaydı, ama içine girmiyordu. Beyaz bir ateş, genç kadının duyularını ele geçirdi ve vücudu rahatlamanın eşiğinde titredi... çok yakındı...

"Bir karar vermek zorundasın, Cat." Leo, genç kadının boynunun kenarını açlıkla öptü, ağzı güçlü ve ıslaktı. "Ya bana durmamı söyle ya da sonuna kadar gitmeme izin ver. Çünkü artık, o son dakikada geri çekilemem. Seni çok fazla istiyorum. Ve muhtemelen seni hamile bırakırım, aşkım, çünkü kendimi şu an cinsel açıdan oldukça güçlü hissediyorum. Yani, ya hepsi ya da hiçbiri. Bana evet ya da hayır de."

"Ben *yapamam.*" Catherine, Leo'nun kalçası onunkinden uzaklaşınca öfkelenerek saçmaladı. Leo onu yüzüne bakmak için çevirince, bakışları yüzüne kilitlendi. Genç adam kendine engel olamayarak eğildi ve onu hırsla öptü. Kadının boğazından yükselen ihtiyaç dolu sesin tadını çıkarıyordu.

"Yazık," dedi hızla soluyarak. "Gerçekten şehvetli bir şeyin üstünde çalışıyordum." Pantolonunu giyip, düğmelerini iliklediği.

Catherine şaşırmış bir ifadeyle onu izliyordu. "Tamamlamayacak mısın?"

Leo düzensiz bir şekilde iç çekti. "Dediğim gibi, ya hep ya hiç."

Catherine, kollarını kendi etrafına doladı, dişlerini takırdatacak kadar arzuyla titriyordu. "Neden bana işkence etmeye çalışıyorsun?"

"Bir ömürlük sabrın, senin inadını kıramayacağını anlamaya başladım. Bu yüzden şimdi daha farklı bir şey

deneyeceğim." Leo nazikçe onu öptü ve yataktan kalktı. Karmakarışık olmuş saçlarının arasından her iki elini geçirerek taradı ve kıyafetlerini düzeltti. Catherine'e için için yanan bir bakış attı ve bunu aynı anda her ikisiyle dalga geçtiğini belirten bir sırıtış takip etti. "Savaş açtım, aşkım. Ve bu çeşit bir savaşı yenmenin tek bir yolu var, o da senin kaybetmeyi istemeni sağlamak."

Bölüm 28

Bir sonraki hafta, Leo'nun açtığı savaşa sadece taştan bir kadın dayanabilirdi. Bunu bir kur yapma dönemi olarak açıklamıştı Leo, ama tanımlamak için başka bir kelime olmalıydı. Leo'nun tatlı tatlı mahveden cazibesiyle, Catherine'in ikide bir dengesini bozuşunu anlatacak bir kelime.

Bir an mantıksız ve oldukça ilginç bir tartışmayla Catherine'i kışkırtıyor, bir sonraki an ise yatıştırıcı ve kibar oluyordu. Kulağına tuhaf iltifatlar ve şiirler fısıldıyor, ona Fransızca yaramaz sözcükler öğretiyor, yersiz zamanlarda onu güldürüyordu. Ancak Leo'nun yapmadığı tek şey, onu öpmeye ya da baştan çıkarmaya çalışmaktı. Onun bu açık taktiği karşısında Catherine önce eğlenmiş, sonra gizlice gıcık olmuş ve en sonunda da ayartılmıştı. Kendini sık sık onun ağzına bakarken buluyordu, kusursuz ve kararlı ağzına... Son öpüşmelerini hatırlamadan edemiyor, gündüz düşlerine dalıyordu.

Upper Brook Sokağı'ndaki bir malikânede özel bir müzikal gecesine katıldıkları zaman, bir hizmetçi misafirlere

evi gezdirirken Leo, Catherine'i oradan sessizce uzaklaştırdı. Leo'yu, saksıya yerleştirilmiş uzun eğreltiotlarından oluşan bir aranjmanın arkasındaki ıssız köşeye doğru takip eden Catherine, hevesle onun kollarına gitti. Ama Leo onu öpmek yerine, vücudunun sıcak gücüne çekerek sarıldı. Onu sadece kollarında tuttu, sıcak bir şekilde ve kendine yakın tutuyordu. Ellerini sırtına yerleştirdi. Saçının tokalanmış buklelerinin arasına doğru gizli bir şeyler fısıldadı, kelimeler genç kadının duyamayacağı kadar yumuşaktı.

Catherine'in bütün bunlardan daha çok keyif aldığı bir şey varsa, o da Leo'yla beraber Ruthledge bahçelerinde dolaşmaktı. Gün ışığı, ağaçlar ve çalılar tarafından engelleniyor ve rüzgâr, sonbaharın yaklaştığını belirten işaretler taşıyordu. Burada, bazen hassas konulara da değinerek uzun konuşmalar yapıyorlardı. Dikkatli sorular, zor cevaplar. Ama ikisi de aynı amaçla mücadele ediyor gibiydiler; ikisinin de daha önceden hiç bilmediği türden bir bağ.

Bazen Leo geri çekilip, sessiz bir an boyunca ona bakıyordu; sanki genç kadın müzedeki bir sanat eseriymiş de onun gerçek olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi. Adamın ona gösterdiği bu ilgi biraz zorlayıcıydı. Baştan çıkarıcı. Hem Leo harika bir sohbet arkadaşıydı. Çocukluğunda yaşadığı aksilikler, Hathaway ailesiyle büyümenin nasıl bir şey olduğu ve Paris ve Provence'te geçirdiği zaman ile ilgili hikâyeler anlatıyordu. Catherine detayları dikkatle dinlemiş, yapboz parçaları gibi bir araya getirmiş ve tanıdığı adamların hepsinden daha karmaşık olan bu adamı daha iyi anlamaya başlamıştı.

Leo, içinde büyük bir hassasiyet ve merhamet barındıran duygusuz herifin tekiydi. Düşüncelerini açıkça ifade

eden bir adamdı. Kelimeleri, ya acıyı dindirmek için bir bal merhemi gibi ya da bir cerrahın yarayı kestiği bıçağı gibi kullanıyordu. Bazen bıkkın aristokratı oynuyor, beyninin parlak işlevlerini maharetle saklıyordu. Ama bazen gardını indirdiği zamanlarda, Catherine, tecrübeler onu sertleştirip, yıpratmadan önceki o yiğit delikanlı halini yakalıyordu.

"Pek çok açıdan babamıza çok benziyor," dedi Poppy özel olarak konuşurlarken. "Babam sohbeti *severdi.* Ciddi bir adamdı, bir entelektüeldi. Garip istekleri vardı." Hatırlarken sırıttı. "Annem her zaman daha yakışıklı bir adamla evlenebileceğini söylerdi, ya da daha sağlıklı biriyle. Ama onun gibi konuşan biriyle asla. Bir sersemle mutlu olamayacak türden bir kadın olduğunu biliyordu."

Catherine bunu rahatlıkla anlayabilirdi. "Lord Ramsay, annene hiç benziyor mu?"

"Ah, evet. Annemin oldukça sanatsal bir bakışı vardı, Leo'yu mimari uğraşlara yönelmesi için cesaretlendirdi." Poppy duraksadı. "Leo'ya bir unvan miras kaldığını öğrenseydi, bundan mutluluk duymazdı bence –aristokrasi hakkında yüce fikirlere sahip değildi. Leo'nun geçen birkaç yılda gösterdiği davranışları onaylamazdı. Ama onun kendi yöntemleriyle iyileşmeye karar vermesine memnun olurdu."

"Bu muzip nüktedanlığını kimden almış?" diye sordu Catherine. "Annenden mi babandan mı?"

"Bu," dedi Poppy kuru bir sesle, "Leo'nun kendisine özgü bir şey."

Leo neredeyse her gün Catherine'e küçük bir hediye getiriyordu: kitap, bir kutu tatlı, üzerinde açmış çiçek de-

senleri olan Brüksel tığ işinden yapılma dantel yaka. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel dantel işi," dedi pişmanlıkla, zarif hediyeyi yandaki masaya büyük bir dikkatle koyarken. "Ama lordum, korkarım ki-"

"Biliyorum," dedi Leo. "Bir beyefendi, kur yapmakta olduğu leydiye kişisel hediyeler vermemelidir." Ruthledge dairesinin eşiğinde konuşmakta olan Poppy ve kâhya tarafından duyulmamak için sesini alçalttı. "Ama onu geri alamam -başka bir kadın onun hakkını veremez. Ve Marks, tecrübe ettiğim kendini tutma hali hakkında hiçbir fikrin yok. Sana bir çift çorap almak istemiştim, çiçek işlemeleri tamamen yukarı çıkarak senin şeyine-"

"Lordum," diye fısıldadı Catherine, yüzü kızarmıştı. "Nerede olduğumuzu unutuyorsunuz."

"Aslına bakarsan bir şey unuttuğum yok. Güzel vücudunun tek bir detayını bile unutmadım. Yakında seni tekrar çıplak çizmeye başlayabilirim. Ne zaman bir kalemi kâğıdın üzerine getirsem, bu dürtü beni neredeyse boğuyor."

Catherine ciddi görünmeye çalıştı. "Bunu bir daha yapmayacağına söz vermiştin."

"Ama kalemimin kendi iradesi var."

Catherine daha da kızarsa da, dudaklarında bir gülümsemenin belirmesine engel olamadı. "Sen iflah olmazsın."

Leo'nun kirpikleri hafifçe aşağı indi. "Beni öp, düzgün davranayım."

Catherine kızgın bir ses çıkardı. "Beni şimdi mi öpmek istiyorsun? Poppy ve kâhya sadece birkaç metre ötedeyken?"

"Fark etmezler. Otel havlularıyla ilgili sürükleyici bir

sohbetin içindeler." Leo'nun sesi bir fısıltıya dönüştü. "Öp beni. Küçük bir öpücük. Tam buradan." Yanağını işaret etti.

Belki de Leo'nun ona sataşırken daha çocuksu görünmesi, gözlerinin haylazlıkla parlaması yüzündendi. Ama Catherine ona baktığında, tuhaf yeni bir hisle neredeyse eziliyordu. Sıcak bir sersemlik tüm vücudunu sarmıştı. Öne doğru eğilerek ağzını, yanağı yerine doğrudan dudaklarının üzerine yerleştirdi.

Leo şaşkınlıkla nefes alarak idareyi ona bıraktı. Bu baştan çıkarmaya teslim olan Catherine, niyetlendiğinden daha fazla oyalandı. Ağzı yumuşakça kıpırdıyor, dili utangaç bir şekilde adamın dudaklarına dokunuyordu. Leo, karşılık olarak ufak bir ses çıkardı ve kollarını kadına doladı. Catherine onun içinde yükselen ateşi hissetti. Dikkatlice engellenmiş dürtüler, ateşi kontrolden çıkarabilecek bir tehditti.

Catherine öpücüğü sonlandırırken Poppy ve kâhya Bayan Pennywhistle'ı yüzlerinde bir skandal ifadesiyle orada göreceğini sanıyordu. Ama Leo'nun omzunun üzerinden bakınca, kâhyanın sırtının hâlâ onlara dönük olduğunu fark etti.

Poppy bu sahneyi kurnaz bir bakışla görmüştü. "Bayan Pennywhistle," dedi kayıtsız bir şekilde, kâhyayı eşikten uzaklaştırarak, "benimle koridora gelin. Sanırım geçen gün halıda korkunç bir leke gördüm ve size de göstermek istiyorum... acaba burada mı? Hayır, belki de oradaydı... Ah, bu lanet şey nerede?"

Geçici bir mahremiyetle baş başa kaldıklarında Catherine, Leo'nun mavi gözlerine baktı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Leo boğuk bir sesle.

Catherine onu eğlendirecek bir cevap bulmaya çalıştı. "Yüksek beyin fonksiyonlarımı test etmek istedim."

Adamın dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Derin bir nefes alıp, yavaşça verdi. "Karanlık bir odaya girdiğinde elinde bir kibrit varsa," dedi nihayet, "önce hangisini yakarsın? Masanın üstündeki gaz lambasını mı, yoksa şöminedeki çırayı mı?"

Catherine soruyu düşünürken gözlerini kıstı. "Lambayı."

"Kibriti," dedi Leo başını sallayarak. Ses tonu yumuşak ve azarlayıcıydı. "Marks, denemiyorsun bile."

"Başka bir tane," diye isteyince, Leo ona tereddüt etmeden uydu. Başını Catherine'e doğru eğerek ona için için yanan, uzun bir öpücük verdi. Genç kadının parmakları, Leo'nun saçlarına gömüldü. Leo öpüşmeyi şehvetli bir dokunuşla bitirdi.

"Bir adamın, dul eşinin kız kardeşiyle evlenmesi yasal mıdır, değil midir?" diye sordu.

"Yasal değildir," dedi Catherine baygın bir sesle. Genç adamın başını kendine çekmeye çalışıyordu.

"İmkânsızdır, çünkü adam ölüdür." Leo, genç kadının çabalarına direnerek ona çarpık bir sırıtışla baktı. "Durma zamanı."

"Hayır," diye itiraz etti ona doğru gerinerek.

"Yavaş ol, Marks," diye fısıldadı Leo. "İkimizden birinin kendine hâkim olması lazım ve bu gerçekten sen olmalısın." Dudaklarını genç kadının alnına sürttü. "Senin için bir hediyem daha var."

"Nedir?"

"Ceplerime bak." Catherine ellerini Leo'nun pantolonunun ceplerine sokup aradığında Leo gülerek sıçradı. "Pantolon ceplerim değil, seni küçük tecavüzcü." Catherine'in bileklerini kavradı ve sanki oyunbaz bir kediyi zapt eder gibi onları havada tuttu. Direnemiyormuş gibi eğilerek kadını bir kez daha öpmeye başladı. Bileklerinden tutularak tutsak gibi öpülmek, Catherine'i önceden olsa korkutabilirdi, ama şimdi içindeki tehlikeli ve derin bir şeyi uyandırıyordu.

Leo dudaklarını yırtarcasına ondan ayırıp, nefes nefese bir gülüşle genç kadını bıraktı. "Ceketimin cebi. Tanrım, ben istiyorum ki –hayır, söylemeyeceğim. Evet, hediyen orada."

Catherine yumuşak bir kumaşa sarılı bir şey çıkardı. Nazikçe paketi açınca, gümüşten yapılmış yeni bir gözlük gördü. Işıltılı ve kusursuzdu, oval camları parlıyordu. İşçiliğine hayret ederek bir parmağını, karmaşık telkâriden yapılma gözlük sapının kıvrık ucuna kadar gezdirdi. "Çok güzel," dedi hayranlıkla.

"Eğer seni memnun ettiyse, diğer gözlüğünü altından yaptırırız. İşte, bırak yardım edeyim..." Leo, genç kadının yüzünden eski gözlüğü nazikçe çıkardı. Kadın bu hareketten hoşlanmış gibiydi.

Catherine yeni gözlüğünü taktı. Hafifti ve burnunun üzerindeki köprüsü sağlamdı. Odanın içinde göz gezdirirken her şey yerli yerinde ve en ufak detayına kadar görünüyordu. Heyecanla zıplayarak girişteki masanın üzerinde asılı duran aynaya doğru koşturdu. Kendi parlayan yansımasını inceliyordu.

"Ne kadar güzelsin." Leo'nun uzun ve zarif vücudu, arkasında belirmişti. "Bir kadında gözlüğü severim."

Catherine'in gülümseyen bakışları aynada genç adamın gözleriyle buluştu. "Öyle mi? Ne tuhaf bir tercih."

"Hiç de değil." Ellerini genç kadının omuzlarına koydu, boynunu hafifçe okşayarak omuzlarına geri döndü. "Güzel gözlerini vurguluyor. Ve seni sırlarla ve sürprizlerle dolu gösteriyor. Ki bildiğimiz üzere öylesin." Sesini alçalttı. "En çok sevdiğim hareket de gözlüğünü çıkarmak –seni yatağa atmak için hazırlamak adına."

Onun bu açıksözlülüğü karşısında titredi. Leo'nun onu kendisine çektiğini hissedince, gözleri hafifçe kapandı. Adamın dudakları, boynunun yan tarafına geldi.

"Beğendin mi?" diye sordu Leo, genç kadının yumuşak tenini öperken.

"Evet." Leo'nun dili, boynunda ince bir iz bırakırken Catherine'in kafası yana düştü. "Ben... ben bu kadar zahmete neden girdiğini bilmiyorum. Bu çok nazik bir hareket."

Leo'nun uyuşuk gözleri, aynada kadınınkiyle buluştu. Parmakları, Catherine'in boynunun yan tarafına yöneldi. "Kibarlık etmiyordum," diye mırıldanırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sadece net bir şekilde görmeni istedim."

Catherine, '*Yapmaya başlıyorum,*' demek niyetindeydi, ama bunu diyemeden Poppy geldi.

O gece Catherine iyi uyuyamadı. Gerçek gibi gelen bir kâbusun içinde debelenip durdu. Biraz daha gerçek olsaydı, her gün uyanık olduğu zamanlarda içinde yaşadığı hayatla aynı olacaktı.

Yarı rüya, yarı anıydı. Büyükannesinin evinde, yaşlı ka-

dını masasında oturmuş, hesap defteri tutarken bulana dek koştuğu bir hatıraydı.

Catherine dikkatsizce kendini büyükannesinin ayaklarına atıp, yüzünü kabarık siyah eteklerine gömdü. Yaşlı kadının kemikli parmaklarının, ıslak çenesini kavrayıp yüzünü kaldırdığını hissetti.

Büyükannesinin yüzü bir pudra tabakasıyla maskelenmişti. Bu külrengi beyazlık, yapay olarak koyulaştırılmış kaşları ve saçıyla tezat oluşturuyordu. Althea'nın aksine ruj ya da renksiz krem kullanmıyordu.

"Althea seninle konuşmuş," dedi büyükanne, sesi kuru yaprakların birbirine sürtünmesi gibiydi.

Catherine hıçkırıklarının arasında kelimeleri söylemek için kendini zorladı. "Evet... ve ben anlama... *anlamıyorum.*"

Büyükanne, Catherine'in başını dizine yaslayıp, gelişigüzel bir şarkı mırıldanarak karşılık verdi. "Althea layıkıyla anlatmayı beceremedi mi? Hadi ama! Sen zeki bir kız sayılmazsın, ama aptal da değilsin. Neyi anlamadın? Ağlamayı kes, bundan tiksindiğimi biliyorsun."

Catherine gözlerini sımsıkı kapatıp, gözyaşlarının akışını durdurmaya çalıştı. Istırap boğazında düğümleniyordu. "Başka bir şey istiyorum, herhangi bir şey. Bir seçenek istiyorum."

"Althea gibi olmak istemiyor musun?" Soru, cesaret kırıcı bir nezaketle sorulmuştu.

"Hayır."

"Benim gibi olmak da mı istemiyorsun?"

Catherine tekrar 'hayır' demeye cesaret edemeyerek başını hafifçe iki yana salladı. Geçmişte yaşadıklarından,

bu kelimenin büyükannesine karşı tutumlu olarak kullanılması gerektiğini öğrenmişti. Bu, şartlar ne olursa olsun, onun için hiç şaşmayan bir kışkırtıcı oluyordu.

"Ama zaten öylesin," dedi büyükanne ona. "Sen bir kadınsın. Bütün kadınlar fahişe hayatı sürer, çocuk."

Catherine dondu, hareket etmeye korkuyordu. Büyükannesinin parmakları pençeye dönüşmüş, yumuşak okşayış başını bir tür yavaş ve ritmik tırmıklama halini almıştı.

"Bütün kadınlar, kendilerini erkeklere satar," diye devam etti. "Evliliğin kendisi, kadının değerinin çiftleşme ve doğurma amacına bağlı olduğu ticari bir alışveriştir. En azından biz eski ve geçerli mesleğimizle, bu konuda dürüst davranıyoruz." Ses tonu düşünceli bir hal aldı. "Erkekler, kokuşmuş ve yabani yaratıklardır. Ama dünyaya onlar sahipler ve bu hep böyle olacak. Onlardan alabileceğin her şeyi almak için, itaat etmeyi öğrenmen gerek. Bu konuda çok iyi olacaksın, Catherine. İçindeki yeteneği gördüm. Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanıyorsun. Bunun için para aldığında, daha da çok hoşlanacaksın." Eliyle Catherine'in başını kaldırdı. "Şimdi, bana tekrar sorun çıkarma. Althea'ya istediğin her soruyu sorabilirsin. Aslında o da kariyerine başlarken bu konuda senden daha mutlu değildi. Ama durumunun avantajlarını çabucak gördü. Hem hepimiz hayatımızı kazanmak zorundayız, değil mi? Sen bile, canım. Torunum olman sana hiçbir ayrıcalık sağlamaz. Ve on beş dakika sırtüstü uzanarak, diğer kadınların iki-üç günde kazandıkları kadar kazanacaksın. İtaate istekli olarak, Catherine."

Sanki az önce çok yüksek bir yerden düşmüş gibi sersemlemiş hisseden Catherine, büyükannesinin çalışma

odasından çıkmıştı. Bir an evvel, ön kapıya fırlamak için delice bir dürtü hissetti. Ama gidecek bir yeri ve parası olmayan savunmasız bir kızın Londra'da sadece birkaç saatte işi biterdi. Göğsünde düğümlenen hıçkırıklar titremelere dönüşüyordu.

Üst kattaki odasına çıktı. Ama sonra rüya değişti, anılar karanlık imgelere dönüşüyordu... Kâbusa dönüşüyordu. Merdivenler uzuyor da uzuyor, tırmanma zorlaşıyor, yukarı çıktıkça gölgeler derinleşiyordu. Bir başına ve soğuktan titreyerek sadece ay ışığıyla aydınlanan odasına ulaştı.

Pencerede oturan bir adam vardı. Çerçeveye ata biner gibi oturmuştu, aslında bir ayağı sağlam bir şekilde yere basıyor, diğeri dışarı sallanıyordu. Başının şeklinden, siluetinin güçlü hatlarından Catherine onun kim olduğunu biliyordu. Ve karanlıktan gelen kadifemsi bir ses, ensesindeki tüyleri diken diken etti.

"İşte buradasın. Buraya gel, Marks."

Catherine'i bir rahatlık ve özlem sardı. "Lordum, burada ne yapıyorsunuz?" diye çığlık attı ona koşarak.

"Seni bekliyordum." Kollarıyla onu sardı. "Seni buradan uzağa götüreceğim. Bunu ister misin?"

"Ah, evet, evet... ama nasıl?"

"Tam bu pencereden dışarı çıkacağız. Bende merdiven var."

"Ama güvenli mi? Emin misin-"

Genç adam parmağını nazikçe dudaklarına koyarak onu susturdu. "Güven bana." Elini biraz daha bastırdı. "Düşmene izin vermem."

Onunla her yere gideceğini, söylediği her şeyi yapacağını belirtmek istedi, ama genç adam ağzını, konuşamayaca-

ğı kadar sıkı bir şekilde bastırıyordu. Kavrayışı acı verici bir hal alarak çenesini sıkıştırdı. Genç kadın nefes alamıyordu.

Catherine gözlerini açtı. Uyanmıştı. Gördüğü kâbustan daha kötü bir gerçekliğin içindeydi. Ezici bir ağırlığın altında mücadele ederek ağzını kapatan ele karşı çığlık atmaya çalışıyordu.

"Halanız sizi görmek istiyo'," dedi bir ses karanlığın içinden. "Bunu yapmam gerekiyo', han'fendi. Bi' seçeneğim yok."

Sadece birkaç dakikalık bir süre içinde, işlem tamamlandı.

William gergin bir kumaşla ağzını tıkadı, büyük bir düğüm diline sertçe baskı yapıyordu. Ellerini ve ayaklarını bağladıktan sonra, bir lamba yakmaya gitti. Gözlükleri olmasa da, Catherine onun bir Ruthledge çalışanının koyu mavi ceketini giydiğini fark etti.

Keşke birkaç kelime edebilse, yalvarsa ya da onunla pazarlık edebilseydi. Ama bu büyük kumaş parçası ses çıkarmasını imkânsız bir hale getiriyordu. Tükürüğü nahoş bir şekilde ağız tıkacının acı tadına karışıyordu. Kumaşın üzerinde bir şey vardı, bunu fark ettiği an, bilinci de bitmemiş bir yapbozun parçaları gibi saçılarak parçalara ayrıldı. Kalbi, yavaşlayarak gevşemiş uzuvlarına zehirli kanı pompalamaya devam etti. Sanki aniden beyni, kafatasına sığamayacak kadar büyümüştü. Kafasında zonklayan bir balon hissediyordu.

William onun yanına otelin çamaşır çantalarından biriyle geldi. Ayaklarından başlayarak genç kadının üzerine çekmeye başladı. Kadının yüzüne bakmıyor, bakışlarını işinden ayırmıyordu. Genç kadın pasif bir şekilde izlerken

geceliğinin ayak bileğinden yukarı çıkmaması için adamın özel bir çaba harcadığını gördü. Beyninin ufak bir parçası, iffetini koruma adına yapılan bu ufak kibarlığa şaşırdı.

Nevresim kadının ayaklarının yanında kıpırdadı ve Dodger öfkeli bir cıvıldamayla ortaya çıktı. William'ın ellerine ve kollarına büyük bir hızla saldırırken bir dizi derin ve oyucu ısırık attı. Catherine, hayvanı daha önce böyle bir tavır içinde görmemişti. William şaşkınlıkla homurdanarak alçak sesli bir küfürle kolunu salladı. Gelincik uçarak sertçe duvara çarptı ve ardından yere düştü. Catherine ağız bağının arkasında inledi, gözleri acı gözyaşlarıyla yanıyordu.

William, kanayan elini inceleyip, yüz yıkama leğeninin yanında bulduğu bir bez parçasıyla sardıktan sonra Catherine'e döndü. Çamaşır çantası genç kadının kafasına kadar çekildi. Catherine, Althea'nın gerçekten onu görmek istemediğini anladı. Althea onu yok etmek istiyordu. Belki de William bilmiyordu. Ya da belki bir çeşit yalan olduğunu düşünüyordu. Fark etmezdi. Hiçbir şey hissetmiyordu; gözyaşları gözlerinin kenarlarından sürekli aksa da, korku ya da keder yoktu. Hiçbir şey hissetmeden dünyayı terk etmek ne korkunç bir kaderdi. Bir çuvalın içindeki uzuv düğümünden, kafasız bir oyuncak bebekten başka bir şey değildi. Tüm anılar geri çekiliyor, tüm duygular yok oluyordu.

Karanlıkta parlayan bir ışık huzmesi gibi, hiçliğin üzerine birkaç düşünce takılı kaldı.

Leo, Catherine'in onu sevdiğini asla öğrenemeyecekti.

Onun gözlerini, mavinin tüm o tonlarını düşündü. Zihni, yaz ortasının takımyıldızıyla doldu, bir aslan şeklindeki yıldızlar. *En parlak yıldız kalbini işaret eder.*

Leo yas tutacaktı. Keşke onu bundan esirgeyebilseydi.

Ah, nelere sahip olabilirlerdi. Beraber bir hayat, bu kadar basit bir şey. Yıllar geçtikçe yıpranan yakışıklı bir yüzü izlemek. Hiçbir zaman onunla geçirdiği anlarda olduğundan daha mutlu olmadığını şimdi itiraf etmek zorundaydı.

Kalbi kaburgalarının altında zayıfça attı. Ağırdı ve içinde barındırdığı duygudan ağrıyordu. Uyuşukluğun içinde düğümlenmişti.

Sana ihtiyaç duymak istemedim, Leo. Hayatımın kıyısında durabilmek için çok savaştım... Hem de senin hayatına yürüyecek cesarete sahip olmam gerekirken.

Bölüm 29

Sabahın ilerleyen saatlerinde Leo, eski akıl hocası Rowland Temple'a yaptığı ziyaretten döndü. Mimar, şimdi Londra Üniversitesi Akademisi'nde profesörlük yapıyordu. Geçenlerde, mimarlık üzerine yapılan akademik çalışmanın ilerlemesindeki katkıları sebebiyle Kraliyet Altın Madalyası'nı kazanmıştı. Leo, Temple'ı eskisinden daha buyurgan ve huysuz görmekten eğlenmiş, ama buna şaşırmamıştı. Yaşlı adam, aristokrasiyi onu finansal olarak geçindirmek için katlanması gereken bir şey olarak görüyor, ama onların geleneksel ve hayal gücünden yoksun düşünce tarzlarını küçümsüyordu.

"Sen o parazit mankafalardan değilsin," demişti Temple vurgulayarak. Leo da bunu iltifat olarak almıştı. Ve ardından, "Senin üzerindeki etkim yok sayılamaz, değil mi?" Elbette Leo bunun olmayacağına dair güvence vermiş, hatırladığı ve değer verdiği her şeyi ondan öğrendiğini söylemişti. Provence'taki yaşlı profesörün daha da büyük etkisinden bahsetmeye cüret etmemişti.

Atölyesinde, "Mimari, bizi hayatın zorluklarıyla nasıl da barıştırır," demişti bir keresinde Joseph, Leo'ya. Yaşlı profesör, uzun tahta masadaki bazı bitkilerin saksılarını değiştiriyordu. Bu arada Leo ona yardım etmeyi denemişti. "Hayır, onlara dokunma, çocuğum, kökleri çok sıkı kapatıyorsun. Senin izin verdiğinden daha çok havaya ihtiyaçları var." Leo'dan bir saksıyı uzaklaştırarak nutkuna devam etmişti. "Bir mimar olmak için etrafındaki çevreyi kabul etmelisin, şartları ne olursa olsun. Sonra tüm dikkatinle ideallerini alıp, binanın içinde şekillendirirsin."

"İdealler olmadan yapabilir miyim?" diye sormuştu Leo yarı şaka yarı ciddi. "Onlara uyarak yaşayamayacağımı öğrendim de."

Profesör Joseph ona gülümsemişti. "Yıldızlara da ulaşamazsın. Ama yine de ışıklarına ihtiyacın vardır. Onların yol göstericiliğine ihtiyaç duyarsın, değil mi?"

İdeallerini al ve yapının içinde şekillendir. İyi bir ev, iyi bir bina sadece bu şekilde tasarlanabilirdi.

Ya da iyi bir hayat.

Ve Leo köşe taşını, üzerine inşa edeceği temel taşı nihayet bulmuştu.

Oldukça inatçı bir temel taş.

O gün Catherine'le yapacaklarını düşünüp tasarlarken dudakları kıvrıldı. Kendisiyle eşit derecede eğleniyor gibi göründüğünden, ona nasıl kur yapacağını, nasıl rahatsız edeceğini düşündü. Muhtemelen onu öpüp, bir tartışma başlatacaktı. Eğer genç kadının zayıf bir anını yakalayabilirse de, muhtemelen yine evlenme teklif edecekti.

Ruthledge dairesine yönelen Leo, kayıtsız bir şekilde kapıyı çaldıktan sonra içeri girdi ve Poppy'yi girişte koştururken buldu.

"Sen onu-" diye söze başlasa da gelenin Leo olduğunu görünce sustu. "Leo. Ne zaman geleceğini merak ediyordum. Nerede olduğunu bilmiyordum, yoksa sana bir haber gönderir-"

"Ne oldu, kardeşim?" diye sordu nazikçe. Bir şeylerin epey yanlış gittiğini anlamıştı.

Poppy perişan görünüyordu; yüzü bembeyaz, gözleri kocamandı. "Catherine bu sabah kahvaltıya gelmedi. Geç saate kadar uyumak istiyor sandım. Bazen o kâbusları-"

"Evet, biliyorum." Leo, kardeşinin soğuk ellerini tutarak ona ihtiyatla baktı. "Çıkar ağzından baklayı, Poppy."

"Bir saat önce, bir şeye ihtiyacı varsa diye Catherine'in odasına bir hizmetçi gönderdim. Odasında yokmuş, bu da yatağın yanındaki masanın üzerindeymiş." Titreyen elini uzatarak ağabeyine, onun Catherine'e hediye ettiği yeni gümüş gözlüğü verdi. "Ve... yatakta kan varmış."

Bir panik dalgasının Leo'yu ele geçirmesi bir an sürdü. Başından ayak parmaklarına kadar tüm vücudu hızla karıncalandı, sonra da kalp durduran cinsten bir enerji patlaması hissetti. Baş döndürücü bir öldürme dürtüsü.

Poppy'nin, "Otel arandı," dediğini, kulaklarındaki uğultudan zorlukla duydu, "Harry ile Bay Valentine da kat uşaklarıyla konuşuyorlar."

"Latimer onu aldı," dedi Leo kalın bir sesle. "Onu alması için birini gönderdi. O boktan orospu çocuğunun bağırsaklarını deşip, onu asacağım-"

"Leo," diye fısıldarken Poppy eliyle ağzını kapamıştı. Ağabeyinin yüzünde ne gördüyse, bu onu korkutmuş olmalıydı. "Lütfen." Kocası daireye girince hissettiği rahatlama, Poppy'nin biraz olsun düzelmesine neden oldu. "Harry, herhangi bir iz var mı?"

Harry'nin yüzü zalim ve sertti. "Uşaklardan biri dün gece bir çalışan gibi giyinmiş bir adam gördüğünü söyledi –onun işe yeni alındığını sanmış. Adam bir çamaşır çuvalını arka merdivenlerden aşağı taşıyormuş. Onu fark etmiş, çünkü çamaşırı genelde hizmetçiler taşır ve bu iş gecenin o saatinde yapılmaz." Leo'yu dizginlemek için bir elini omzuna koyunca, Leo silkinerek ondan kurtuldu. "Ramsay, sakin ol. Ne düşündüğünü biliyorum ve muhtemelen haklısın. Ama deli bir adam gibi aceleyle fırlayıp gidemezsin. Bizim ihtiyacımız olan şey-"

"Beni durdurmayı bir dene," dedi Leo gırtlaktan gelen bir sesle. İçinde zincirlerinden kurtulan şey her neyse, tamamen kontrol dışıydı. Harry daha bir nefes bile alamadan, Leo gitmişti.

"Tanrım," diye mırıldandı Harry elini siyah saçlarının arasından geçirerek. Poppy'ye dalgın gözlerle bakarak "Valentine'ı bul," dedi. "Hâlâ kat sorumlularıyla konuşuyor. Ona Özel Dedektif Hembrey'e ya da Bow Caddesi'nde kimi bulabiliyorsa, ona gitmesini söyle. Onlara olanları anlatsın. Hembrey işe, Lord Latimer'in evine bir adam göndermekle başlayabilir. Valentine'a ortada, işlenmek üzere bir cinayet olduğunu anlatmasını söyle."

"Leo, Lord Latimer'i öldürmeyecek," dedi Poppy, yüzü bembeyazdı.

"Eğer o yapmazsa," dedi Harry soğuk bir kesinlikle, "ben öldüreceğim."

Catherine uyandığında tuhaf bir coşku, sersemleme ve uyuşukluk hali hissediyordu. Uyandığı ve kâbuslarından kurtulduğu için çok memnundu. Ancak, gözlerini açtı-

ğında hâlâ bir kâbusun içinde olduğunu anladı. Mide bulandırıcı derecede tatlı bir dumanla dolu bir odadaydı ve pencereler kalın perdelerle sıkı sıkı kapatılmıştı.

Kendini toplaması uzun zaman aldı. Gözlüğü olmadan görmeye çalışıyordu. Çenesi yaralıydı, ağzı ise dayanılmaz bir şekilde kurumuştu. Umutsuzca, bir yudum su ve bir parça temiz havaya ihtiyaç duyuyordu. Bilekleri, arkasında bağlanmıştı. Bir kanepenin üzerinde, hâlâ geceliğiyle yarı uzanır yarı oturur vaziyetteydi. Yüzüne düşen saç tutamlarını geriye atmak için beceriksizce omzunu kullandı.

Catherine bu odayı net olarak olmasa da biliyordu. Hemen yanında oturan değnek gibi ince ve siyah elbiseli yaşlı kadını da tanıyordu. Kadın, bir nargile şişesine bağlı kalın bir hortumu kaldırırken, elleri bir böceğin pençelerinin hassasiyetiyle hareket etti. Hortumu dudaklarına yerleştirerek derin bir nefes çekti, nefesi tuttu ve beyaz bir duman yığını olarak üfledi.

"Büyükanne?" diye seslendi Catherine. Sesi pürüzlü, dili ağzında kalınlaşmış gibiydi.

Kadın daha da yaklaşınca, yüzü Catherine'in sınırlı görüş alanına girdi. Pudralı beyaz bir yüzü ve ateş kırmızısı dudakları vardı. Sert ve tanıdık gözleri sürmeliydi. "O öldü. Burası artık benim evim. Benim işim."

Althea, diye düşündü Catherine hafif bir korkuyla. Althea'nın soluk bir versiyonuydu, bir zamanlar çekici olan yüz hatları çökmüş ve sertleşmişti. Yüz pudrası, teninin üst tabakasını kaplamış, ama kırışıklıklarını saklayamamış ve ona çatlaklarla dolu bir porselen havası vermişti. Büyükannesinden bile daha korkunç görünüyordu. Biraz fazla deli gibi görünüyordu, gözleri şişkin ve cam gibiydi.

"William bana seni gördüğünü söyledi," dedi Althea. "Ve ben de dedim ki, *'Şu geç kalmış ziyaretini yapması için gidip onu getirmeliyiz, öyle değil mi?'* William'ın üstüne düşeni planlamak biraz zaman aldı, ama işini iyi yaptı." Gölgeler içindeki köşeye baktı. "Sen iyi bir çocuksun, William."

Adam anlaşılmaz bir homurdanmayla cevap verdi. Ya da belki Catherine'e göre anlaşılmazdı, çünkü kulaklarında atan düzensiz nabzı, duymasını zorlaştırıyordu. Sanki vücudundaki sistemler yeniden düzenleniyor, bir araya getiremediği yeni hatlar ve sinirler sıraya konuluyordu.

"Biraz su alabilir miyim?" diye sordu kısık bir sesle.

"William, misafirimize biraz su ver."

William, beceriksizce onun dediğini yaparak bir bardağa su doldurdu. Catherine'in yanına geldi. Bardağı genç kadının dudaklarına tutarak suyu dikkatle içmesini izledi. Kavrularak kâğıda dönmüş dudakları, yanaklarının içi ve boğazı suyu anında içine çekti. Tozlu ve acı bir tadı vardı ya da belki bu ağzının içindeki tattı. William geri çekildi. Catherine, halası nargileden duman çıkarırken bekledi.

"Annem seni asla affetmedi," dedi Althea. "Bu şekilde kaçtığın için. Lord Latimer parasını ya da... seni isteyerek bizi yıllarca takip etti. Ama sen sebep olduğun karışıklığı umursamadın bile. Borcunu hiç düşünmedin."

Catherine aklı kaymaya devam ederken, zihnini açık tutmak için mücadele ediyordu. "Size vücudumu borçlu değildim."

"Bunun için fazla iyi olduğunu düşündün. *Benim yaşadığım* o çöküşten kurtulmak istedin. Bir seçenek istedin." Althea bir onay bekliyormuş gibi duraksadı. Ama bir tepki gelmeyince, yumuşak bir coşkunlukla devam etti. "Ama

benim olmamışken, senin bir seçeneğin olmalı mıydı? Bir gece annem odama gelmişti. Bana, içime sokmaya yardım etmesi için bir beyefendi getirdiğini söyledi. Ama önce adam bana bazı yeni oyunlar gösterecekti. O geceden sonra bende masumiyet namına pek bir şey kalmadı. On iki yaşındaydım."

Catherine artık nefes almaktan kaçınamıyordu. Oda hafifçe sallanıyordu, Catherine kendini batacak bir gemide gibi düşündü. Dalgalarda kayıtsızca yüzüyor, Althea'nın köpürmesini dinliyordu. Ona karşı biraz olsun acıma kıpırtısı hissetti, ama geri kalan duyguları yüzeyin altında kalmış, derine batıyordu.

"Kaçmayı düşünmüştüm," dedi Althea. "Ağabeyimden –senin babandan- bana yardım etmesini istedim. O zamanlar bizimle yaşar, istediği gibi gelip giderdi. Fahişeleri istediği zaman bedavaya kullanırdı ve onlar da anneme söylemeye cesaret edemezlerdi. *'Sadece az bir paraya ihtiyacım var,'* dedim ona. *'Ülkeden uzağa gideceğim.'* Ama o anneme gidip, istediğim şeyi ona yetiştirdi. Sonrasında birkaç ay evden çıkmama izin verilmedi."

Catherine, babasını çok az hatırlıyordu; kaba ve acımasız bir adamdı. Bu hikâyeye inanmak kolaydı. Ama kendini uzaktan şu soruyu sorarken duydu. "Neden sana yardım etmedi?"

"Ağabeyim bulunduğu konumu olduğu haliyle seviyordu –parmağının bir hareketiyle istediği her şeyin en iyisini alıyordu. Annem ona istediği her şeyi verdi. Ve o bencil domuz, rahatını bozmamak için beni kurban etmeyi hiç önemsemedi. O bir erkek, görüyorsun." Duraksadı. "Yani bir fahişe oldum. Yıllarca kurtulmak için dua ettim. Ama

Tanrı, kadınların dualarını duymaz. Sadece kendi görüntüsünden yarattığı erkekleri önemser."

Aklı karışmış ve bakışları şaşılaşmaya başlamış olan Catherine, düşüncelerini sıraya koymaya çalıştı. "Hala," dedi dikkatle, "beni neden buraya getirdin? Eğer sen bunu yaşadıysan... neden ben de yaşamalıyım?"

"Ben kaçamamışken sen neden kaçtın? Bana dönüşmeni istiyorum. Benim, anneme dönüştüğüm gibi."

Evet... Bu, Catherine'in korkularından biriydi, en kötü olanı. Eğer yanlış bir duruma sokulursa, doğasındaki zayıflık geri kalanı da alır götürürdü.

Ancak... götürmeyecekti.

Catherine'in dumanlı beyni bir fikir bulup, onu inceleyerek evirip çevirdi. Geçmiş, onun geleceği değildi. "Ben senin gibi değilim," dedi yavaşça. "Hiç de olmayacağım. Sana yapılanlara üzülüyorum, hala. Ama ben aynı seçeneği seçmedim."

"Senin için şu an bir seçeneğim var."

Catherine'in sersemlemiş kopukluğuna rağmen Althea'nın sözleri, teninin ürpermesine neden oldu.

"Lord Latimer'le uzun zaman önce yaptığımız anlaşmaya uyabilirsin," diye devam etti Althea. "Ya da genelevde müşterilere hizmet verebilirsin, tıpkı benim yaptığım gibi. Hangisi?"

Catherine bir seçim yapmayı reddetti. "Senin ne yaptığın önemli değil," dedi uyuşturulmuş bir inatçılıkla. "Benim kim olduğumu kimse değiştiremez."

"Peki, sen kimsin?" Althea'nın sesinden küçümseme akıyordu. "Saygın bir kadın mı? Buranın isteklerine göre fazla iyi biri mi?"

Catherine'in kafası artık tutamayacağı kadar ağırlaşmıştı. Kanepeye doğru alçalarak başını yasladı. "Ben sevilen bir kadınım."

Bu Althea'ya verilebilecek en kötü, en acı verici cevaptı. Ve gerçekti.

Gözlerini açamayan Catherine, etrafındaki telaşlı hareketlerin farkındaydı. Althea'nın, yüzünü dokunaçlı bir pençe gibi tutup kontrol edişini ve deri hortumu ağzına sokuşunu fark etti. Burnu kapatılınca çaresizce ağzından nefes aldı. Serin ve keskin bir duman istilası ciğerlerine doldu. Tekrar dışarı atmak için öksürdü ve ardından neredeyse umursamaz bir uysallık haline girdi.

"Onu üst kata götür, William," dedi Althea. "Eski odasına. Daha sonra da geneleve taşırız."

"Evet, hanımım." William, Catherine'i dikkatlice kaldırdı. "Hanımım... bileklerini çözebilir miyim?"

Althea omuz silkti. "Kendi gücüyle kesinlikle bir yere gidemez."

William, Catherine'i üst kata taşıyarak küflenmiş küçük yatağına yerleştirdi ve ellerini çözdü. Ellerini karnında birleştirerek ona tabutta yatan birinin görüntüsünü verdi. "Üzgünüm, han'fendi," diye mırıldandı, genç kadının görmeyen hafif aralık gözlerine bakarak. "Sahip oldu'um tek şey o. O ne derse yapmak zorundayım."

Bölüm 30

Guy, Lord Latimer, Londra'nın batı yakasının yeni kısmında canlı ve huzurlu bir toplulukla, ormanlık arazideki büyük bir girintide inşa edilmiş, bir dizi önü sıvalı evin olduğu yerde yaşıyordu. Leo, bu evi uzun yıllar önce birden fazla sebeple ziyaret etmişti. Sokağın ve evin tertemiz tutulmasına rağmen, bu yer, East End gecekondu mahallesinin papaz evi gibi görünmesine neden olacak tatsız anılarla doluydu.

Hayvan henüz durmadan atından inen Leo, hızla ön kapıya gitti ve kapıyı yumruklamaya başladı. Tüm düşünceleri, aynı amaca çıkan akıntılara yönelmişti: ona bir zarar gelmeden önce Catherine'i bu acı dolu çaresizlikten kurtarmak. Ya da çoktan başına bir şey geldiyse –lütfen, Tanrım, *hayır*- onu nasıl iyileştirebilirdi...

Başka bir düşüncesi ise, Latimer'i tuttuğu gibi kafasını koparmaktı.

Henüz Harry'den bir iz yoktu –Leo onun çok geride olmadığından emindi, ama adamı bekleme eğiliminde değildi.

Tedirgin görünen bir uşak kapıyı açınca, Leo onu omzuyla iterek içeri girdi. "Bayım-"

"Efendin nerede?" diye sordu Leo kaba bir şekilde.

"Affınızı rica ediyorum efendim, ama o-" Leo adamı yakalayıp, en yakın duvara bastırınca, şaşkın bir çığlıkla konuşmayı kesti. "Yüce Tanrım. Efendim, yalvarırım-"

"Bana nerede olduğunu söyle."

"Şey... Kütüphanede... Ama pek iyi değil."

Leo'nun dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onun tedavisi bende."

Antreye bir uşak daha geldi ve az önce kapıyı açan uşak dili dolanarak ondan yardım istemeye başladı. Ama Leo adamı çoktan bırakmıştı. İki saniye içinde kütüphaneye ulaştı. Karanlık ve çok sıcaktı, şöminede bu mevsime biraz ters kaçan büyük bir ateş yanıyordu. Latimer çenesi göğsünde, bir elinde yarı dolu bir şişe, koltukta çökmüş vaziyetteydi. Şişmiş yüzü, alevlerin kırmızı ve sarı dilleriyle aydınlanıyor ve karanlık bir ruh gibi görünüyordu. İlgisiz bakışları, Leo'nun sert yüz hatlarına yöneldi. Leo, adamın odaklanmakta zorlandığını görünce, dut gibi sarhoş olduğunu anladı. Bu lanet sarhoşluk aşırıydı. Bu duruma gelmek için kafayı çekmek saatler alırdı.

Bunu fark etmek, Leo'yu öfkeli bir umutsuzlukla doldurdu. Çünkü Catherine'i burada Latimer'le bulmaktan daha kötü olan şeylerden biri, onu burada *bulamamaktı.* Piç kurusunun üzerine atlayarak ellerini, Latimer'in kalın ve nemli boğazına sarıp, onu ayağa kaldırdı. Şişe yere düştü. Latimer'in gözleri şişmişti ve Leo'nun ellerinden kaçmaya çalışırken tıkanarak tükürükler saçtı.

"Nerede o?" diye sordu Leo, adamı sertçe sallayarak. "Catherine Marks'a ne yaptın?"

Tutuşunu, Latimer'in konuşmasına izin verecek kadar gevşetti.

Piç kurusu hırıldayıp öksürdü ve kuşkuyla Leo'ya baktı. "Rezil deli! Sen ne halttan bahsediyorsun?"

"Kayboldu."

"Ve sen de onu benim aldığımı mı düşündün?" Latimer buna inanamadığın ifade eden bir kahkaha patlattı.

"Beni aksine ikna et," dedi Leo, boğazını daha da sertçe sıkarak, "o zaman ben de yaşamana izin verebilirim."

Latimer'in şişmiş yüzü koyulaştı. "O kadının bana bir yararı yok, başka herhangi bir fahişenin de. Hepsi de senin beni soktuğun bu... endişe yüzünden! Soruşturmalar, Bow Caddesi'nde sorgulamalar... dostlarım bana yüz çeviriyor. Bana kaç düşman kazandırdığını biliyo' musun?"

"Senin kendine kazandırdığının yanına bile yaklaşamaz."

Latimer, Leo'nun acımasız tutuşunun altında kıvrandı. "Ölmemi istiyorlar, lanet olası!"

"Ne tesadüf," dedi Leo dişlerini sıkarak. "Ben de öyle."

"Sana ne oldu?" dedi Latimer. "O, *sadece bir kadın.*"

"Eğer ona bir şey olursa, kaybedecek bir şeyim kalmaz. Ve eğer onu bir saat içinde bulamazsam, bunu hayatınla ödersin."

Sesindeki bir şey, Latimer'in gözlerinin panikle büyümesine neden oldu. "Benim bununla bir ilgim yok."

"Söyle, yoksa seni bir kurbağa gibi şişene kadar gırtlaklarım."

"Ramsay." Harry Ruthledge'in sesi, havayı bir kılıç gibi kesti.

"Burada olmadığını söylüyor," diye mırıldandı Leo, bakışlarını Latimer'den ayırmayarak.

Birkaç metalik tıkırtı duyuldu ve ardından Harry bir tabanca namlusunu Latimer'in alnına dayadı. "Bırak onu, Ramsay."

Leo, Harry'nin dediğini yaptı.

Latimer, odanın mezarı andıran sessizliğinde anlaşılmaz sesler çıkardı. Bakışları Harry'ninkilere kilitlenmişti.

"Beni hatırladın mı?" diye sordu Harry yumuşak bir sesle. "Bunu sekiz yıl önce yapmalıydım."

Görünüşe göre Harry'nin buz gibi gözleri, Latimer'i, Leo'nun ölümcül gözlerinden bile daha çok korkutmuştu.

"Lütfen," diye fısıldadı Latimer ağzı titreyerek.

"Ya kardeşimin nerede olduğunu beş saniye içinde bana söylersin ya da kafanda bir delik açarım. Beş."

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye yalvardı Latimer.

"Dört."

"Hayatım üzerine yemin ederim!" Gözyaşları akmaya başlamıştı.

"Üç. İki."

"Lütfen, her şeyi yaparım!"

Harry tereddüt ederek ona tartan bir bakış attı. Gözlerinde gerçeği gördü. Yumuşak bir sesle "Lanet olsun!" dedikten sonra, tabancayı indirdi. Latimer, sarhoş haliyle hıçkırarak ağlayıp, yere çökerken Harry, Leo'ya baktı. "Onunla değil."

Birbirlerine umutsuz bir şekilde baktılar. Bu, Leo'nun Harry'ye kendini yakın hissettiği ilk andı. Aynı kadın için umutsuzluğu paylaşıyorlardı.

"Onu başka kim ister?" diye mırıldandı Leo. "Geçmişiyle bağlantılı olan kimse kalmadı... halası hariç." Duraksadı. "Oyuna gittiğimiz gece Cat, genelevde çalışan bir adamı gördü. William. Onu çocukken tanıyormuş."

"Genelev Marylebone'da," dedi Harry birden kapıya yönelerek. Leo'ya takip etmesini işaret etti.

"Halası neden Cat'i alsın?"

"Bilmiyorum. Belki de sonunda delirmiştir."

Genelev eskimiş ve hırpalanmıştı. Süslemeleri yontulmuş ve birileri artık buna değmeyeceğine karar verene dek binlerce kez boyanmış gibi görünüyordu. Pencereler isten kararmıştı, yan kapı şehvetli bir gülümsemeyi andıran şekilde çarpık duruyordu. Yandaki ev daha küçük, alçak verandalı, herkesle düşüp kalkan ablasının yanında duran, hırpalanmış bir çocuk gibiydi.

Bir genelevi aile işi olarak yürütmek sık rastlanan bir şeydi, evin sahipleri ayrı bir yerde yaşarlardı. Leo, evi Catherine'in tarifinden tanıdı. Saf bir genç kızken, geleceğinin çoktan çalındığının farkına varmadan yaşadığı yer burasıydı.

At sürerek, genelevin arkasındaki pis kokulu ara sokaktan karşıya geçtiler, bir yana doğru çöken ahırların, ana caddeye bağlanan küçük caddelerin ve köşelerin oluşturduğu labirentlerden ilerlediler.

Genelev olan büyük evin ön kapısında iki adam duruyordu. İçlerinden biri, onu evin kabadayısı yapacak kadar büyük bir cüsse ve boya sahipti. Fahişelik dünyasında genelevin kabadayısı, genelevin düzenini korur ve müşterilerle orospular arasındaki kavgaları çözerdi. Diğer adam kısa ve zayıftı. Beline bağlı cepli önlük ve sokağın kenarında duran üstü kapalı küçük el arabası, adamın bir çeşit satıcı olduğunu gösteriyordu.

Ziyaretçilerin genelevin arka girişine gösterdiği ilgiye

dikkat etmeyen kabadayı, cana yakın bir tonla konuşmaya başladı. "Fahişeler henüz çalışmaya başlamadı, beyler. Gece karanlığı çöktükten so'ra gelmeniz gerek."

Leo, bu güçlü adamla konuşurken ses tonunu hoş tutmak için tüm iradesini kullandı. "Ev sahibiyle bir işim var."

"Sizi gör'ceğini sanmam... Ama Willy'ye sorabilirsiniz." Etli eliyle yıkık dökük evi gösterirken tavırları rahat, gözleri keskindi.

Leo ve Harry küçük olan evin döküntü girişine gittiler. Bir grup çivi deliği, uzun zaman önce sökülen kapı tokmağından geriye kalan tek şeydi. Leo, kapıyı kontrollü bir vuruşla çalarken aslında sabırsızlığının tüm gücüyle tekmeleyip, kırmak istiyordu.

Bir süre sonra kapı gıcırdayarak açıldı ve Leo, William'ın iyi beslenememiş, soluk çehresiyle yüz yüze geldi. Leo'yu tanıdığı an, William'ın gözleri dehşetle büyüdü. Eğer yüzünde biraz renk olsaydı, hepsi o an yüzünü terk ederdi. Kapıyı kapatmaya çalıştı ama Leo onu omzuyla ittirerek içeri yöneldi.

William'ın bileğini kavrayan Leo, yukarı kaldırarak elindeki kan lekeli bandajı inceledi.

Yataktaki kan... Bu adamın Cat'e yaptıklarının düşüncesi o kadar büyük ve vahşi bir hiddet uyandırdı ki, geri kalan her şey silindi. Leo düşünmeyi hepten bıraktı. Bir an sonra kendini yerde, William'ın vücudunun üzerinde oturmuş ve onu acımasızca döverken bulmuştu. Harry'nin, onun adını haykırıp, geri çekmeye çalıştığının hayal meyal farkındaydı.

Patırtıyı duyan genelevin kabadayısı, eşikten fırtına gibi geçerek Leo'ya doğru atıldı. Leo, bu güçlü ve ağır adamı

başının üzerinden alıp fırlatınca, adam evi temellerinden sarsan bir sarsıntıyla yere çarptı. Kabadayı, ayaklarının üzerinde doğruldu. Leo geriye sıçrayıp, gardını aldıktan sonra adamın sağ tarafına bir yumruk attı. Adam, onu kolayca engelledi. Ama Leo, Londra Ödüllü Lig kurallarıyla dövüşmüyordu. Diz kapağına bir yan tekme atarak devam etti. Adam acı dolu bir homurdanmaya eğilirken Leo kafaya atılan bir uçan tekme savurdu. Adam yere, Harry'nin ayaklarının dibine düştü.

Kayınbiraderinin gördüğü en pis dövüşçülerden biri olduğunu fark eden Harry, başıyla kısa bir onay verdi ve boş olan kabul odasına doğru ilerledi.

Burası afyon dumanıyla kötü kokuyordu. Pencereler öyle kalın bir kir tabakasıyla kaplanmıştı ki, bu perdeler tamamen gereksizdi. Bütün odalar pislik içindeydi. Toz katmanlarının üstünde bile toz birikmişti. Köşelerde örümcek ağları vardı, halılarda lekelerden desen oluşmuştu, ahşap zemin çizilmiş ve bükülmüştü.

Harry, üst katta bir odadan koridorun gölgelerine sızan lamba ışığını gördü. Işık, dumanlı pis havanın içinden geçiyordu. Merdivenleri ikişer-üçer çıkarken kalbi gümbürdüyordu.

Yaşlı bir kadın kanepeye kıvrılmıştı. Siyah elbisesinin bol etekleri değnek gibi vücudunun hatlarını gizleyemiyor, kadın bir yabanelması ağacının eğri büğrü gövdesine benziyordu. Kadın, sadece biraz meraklı görünüyor, kemiksi parmakları sanki evcil bir yılanmışçasına nargilenin deri hortumunu boylu boyunca okşuyordu. Harry ona yaklaşarak elini kadının kafasına koyup, yüzüne bakabilmek için geriye itti.

"Sen de kimsin?" dedi yaşlı kadın çatlak bir sesle. Gözlerinin akı, çaya batırılmış gibi lekelenmişti. Harry, kadının nefesinin kokusunu duyunca, irkilmemek için kendini tuttu.

"Catherine için geldim," dedi. "Bana onun nerede olduğunu söyle."

Kadın ona sabit bir şekilde baktı. "Meşhur ağabey..."

"Evet, Catherine nerede? Onu nerede saklıyorsun? Genelevde mi?"

Althea deri hortumu bırakıp, kollarıyla kendini sardı.

"Benim ağabeyim benim için hiç gelmedi," dedi hüzünle. Ter ve gözyaşları, yüzündeki pudranın üzerinden akıyor, onu kremsi bir hamura dönüştürüyordu. "Onu alamazsın." Ama bakışları yan tarafa, üçüncü kata çıkan merdivenlere kaydı.

Derhal harekete geçen Harry, odayı hızla terk edip, merdivenlerden yukarı çıktı. Üst kattaki iki odadan kutsal bir serin esinti ve doğal bir ışık geliyordu. İçeri girince, bakışları bu ruhsuz odada dolaştı. Yatak dağılmıştı ve pencere de sonuna kadar açıktı.

Harry dondu. Bir acı, göğsünü deliyordu. Kalbi korkuyla durmuştu. Pencereye koşarken kendisinin "*Cat!*" diye bağırdığını duydu. Üç kat aşağıdaki zemine bakarken hava, boğazında düğümleniyordu. Ama aşağıda ne kırık bir beden ne de kan vardı. Çöp ve gübreden başka bir şey yoktu.

Beyaz bir kıpırtı dikkatini çekti. Bir kuşun kanat çırpışı gibiydi. Başını sola çeviren Harry, kız kardeşini görünce, nefesini hızla içine çekti.

Catherine, beyaz geceliğiyle, kanatlı bir çatının kenarı-

na tünemişti. Sadece iki buçuk metre kadar ileride, alttaki ikinci katın üzerinde çıkıntı yapan inanılmaz dar pervazda duruyordu. Kolları, ince dizlerinin etrafına sıkıca dolanmış, vahşice titriyordu. Rüzgâr, açık saçının bukleleriyle oynuyor, tutamların gri gökyüzüne doğru dans etmesine neden oluyordu. Rüzgârın bir üflemesi, dengesini kaybettiği bir an, onu çatının sivri köşesine yapıştırırdı.

Catherine'in riskli tüneyişinden daha dehşet verici olan ise, boş ifadesiydi.

"Cat," dedi Harry dikkatle. Catherine, yüzünü ona çevirdi.

Onu tanımışa benzemiyordu.

"Sakın hareket etme," dedi Harry boğuk bir sesle. "Kıpırdama, Cat." Başını içeri sokup, "*Ramsay!*" diye bağırdı ve hemen tekrar dışarı çıkardı. "Cat, tek bir kasını hareket ettirme. Gözünü bile kırpma."

Catherine tek kelime etmedi. Sadece orada oturup, titremeye devam etti. Bakışları odaklanmıyordu.

Leo, Harry'nin arkasından gelip başını pencereden çıkardı. Harry, Leo'nun nefesinin teklediğini duydu.

"Yüce Tanrım!" Mevcut durum göz önüne alınırsa, Leo sakin hem de çok sakin bir hal aldı. "Bir gaydacı kadar yüksekte," dedi. "Bu oldukça hileli olacak."

Bölüm 31

"Pervaz boyunca yürüyeceğim," dedi Harry. "Yüksekten korkmam."

Leo'nun ifadesi acımasızdı. "Ben de öyle. Ama bu, ikimizden birini taşımaz –çatı makasında çok fazla yük var. Üstümüzdeki kısımlar çürümüş, bu da demek oluyor ki, muhtemelen hepsi çürük."

"Ona ulaşmanın başka bir yolu var mı? Üçüncü katın çatısından?"

"Bu uzun sürer. Ben gidip, bir ip ararken onunla konuşmaya devam et."

Leo gözden kaybolurken Harry başını pencereden dışarı daha da uzattı. "Cat, benim," dedi. "Harry. Beni tanıyorsun, değil mi?"

"Elbette tanıyorum." Başı, kıvrılmış dizlerine düşünce sallandı. "Çok yorgunum."

"Cat, bekle. Uyuklamak için iyi bir zaman değil. Başını kaldır ve bana bak." Harry sabit durması ve uyanık kalması için cesaret vererek, onunla konuşmaya devam etti. Ama

Catherine neredeyse hiç tepki vermiyordu. Birden fazla kez duruşunu değiştirince, onun kanadın sivri köşesine yuvarlanacağını düşünen Harry'nin kalbi sıkıştı.

Leo'nun tatmin edici bir uzunlukta iple dönmesi uzun sürmeyince, Harry rahatladı. Leo'nun yüzü terle kararmıştı ve ciğerlerine derin derin nefes çekiyordu.

"Bu hızlı oldu," dedi Harry, ipi ondan alarak.

"Adı çıkmış kırbaçlama batakhanesinin hemen yanındayız," dedi Leo. "Orada çok fazla ip vardı."

Harry kollarıyla ipin iki ucu arasındaki mesafeyi ölçtükten sonra bir düğüm atmaya başladı. "Eğer onu tatlı sözlerle pencereye geri dönmeye ikna etmeyi planlıyorsan," dedi, "işe yaramayacaktır. Söylediğim hiçbir şeye tepki vermedi."

"Sen düğümü at. Konuşmayı ben hallederim."

Leo, böyle bir korkuyu daha önce hiç tecrübe etmemişti, Laura ölürken bile. O yavaş yavaş ilerleyen bir kayıp olmuştu, bir kum saatindeki kumlar gibi, hayatının kayıp gitmesini izlemişti. Bu, ondan daha kötüydü. Bu, cehennemin en derin seviyesiydi.

Leo, pencereden dışarı, Catherine'in bitkin görüntüsüne baktı. Afyonun etkilerini anlıyordu; o kafa karışıklığı ve sersemliği, kaslarının hareket edemeyecek kadar ağırlaşmasını, ama aynı zamanda uçabilecek gibi hissedilen o kaygısız hafifliği. Üstüne üstlük, Catherine net bir şekilde göremiyordu da...

Eğer onu kurtarabilirse, kollarının arasından gitmesine bir daha asla izin vermeyecekti.

"Pekâlâ, Marks," dedi başarabileceği en normal ses tonuyla. "Seninle benim kendimizi içinde bulduğumuz tuhaf durumlar içinde bu, ilk sırayı alır."

Catherine'in dizlerine dayalı başı yukarı kalktı, Leo'ya doğru baktı ve görmeyen gözlerini kıstı. "Lordum?"

"Evet, sana yardım edeceğim. Kıpırdama. Ama sen, benim sana yardım etmemi her zamanki gibi zorlaştırırsın."

"Bunu planlamadım." Sesi küçümseme doluydu. Ama içindeki öfkede tanıdık –ve rahatlatıcı- bir tını vardı. "Kurtulmaya çalışıyordum."

"Biliyorum. Birkaç dakika içinde seni içeri getireceğim, böylece uygun bir şekilde tartışabiliriz. En başından beri-"

"Bunu yapmak istemiyorum."

"İçeri gelmek mi istemiyorsun?" dedi Leo kafası karışarak.

"Hayır, tartışmak istemiyorum." Başını tekrar dizlerine eğerek boğuk bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Tanrım," dedi Leo, duyguları kontrolünü sağlamasını neredeyse kolaylaştırıyordu. "Canım sevgilim, *lütfen,* tartışmayacağız. Söz veriyorum. Ağlama." Harry, kusursuz bir gemici düğümü attığı ipi ona verirken, Leo titrek bir nefes aldı. "Cat, beni dinle... başını kaldır ve dizlerini sadece biraz indir. İpi sana atacağım, ama ona uzanmaman çok önemli, anladın mı? Sadece kıpırdamadan otur ve ipin kucağına düşmesini bekle."

Catherine, uysal bir şekilde hareketsizce duruyor, gözlerini kısıyordu.

Leo, düğümü birkaç kez sallayarak ağırlığını kontrol edip, ne kadar uzağa gideceğini tahmin etmeye çalıştı. Yavaş ve dikkatli bir hareketle ipi fırlattı, ama düğüm hedeften önce düşerek, Catherine'in ayaklarının yanındaki kiremitlere çarpıp sekti.

"Biraz daha sert atman gerek," dedi Catherine.

Leo'nun içinden -tüm umutsuzluğuna ve kemiklerine kadar hissettiği endişeye rağmen- sırıtmak geldi ama buna engel oldu. "Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi hiç kesmeyecek misin, Marks?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Catherine bir an düşündükten sonra.

Leo ipi kaldırıp, tekrar fırlattı ve bu sefer ipin düzgün bir şekilde kadının dizlerine ulaşmasını sağladı.

"Yakaladım."

"Aferin kızıma," dedi Leo. Sesini sakin tutmaya çalışıyordu. "Şimdi kollarını çemberin içinden geçir ve başını kaldır. Göğsünün etrafına dolanmış olmasını istiyorum. Çok hızlı değil, dengeni koru-" Catherine, düğümle beceriksizce uğraşırken Leo'nun nefesi kesildi. "Evet, aynen öyle. *Evet.* Tanrım, seni seviyorum." İpin olması gereken yerde olduğunu görünce, rahatlayarak nefes aldı. Catherine'in göğüslerinin tam üstünden ve kollarının altından geçiyordu. İpin diğer ucunu Harry'ye verdi. "Sakın bırakma."

"Öyle bir ihtimal yok." Harry ipi hızla kendi beline bağladı.

Leo dikkatini Catherine'e çevirdi. Catherine ona bir şeyler söylüyordu ve kaşları çatılmıştı. "Sorun nedir, Marks?"

"Bunu söylemek zorunda değildin."

"Neyi söylemek zorunda değildim?"

"Beni sevdiğini."

"Ama seviyorum."

"Hayır, sevmiyorsun. Win'e söylediklerini duydum..." Catherine hatırlamaya çalışarak duraksadı. "Sadece, sev-

meyeceğinden emin olduğun bir kadınla evleneceğini söyledin."

"Ben çoğu zaman aptalca şeyler söylerim," diye itiraz etti Leo. "Herhangi birinin beni gerçekten dinlediği aklıma bile gelmez."

Yan taraftaki genelevde bir pencere açıldı ve rahatsız olmuş bir fahişe dışarı eğildi. "Bur'da uyumaya çal'şan kızlar var ve siz bir ölüyü bile uyandır'cak kadar bağırıyo'sunuz!"

"Birazdan bitireceğiz," dedi Leo kadına kaşlarını çatarak. "Sen yatağına dön."

Fahişe camdan sarkmaya devam etti. "O lanet çatıya tünemiş olan kızla ne yapıyo'sun?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Leo ters bir şekilde.

Birkaç pencere daha açıldı, daha çok kafa dışarı çıktı ve kuşkulu haykırışlar duyuldu.

"Adam kim?"

"Kız atlıy'cak mı?"

"Tanrım, ne boktan bir karmaşa."

Catherine, etkilemiş oldukları bu seyircilere dikkat ediyormuş gibi görünmüyordu. Kısılmış bakışları Leo'ya takılı kalmıştı. "Tam olarak onu mu kastettin?" diye sordu. "Söylediğin şeyi?"

"Bunu daha sonra konuşuruz," dedi Leo, pencere pervazına ata biner gibi oturup, çerçeveye tutunarak. "Şimdi senden ellerini evin yan tarafına koyup pervaza adım atmanı istiyorum. Dikkatlice."

"Onu mu kastettin?" diye tekrarladı Catherine hareket etmeyerek.

Leo ona inanamayan bir bakış attı. "Yüce Tanrım, Marks, her zaman böyle inatçı olmak zorunda mısın?

Benden, kendimi bir fahişe korosunun önünde deşifre etmemi bir bekliyorsun?"

Catherine ısrarcı bir şekilde başını salladı.

Orospulardan biri bağırdı, "Devam et ve ona söyle, tatlım."

Diğerleri de hevesle ona katıldılar. "Devam et, aşkım."

"Hadi duyalım be yakışıklı!"

Leo'nun tam arkasında duran Harry, yavaşça başını iki yana sallıyordu. "Eğer onu o lanet çatıdan buraya getirecekse, söyle gitsin, lanet olası!"

Leo pencereden biraz daha sarktı. "Seni seviyorum," dedi kısaca. Catherine'in küçük ve titreyen figürüne baktığında, Leo renginin koyulaştığını, içinde büyüteceğini hayal bile etmediği derin bir duyguyla ruhunun açıldığını hissetti. "Seni seviyorum, Marks. Kalbim tamamen ve bütünüyle senin. Senin adına üzgünüm ki, geri kalanım da kalbimle bir." Leo duraksadı. Her zaman rahatlıkla kullandığı kelimelerle bu defa mücadele halindeydi. Ama doğru sözcükleri bulması gerekiyordu. Çok fazla anlam içeriyorlardı. "Kötü bir teklif olduğumu biliyorum. Ama yine de beni alman için sana yalvarıyorum. Çünkü senin beni mutlu ettiğin kadar, ben de seni mutlu etmek için bir şans istiyorum. Seninle bir hayat kurmak istiyorum." Sesini sabit tutabilmek için uğraşıyordu. "Lütfen bana gel, Cat, çünkü sensiz yaşayamam. Beni sevmek zorunda değilsin. Benim olmak zorunda değilsin. Sadece senin olmam için bana izin ver."

"Ahhh..." Fahişelerden biri iç çekti.

Başka biri gözlerini kuruladı. "Eğer o kız onu almıy'caksa," dedi burnunu çekerek, "ben al'cam."

Ama Leo sözlerini yeni bitirmişti ki, Catherine ayağa kalkıp, pervaza ilerledi. "Geliyorum," dedi.

"Yavaşça," diye uyardı Leo. Catherine'in küçük, çıplak ayaklarının hareketini izlerken ipi tutuşunu sıkılaştırdı. "Aynı daha önce yaptığın gibi yap."

Catherine sırtını duvara yaslayarak, yavaş yavaş ona doğru ilerliyordu. "Daha önce ne yaptığımı hatırlamıyorum," dedi nefessiz kalmış vaziyette.

"Aşağı bakma."

"Zaten göremem ki."

"Olsun. Hareket etmeye devam et." Leo, sanki onu makaraya sarıyor gibi azar azar ipi çekiyordu. Catherine, sonunda uzanabileceği bir kol mesafesine gelene kadar yaklaştı. Leo, elini mümkün olduğunca ileri uzatırken parmakları harcadığı çabadan titriyordu. Bir adım, bir adım daha... ve sonra Leo'nun kolları onu sararak içeri çekti.

Genelevde alkışlar patladı ve pencerelerin çoğu kapanmaya başladı.

Leo, dizleri bükülerek yere çöktü, yüzü Catherine'in saçına gömülüydü. Rahatlama vücudunu sarsıyordu, titrek bir şekilde nefes alıp verdi. "Seni aldım. Seni aldım. Ah, Marks. Az önce bana tüm hayatımın en kötü iki dakikasını yaşattın. Ve bunu *yıllarını* harcayarak telafi edeceksin."

Catherine "Sadece iki dakikaydı," diye itiraz edince, Leo bir kahkaha patlattı.

Cebinden el yordamıyla genç kadının gözlüğünü çıkarıp, burnunun üzerine yerleştirdi ve Catherine için dünya yeniden netlik kazandı.

Harry yanlarında diz çöküp, Catherine'in omzuna do-

kundu. Genç kadın ona dönerek kollarını adama sardı ve sıkıca kucakladı. "Ağabeyim benim," dedi fısıldayarak. "Bir kez daha benim için geldin."

Catherine, Harry'nin gülümsediğini hissetti. "Her zaman. Ne zaman bana ihtiyacın olursa." Kafasını kaldırarak kederli bir şekilde Leo'ya bakıp, devam etti. "Onunla evlenmelisin, Cat. Kendini gönüllü bir şekilde *bunun* içine sokan bir adam, beraber olmaya değer."

Otele döndüklerinde, Catherine'i Poppy ile Bayan Pennywhistle'a teslim etmek, Leo'nun en az istediği şeydi. İki kadın onu alıp, odasına götürerek banyo yapmasına ve saçını yıkamasına yardım ettiler. Catherine bitkindi, aklı karmakarışıktı ve bu dinlendirici ilgiye minnettardı. Temiz bir gecelik ve sabahlık giydi ve Poppy onun saçlarını tararken ateşin karşısına oturdu. Odası temizlenmiş ve düzeltilmişti. Yatak değiştirilmiş ve yeniden yapılmıştı. Kâhya kollarında ıslak havlularla, Catherine ile Poppy'yi baş başa bırakmak için odadan çıktı.

Dodger'dan bir iz yoktu. Ona ne olduğunu hatırlayan Catherine'in boğazı acıyla düğümlendi. Yarın, bu cesur küçük yaratığı soracaktı, ama şimdilik kendini bununla yüzleşmeye hazır hissetmiyordu.

Burnunu çektiğini duyunca, Poppy ona bir mendil uzattı. Tarak saçlarından nazikçe kayıyordu. "Harry bana bu akşam seni bu konuyla rahatsız etmememi söyledi, canım, ama ben olsaydım bilmek isterdim. Sen Leo'yla ayrıldıktan sonra Harry, polis halanın evine gelene kadar geride kalmış. Üst kata halanı bulmaya çıkmışlar ama halan ölmüş. Ağzında çiğ afyon hamuru bulmuşlar."

"Zavallı Althea," diye fısıldadı Catherine, mendili gözyaşlarının aktığı gözlerine bastırarak.

"Sen çok naziksin, o yüzden de bu acıma hissine sahipsin. Eminim ben acımazdım."

"Peki ya William?"

"Tutuklanmadan önce kaçmış. Harry ve Leo'nun bu konuda tartıştıklarını duydum –yakalanması için peşine adam takacaklar."

"Bunu istemiyorum," diye karşı çıktı Catherine. "Gitmesine izin vermelerini istiyorum."

"Sen ne istersen Leo'nun onu yapacağından hiç şüphem yok," dedi Poppy. "Ama neden? O korkunç adamın sana yaptıklarından sonra-"

"William bir kurbandı, tıpkı benim gibi," dedi Catherine ağırbaşlı bir şekilde. "Sadece hayatta kalmaya çalışıyordu. Hayat, ona acımasızca adaletsiz davrandı."

"Sana da öyle, canım. Ama sen ondan çok daha iyi şeyler yaptın."

"Ama benim yanımda Harry vardı. Sen ve ailen vardınız."

"Ve Leo," dedi Poppy, sesinde bir gülümseme izi vardı. "Sana onu sorgusuz sualsiz kabul etmeni söylerdim. Hayatını sadece bir gözlemci olarak yaşamaya son derece kararlı bir adam olarak, bütün o akıntının içine daldı. Senin için."

"Onunla evlenirsem, bunu sorun eder misin, Poppy?" diye sordu neredeyse ürkek bir şekilde.

Poppy ona arkadan sarılarak başını, onun başına yasladı. "Sanırım bütün Hathaway'ler adına şunu söyleyebilirim ki, onunla evlenirsen, hepimiz sonsuza dek minnettar

kalırız. Onu almaya başka kim cesaret edebilir, hayal bile edemiyorum."

Kızarmış ekmek ve et suyundan oluşan hafif bir akşam yemeğinden sonra, Catherine yatağa gidip, bir süre uyukladı. Ne zaman uyansa, korku dolu bir başlangıç yaşıyordu. Yatağın yanındaki koltukta kitap okuyan ve ona güven veren Poppy'yi görüyordu.

"Dairene dönmelisin," diye geveledi sonunda Catherine. Karanlıktan korkan bir çocuk gibi görünmek istemiyordu.

"Biraz daha kalacağım," diye yumuşak bir cevap geldi.

Catherine bir kez daha uyandığında, koltukta Leo oturuyordu. Catherine uykulu gözlerini onun üzerinde dolaştırarak yakışıklı yüzünün hatlarını ve ciddi mavi gözlerini içine çekti. Gömleğinin düğmeleri iliklenmemişti, göğsündeki kıllar görünüyordu. Aniden bu sert ve güçlü göğse yaslanmayı şiddetle istedi ve tek kelime etmeden ona uzandı.

Leo hemen onun yanına geldi. Kollarını genç kadına dolayıp, onu da kendisiyle birlikte çekerek yastıklara doğru yaslandı.

Catherine, Leo'nun kokusunun verdiği hisle mest oldu. "Sadece ben," diye fısıldadı, "Londra'daki en ahlaksız adamın kollarında kendimi bu kadar güvende hissedebilirim."

Leo keyifli bir ses çıkardı. "Sen ahlaksızları seviyorsun, Marks. Senin gibi bir kadın için sıradan bir erkek, sadece bir baştan çıkarma sporu olurdu."

Leo'ya daha da sokuldu, bacakları yatak örtülerinin altındaydı. "Çok yorgunum," dedi. "Ama uyuyamıyorum."

"Yarın sabah daha iyi olacaksın. Söz veriyorum." Eli, örtülerin üzerinden genç kadının kalçasını buldu. "Gözlerini kapa, aşkım, bırak seninle ilgileneyim."

Catherine, Leo'nun dediğini yapmayı denedi. Ama dakikalar geçerken, artan tedirginlik ve gerilmiş sinirleri onu rahatsız ediyor, kemiklerine kadar işleyen bir kuruluk hissi yaşıyordu. Teni dokunulmak, tırmalanmak, ovalanmak için feryat ediyor, ama çarşafların hassas sürtünmesi bile onu vahşileştirmeye yetiyordu.

Leo yataktan kalkıp, bir bardak suyla döndü. Catherine suyu kana kana içti.

Boş bardağı uzağa koyan Leo, lambayı söndürdü ve ona döndü. Catherine, onun ağırlığının yatağa yaptığı baskının verdiği hisle ve tüm duygularının tek bir zorlu ihtiyaca yöneldiğine dair bambaşka bir bilgiyle ürktü. Karanlıkta, Leo'nun dudakları onunkileri buldu. Şefkatli ve nazikti. Catherine, aşırı tepkisini gizleyemedi. Leo'nun eli, göğsüne yöneldi ve kumaşın altında şimdiden sertleşmiş göğüs ucunu buldu.

"Bu, afyon dumanından sonra bazen olur," dedi alçak sesle. "Daha sonra alışınca, bu etki azalır. Ama ilk kez denediğinde bunu yapabiliyor. Etkiler vücudunu terk ettiğinde, sinirlerin daha fazlası için çığlık atmaya başlayacak ve sonuç... hayal kırıklığı olacak."

Konuşurken bir yandan genç kadının göğsünü avuçluyor, başparmağıyla nazikçe göğüs ucunu okşuyordu. Catherine, heyecanı her yerinde hissediyordu; bir ateş nehri göbek deliğine inip, oradan kollarına ve bacaklarına doğru devam ediyordu. Hızlı hızlı solumaya ve kıvranmaya başladı. Leo'nun eli örtülerin altına kaydığında, attığı boğuk çığlıklardan utanamayacak kadar çaresizdi.

"Sakin ol, aşkım," diye fısıldadı Leo, genç kadının karnının gergin yüzeyini okşayarak. "Bırak, sana yardım edeyim."

Parmakları, Catherine'in ıslak etine geldiğinde, nazikti; okşuyor, ayırıyor, giriyor, ıslaklığa doğru kolayca kayıyordu. Genç kadın yukarı sıçradı, vücudu özlem ve istek doluydu ve her hareketi, daha derin ve daha sert okşaması için ayartıyordu.

Leo başını eğip, boynunu öptü. Başparmağının ucu az önce tutuşturduğu küçük noktanın üzerindeydi. İstilacı parmakları onu genişletirken, incelikle yönlendiriyordu. Catherine neredeyse acı verici bir şekilde rahatlarken kasılmalar onu ele geçirerek, istemsizce inlemesine neden oldu. Adamın gömleğinin arkasına yapışıp, ellerini yumruk yaptı ve kaliteli kumaşın yırtılmaya başladığını duyana kadar asıldı. Nefes nefese gömleği bırakarak bir özür kekeledi. Leo, mahvolmuş gömleğini çıkararak onu ağzıyla susturdu.

Leo, elini onun üzerinde derinlemesine açtı. Genç kadın inleyerek kaskatı kesilirken, onu hassas bir ilgiyle baştan çıkardı. Parmaklarını içeri kaydırınca, başka bir ateş seli, bir titreme silsilesi genç kadını vurdu ve Catherine bacaklarını iyice açtı. Son titremeler yok olurken adamın kollarında uzanıp, bitkinliğin onu ele geçirmesine izin verdi.

Gecenin bir yarısı Catherine ona yine ihtiyaç duyarak, kendini ona gizliden gizliye bastırdı. Leo, genç kadına onun üzerinde yükselerek rahatlaması gerektiğini mırıldandı, ona yardım edecekti. Leo'nun, vücudundan aşa-

ğı öpücüklerle ilerlediğini hissedince, Catherine açıkça hıçkırıklara boğuldu. Leo, Catherine'in bacaklarını kendi omuzlarına kaldırdı ve kalçalarını tuttu. Ağzı nazikçe araştırıyor, dili, kadının mahrem bölgesinin içini okşuyordu. Bir ritim tutturmadı; tersine onunla oynuyordu. Yumuşak bir şekilde çekiyor, yalıyor ve burnuyla dürtüyordu. Zevk, genç kadına dalgalar halinde çarparken hissettiği rahatlama, nefesini kesti.

"Al beni," diye fısıldadı Catherine, Leo tekrar onun yanına uzanınca.

"Hayır," dedi Leo nazikçe, dönüp onu yatağa sabitleyerek. "Bu gece olmaz. Muhakeme kabiliyetinin dumanlı olmadığı ana kadar bekleyeceğiz. Sabaha kadar afyonun etkilerinin çoğu geçmiş olur. Eğer o zaman beni hâlâ istiyor olursan, hazır ve arzulu olacağım."

"Ben seni şimdi istiyorum," dedi Catherine, ama Leo, onu tutarak bir kez daha ağzıyla zevke boğdu.

Catherine birkaç saat sonra uyandı ve şafak öncesi aydınlanmaya başlayan kızıl renkli göğe baktı. Leo'nun uzun vücudu, rahat bir şekilde arkasına sokulmuştu, bir kolu onun başının altındaydı, diğeri ise karnının üstüne yerleşmişti. Catherine, onu hissetmeyi seviyordu; sıcak ve kaslıydı, teninin bazı bölümleri saten gibi, bazı bölümleriyse kıllarla pürüzlüydü. Kıpırdamamak için dikkat etse de Leo mırıldanarak gerindi.

Catherine, Leo'nun elini alıp kendi göğsünün üzerine yerleştirdi. Leo henüz yarı uykuda olsa da, kadının göğsünü okşamaya başladı. Adamın sertleştiğini kalçasında hisseden Catherine, kendini ona bastırdı. Leo'nun eli,

kadının mahrem bölgesine doğru kayarken, bir bacağı da onun bacaklarının arasına girdi. Genç kadın, vücudunun girişine baskı yapıp, ıslaklığa doğru çember çizen sertliği hissetti. Leo kısmen içine girerek durdu, dün geceki fazlaca zorlanmanın ardından kadının şişmiş etinin kendine alışmasını bekledi.

Leo'nun yumuşak ve eğlenceli sesi, kadının kulağını gıdıkladı. "Mmm... Biraz daha sıkı denemen lazım, Marks. İkimiz de bundan fazlasını alabileceğini biliyoruz."

"Bana yardım et."

Leo, kadının üstteki bacağını kaldırıp pozisyonunu değiştirdi. Genç adamın içine kaydığını hissedince, Catherine'in gözleri kapandı.

"İşte," diye fısıldadı Leo, "istediğin bu mu?"

"Daha sert... daha sert..."

"Hayır, aşkım... sana karşı nazik olmama izin ver. Yalnızca şimdilik."

Kadının içinde kasıtlı hamlelerle yavaşça hareket etmeye başladı. Okşayan eli, tekrar kadının bacaklarının arasına kaydı. Leo acele etmiyordu, Catherine'in de ona uymaktan başka şansı kalmadı. Sıcaklık onu sardı, Leo onu okşarken heyecan içinde yükseldi. Boynuna devamlı aşk sözcükleri ve öpücükler kondururken genç adam daha da derinlerine daldı. Catherine onun adını haykırarak zirveye ulaştı, Leo onu nazikçe daha da yükseğe taşıdı. Catherine'in titreyen eli, adamın kalçasına giderek esnek yüzeyi kavradı.

"Beni bırakma. Lütfen, Leo."

Leo anladı. Kadının ıslak eti onun etrafında bir kez daha kasılırken, kibar bir şekilde daire çizerek sertçe çekti ve güçlü hamlelerle gidip gelmeye devam etti. Ve nihayet

Catherine, Leo'nun boşalmasının nasıl bir his olduğunu öğrendi; karnının kasılma şekli, güçlü bir adamın o son anda çaresiz bir hal alması...

Mümkün olduğu kadar bir bütün halinde kaldılar. Birlikte dinlenerek, aralanmış perdelerden şafağın yükselişini izlediler.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Catherine. "Tüm samimiyetimle, lordum. Leo'm."

Leo gülümseyerek onu öptü. Kalkıp, pantolonunu giydi.

Leo, lavaboda yüzünü bol su ile yıkarken Catherine de gözlüklerine uzandı. Bakışları Dodger'ın kapının yanında duran boş sepetine kayınca, gülümsemesi kayboldu. "Zavallı gelincik," diye mırıldandı.

Leo ona dönüp, gözlerinin yaşardığını görünce endişelendi. "Sorun ne?"

"Dodger," dedi burnunu çekerek. "Onu şimdiden özledim."

Leo oturup, kadını kendisine çekti. "Görmek ister misin?"

"Evet, ama göremem ki."

"Neden?"

Daha bir cevap veremeden Catherine kapıda tuhaf bir hareket gördü. Kürklü ve ince bir beden, saçma bir şekilde dar bir alanın altında gayretle kıpırdanıyordu. Catherine gözlerini kırpıştırdı, hareket etmeye korkuyordu. *"Dodger?"*

Gelincik, cıvıldayarak yatağa doğru koştu. Gözleri parlıyordu.

"Dodger, yaşıyorsun!"

"Elbette yaşıyor," dedi Leo. "Dün gece dinlenebilesin diye onu Poppy'nin dairesine koyduk." Gelincik yatağın üstüne çıkarken, gülümsedi. "Seni yaramaz, küçük çapkın. Buraya kadar nasıl geldin?"

"Beni bulmaya geldi." Catherine kollarını uzatınca, Dodger üzerine tırmanıp göğsüne kıvrıldı. Genç kadın onu tekrar tekrar okşayarak tatlı sözler mırıldandı. "Beni korumaya çalıştı, biliyor musun? William'ın elini feci ısırdı." Çenesini Dodger'a yaslayarak mırıldandı. "İyi, küçük bekçi gelincik."

"Aferin, Dodger," dedi Leo. Yataktan kalkıp, ceketini aldı ve ceplerini aradı. "Sanırım bu, bizi soruya götürecek... Seninle evlenmek, bana bir de gelincik kazandıracak, değil mi?"

"Sence Beatrix onu almama izin verir mi?"

"Buna hiç şüphe yok." Leo dönerek genç kadının yanına oturdu. "Her zaman onun sana ait olduğunu söyler."

"Öyle mi?"

"Şey, hayvanın senin jartiyerlerine olan hayranlığını düşündüğümüzde, bu oldukça açık değil mi? Ve kimse onu bu konuda suçlayamaz." Leo, onun eline uzandı. "Sana bir şey soracağım, Marks."

Catherine hevesle dikleşti, Dodger boynuna dolanmıştı.

"Bu, beşinci ya da altıncı evlenme teklifi mi oldu, pek hatırlayamıyorum."

"Bu, sadece dördüncü."

"Dün de sormuştum. Onu da saydın mı?"

"Hayır, o gerçekten bir 'benimle evlenir misin' değildi, daha çok 'çatıdan iner misin' gibiydi."

Leo tek kaşını kaldırdı. "Bu da demek oluyor ki, kurallara uygun davranacağız." Catherine'in sol elinin dördüncü parmağına bir yüzük taktı. Bu, Catherine'in gördüğü en nefes kesici yüzüktü. İçine mavi-yeşil ateş gizlenmiş olan gümüş opal taşı vardı. Elinin her hareketinde, opal doğaüstü bir ışıkla parlıyordu. Taşın çevresi bir dizi parlayan küçük pırlantayla çevriliydi. "Bana gözlerini hatırlattı," dedi Leo. "Ama onlar kadar güzel olamaz." Genç kadının gözlerine dikkatle bakarak duraksadı. "Catherine Marks, hayatımın aşkı... Benimle evlenir misin?"

"Önce başka bir soruya cevap vermek istiyorum," dedi Catherine. "Bana daha önce sorduğun bir şeye."

Leo gülerek alnını onunkine yasladı. "Çiftçi ve koyunla ilgili olan mı?"

"Hayır... Durdurulamaz güç, hareket ettirilemez nesneyle karşılaşınca ne olacağına dair olan."

Leo, bir kahkaha attı. "Bana cevabını söyle, aşkım."

"Durdurulamayan güç, durur. Ve hareket ettirilemez nesne, hareket eder."

"Mmm... Bundan hoşlandım." Dudakları, kadının dudaklarına hassas bir şekilde sürtündü.

"Lordum, artık daha fazla güne Catherine Marks olarak başlamamayı tercih ederim. Mümkün olan en kısa sürede karınız olmak istiyorum."

"Yarın sabah?"

Catherine başıyla onayladı. "Ama yine de... Bana 'Marks' diye seslenmeni özleyeceğim... Buna epey bayılıyordum."

"Sana zaman zaman 'Marks' diyeceğim. Ateşli, tutku dolu anlarda. Hadi bunu bir deneyelim." Sesi alçalarak baştan çıkarıcı bir fısıltı halini aldı. "Öp beni, Marks..."

Ve Catherine gülümseyen ağzını, onun dudaklarının üzerine yerleştirdi.

Son Söz

Bir yıl sonra...

Bir bebek çığlığı, sessizliği yırttı.

Leo sesten ürkerek başını kaldırdı. Catherine'in doğum yaptığı odadan kovulmuştu ve ailenin geri kalanıyla beraber salonda bekliyordu. Amelia, doktor ve Catherine'le kalmıştı, ara sıra görünüp Win ya da Beatrix'e rapor veriyordu. Cam ve Merripen, süreçle ilgili çıldırtıcı derecede ümitliydiler. İkisi de kendi eşlerinin güvenle çocuk doğurduğunu görmüşlerdi.

Hathaway ailesi, dikkat çekici derecede verimli olduğunu kanıtlamaktaydı. Mart ayında Win, gürbüz bir oğlan doğurmuştu. Jason Cole adını verdikleri çocuğun lakabı Yağız'dı. İki ay sonra Poppy, Harry'nin ve tüm otel çalışanlarının açıkça taptığı, Elizabeth Grace adında kızıl saçlı güzel bir kız dünyaya getirdi.

Şimdi de Catherine'in sırasıydı. Bir çocuk dünyaya getirmek, diğer insanlar için oldukça sıradan bir eylem olsa

da, Leo'nun yaşadığı en sinir ürpertici deneyimdi. Karısının çektiği o acıyı görmek katlanılmazdı, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Doğumun muhteşem gideceğini kendi kendine sürekli tekrar etmesi bir şeyi değiştirmiyordu... Sonsuz saatler boyu süren doğum sancısı, Leo'ya o kadar da muhteşem görünmemişti.

Leo, salonda, başı ellerinin arasında sekiz saat bekledi. Kara kara düşünüyor, konuşmuyor ve yatıştırılamıyordu. Catherine için korkuyor ve ondan ayrı olmaya zar zor katlanabiliyordu. Aynen öngördüğü şekilde, Catherine'i deli bir adam gibi seviyordu. Ve Catherine, bir keresinde söylediği gibi, Leo'nun üstesinden gelebiliyordu. Pek çok açıdan birbirlerinden farklı olsalar da, bir şekilde birbirleri için tam anlamıyla doğru kişilerdi.

Uyumlu bir evlilikleri vardı. Birbirlerini, kızgın ve komik ağız dalaşlarıyla ve uzun ve düşünceli sohbetlerle eğlendiriyorlardı. Yalnız olduklarında birbirleriyle öyle şifreli konuşuyorlardı ki, başka kimse onları anlayamazdı. Fiziksel olarak da eşlerdi; tutkulu ve şefkatli. Oyunbaz. Ama evliliğin asıl sürprizi... önceden keskin bir şekilde kavga eden bir ikili olarak birbirlerine gösterdikleri kibarlık olmuştu.

Leo, eskiden içindeki kötüyü ortaya çıkaran bu kadının, şimdi, içindeki iyiyi böyle açığa çıkarmasını beklemiyordu. Ya da onun için hissettiği, kontrol edilmesinin ya da dizginlenmesinin bir yolu olmayan bu giderek derinleşen aşkın hayalini bile kurmamıştı. Bu derinlikteki bir aşk karşısında bir adam sadece teslim olabilirdi.

Eğer Catherine'e bir şey olursa... Doğum sırasında bir şeyler yanlış giderse...

Amelia, kundaklanmış bir bebekle salona girerken, Leo yumrukları sıkılmış bir şekilde ayağa kalktı. Aile, yumuşak tezahüratlarla etrafını sardığında, Amelia kapı eşiğinde duraksadı. "Kusursuz, küçük bir kız," dedi yüzü sevinçle parlayarak. "Doktor, renginin harika ve ciğerlerinin de güçlü olduğunu söyledi." Bebeği Leo'ya uzattı.

Leo hareket etmeye korkuyordu. Bebeği almadı, sadece Amelia'ya bakarak boğuk bir sesle sordu. "Marks nasıl?"

Amelia hemen anladı. Cevap verirken sesi nazikleşti. "Tamamen iyi. Oldukça iyi durumda canım ve sen şimdi yukarı çıkıp onu görebilirsin. Ama önce kızına merhaba de."

Leo, düzensiz bir nefes koyuverdi. Bebeği dikkatle ondan aldı. Minyatür pembe surata ve gül rengi minik ağzına merakla baktı. Bebek ne kadar da hafifti! Kollarında bir insanı tutuyor olduğuna inanmak zordu.

"Hathaway'lere çok benziyor," dedi Amelia gülümseyerek.

"Pekâlâ, bunu doğrulamak için ne gerekiyorsa yapacağız." Leo eğilerek küçük kızının alnını öptü, koyu renk minik saç tutamları dudaklarını gıdıkladı.

"Bir isim seçtiniz mi?" diye sordu Amelia.

"Emmaline."

"Fransızca. Çok güzel!" Amelia sormadan önce bir sebepten ötürü güldü. "Bir erkek olsaydı, adını ne koyacaktınız?"

"Edward."

"Babamın adı? Ne kadar hoş! Bence ona uyar."

"Kime uyar?" diye sordu Leo, hâlâ kızıyla meşguldü.

Amelia, Leo'nun yüzüne dokundu ve onu kapı eşiğine bakması için yönlendirdi. Win tam orada durmuş, Merri-

pen, Cam ve Beatrix'e başka bir kundaklı bebeği gösteriyordu.

Leo'nun gözleri büyüdü. "Tanrım. İkizler mi?"

Cam, büyük bir gülümsemeyle Leo'ya yaklaştı. "Oldukça yakışıklı bir oğlan. Babalığa bomba gibi bir giriş yaptın, kardeşim."

"Ve Leo," dedi Beatrix, "tam zamanında bir vârisin oldu. Kaçırmana tam bir gün kalmıştı."

"Neyin tam zamanında?" diye sordu Leo şaşkın bir şekilde. Kızını Amelia'ya geri verip, Win'den oğlunu aldı. Bebeğin yüzüne baktığında, aynı gün ikinci kez âşık oldu. Çoktan dolmuş bir kalp için bu, kaldırabileceğinden fazlaydı.

Beatrix'in, "Şartlı arazi için tabii ki," dediğini duydu. "Şimdi Hathaway'ler, Ramsay Evi'nin sahibi oldular."

"Böyle bir anda bunu düşünebildiğine inanamıyorum," dedi Leo.

"Neden olmasın?" dedi Merripen kara gözleri parlayarak. "Kendi adıma konuşacak olursam, hep beraber Ramsay Evi'nde kalabileceğimizi bilmek, benim için oldukça büyük bir rahatlama."

"Ben cehennemin dibinde sekiz saat geçirmişken, hepiniz lanet olası bir ev hakkında endişeleniyorsunuz."

"Üzgünüm, Leo," dedi Beatrix, pişman görünmeye çalışarak. "Senin ne yaşıyor olduğunu düşünmemiştim."

Leo oğlunu öpüp, dikkatle Win'e geri verdi. "Şimdi Marks'ı göreceğim. Bu muhtemelen onun için de zor olmuştur."

"Onu tebrik ettiğimizi söyle," dedi Cam, sesinde bir kahkaha belirtisi vardı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkan Leo, Catherine'in dinlenmekte olduğu odaya gitti. Catherine örtülerin altında çok küçük görünüyordu, yüzü bitkin ve solgundu. Kocasını gördüğünde, zayıf bir sırıtışla dudakları kıvrıldı.

Leo onun yanına gidip, dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Senin için ne yapabilirim, aşkım?"

"Hiçbir şey. Doktor ağrı için afyon ruhu verdi. Birazdan geri dönecek."

Catherine'in üzerine eğilmeye devam eden Leo, onun saçlarını okşadı. "Yanında kalmama izin vermedin, lanet olası kadın," diye fısıldadı kadının yanağına doğru.

Catherine'in gülümsediğini hissetti.

"Doktoru korkutuyordun," dedi.

"Sadece ne yaptığını bilip bilmediğini sordum."

"Güç kullanarak."

Leo, yatağın yanındaki masada duran eşyaları didik didik arama işine döndü. "Bunun tek sebebi, doğumdan çok ortaçağ engizisyonuna uyacak aletlerle gelmiş olması." Küçük bir kavanoz merhem buldu ve Catherine'in kurumuş dudaklarına hafifçe sürdü.

"Yanıma otur," dedi Catherine.

"Canını yakmak istemiyorum."

"Yakmazsın." Catherine yatağa davetkâr bir şekilde vurdu.

Leo, ona değmemeye çalışarak, aşırı bir dikkatle yanına oturdu. "Bir kerede iki çocuk vermiş olmana şaşırmadım," dedi, kadının elini tutup, parmaklarını öperek. "Her zamanki gibi, korkunç derecede beceriklisin."

"Nasıl görünüyorlar?" diye sordu Catherine. "Yıkandıktan sonra onları görmedim."

"Çarpık bacaklı ve koca kafalılar."

Catherine kıkırdarken irkildi. "Lütfen beni güldürme."

"Aslında çok güzeller. Bir tanecik aşkım..." Leo, karısının avcuna bir öpücük kondurdu. "Bir kadının çocuk doğururken neler yaşadığını hiçbir zaman tam olarak kavrayamamışım. Sen yaşayan en güçlü ve en cesur insansın. Bir savaşçısın."

"Pek sayılmaz."

"Ah, evet öyle. Hun İmparatoru Atilla, Cengiz Han, Selahattin... Bunların hepsi senin yanında hanım evladı kalır." Leo duraksadı, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Bebeklerden birinin erkek olmasına ailemiz epey memnun oldu."

"Ramsay Evi bizde kalacağı için mi?"

"Kısmen. Ama aile, ben ikizlerle meşgul olacağım için keyiflerinden dört köşe vaziyette." Duraksadı. "İkizlerin ne kadar yaramaz olduklarını bilirsin."

"Öyle olduklarını ummak durumundayım. Aksi olsa, bizim olmazlardı." Catherine biraz daha sokulunca, Leo onu omzuna yasladı. "Gece yarısı ne olacak, tahmin et?" diye fısıldadı Catherine.

"İki tane karnı aç bebek çığlıklarla mı uyanacak?"

"Bundan başka."

"Hiçbir fikrim yok."

"Ramsay laneti ortadan kalkacak."

"Bunu bana söylememeliydin. Şimdi önümüzdeki..." –Leo duraksayarak şömine rafındaki saate baktı- "...yedi saat ve yirmi sekiz dakikayı dehşet içinde geçireceğim."

"Benimle kal. Ben seni korurum." Esnedi ve başını kocasının omzuna biraz daha yerleştirdi.

Leo gülümseyerek onun saçlarını okşadı. "İkimiz de iyi olacağız, Marks. Yolculuğumuza daha yeni başladık... ve yapacağımız daha çok şey var." Karısının nefesinin ağırlaştığını duyunca, sesini daha da yumuşattı. "Kalbimin üzerinde dinlen. Bırak rüyalarını koruyup kollayayım. Yarın sabah ve daha sonraki tüm sabahlar, seni seven birinin yanında uyanacağını bil."

Catherine, "Dodger mı?" diye sorunca, Leo sırıttı.

"Hayır, senin o baş belası gelinciğin sepetinde kalmak zorunda. Ben kendimi kastediyordum."

"Evet, biliyorum." Catherine elini, Leo'nun yanağına koydu. "Sadece sen," dedi. "Her zaman sen."

Sırlar...
Daha fazla bastırılamayan tutku ve şehvet...
Açığa çıkamayan duygular...

Catherine Marks, iki senedir Hathaway ailesinin kızlarına mürebbiyelik yapıyordu. İşinden büyük keyif alan Catherine'in tek bir sorunu vardı: Hathaway kardeşlerin sinir bozucu ağabeyi Leo.

Leo Hathaway ise kız kurusu diye nitelediği Catherine'e kafayı takmıştı. Genç kadının bir sır gibi sakladığı geçmişini öğrenmek için her şeyi göze alabilirdi.

Sürekli didişmeler, iğneleyici laflar, dik dik bakışlar... Birbirlerine tahammül edemeyen Catherine ve Leo için belki de en beklenmedik şey, ateşli bir öpücüktü... Bu öpücükten sonra artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

ISBN 978-9944-82-953-3
9 789944 829533
₺20
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi